APRIL ASHER

BİR Cadının LANETİ

Maxwell üçüzlerinin ortancası Rose, az kalsın kendine kardeşinin mutlu sonunu mahvetmeyi görev edinmiş narsist bir kaplan adamla sonsuza kadar Eş olup Bağ kuracaktı. Şekil değiştiren formundaki kurşundan kaçmasının sebebi bir başkası tarafından vurulmak falan değildi sonuçta. Annesinin çöpçatanlığından kaçarken yarı şeytan bir veterinere tutunan Rose, Yüce Cadı olmak için eğitildiği tüm hayatı boyunca kaçırdığı tutkularıyaşayacağından habersizdi.

Yüce Cadı'lık görevinden çekilen Rose'un artık kendine odaklanacak bolca vakti var. Yine de bir ilişki peşinde olmadığı için yarı şeytan veteriner Damian Adams'la yaşadıkları ve aklından atamadığı fevri tek gecelik ilişkilerini düşünmemesi gerekiyor. Ancak Rose, Damian'ın hayvan barınağında toplum hizmeti için görevlendirilince aralarındaki çekimi görmezden gelmek imkânsız bir hal alıyor. İkisinin de işine gelecek şey hislerin ve bağlanmanın olmadığı karşılıklı bir ilişki anlaşması.

April Asher'ın Doğaüstü Bekârlar serisinin ikinci kitabı Bir Cadının Laneti'nde bu sefer inatçı bir cadı ve huysuz bir yarı şeytan veteriner arasındaki birkaç sihirli aksilik yaşanmadan tamamlanmayacak türden büyüleyici bir maceraya şahit oluyoruz.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMIS

9 786053 049685

"Mizah, içtenlik ve sihirli oyunbazlıklar ustalıkla bir araya gelmiş..." *-Publishers Weekly*

"Doğaüstü Bekârlar serisinin Bir Cadıyla Kim Evlenir'den sonraki bu büyüleyici ikinci kitabında, komik ve içimizi ısıtan karakterler yer alıyor. Ana karakterler arasındaysa yadsınamaz bir çekim var."
- Library Journal

"Asher'ın Doğaüstü Bekârlar serisinin ikinci kitabı aksiyon ve iyi kurgulanmış karakterlerle dolu. Hayvanların kalbe dokunan hikâyesi ve ateşli aşk sahneleri bu romantizmi büyüleyici kılıyor."
- BookPage

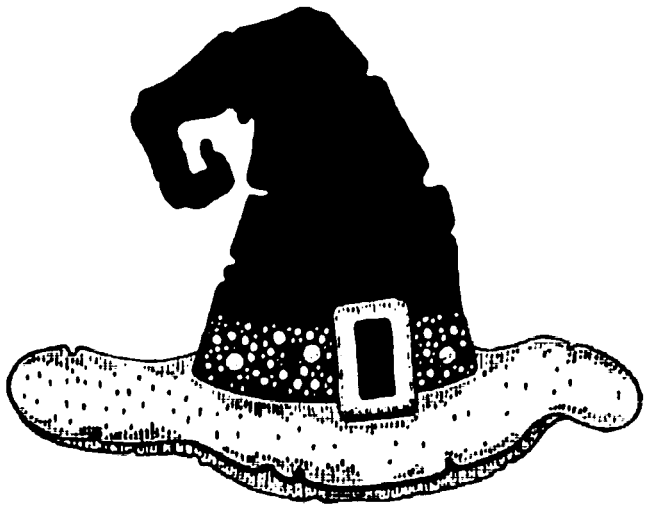

"Mizah, içtenlik ve sihirli oyunbazlıklar ustalıkla bir araya gelmiş..." -*Publishers Weekly*

"Doğaüstü Bekârlar serisinin Bir Cadıyla Kim Evlenir'den sonraki bu büyüleyici ikinci kitabında, komik ve içimizi ısıtan karakterler yer alıyor. Ana karakterler arasındaysa yadsınamaz bir çekim var."
- *Library Journal*

"Asher'ın Doğaüstü Bekârlar serisinin ikinci kitabı aksiyon ve iyi kurgulanmış karakterlerle dolu. Hayvanların kalbe dokunan hikâyesi ve ateşli aşk sahneleri bu romantizmi büyüleyici kılıyor."
- *BookPage*

YAYIN NO: 2505
BİR CADININ LANETİ
Bir Doğaüstü Bekârlar Kitabı
April Asher
Orijinal Adı: *Not Your Ex's Hexes*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Layla Tiryaki
Son Okuma: Zikriye Eliter
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ZM

1. Basım: Haziran 2024
ISBN: 978-605-304-968-5
Sertifika No: 43949

Duzenleme
Ny.Ozlem

Bir Cadının Laneti
© 2023, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Not Your Ex's Hexes
© 2023, April Schwartz

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla, St. Martin's Griffin ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta. editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

APRIL ASHER

BİR Cadının LANETİ

İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin

ARTEMİS YAYINLARI

Gerçekten cadı olmak isteyen
tüm prenseslere...

Peşini bırakmayın.

Prolog
Kapkaç

Rose Maxwell'in her bir yakın teması, şansını sanki erimiş tereyağında bıçak gezdirirmişçesine yavaş yavaş yayıp azaltıyordu. Kabaca tahminine göre eli resmen boş kalana kadar iki anlaşmazlık hakkı daha vardı ve bunun olmasına izin vermeyecekti.

Potion's Up'ın kalabalığına karışırken cadı, kıçına takılan kuyruktan kurtulma konusunda hiç olmadığı kadar kararlıydı. Ancak Christina Maxwell -yani annesi- bir Gençleştirme İksiri ya da en azından bir *Red Bull* içmiş gibiydi. Çünkü günün çoğunu yedi santimlik sivri platform topuklularının üzerinde geçiren birine göre anormal derecede hızlıydı.

Rose, kardeşi Vi'nin Bağlılık İlanı Partisi'nde annesinin çöpçatanlık yapma işini bir kenara iteceğini ummuştu ama Bir Numaralı Potansiyel Talip'le tanıştırılınca bunun yalnızca bir hayalden ibaret olabileceğini anlamıştı. Üstelik hemen ardından İki Numaralı Potansiyel Talip çok da tesadüfi olmayacak bir şekilde ortaya çıkıp bu durumu kanıtlamıştı.

Rose üçüncünün olup olmadığını görecek kadar etrafta durmadı. Özellikle annesinin ayarladığı bir ilişki şu an ihtiyacı olan son şeydi. Son eşleşmesinde az kalsın, kendine kardeşinin mutlu sonunu mahvetmeyi görev edinmiş narsist bir kaplan adamla *sonsuza* kadar Eş olacak ve Bağ kuracaktı.

Valentin Bisset isimli şekil değiştiren formundaki kurşundan kaçmasının tek sebebi bir başkası tarafından vurulmak falan değildi sonuçta.

Rose topuğuna kuvvet, kardeşleri ve kendisine ait bir Central Perk[1] olan Doğaüstü temalı bar *Potion's*'ta depoya doğru koşturmaya başladı. Partiden sıvışıp orada Vi'ye ya da Olive'e SOS çağrısı gönderecek ya da en azından biraz *dikkat dağıtmalarını* rica edecekti.

Ancak o kadar ilerleyemedi.

Üç metre ileriden annesi başını çevirdi ve kadın sanki şekil değiştiren kocasının takip etme yetilerini almış gibi bakışlarını Rose'un olduğu yere odakladı. Rose hızla bir şey yapmazsa kıçının sol yanağına bir kurşun yemesi an meselesiydi.

Küfrederken zihninde bir sürü mırıltı vardı. En yakınındaki büyük nesneye uzandı.

Parmakları yumuşak kumaşa sarıldığı an masum rehinini kendi sırtı duvara değene kadar sürükledi. Karşısındaki kişiyi, onun haberi olmadan, annesinin görüş alanından uzaklaşmak için bariyer olarak kullanmıştı. Daha doğrusu diğer *herkesin* görüş alanından uzaklaşmıştı çünkü karşısında dikilen yabancı Rose'un bir yetmiş ikilik boyunu en az on beş santim gölgeliyordu. Gümüş düğmeli siyah gömleği Rose'u saklamaktan çok daha iyisini yapıyordu.

1 *Friends* dizisinin ana mekanlarından biri -çn.

Bu adama yapışmış dururken kendini çok küçük hissetmişti ve bu çok sık olmazdı. Hatta hiç olmazdı. Vi ve Olive büyükannelerinin kısa boyunu ve kıvrımlı fiziğini almıştı, Rose'sa annesinin uzun boyunu ve babasının şekil değiştiren fiziğini almıştı. Bu da gölgelere karışmasını ya da karanlık köşelerde kaybolmasını inanılmaz zorlaştırıyordu.

Şu an hariç.

"Seni kapıp kaçtım kusura bakma ama on beş saniye daha burada durursan bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Tercihen yirmi saniye de olur." Rose bakışlarını yavaşça adamın etkileyici sert göğsünde gezdirdi. Eğilip adamın ormansı turunçgil kokusunu içine çekmemek için zor duruyordu. Etkisi, cinsellikten mahrum kalanlara özel bir kedi nanesi gibiydi. Ki Rose tam da o durumdaydı.

Tüm hayatı boyunca Eğitimdeki Yüce Cadı olan Rose yeterince büyüleyici Doğaüstüyle tanışmıştı. Çoğu bunun farkındaydı. Farkında olmayanların sayısı çok çok azdı.

İki günlük koyu kumral kirli sakalı ve zaferle parlayan gri gözleri olan bu adamsa külotunu eritecek kadar harika sayılırdı ve yavaşça sırıtınca kıvrılan dudağıyla önceki kategoriye de giriyordu. "Tercihen yirmi saniye diyorsan o zaman otuz ve dahası yeter de artar, değil mi? Hep beklenenden üstün performans göstermişimdir."

Rose kıkırtısını bastırdı.

Partideki insanların çoğu en şık parti kıyafetlerini giymiş olsalar da bu adam spor, soluk renk bir kot pantolon giymişti ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırarak renkli dövmelerle kaplı, kaslı ön kollarını açıkta bırakmıştı.

Rose'un kafasındaki ses bağırıyordu. *Tehlike, Rose Maxwell. Tehlike.* Ama cinsel anlamda mahrum kısımlarıysa *Immm,* diye bağırıyordu.

Adamın sırıtışına karşılık verirken Rose'un bedeni bambaşka bir kişi tarafından ele geçirilmiş gibiydi. "O zaman zannediyorum ki ikimizin bir ortak noktası var."

"Başka ne gibi ortak noktalarımız var merak ettim..." Adamın sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Bir yere gidip keşfetmeye ne dersin?"

Rose arzuyla eriyip bitti.

En son ne zaman kendini körü körüne riske atmıştı? Hatırlayamıyordu. Tam da o an, hatırlayabildiği tek şey Violet ve Olive'in resmen savaşırcasına "cadılığını eline alması" için onu ikna etmeye çalışmalarıydı.

Vi'nin nazarında bu gevşemek anlamına geliyordu.

Eğlenmek anlamına.

O anda Rose'un en çok istediği şey de yanan her bir parçasını karşısındaki adama bastırıp bir an olsun egzamaya yatkın teninin altında oynaşan sihri boş vermekti.

Birazcık cesaret toplayarak gözlerini adamın şehvetli bakışlarına çevirdi ve aptal gibi değil de ateşli görünmeyi umdu. "Şansımıza bu mekânın çok işlek olmayan bir deposu var."

Gri Gözlü'nün dudakları kıvrıldı. "Galiba gidip bir bakmalıyız."

"Galiba öyle."

Güle güle Sıkıcı ve Tahmin Edilebilir Rose, hoş geldin Kontrolsüz ve Özgür Rosie. Belki de müthiş berbat şansı sonunda dönmüştü.

1

Bay Kımıl

Şehrin eğlence yerlerinde eğlenmek ve evde dipsiz margarita kadehlerini yudumlayıp art arda on beş sezon *Supernatural* izlemek uzun süredir Kızlar Gecesi geleneklerinden biri olmuştu. Bazılarına göre bu dönüm noktasıydı. Ve kimi zaman *Yoplait* marka yoğurttan seks oyuncaklarına kadar çeşitlilik gösterirdi.

Rose ikisinde de uzmandı.

Süt ürünlerine göre aşkına rakip olabilecek tek şey Jensen Ackles'a bayılıyor oluşuydu ama ikincisine karşı bağı? Tamamen hayatta kalma dürtüsüydü. Zavallı Bay Kımıl'ın pilleri bu hafta iki kez değişmişti ve hafta sonu gelmeden en kötü bir kez daha değişebileceğini ön görüyordu.

Söz konusu ateşli dövmeli herifle depodaki kaçamaklarının üzerinden birkaç ay geçmişti ama inanılmaz zevkli bir deneyimdi ve ateşli bir yakınlaşmanın yangına dönüşmesine engel olamamıştı. Bu sorunu ya kendisi çözmeliydi ya da Smokey Bear[2]'in kara listesindeki istenmeyen kişi olmalıydı.

2 Orman yangınlarını önleme konusunda eğiten bir kamu spotu -ed.n.

Ancak gecenin KG[3] temasında bardan bara gezme kombini, alkol ya da hafta sonu iç çamaşırlarını dizdiği çekmecenin altına sıkıştırdığı beş hız ayarlı suya dayanıklı vibratörü yoktu. Bunların yerine simsiyah sweatshirtler, gecenin karanlığı ve sabah kiraladığı devasa at römorku vardı.

Arabanın yan koltuğunda beklerken Rose kolunu üçüzünün önüne doğru savurunca neredeyse kaçırdığı çakıl yolu işaret etmek yerine Vi'nin burnunu kıracaktı. "Orada! Solda! Farları kapat ve dön hemen! Hızlı ol!"

Vi arabayı sola döndürse de farları açık bıraktı. "Önümü göremezsem sence bizi bir hendekten düşürmem kaç dakika sürer? Şans Meleği'nin favorileri listesinde olduğum söylenemez."

Arka koltuktan Maxwell üçüzlerinin en küçüğü olan Olive alayla güldü. "Az bile söyledin."

Vi dikiz aynasından ters bir bakış attı. "Hey!"

"Ne? Kardeşin olarak desteğimi gösterdim. Sana katılıyorum!"

"İyi, sus."

Arabanın karanlığında kimse göremeyecek dahi olsa Rose gözlerini devirdi. "Farları kapatmazsan birisi yaklaştığımızı görecek ve görevimiz başlamadan bitecek."

Atlara Özgürlük Operasyonu'nun tüm amacı içeri girip çıkmak ve Rose'un sabah bir zamanlar çok sevilen, ilgi gören ama artık yeni sahipleri her kimse cehenneme dönen bu yerin önünden geçerken gördüğü iki aşırı zayıf kısrağa ulaşmaktı.

Rose, Jones Beach'teki başarısız bir meditasyon dersinin ardından şehre dönerken bu yıkık dökük ahırın yanından geçmiş ve hemen oracıkta duran zavallı atları özgür bırakmamak için kendini çok zor tutmuştu. Tabii ne gerçek ne de yedek bir planı

3 "Kızlar Gecesi"nin kısaltması. -çn.

vardı. Ama en küçük kardeşi Profesör Olive McZeki Maxwell'le sihir yoluyla bağ kurunca acele kararlarının hepsinden caymıştı.

Şu âna kadar.

"Kim bizi görecek be? Hiçliğin ortasındayız." Harper Jacobs, yani kurtarıcı dörtlülerinin dördüncü kadını camdan uçsuz karanlığa baktı. Parlak yeşil iblis gözleri üçüz cadıların hepsinin toplamından daha iyi görüyordu. "Vi yine süpernovaya ulaşıp buradan Connecticut'a kadar tüm göğü aydınlatsa bile üç kilometre mesafede kimse yok."

Üçüzlerin en büyüğü derin bir nefes verdi. "Ciddi misin? Bugün Violet'la Uğraşma Günü mü? O sadece bir kez oldu ve tek sebebi Rose'un bana kendimi tutmamam gerektiğini söylemesiydi. Pırıltının yayıldığını fark ettiğimde bana kalırsa çok hızlı bir şekilde kontrol altına aldım."

"Habercilerin gelip de gerçek hayatta Will Smith tarzı bir Bağımsızlık Günü geçirdiğimize dair haber yapmalarının önüne geçmedi ama..."

Rose'un kahkahası Vi'nin alaylı gülüşü ve ters bakışıyla kesildi. "Ne? Haksız sayılmaz... Ama kontrolünü zamanla kazanacaksın. Görürsün..."

"O kadar uzun yaşayabilirsem," diye mırıldandı Vi huysuzca.

Cadılık güçlerini sihir topluluğunun çoğunda olduğu gibi sekiz yaşlarında keşfeden Rose ve Olive'in aksine Vi'nin güçleri tam olarak otuz ikinci yaşına kadar ortaya çıkmamıştı. Normal şartlarda bu bir sorun yaratmazdı ama Doğaüstü yasaları Maxwell üçüzlerinin en büyüğü olarak Vi'nin, şu an büyükanneleri Edie'nin elinde tuttuğu pozisyonu, yani bir sonraki Yüce Cadı (yani cadıların lideri) olmasını emrettiği için biraz sıkıntıydı.

Sihirsiz bir Yüce Cadı olmak hayatında hiç yüzmemiş birinin yüzme eğitmenliği yapması gibiydi. Olamazdı. Sihir Üçlüsü'nün

ikinci en büyüğü olan Rose bu role getirilmişti ve çocukluğunun ve lanet olsun ki yetişkinliğinin de her bir ânını bunun için eğitim alarak geçmişti.

Ta ki altı ay önce Vi'nin yetenekleri ortaya çıkıp da sihrin ta kendisi bir sonraki Yüce Cadı'nın *o* olacağını seçene kadar.

Bu yaşanır yaşanmaz Rose resmen *nefes almıştı.* Büyükannelerini ne kadar seviyor olursa olsun Meşru Yüce Cadı olarak onun yanında bulunmak hiç *doğruymuş* gibi hissettirmemişti ve bunun sebebi de bu yolun hiçbir zaman *kendisine* ait olmamasıydı.

Bu yol, Violet'ın yoluydu.

Yetişkin bir cadının bedenine sıkışan bebek cadı olarak Vi, büyümeye devam eden sihrine "Pırıltı" diyordu çünkü onun tam da *Disney* ışık gösterilerindeki gibi bir şeyleri aydınlatmasına bayılıyordu. Bu gelişimin ardından büyükannesine yetişmesi ve hatta onu aşması çok uzun sürmemişti. Rose, bu durumun Vi'nin üzerine büyük bir yük yüklediğine ve kardeşinin endişelerini sesli bir şekilde dile getirmeyeceğine adı gibi emindi.

Kim olsa üzerinde baskı hissederdi. Tanrıça aşkına kendisi Meşru Yüce Cadı'yken bile baskı hissetmişti. Ancak Rose'a kalırsa Vi henüz bu işi nasıl harika yapabileceğini görememişti. Büyükanne Edie tarzında değil, hayır. Yüce Cadı unvanına eşsiz bir iz bırakacak ve Doğaüstü Güçler Topluluğu'na ihtiyaç duyulan ivmeyi kazandıracak tarzda olacaktı.

"Süpernovayı bir kenara bırakalım..." Rose konuyu Vi'nin sihrinden uzaklaştırınca kardeşi ona minnetle baktı. "Tanrıça aşkına, Long Island'dayız. Hâlâ bizi görebilirler."

Harper kestane rengi kaşını kaldırdı. "Manhattan'da mıyız?"

"Hayır."

"Brooklyn?"

"Hayır."

"Queens?" Rose'un büzdüğü dudaklarına bakarak Harper *ben sana demiştim* dercesine parmağını salladı. "Tam olarak öyle. Saydıklarımdan birinde değilsek hiçliğin ortasındayızdır. Burada zevk alınabilecek düzgün bir kulüp bile yoktur."

Tüm gözler bir anlığına iblise döndü.

"Ne? İddiaya girmek ister misiniz? Hemen bakarım."

Vi derin bir iç çekerek farları kapattı. "Eğer Lincoln'ın Jeep'i bu gece çok çizilirse suçunu size atacağım. Aranızda mantıklı konuşan kişi olarak beni seçtiğiniz için sizi hiçbir zaman affetmeyeceğim. Bu hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor."

"Sen Linc'in dünyasının ışığısın," dedi Rose kardeşine nişanlısını hatırlatarak. "Arabası umurunda olmaz... Sen iyi ol yeter."

Kuzey Amerika Sürüsü'nün Alfası olan Gerçek Eşini düşündüğü an üçüzünün dudağına bir gülümseme yer etti. İkisinin mutlu sonlarına verecekleri ikinci şansı neredeyse kaybetmek üzere olmalarını düşününce Rose'un kalbi sızladı. Ruh eşini bulmayı hak eden birisi varsa o Violet'tı.

Violet da büyüleyici kurt adamı dışında hiç kimseyi istemezdi. Birlikteyken gözlerinin nasıl parladığını görmek bile Rose'da başkalarıyla buluşmaya bir şans daha verme isteği uyandırıyordu.

Neredeyse... ama tam olarak değil. Şimdilik Bay Kımıl yetiyordu. Sadece gidip yakınlardaki toptancıdan biraz pil alması gerekiyordu.

Taştan yolun bir iki kilometre ilerisi arka planda parlayan ay ve görüş açısına giren ahırla daha tekinsiz görünüyordu.

Vi Jeep'i yavaşlatıp durdurdu. "Saman balyalarının birinin arkasından Freddy, Jason ya da Michael Myers[4] falan çıkarsa her cadı veya iblis kendi başının çaresine bakacak."

4 Bilindik korku filmi karakterlerine atıfta bulunuluyor -çn.

Olive burnunun üzerindeki gözlükleri düzeltirken pencereden dışarı bakıyordu. "Bu mekân kesinlikle daha güzel günler görmüştür."

Rose buna katılıyordu. Bina ve etrafındaki yapılar harika bir korku filmi setine benziyordu. "O atları buradan çıkarmak için daha çok sebebimiz oldu. Küp şekerler kimde?"

"Bende." En küçük Maxwell üçüzü sweatshirtünün cebinden bir poşet çıkarttı. "Umalım ki benim gibi şeker bağımlısı olsunlar."

"Herkes ne yapacağını hatırlıyor mu?"

Rose'a cevap olarak üçü de başlarını salladı.

"O zaman hadi şu işi halledelim."

Hepsi ellerinden geldiğince sessizce *Jeep*'ten indiler ancak Olive'in kapısı diğerlerine kıyasla biraz daha duyulabilir *tak* sesiyle çarptı. Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."

Vi tedbirli bir şekilde etrafa bakındı. "Üçüz olarak karakterlerimizin değişmesi olayı bütün dengemi altüst ediyor. Ben Kötü Fikirli üçüzüm, Olive Parlak Beyinli..."

"Teşekkür ederim." Olive gururla başını sallarken gülümsemişti.

"Ve sen de-" Vi, Rose'a baktı, "sen-"

"Sıkıcı olan mı?" diye sordu Rose yarı alayla.

"Sağduyulu olan diyecektim. Gece yarısı kargaşa çıkartmak istemediğimden değil, Tanrıça biliyor ya uzun zaman oldu ama bu genelde senin beni içinden çıkaracağın bir durum."

Vi yanılmıyordu ve Rose'un da üçüz-değişimini aydınlatacak bir açıklaması yoktu. Bu durumdan rahatsız olan tek kişi Vi de değildi. Sihrini bulduğu ve Meşru Yüce Cadı olarak hak ettiği yere oturduğu için kardeşini kıskanmıyordu ama altı ay öncesine kadar bu, Rose'un geleceğiydi.

Kahretsin, tüm hayatı boyunca öyle olmuştu.

Olly ve Vi açık havada eğlenmek için yaz kamplarına katılırken Rose büyükannesiyle bir odaya tıkılıp huysuz şekil değiştirenler ve tehlikeli vampirler arasındaki kan davasını cadılar meclisini kızdırmadan nasıl yatıştıracağını öğreniyordu.

Rose'un artık daha fazla vakti vardı ve... kaybolmuştu... Ve Vi'nin Kötü Fikirli Üçüz pozisyonu belli ki artık onundu. Tabii bu kötü bir fikir değildi. İki güzel kısrağı römorka yerleştirip ihtiyaç duydukları yardımda bulunacaklardı.

Harper direksiyonun arkasına geçip başparmaklarını kaldırdı. "Hadi bitirin işi, cadılar. Sizi kolayca kaçırabileyim diye burada bekleyeceğim."

Rose ve kardeşleri ellerinden geldiğince sessiz bir şekilde viran haldeki ahıra doğru yürümeye başladılar. Nefes alışverişleri dışında duyulan tek ses uzaktan gelen trafiğin sesi ve içerideki hayvanların çıkardığı yumuşak seslerdi.

Olive telefonunun flaşını açarak kapının paslı mandalına tuttuğunda Rose mandalı açmak için uzandı. Hiç hareket ettirememiş olmasına şaşırmamıştı. Biraz daha güç sarf ederek tekrar denedi. Tekrar sıkışmadan önce bir iki santim oynatabilmişti. "Kahretsin..."

"Bunun neden sihirsiz bir operasyon olması gerektiğini bana hatırlatır mısın?" diye sordu Vi.

"Çünkü bu hayvanlar daha önce sihir yapılan ortamda bulunmadılarsa kötü tepki verebilirler. Kafama bir toynak yemek yapılacaklar listemde yok."

"Bak bunu bilmiyordum." Vi ona imalı bir şekilde bakıyordu. "İşte tam da bu yüzden tüm Yüce Cadı olayında bir sağ-kolcadım olmalı. Dürüst olalım, o unvanı alınca sence birine yanlış isimle seslenip onu gücendirmeden ne kadar dayanabilirim? Bu

sadece yatak odasında yapılan büyük bir gaf değil, biliyorsun değil mi?"

Rose iç çekti. "Bunu daha önce tartışmıştık."

"Tartışma karşılıklı iletişimi gerektirir. Biz öyle yapmadık. Ben yalvardım sen de sadece 'Hayır,' dedin. Adrian, Lincoln'ın sağ kolu. Benim sağ-kol-cadım olmaması için bir sebep yok. Hatta sana bir broş ya da bir... kuşak ayarlayabiliriz. Artık kimse kuşak takmıyor."

Bu teklife karşı Rose ne kadar pohpohlanmış olursa olsun böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. Son altı aydır Vi'nin stüdyo dairesinde kendi *olayını* ararken gayet huzurla yaşıyordu. Bu *olay* biraz anlaşılması zor olsa da Rose çözmeyi kafasına koymuştu.

Belki bu şey onu gecenin bir yarısı virane haldeki bir ahıra getirmişti ve iki hasta kısrağı kaçırmak üzereydi ama olsun. Kim bilebilirdi ki? Kolay yoldan ilerlemeyi seçse *o* da bilemeyecekti.

Harper başını Jeep'in açık camından çıkarıp fısıldadı, "Az konuşun da haneye tecavüze ağırlık verin, lütfen. Örümcek hislerim harekete geçti ve hiç de iyi yönde değil."

Vi homurdanıp ellerini paslı mandalın üzerindeki Rose'un ellerine yerleştirdi. "Tamam... ama bu konuşma bitmedi. Üç deyince tüm gücünle çekeceksin."

Üçe kadar saydıktan sonra birlikte tüm güçleriyle çektiler. Rose ahırın kapısını açtığı an burunlarına at ve saman kokusu doldu. Tabii pek hoş olmayan bazı kokular da...

Vi öğürerek burnunu kapattı. "Kedi sahibi olduğum için daha önce hiç bu kadar minnet duymamıştım. Bay Burnu Havada'nın en ölümcül kakalarının kokusu bile buna yaklaşamaz. Üstelik hindi göğüs yediği zaman aşırı iğrenç kokuyor."

Rose burnunu çekerken sırıtmaktan kendini alamadı. "Ben hiç koku alamıyorum."

Vi ona ters ters baktı çünkü Sihir Üçlüsü içinde Rose'un babalarının dağ aslanı görme yetisini, Olive'in de aşırı güçlü duyma yetisini ve ne yazık ki Vi'nin de artırılmış koklama yetisini aldığını herkes biliyordu.

Rose flaşı içeriye doğrulturken kıkırdadı. Ahırın iki duvarına da dörder bölme yerleştirilmişti ve toplamda sekiz bölme vardı. İkisi hariç hepsi boştu. Işık dinlendikleri yere çarptığı an çikolata rengi bir at ve vanilya rengi bir at kafalarını kapıya doğru çevirdiler. Uzun kirpiklerinin altındaki bakışları kızlara dönmüştü.

"Selam, kızlar," diye mırıldandı Rose. Sarı renkli kısrağın arkasındaki levhaya bakıyordu. "Önce Akceviz'i römorka götürelim. Onu yerleştirdikten sonra çikolata rengi olan için döneriz."

Kapının sürgüsünü açıp atın durumuna ilk kez yakından bakan Rose'un göğsü sıkıştı. Atın kalçaları keskin hatlar şeklinde duruyordu ve eğer içerisi daha iyi ışık alsa kalan yamalı tüylerinin altından her bir kaburgası tek tek sayılırdı. Bu zavallı yaratığın başından her ne geçtiyse çok uzun zamandır eziyet görüyordu.

Atların sahibiyle yalnız başına birkaç dakika için Rose neler vermezdi.

Bir öfke ve Sihir dalgası ortaya çıkarken at bunu hissetmiş gibi kaygılı bir şekilde bölmesinde kıpırdandı.

Violet, Rose'un elini sıktı. "Belki de Akceviz'i römorka Olly götürmeli."

"Neden?" diye sordu Rose.

Olive, Rose'un açık pembe sihirli bir parıltı yaydığı parmaklarına baktı. "Akceviz zaten çok fazla şey yaşamış ve sen de... Şu an biraz fazla yükseksin."

Rose derin bir nefes aldı ve sihri yavaşça geri çekilene kadar nefes almaya devam etti. "İşte. Oldu. Akceviz'le mükemmel anlaşacağız."

Rose kısrağın bulunduğu bölmeye girerken kardeşlerinin bakışını fark etmişti.

Ata yumuşak bir şekilde elini uzattıktan sonra nazikçe Akceviz'in beyaz elmas şeklindeki burnunu okşadı ve parmaklarını kulaklarına uzatıp yuları başından geçirdi. At oflayıp kıpırdandıktan sonra burnunu Rose'un saçlarına gömerek onun kıkırdamasını sağladı.

"Bence buradan çıkmaya hazır." Rose yuları Olive'e uzattıktan sonra atı kıçından nazikçe ittirdi. "Hadi seni Atların *Disneyland*'ine götürelim, Akceviz."

Kısrak başını sallamak dışında hareket etmemişti. İri kahverengi gözleri sanki Rose'a ne halt yediğini sorar gibi bakıyordu.

Rose yavaşça atın kıçına vurdu. "Hadi ama kızım. Burada kalmak istemiyorsun, değil mi? Siz ikiniz onu küp şekerle kandırır mısınız?"

Vi atın burnunun önünde bir küp şeker salladı. "Hiç umurunda değil gibi. Küp şekerlerin onlara, benim önümde Jason Momoa'nın durması gibi... etki etmesi gerekmez mi? İkinizden biri bunu Lincoln'a söylerse benim için ölürsünüz."

Olive yüzünü astı. "Belki şu anki durumuyla ilgilidir. Onu tahıllarla kandırıp dışarı çekmeyi deneyebiliriz. Bilmiyorum. Kamp için yola çıkma vakti gelince ben genelde gizlice sıvışıp kitap okumaya giderdim."

Bir seçenek belirleyemiyorlardı. İki atı da römorka götürmeleri ve sahipleri neler döndüğünü fark etmeden onları Dodge'tan ya da Long Island'tan uzaklaştırmaları gerekiyordu.

Ahırın kapısı açıldı ve çarparak kapandı. Harper hepsini ürkütmüştü.

"Lanetli büyüler aşkına, Harp," dedi Vi dişlerinin arasından. "Jeep'te beklemen gerekiyordu!"

"Bu gösteriye yolda devam etmemiz lazım, cadılar." İblis omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. "Peşimize düştüler."

"Kim?"

"Polis! Sirenleri duymuyor musunuz?"

İlk başta Rose duyamadı. Duyu yetisi bir nebze iyi durumdaydı ama yalnızca Vi'nin kabız olmuş gibi duruyor diye dalga geçeceği şekilde çok odaklandığı zamanlarda daha iyi duyabiliyordu.

Rose muhtemelen o an kafası güzel gibi görünüyor olmalıydı. Tam on saniye boyunca odağını koruduğu an hızla çarpan kalbinin ardındaki siren seslerini duydu ama kalbinin her bir atışında sirenler daha gürültülü bir hal alıyordu.

"Daha hızlı olmalıyız." Nazikçe atı kıçından tekrar ittirdi. "Lütfen, Akceviz. Bırak sana yardım edelim."

At sonunda kıpırdansa da Vi ve Olive'e doğru ilerlemek yerine zayıf kıçıyla gerileyerek Rose'u duvara yapıştırdı.

Herkes atın hareket etmesi için güzellikle konuşup dilini şaklatarak yalvarıyordu ancak o sırada sirenlerin sesi de artıyordu.

Rose başını iki yana salladı. "Siz üçünüzün buradan gitmesi lazım. Hemen."

Vi'nin gözleri irileşti. "Seni bırakmıyoruz! Cadı cadıya, anca beraber kanca beraber."

"Ama izinsiz bir yere girerken yakalanan cadılar da hapse beraber atılıyor," dedi alayla Rose. Bakışlarını kardeşine odaklamıştı. "Sen Meşru Yüce Cadısın. Sence Doğaüstü Güçler Konseyi hapse atılmana ne der?"

Vi'nin belirgin şekilde rengi atmıştı. "Aslında ben daha çok büyükannemden korkuyorum. Büyücü İtalyan delegeye hakaret ettiğim o olayı aşabildiğini sanmıyorum."

Edie Maxwell, Yüce Cadı ve Doğaüstü Güçler Konseyi'nin başı olarak serçe parmağında on cadı meclisinin sahip olduğu güçten fazlasını taşıyordu. Ancak hayal kırıklığı dolu yumruğunu indirmesi için sihrine ihtiyacı yoktu. Duygusuz bir ifadesi de aynı etkiyi bırakıyordu zaten.

Vi çenesini kaldırdı. "Fark etmez. Sonucuyla başa çıkabilirim. Seni bırakmayacağım."

Olive başını salladı. "Hiçbir cadı geride kalmıyor..."

Harper omuz silkti. "Size on saniye veriyorum, sonra buradan gideceğim. Biz iblislerin yalnız yaratıklar olmasının bir sebebi var."

Rose, seks şeytanının onları bırakma ihtimali olmadığını bildiği için güldü.

Kısrağı bölmeden çıkartmak için birlikte onu kandırmaya çalıştılar. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı aniden açılırken ilk birkaç adımlarını yeni atmış sayılırlardı.

İki polis hızla içeri girince el fenerleri yüzlerine çevrildi. "Kılınızı dahi kıpırdatmayın! Eller yukarı! Hemen!"

Harper, Harper'lık yaparak ellerini kaldırdı ve cilveyle gülümsedi. "Önce kim üstümü aramak ister? Gerçi önden uyarmalıyım... hemen gıdıklanırım."

Rose tam gözlerine bir el feneri tutulana kadar bu abes duruma karşı kıkırtısını bastıramamıştı.

Can sıkıcı memur küfretti. "Maxwell üçüzleri... ve geveze ortakları."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." İkinci bir ışık yüzüne çarpınca Rose gökkuşaklarını görmeye başladı. "Evet, kahretsin. İşte ekstra vardiyaya kalmamamın sebebi bu. Hep boktan şeyler çıkıyor. Doğaüstü Güçler Konseyi'ni haberdar etme işini ben yapmam. Evrak işleri saçma sapan olacaktır."

"Hadi canım! Kaypaklık ediyorsun. Şuradaki başını en son belaya soktuğunda ben ilgilenmiştim ve Yüce Cadı'nın kötü bakışları hâlâ kabuslarıma giriyor." Normal polis memuru el fenerini Violet'a çevirdi. "Karabasan sırası sende."

Rose iki polise de bakarken yüzüne umut dolu bir gülümseme yerleştirdi. "Neden birilerine haber vermek zorunda olasınız ki, hem de evrak işleri için? Saat geç oldu, herkes uyuyor ve hepimiz yeterince dinlenmemenin bir sürü tıbbi soruna yol açtığını biliyoruz. Bırakın gidelim. Kimse sağlık için ödeme yapmak zorunda kalmasın."

İki memur da yüzlerinde aynı boş ifadeyle birbirlerine baktılar.

Bakışlarını kaçırdıklarında Rose'un içine dolan umut, uzun memur telsizine bastığında sönüp gitti. "Suçluları yakaladık ve getiriyoruz."

Atlara Özgürlük Operasyonu resmî olarak suya düşmüştü.

2

Boo-Hariç

Yarı şeytan veteriner Damian Adams'ın çoğu insanın nefes almaya ihtiyaç duyduğundan daha çok bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden üniversitedeki eski iki ev arkadaşı onu bedava içecek, bilardo ve genel bir stres atma vaadiyle çağırınca evrak işlerini, Marisol Hayvan Barınağı ve Kliniği'ndeki vardiyasını ve sorumluluğunu bir kenara bırakıp şekil değiştiren arkadaşlarıyla *Potion's Up*'ta buluşmuştu.

Belki de evrakları elinden bıraktığını söylemek doğru olmazdı. Çünkü akıl hocası ve büyükbaba figürü olan Miguel, bir şekilde belgeleri elinden alıp en az dört saat eve dönmemesini söyleyip onu tehdit ettikten sonra kapı dışarı etmişti. Normal bir emekli veteriner olan Miguel bile Damian'ın son birkaç günkü huzursuzluğunu hissetmişti.

Daha doğrusu şeytanın huzursuzluğunu hissetmişti.

Tamamen veterinerin istediği gibi bir gece olmasına rağmen bu durum Damian'ın son bir saatte altı kez, ondan önceki yarım saatte de dört kez telefonunu kontrol etmesine engel olamamıştı.

Güçlü bir el omzuna uzandı.

Lincoln Thorne, üniversite arkadaşı ve Kuzey Amerika Sürüsü'nün Alfası, çarpık bir şekilde sırıttı. "Senin için yeterince eğlenceli değil miyiz? Adrian fazladan bir iki bira içti. Senin bizimle biraz daha kalmanı sağlayacaksa alfalık yapıp ona bilardo masasının üzerinde tavuk dansı yapmasını emredebilirim."

Adrian Collins, aslan adam ve üniversitedeki gruplarının üçüncüsü, topa vurmak için masaya eğildiği sırada güldü. "Sana söylemiştim... O tek seferlik bir şeydi."

"İki kez oldu." Bax Donovan, olağan dışı Koruyucu Melek, alayla güldü.

Ardından hepsi kahkaha attı.

Damian o sırada telefonunu kaldırmıştı. "Yok, böyle iyiyim. Dışarıda bir gece geçirmeyeli çok oldu. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Miguel hayvanları kontrol ediyor, değil mi?"

"Evet, klinikte bir sorun olmaz ama bilirsin işte..."

Linc anlayışla başını salladığında Damian onun kendini anladığını biliyordu. Üniversite yıllarında gruplarındaki ciddi, kariyer odaklı kişi Lincoln'dı. Damian ve Adrian eğlenirken onun Kuzey Amerika Sürüsü'nün Alfası olarak doğru yoldan ayrılmak gibi bir seçeneği yoktu.

Özellikle de Damian eğleniyordu. Çünkü Linc'in sağ kolu olarak Adrian'ın da karışacağı uçarılıkların bir sınırı vardı. Bu da Damian'ın arkadaşları arasında baş belası olarak anılmasına sebep olmuştu. Tabii cehennemin en kötü şöhretli prenslerinden biri olan bir yarı şeytan bu şekilde anılmaktan onur duyardı.

Aynı zamanda yeraltının en kötü şöhretli genç Avcısı olarak yürümeye yeni başladığı günden itibaren Ezeil tarafından eğitilmeye de başlamıştı. Damian'la birlikte üvey kardeşi de. Ço-

cukların bazıları çocuk bahçesinde yakar top oynarken onlar dövüşüyorlardı. Diğerleri yüzme havuzunu ziyaret ederken onlar gövde gösterisi yapmak için karanlık sokaklarda bir sonraki kurbanlarının ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Damian'ın şeytan bir piç olan babasından duyduğu tek onayın karanlık tarafını kucaklamasının ardından gelmesi de Avlara balıklama atlamasına katkı sağlamıştı tabii.

Eğitim almıştı. Avlanmıştı. Daha fazla eğitim alarak her bir saldırısında normal yanını daha da bastırmıştı.

Ta ki dar görüşlülüğü ve babasının onayını alma arzusu çok öfkeli ergen bir cadının onu berbat bir şekilde lanetlemesine sebep olana kadar. *Bu* da bir uyarı işaretiydi. Tesadüfen de tam Miguel'in hayatına adım attığı zaman ortaya çıkıp onu sokaklardan ve avlanmaktan uzaklaştırmıştı.

İhtiyar adam ona kelle avcılığı ve Doğaüstü pisliklerin yer almadığı bir dünya olduğunu göstermişti. Ona avlara karışmayacak şekilde şeytan yanını kontrol altında tutmayı öğretmişti. Bir babadan *gerçek* bir onayın nasıl alınacağını öğretmişti.

Bazen Miguel'in meditasyon taktikleri işe yarıyordu. Bazen de yaramıyordu. Damian'ın şeytanı fazla azgın bir hâle bürününce soyunup sertçe sevişmek (geçici de olsa) çoğu zaman içindeki piçi sakinleştiriyordu. Gerçi bunu son yaptığında partnerini aklından atması çok kolay olmamıştı. Aklından ve rüyalarından... Ya da sabah otuz birlerinden.

Rose Maxwell, yani Linc'ın neredeyse baldızı olacak kız tam da içinde bulundukları barın deposundaki sevişmelerinden bu yana Damian'ın aklından çıkmıyordu.

Damian kendi işine bakıyordu ve birazcık eğlenme vaktinin geldiğinin farkındaydı. Tam da o sırada kız ayaklarını yerden

kesip bedenini kendisininkine bastırıvermişti. Hem de ne bedendi...

Normalde kadın dostlarına bakmak için boynunu kırarcasına eğmesi gerekse de bu kıza bakmak için çenesini hafifçe eğmesi yetmişti ve büyüleyici karamel gözlerine odaklanmıştı. İki avcu dolduracak kadar dolgun göğüslerini ve dokunulmak için yaratılmış kalçalarını da düşününce o an ikisinin de ölüp bittiği şeyi reddetmek gibi bir şansı yoktu.

O zamanlar kasabaya yeni geldiği için kızın kim olduğuna dair bir fikri yoktu ama olsa dahi düşüncesinin değişeceğini pek sanmıyordu. Karşı koyamadığı bir çekim oluşmuştu ve aradan aylar geçse de hâlâ aynı hissediyordu.

Damian'a mesaj geldiğinde neredeyse aynı anda Linc'in de telefonu çalmaya başlamıştı. Şekil değiştiren dostu telefonuna cevap vermek için bilardo sırasını Bax'e devrederken Damian, Miguel'in mesajına baktı.

M: Barınakta küçük bir kaza oldu ama her şey yolunda.

Otuz dakikaya gelebilirim.

M: Aklından bile geçirme. En az 4 saat. Zar zor 2 saat oldu.

Bir sorun varsa...

M: Sorun çözüldü. Dört. Saat.

Damian'ın yüzü düşerken Linc'in hattın diğer ucundaki kişiyi dinlediği sırada gülümsemesinin solduğunu fark etti. "Üzgünüm, prenses ama *neredeyim* dedin? Violet! Ne haltlar çeviriyorsun?"

Linc irkilerek telefonunu geri çektiği sırada müstakbel eşi alfanın yanaklarını kızartacak şekilde onu azarlamaya başlamıştı.

"Evet. Hayır. Haklısın. Olayın tamamını bilmiyorum. Orada bekle, tamam mı? Dördünüzün eve tek başına dönmesini istemiyorum. Çocuklarla polis merkezinden birkaç blok ötedeyiz. On dakikaya orada oluruz."

Telefonu kapatırken Bax ve Adrian ona merakla bakıyorlardı ama ilk soran Bax oldu, "*Polis merkezi* mi? Violet başlarını bu sefer nasıl bir derde sokmuş?"

"At çalmaya çalışmışlar. At kaçakçılığı? At hırsızlığı? Ne denir bilmiyorum bile. Atlara Özgürlük Operasyonu gibi bir şey söyledi ve ne olduğunu soramayacak kadar korktum."

Bax burnunu sıktı. "Bira içmeye son vermem lazım çünkü şaka mı yapıyorsun anlayamıyorum artık."

"Keşke şaka yapsaydım." Linc gülerek bilardo sopasını duvardaki rafa astı. "Belli ki bir yanlış anlaşılma ve detayları yüz yüze dinlemeye can atıyorum."

"Tamam, gidelim." Bax deri ceketini giydi.

"Benimle gelmenize gerek yok."

Bax ve Adrian çoktan kapıya yönelmişti bile. Aslan adam omzunun üzerinden döndü, "Maxwell kardeşler ve seksi iblis ortakları Atlara Özgürlük Operasyonu denen bir şey yüzünden tutuklanmış. Bu ikinci elden dinlemek isteyeceğim bir hikâye değil. Ayrıca yasalara aykırı bu gezinti için Vi senin arabanı almamış mıydı? Acaba arabayı bağlamışlar mıdır?"

Linc'in rengi attı. "Siktir."

Kurt adam hariç hepsi güldüler.

"Geceni erken sonlandırdığım için üzgünüm," diye özür diledi Linc diğerlerini takip ederken. "Başka bir gece için Miguel hayvanlara göz kulak olabilir mi bir bak da tekrar deneriz. O zaman Violet'a uslu duracağına dair söz verdirteceğim."

"Aslında..." Damian, Rose Maxwell'i siyahlar içinde ve kelepçe takmış halde hayal etmekten kendini alamadı. "Galiba ben de geleceğim. Eski zamanlardaki gibi olacak, tabii bu sefer utançla yürüyen mahkumlar sen, ben ve Adrian olmayacağız."

Linc bir elini omzuna koyarak güldü. "Bu grupla bir süre takılacaksan haftada en az bir kez gerçekleşen ilginç olaylara kendini hazırlaman lazım."

Dört blok ve on dakika beklemenin ardından dört kadın da baştan aşağı siyahlar içinde Beşinci Polis Merkezi'nin sinyalli kapısından dışarı adım attılar. Hepsinin yüzünde çeşitli rahatlama, tiksinti ifadeleri varken Harper pencerenin arkasındaki genç memura hafifçe el salladı. İblisin yüzünde keyifli bir ifade vardı. Bu durum Adrian'ın homurdanmasına sebep oldu.

Linc, Gerçek Eşine yaklaşırken Adrian ve Bax de Olive ve Harper'a doğru ilerliyorlardı. Damian kanun kaçakçısı bu dörtlünün dördüncü kadınından gözlerini ayıramadı.

Bol siyah bir sweatshirt giymiş, saçlarını ensesini açıkta bırakacak şekilde seksi dağınık bir topuz yapmıştı. Rose Maxwell'i, diğer bir deyişle son altı aydır bütün cinsel düşüncelerinin yıldızını görmek pantolonunun altındaki Küçük D'nin kıpırdanmasına sebep olmuştu.

Siktir. Hatırladığından daha da büyüleyiciydi.

Bakışları Damian'a takıldığı an olduğu yerde donakaldı, spor ayakkabıları resmen yere mıhlanmıştı. "Sen..."

Damian tek kaşını kaldırdı. "*Sen*..."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sanırım uzak kalamadım..." Bunu dalga geçer gibi söylese de altında bir gerçeklik payı vardı.

Seksin, içindeki şeytanı bir şekilde doyurduğunu fark ettiği günden beri mottosu şuydu: Tekrar Yok. Sabaha Kalmak Yok.

Seks yapıp devam edecekti. Basit ve kolay... Ama Rose'un farkında olmadan kendini Damian'ın düşüncelerine dahil etmesinde basit olan hiçbir yan yoktu.

Bu akşamki hırsız kıyafetinin altında ağabeyi Julius gibi tüm benliğinden entelektüellik yayılan bir kadın vardı. Zarif özgüveni bir odaya adım attığı an odaya hâkim olmasını sağlarken sosyal nezaketi ilk kez tanıştığı insanların bile hemen rahatlamalarını sağlıyordu.

Damian insanları huzursuz ederek girdiği ortamı boşaltmasıyla bilinirdi. Rose'la ilk karşılaştığı an aynı kulvarda olmadıklarını anlamıştı ama umurunda olmamıştı bile.

Hâlâ da umurunda değildi.

Yalnızca bu durumun Damian için büyük bir sorun olma potansiyeli vardı... Şeytanı için. Ek olarak Rose için de.

"Dürüst olmak gerekirse küçük cadı, genelde insanları gözünden tanırım ama senin kurallara karşı gelecek birisi olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Değilim," diye karşılık verdi Rose.

Damian tek kaşını kaldırarak Rose'un simsiyah kıyafetine baktı. "Hırsızlık modasının Doğaüstü yüksek sosyetesinden geldiğini mi söylüyorsun?"

"Doğaüstü yüksek sosyetesinin standartlarını artık *içinde* bulunmadığım için bilmiyorum."

Kızın bu savunan ses tonuna karşılık Damian lobiye adım attığından beri ilk kez Rose'un büyüleyici dış görünüşünün ardını görebilmişti. *Orada* farklı bir şey vardı, o gece giydiği seksi tasarım elbisesi ve hançere benzer topuklularının çok daha ötesinde bir şeydi.

Onu bulması Damian'ın biraz vaktini alsa da Rose'un gözlerindeki parıltıdan farkına varabildi. Her kahrolası gün hissettiği

ve bazen içindeki şeytanın isyanıyla on katıyla tattığı çok tanıdık bir histi bu.

Yorgun bir azim.

Kıvrımlı hatlara sahip olan bu cadı sanki aklını yeterince meşgul etmiyormuş gibi gözlerindeki o parıltıyla Damian'ın merakı daha da artıp kalıcı bir hâl almıştı.

Akceviz ve Balkabağı'nı özgür bırakamamamn verdiği başarısızlık hissiyle yaşadığı hayal kırıklığı tek bir saniyeliğine gardım düşürmesine sebep olmuştu ve o an karşısındaki adam görmesi gerekenden fazlasını gördü.

Damian Adams. Yarı şeytan veteriner. Linc ve Adrian'ın üniversite ev arkadaşı.

Ve Rose'un biricik tek gecelik ilişkisi.

Bir daha onu hiçbir zaman görmeyeceğini düşünse de işte karşısında duruyordu. Saçları kulaklarının biraz altına kıvrılacak şekilde uzamıştı ama yine de hâlâ önceki kadar seksiydi. Onu tıpkı Bağlılık İlanı Partisi'nin olduğu gece süzdüğü gibi... ve bazı gecelerde cinsel içerikli rüyalarında yaptığı gibi kuru bir sünger misali içine çekti.

Ah, kimi kandırıyordu ki? Bu neredeyse her gece yaşanıyordu hatta o kadar sık oluyordu ki Harper onun gizli bir ilişkisi olduğuna ya da bir zevk evine üyelik yaptırdığına neredeyse emindi. İblise göre Rose'un feromonları cıvık cıvıktı. Seks şeytanını motamot tekrarlamak gerekirse şöyle diyordu, "Son zamanlarda fazla azgınsın, Rose."

Harper'ın bunu dile getirmesine gerek yoktu... Özellikle de yıl boyunca onu BOO (*bataryalı otomatik orgazm)* haricinde orgazm eden tek kişinin karşısında. Aslında on sekiz ay da denebilirdi.

Üstelik o an tamamen soyunmamışlardı bile. Sadece bazı bölgelere kolay erişebilmek adına belli kıyafetlerden kurtulmuşlardı. Böylece çabucak boşalabilir ve daha da hızlı bir şekilde kaçabilirlerdi. Tabii bu sefer kaçmak mümkün değildi.

Bu sefer adam iki metreden kısa mesafede duruyordu ve çenesine uzanan koyu kumral saçları köşeli çenesindeki birkaç günlük kirli sakallara sürtünüyordu. Rose'un parmakları neredeyse saçlarının yumuşak derinliklerine uzanması ve kendisini hissizce öpmesi için yalvarma arzusuyla kaşınıyordu.

Arkadaşlarının bakışları yavaçşa onlara dönerken Harper'ın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. İblis, bir tazı misali havadan feromon kokusunu alıyordu.

Büyüyü yemişti.

Rose kollarını göğsünde kavuşturarak sihrini hızla çağırdı ve yalnızca cinsel arzusunu bastırmakla kalmayıp duvarlarını zihinsel bir titanyumla tekrar kurarak sağlamlaştırdı.

Kaptan Amerika'nın kalkanı neden yapıldı demiştiniz? Çünkü Rose da aynı *şeyi* kullanmıştı ve işe yaraması için Tanrıça'ya yalvarıyordu.

Sesini alçaltırken Rose'un tek umudu şekil değiştirenlerin kendini duymamasıydı. "Aslında karşılaştığımıza mutlu oldum..."

Damian seksi bir mırıltı misali sesini alçaltırken Rose'un kadınsı uzuvları resmen zonkluyordu. "Şu an *öyle* misin?"

"Vi yakında buraya taşınacağını söyledi..."

"Evet. Birkaç hafta önce taşındım."

"Şey hakkında konuşabiliriz diye düşündüm," Rose'un bakışları arkadaşlarına çevrildi, "aramızda olanlar hakkında."

"İyi hissettiren düzüşmeden mi bahsediyorsun..."

Rose, Linc ve Adrian'la koyu sohbete dalan kardeşlerine telaşla baktı. "Şekil değiştiren arkadaşların buradayken sesini alçaltır mısın? Ve evet, *Potion's*'ta olanlardan bahsediyorum."

Cevap vermek için ağzını açtı...

"Bir daha *iyi hissettiren düzüşme* deme. Hatta hiçbir şey deme." Rose çenesini kaldırıp direkt onun gözlerinin içine baktı. "Çünkü öyle bir şey olmadı. Değil mi?"

Damian gözlerini kırpıştırarak ağzını kapattı. Duymayı beklediği şey belli ki bu değildi. "Tekrarlanmasını istemiyor musun?"

"Hayır! Yani..." *Evet,* bir orgazm daha güzel olur ama, "Hayır. Neden ki? Sen istiyor musun?"

"Siktir, hayır."

"Affedersin?" Rose sesine yansıyan gücenmişliğe engel olamadı.

"Beni yanlış anlama, küçük cadı. Harikaydı. Bana kalırsa o karşılaşmamızda ikimiz de istediğimizi aldık ama ben tekrarlamam. Ne kadar keyifli vakit geçirmiş olursak olalım."

İkinci raundu kabul etse şanslı olacağını söylemek Rose'un dilinin ucuna gelse de kendini frenledi. "O zaman anlaştık. Tekrar yok. Kesinlikle kimseye olanları söylemek de yok."

"Bir şeytanla takıldığın için utanıyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Sadece kimseyi ilgilendirmez."

Damian sanki yalan söylediğine dair bir ipucu ararcasına ona baktı ama aradığını bulamadı. Şeytanlar ve cadılar arasında nesillerdir süren bir anlaşmazlık vardı. Ta Doğaüstülerin gölgelerden aydınlığa adım attığı (bazıları kelimenin tam anlamıyla

bunu yapmıştı) Doğaüstülerin Doğuşu'ndan bu yana süren bir anlaşmazlıktı ama birçoğunun kini çoktan sönmüştü. Bunun bir sebebi Büyükanne Edie'nin sıkı çalışmalarıydı. Bir sebebi de tamamen doğal gelişen durumlardı. Ve biraz da şansaydı.

Hayır. Olmayan ilişkilerini sır olarak saklamak Damian'ın şeytan tarafıyla ilgili değildi, tamamen kardeşleri ve Harper'ın sürekli ona karışıp durmalarıyla ilgiliydi.

Damian hafifçe başını sallarken dudakları kıvrıldı. "Şanslısın çünkü ben de iyi hissettiren düzüşmelerimi kimseye anlatmam, yani sırrın benimle güvende."

"Güzel. Harika. Anlaştığımıza sevindim."

Sırrı onda güvende olabilirdi ama Rose aynı şeyi libidosu için söyleyebileceğine emin değildi. Kendi kendini depodaki seksi yakınlaşmanın tek seferlik bir şey olduğuna dair ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, bedeni ve sihri onu teninin her bir santiminin ürpermesine sebep olacak şekilde zorluyordu.

İkisi de sessiz bir iletişim halinde gibilerdi. *Kahretsin ki hiç sanmıyorum...*

3

Tüm Saçmalıklar

Rose, Doğaüstü Güçler Konsey dairesine kaç kez adım atığının hesabını tutamasa da Meşru Yüce Cadı olarak büyükannesi Edie konsey gündeminin üzerinden geçip masadaki diğer Doğaüstülere bebek bakıcılığı yaparken hep onun yanında otururdu.

Konseyde oturanlar bizzat şaka gibiydi.

Bir cadıyı, şekil değiştireni, meleği, şeytanı ve vampiri aynı masaya oturtursanız ne olurdu?

Kaos ortaya çıkardı. En azından yüzde kırklık bir oranda. Kalan altmışlık oranda da resmen Doğaüstü Yenilmezler olan Konsey havladıkları gibi ısıracak kadar baş belası olabileceklerini gösteriyorlardı.

Bir yıldan kısa süre önce Rose da onlardan biriydi. Aslında *neredeyse* onlardan biriydi ve sihirli bir şekilde birini benzetmekle ilgili tüm konularda eğitim alıyordu. Üstelik bu sadece Doğaüstü politikası için değil gerçekten de birini benzetmek için eğitimdi.

Rose'un hep topuklu giymesinin bir sebebi vardı ve bu moda zevkinden ya da bacaklarını güzel gösterdiğinden değildi. Bazen diplomasi o kadar ileri gidiyordu ki bir cadının karşısına engel çıktığında ya güçlü bir sihir yapması ya da... güçlü bir tekme atması gerekiyordu.

Topuklular gayet netti. Tüylü tavşan terliklerse evdeki konforlu geceler içindi.

Rose, konseyin lobisinde beklerken karşısına hangi Konsey çıkacak diye düşünüyordu. Vi, Olive ve Harper'ın çoktan karşılaştığı konseyle yüz yüze gelmeyi umuyordu. At kaçırma girişimi suçlamaları hayvan sığınağının sahipleri ve Normal kanun hükmü gereğince düşmüştü ama Doğaüstü Güçler Konseyi o kadar bağışlayıcı yaklaşmamışlardı ve saatlerce sürecek bir kamu hizmeti cezası vermişlerdi.

Queens, Astoria'daki Çocuk Toplum Merkezi'nde milyonlarca saat gönüllü çalışmış olan Vi ve Harper çoktan bu hizmeti vermiş sayılabilirlerdi. Olive de melek temsilcisi Ramón'un davasını tekrar gözden geçirmesini ve eğitsel arka planının ÇTM'nde ders vererek daha etkin kullanılabileceğine dair onu ikna etmişti.

Rose da aynı kaderi umut ediyordu. Hani şu yiyecek bir şeyler hazırladığı, küçük çocuklara hikâye zamanında kitap okuduğu kaderi. Belki bir *Go Fish*[5] turnuvası başlatırdı.

Her konudaki berbat geçmiş performansları düşünülünce... bunun o kadar da basit olmayacağını bilmesi gerekiyordu. Kaderin bir cilvesi olsa gerek dairenin kapıları açıldı. Seksi, huysuz ve kötücül gülümsemesiyle o malum şeytan mahkeme salonuna adım attı.

5 Çocukların oynadığı bir kart oyunu -çn.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," diye mırıldandı Rose kısık sesle.

Konseyin beş üyesi ve özür dilercesine bakan Vi dikkatlerini bir muhafızı takip ederek koridorda öne doğru ilerleyen Rose'a çevirdiler. Durduğunda, her yerden çıkan bu büyüleyici adam ona anlaşılamaz bir şekilde baktı.

Yırtık pantolon ve soluk deri ceket gitmişti. Damian'ın saçları yüzünden geriye doğru taranmış, çıkıntılı çene hattını ortaya çıkarmıştı. O kadar iyi görünüyordu ki Rose onun göğsünü saran bir tişört giyip yüzüne flörtöz ve şeytani bir sürü şeyi vaat eden edepsiz bir sırıtış takınmasını dilemek üzereydi.

Sürekli bir yerlerden çıkıp durduğunu söylemek üzere ağzını açamadan Melek Ramón boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti.

"Bayan Maxwell, sizi tekrar görmek güzel," Ramón başını salladı, "keşke daha keyifli bir sebeple karşı karşıya gelseydik."

"Keşke öyle olsaydı, Bay Meclis Üyesi."

"Konseyimizin saygıdeğer başkanı ile münasebetiniz sebebiyle," çenesiyle saygılı bir şekilde Edie'yi işaret etti, "bu hükmün verilmesini yöneten ben olacağım. Konuşman ya da sorman gereken bir şey olursa, bir sorun ya da şikâyetin olursa direkt ofisime, bana gelmelisin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel. O halde direkt konuya girelim. Dr. Damian Adams ve Marisol Hayvan Barınağı ve Kliniği hakkınızdaki tüm yasal suçlamaları geri çekmiş olsa da bu karar Konsey'e ait ve durumun düzeltilmesi gerekiyor. Yıllardır Doğaüstülerin amacı Normallere karışmaktı... Haber kanallarında manşet olmak ya da yaşamımızı heyecanlı kılmak değildi."

Damian Adams...

Suçlamaları geri çekmişti...

Rose'un beyni, meleğin söylediği kelimeleri çok yavaş idrak ediyordu ve farkına vardığı an da...

Rose başını tek gecelik ilişkisine doğru çevirdi ama Damian kaskatı bir şekilde bakışları karşılarında duran Doğaüstülere odaklanmış ve orada olmayı hiç istemiyormuş gibi görünüyordu. Damian bakışlarını kısa bir anlığına şeytan temsilcisi Julius Kontos'a çevirmeden hemen önce yüzüne etkileyici bir ilgisizlik maskesi takınmıştı.

Ramón boğazını temizlerken Rose'un dikkatinin dağıldığını fark etmiş gibiydi. "Bayan Maxwell?"

"Üzgünüm... Ben..." Rose çenesini kaldırdı. "Devam edin... lütfen."

Adam bir an bekledi. "Söylediğim gibi bunun bir sonucu olacak. Barınağın müdürü ve mukim veterineri olarak Dr. Adams'ın himayesi altında Marisol Hayvan Barınağı ve Kliniği'nde seksen saat kamu hizmetini tamamlayacaksınız."

"Bir dakika, ne?" Damian duyduklarına karşı çıkarken aynı anda Rose'un da dudakları aralanmıştı. "Affedersiniz?"

"Yanlış ifade ettiğimi sanmıyorum. Dr. Adams'ın uygun gördüğü şekilde tamamlanacak seksen saatlik bir kamu hizmeti. Gereklilikleri tamamlamazsanız size biraz daha... yapılandırılmış bir şey tanımlanacaktır."

Damian'ın çenesindeki kas o noktada seğirmeye başladı. "Buna saygı duyuyorum, Konsey Üyesi ama ben yoğun bir veteriner kliniği ve istismar görmüş ya da tıbbi anlamda hassas hayvanlar için bir barınak yönetiyorum. Toynak ve ayak arasındaki farkı anlamayacak birine cadı bakıcılığı yapmak gibi bir vaktim yok."

Rose'un başı ters bir bakışla ona çevrildi. "Çok pardon. Sen kendini kim sanıyorsun?"

Damian'ın ela gözleri parladı. "Koruması altındaki hayvanlara acı çektirecek ve işkence edecek kadar kötü olduğunu düşündüğün kişiyim."

"Orayı senin yönettiğini... ya da oranın bir hayvan sığınağı olduğunu bilmiyordum."

Konseyde küçük bir kargaşa yaşandı. Oradaki beş üye de (hatta Vi dahil altı) birbirlerini bastırarak konuşmaya çalışıyorlardı ancak Rose'un kardeşi parmaklarını dudağının kenarına yerleştirip bir ıslık çaldı.

Gürültülü bir ıslık. Sporsever babaları olsa gurur duyardı.

"Ah, güzel. Herkes beni duyabildi." Vi omuzlarını dikleştirerek yanındaki Edie'nin onaylarcasına başını sallamasının ardından Rose'a özür dileyerek baktı. "Kamu hizmeti saatlerini yalnızca olayın gerçekleştiği mekânda tamamlarsan bir anlamı olur. Görevler, saatler ve vardiya Dr. Adams tarafından belirlenecek ve ancak gerekli evrak imzalanmış bir şekilde Melek Ramón'un ofisine teslim edildiğinde tamamlanmış sayılacak."

Vi meleğe sorarcasına baktı. "Bu sizin için uygun mudur, Konsey Üyesi?"

"Ben de aynı şeyi istemek üzereydim."

"O zaman hepimiz anlaştık. Tokmağı indirin de günü kapatalım."

Konsey sırayla dışarı çıkarken Vi, Rose'a hızlı bir bakış atıp dudaklarını oynatarak "üzgünüm" dedi ve hemen ardından büyükannesinin peşinden arka odada kayboldu. Damian kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kendisine yaklaşırken Rose hâlâ olanları kavramaya çalışıyordu.

"Saat altı," dedi Damian, sesi huysuzdu. Ardından uzaklaşmaya başladı.

"Saat altı ne?" diye seslendi Rose arkasından.

"Yarın sabah geleceğin saat. Geç kalma... at pisliğinden pedikür yaptırmak falan istemiyorsan o saçma ayakkabılardan kurtul."

Rose burnu açık topuklularına baktı. "Ciddi olamazsın. *Sabah* altı mı?"

Damian mahkeme salonunun kapısında durup arkasını döndü ve Rose'a şeytani bir şekilde gülümsedi. "Atlar pisliklerini ahırlardan kendi kendilerine temizlemiyorlar, küçük cadı. Geç kalma. Balkabağının son zamanlarda mide virüsü var ve sabah ilk iş taze saman gerekecek."

Odada yalnız kalan Rose küfretti. Kendini çok ciddi bir cadı-pisliğine batırmış gibiydi ve belli ki işin içinde at pisliği de olacaktı.

Tüm bu pisliklere yüz üstü yapışmasına saniyeler kalmıştı.

Damian'ın şeytan hisleri harekete geçmişti ve bu ne iyi ne de dahil olmak isteyeceği türde bir şeydi. Beşinci Polis Merkezi'nde Rose Maxwell'le karşılaştığında bunlar başlamıştı ve belirsiz bir yoğunlukta olsa da asla silinmiyordu.

İçindeki şeytan sabırsızdı ve önceki gece barınağa dönüp de Miguel'in bahsettiği "sorun"un hem Rose'u hem de iyileşen iki kısrağı kaçırmak üzere olmasıyla ilgili olduğunu fark edince o şeytan daha huzursuz bir hal almıştı. Üstelik bu atlar önceki sahiplerinden kurtarmak için kendi kahrolası hayatını riske attığı atlardı.

O. Ve bir hayvana zarar vermek...

Bu dünyada nefes alan sevdiği tek canlılar hayvanlardı ve veteriner olmasının sebeplerinin başında da bu vardı. Hayvanlar sizi hayal kırıklığına uğratmazdı. Onlara sadakatinizi gösterdiğinizde onlar da size sadakat sunarlardı. İnsanlar sizi hem hayal kırıklığına uğratır hem de işleri kendi çıkarlarına çevirirlerdi.

Ayrıca Doğaüstü Güçler Konseyi'nde oturanlardan daha çok çıkarı olan yoktu. Ah, temsil ettiklerinin iyiliği için çalışıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Belki de Linc ve Vi gibi bazıları gerçekten söylediklerinin arkasında duruyordu da.

Ama ya diğerleri? *Kendi* çıkarlarına göre davranıyorlardı. Gücün laneti de buydu ve tam da Yüce Cadı hariç orijinal Doğaüstü Güçler Konseyi üyelerinden başka orijinal kalmayana kadar onların sonu olmuştu.

Ancak şeytanların oturduğu koltuk kadar üye değiştiren olmamıştı. Çünkü başkalarını gözetmek bir şeytanın doğasında yoktu. Cehenneme sürgün edilmeden önce babası Ezekiel bile bu pozisyona geçmiş ve kayıtlara göre varisi Julius Kontos yerini alana kadar en uzun süre hizmet veren şeytan olmuştu.

Dairedeyken Damian o piçe doğru bakmamak için elinden gelen kahrolası gücün tamamını kullansa da bu, onun varlığını algılamadığı ve onu *hissetmediği* anlamına gelmiyordu. İnsan olarak Damian hissettiyse kesinlikle içindeki canavar da hissetmişti.

Ve bu hiçbir zaman iyi değildi.

4

Şeytan Biraz Fazla İtiraz Ediyor Sanki

Kuşlar bile bu kadar erken kalkmıyorlardı. Rose sadık kahve termosundan büyük bir yudum daha alırken ilginçliğinden emin olduğu bugünü atlatmak için *keşke kahveme sihirle biraz daha kafein ekleseydim* diye düşündü. Her gün işe gidip gelen insanlar Belt Parkway'in altı şeridini de tıkayacak kadar kalabalıklaşmadan uyanıp yola çıkmak sinir bozucuydu.

Yoldan çıkan taksiler yoktu. Kimse kornalara basmıyordu. Sessizliği bastırmak için Lady Gaga'nın "Paparazzi" şarkısının çaldığı radyonun sesini yükseltti ve sözlere mırıldanarak eşlik etmeye başladı.

Trafik olmadığı için Marisol Hayvan Barınağı ve Kliniği'ne rekor sürede ulaşmış, çakıl taşlı yola girip iki gece önce kesinlikle orada olmayan yeni boyanmış tabelanın yanından geçmişti.

Yolda ilerlerken taşlar fırlayıp arabanın kapılarına çarpıyordu. Rose çimenlik alanda çok kullanılmış gibi görünen F-150 model arabanın yanına çekti.

Lady G'yi kapatarak telefonunun rehberini açtı ve son aramalarına tıkladı. Vi telefonu açmayınca kapatıp tekrar aradı. Üçüncü çalışta üçüzünün uyku sarhoşu sesi cevap vermişti.

"Küresel öneme sahip ya da ölüm kalım meselesi bir şey olsa iyi olur," diye homurdandı Vi. "Gönder gelsin... Ne kadar önemli olduğu umurumda değil, ölüm kapıda olsa iyi olur."

"Ne oldu, kardeşim? Saat çok mu erken?" Rose yalandan bir neşeyle konuşurken Vi epey renkli bir sürü küfür edince güldü. "Bu deneyimin gerisinde kalmanı istemem. Özellikle de Konsey'de kulisini yaptığın için."

"Bu kadar düşünceli olmana gerek yoktu," diye homurdandı Vi.

"Sen de toplum merkezini önerebilirdin."

"Aslında toplantıdan önce önermiştim ama Ramón barınakta çalışmana kafayı takmıştı. Daha beteri de olabilirdi."

"Öyle mi? Ne mesela?"

"Vampir temsilcisi Xavier Hastings üç ay boyunca Central Park'ın umumi tuvaletlerini temizleme cezası almanı istedi."

Rose'un nefesi kesildi. "Dişlek şerefsiz!"

"Aynı fikirdeyiz. O 0 pozitifi kim kızdırdı bilmiyorum ama normale kıyasla bile daha huysuzdu. Şey! Bir fikrim var." Vi'nin sesi biraz fazla uyanık ve masum geliyordu. "İki kardeş olarak niye yer değiştirmiyoruz? Sen bir günlüğüne ben olursun, ben de sen."

Rose kahkaha attı. "Ayrı değil de aynı yumurta üçüzü olsak olabilirdi."

Vi huysuzca homurdandı, "Babamın kahrolası süper spermleri."

"Evet, lütfen babamın spermlerinden bahsetmeyelim. *Hiçbir zaman.* Galiba bugün sihir dersin var?"

"Sen ders diyorsun ama bana kalırsa adı sihir dersi olan yavaş ve sistemli bir işkence. Ama evet, haklısın. Gerçekten işe yara-

maz çünkü büyükannemin kapıya sihirli bir DNA detektörü koyduğuna adım gibi eminim. Senin günün kesin benimkinden daha güzel olacaktır. Yani *sevimli, tüylü hayvanlarla.*"

Konseyin kendisine umumi tuvalet görevini vermesini dilemesine sebep olan şey hayvanlar değildi. En azından o zaman karşısına ne çıkacağını bilirdi. Ancak bu durumu Vi'ye Damian'la bağlılık ilanı partilerinde aralarında geçenleri itiraf etmeden açıklaması zordu.

Rose karşısındaki iki katlı ahıra benzeyen binaya baktı. Geceye kıyasla gün ışığında daha küçük görünüyordu ve aşınan ahşabı, altındaki eski ve soyulan boyaları gösteriyordu.

"Kapatmam lazım," dedi Rose isteksizce. "Ne kadar erken başlarsam o kadar çabuk işimi bitiririm. Muhtemelen ofis işi tarzı bir şeyler yaparım, değil mi?"

"Tabii. Belki..." Vi, Rose'un huzursuz hissetmesine sebep olacak şekilde sessizleşti.

"Bu konuda bir şey-"

"Umarım iyi geçer, kardeşim!"

"Bekle! Ne-"

Telefonun kapanış sesi kulağına dolarken içeri girip en iyisiyle karşılaşmayı ummak dışında yapabileceği bir şey yoktu. Kahvesini göğsüne yapıştırarak ahırın yarı açık kapısından sızan hafif rock müziğe doğru ilerledi.

İçeri adım attığında çamur çoktan yeni Converse ayakkabılarını kalın bir tabaka halinde kaplamıştı. "Merhaba? Kimse var mı?"

Saman ve kakanın keskin kokusu burnuna dolarken gözleri yaşardı. Kapıyı çaldı. "Merhaba?"

Cevap yoktu.

Ahır boş gibi gözüküyordu ve dışarıya kıyasla içi şaşırtıcı derecede temiz ve topluydu. Tımar malzemeleri düzenliydi ve de-

kor misali duvarlara asılmışlardı. Soldaki iki bölmenin açık kapılarının üzerinden Akceviz ve Balkabağı başlarını uzatmışlardı.

"Selam kızlar." Rose gülümseyerek ikisinin de elini koklamasına izin verdikten sonra iki atın alınlarındaki yumuşak beyaz kısmı okşadı. "Görünüşe göre birbirimizi çok sık göreceğiz, ha?"

Akceviz cevap olarak kişnediğinde nefesi Rose'un yüzünü yaladı. Cadı kahkaha atarak atın burnunu tekrar okşadığı sırada bölmelerin en sonundan kulağına kısık bir mırıltı doldu.

Bu kısık, bal gibi sesi takip ederken bir anda duyduğu huysuz küfürle duraksadı.

Son bölmede eğilmiş bir şekilde kot pantolonunun örttüğü poposunu sergileyen tişörtsüz bir adam duvardaki çürümüş ahşaba benzeyen şeyi sökmeye çalışıyor gibiydi. Terle kaplı bronz teni ahırın loş ışığında bile enfes bir şekilde parlıyordu.

Ve dövmeleri...

Önce hangisini arzuyla süzeceğini bilemeyerek sırtı boyunca bir omzundan diğerine uzanan dövmeyi incelemeye karar verdi. Boynuzları olan kanatlı bir yaratık vardı ve capcanlı renklerle boyanmıştı. Kaslarının her bir kıvrımı, her bir hareketiyle sanki dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Adam çıplak elleriyle duvarda çürüyen bir kısmı daha söktüğünde Rose'un ağzı kurudu. Vücudunda kuru kalan tek kısım da orasıydı zaten çünkü arzu bedenine bir şimşek misali yayılıp neredeyse *Potion's*'taki gece olduğu kadar yoğunlaşmıştı.

"Size yardım edebilir miyim, hanımefendi?" Omzunun arkasından beklenmedik bir ses yükseldi.

Rose şaşkınlıkla bağırarak arkasını döndü. Altmışlarının ya da yetmişlerinin ortasında gibi görünen yaşlı bir adam uzun beyazlayan saçları ve nazik kahverengi gözleriyle sıcak bir şekilde

ona gülümseyip bakışlarını Rose'un gözetlediği kas şenliğine çevirdi.

Adam elini uzattı. "Siz Rose Maxwell olmalısınız."

"Evet benim." Rose parmaklarını adamın eline uzatarak onunla tokalaştı. Ensesinde hissettiği gammaz bir irkilti göze hoş gelen o adamın da işini bıraktığını söylüyordu.

Yakalanmıştı.

"Ben Miguel Sanchez. Emekli mukim veterinerim. Arkanızdaki yarı çıplak adam da bizim mukim huysuz veterinerimiz ve tamircimiz... Damian."

Hayır, hayır, hayır.

Rose bir anlığına gözlerini kapattıktan sonra Damian'ın hafifçe görüş açısına girdiğini fark etti. "Aslında bir iki kez karşılaşmıştık."

Damian'ın Roma tanrılarına benzeyen bir vücudu olduğunu bilmesi gerekirdi ama bu sonuca yalnızca ona bir iki kez dokunma fırsatı bularak varabilmişti ki o vakitlerde de üzerinde kıyafetleri vardı. Rose, Damian'ın vücudunu saran ince işçiliği ya da sert kaslarının hoş kıvrımlarını daha önce görmediğine emindi.

Bakışları otomatik olarak Damian'ın göğsüne düştüğünde Tanrıça'nın merhametine ihtiyaç duydu. Sekiz karın kasının çıkıntılı vadisi seksi Adonis kasına doğru iniyordu...

Rose bakışlarını kaldırsa da onu süzdüğü gözlerden kaçmamıştı.

Damian tek kaşını kaldırırken dudakları kıvrıldı. "Uzun zamandır görüşemedik, küçük cadı. Ah, geç kaldın."

"Tam zamanında geldim."

"Konu hayvanlarla ilgilenmek olunca tam *zamanı* geç kalır. Aklına yazman gereken ilk şey muhtemelen bu."

Rose zorla gülümsedi. "O zaman aklıma yazdım say."

Miguel'in bakışları ikisi arasında gidip gelirken yaşlı adam sırıttı. "Siz ikinizi bırakayım da işlerin üzerinden geçin. Ian, siparişimizi değiştirmek için yapı markete gideceğim bir de nerelerde değişiklik yapabiliriz bir bakarım."

"Güzel olur." Damian başını salladı.

İkisi Miguel'in gözden kayboluşunu izlerken Rose arkasını döndü. Onu süzme sırası Damian'daydı. Bakışları Rose'un artık tertemiz olmayan spor ayakkabılarından yumuşacık kot pantolonuna ve ipek tişörtüne çevrildi. Rose'un onu bariz bir cinsel takdirle izlemesinin yanı sıra Damian daha çok inceler gibiydi.

"Ian kim?" diye sordu Rose aniden oluşan gerginliği bölmek istercesine.

Damian'ın gözleri onunkilere çevrildi. "Ne?"

"Sana Ian dedi."

"Miguel'ın lakap takma gibi bir olayı var." Damian onu tekrar süzdü. "Bir hayvan barınağında çalışacağının farkındasın, değil mi? Gerçek hayvanlarla?"

Rose kıyafetlerine baktı. "Evet ama evrak işleriyle ilgilenmek için güzel şeyler giymeme de gerek yok."

"Ofis işi mi?" Damian gülerek ona yaklaştı ve bedeni Rose'un tenini ısıtacak noktaya gelince durdu. "Bahsettiğim at ahırlarını unuttun mu? Son yirmi dört saat içinde atlar kendi pisliklerini temizlemeyi öğrenmedi."

Rose hareketsiz kaldı. "Sen o konuda ciddiydin..."

"Genelde şaka yapmam."

Damian eğilip elini uzatırken nemli göğsü neredeyse Rose'unkine değecekti. Bir an Rose nasırlı parmaklarını saçlarında gezdirip kendisini ruhunu parçalarcasına öperek duvara dayayacağını hayal etti.

Ancak Damian omzunun arkasındaki askıdan bir şey alarak nazikçe Rose'un kollarına bıraktı. "Bunları giymek isteyebilirsin. Akceviz'in bölmesinin dışında lastik çizmeler de var, güzel ayaklarına geçirmek isteyebilirsin."

Rose ellerinde duran kot işçi tulumuna baktı. Kumaşında boya lekeleri vardı ve pisti, muhtemelen daha iyi günleri olmuştu. Üstelik Rose'un burnu onu yanıltmıyorsa bir süredir çamaşır makinesi de görmemiş gibiydi.

"Bunu ve botları... giymemi mi bekliyorsun?"

Damian onun yanından geçerek omuz silkti. "Sana kalmış ama at pisliğinden pedikür ilgini çekmiyorsa bir daha düşünmek isteyebilirsin. Ya da Konsey'deki dostlarına dönüp sana başka bir yerde görev vermelerini söyleme seçeneğin hep var. İkimiz de burada bir günü tamamlayamayacağını biliyoruz. Atın suratıyla götünü ayırt edebilmen gerekiyor."

Rose ona öfkeyle baksa da kahrolası adam sırıtıyordu. "Ah, aradaki farkı ayırt edebiliyorum. Akceviz bir at ve şu an baktığım da götün teki."

Damian kollarını çıplak göğsünde kavuşturunca bu hareketi bir tanesi çember şeklinde bir dövmeyle kaplı olan kol kaslarının şişmesine sebep oldu. "Öyle mi?"

"Yüzde yüz." Rose cüretkâr bir şekilde ona yaklaştı ve bu sefer tam karşısında duran o oldu. Kirli ayakkabıları onun botlarına değiyordu. "Ve sana sadece günü tamamlayacağımı değil aynı zamanda kamu hizmetimi tamamlayana kadar da gelmeyi sürdüreceğimi göstereceğim çünkü ben bir Maxwell'im. Ve Maxwell kadınları pes etmez."

Şey...

Meşru Yüce Cadı olmaktan çekilmesi dışında.

Ve bir de tele pazarlama yaptığı kısa işten de ayrılmıştı.

Ryde [6]şoförlüğü yaptığı şimdiki işine dair ciddi umutları yoktu ve yöneticisinden şimdiye kadar iki uyarı almıştı. Ama *bu* işten kaytarmayacaktı ve en zor yanlarına katlanacak hatta sıcak ton balığı gibi kokan pis bir tavuk kostümü giymesi gerekse bile pes etmeyecekti.

"Üstümü nerede değiştirebilirim?" diye sordu Rose bakışlarını sırıtan ahmak şeytandan ayırmadan.

Damian, Rose'un kaçarcasına arka taraftaki ofise gidişini izlemekten kendini alamadı. Leziz bir şekilde salladığı kıçı muhtemelen motosikletine verdiği paranın bir kısmı kadar edecek bir kot pantolonun ardındaydı. Üstünü değiştirmek için ofise girdiğinde Damian tişörtünü alıp giydi ve barınağın en yeni sakinini kontrol etmek için harekete geçti.

Kısrakların bölmelerinin hemen karşısında yeni doğum yapmış bir pitbull köşede uzanıyordu. Beyaz patileri, krem ve kahve renklerinde bir kafası vardı. Damian dokunulmamış su kasesini yenilemek için eğildiğinde köpeğin üzgün altın rengi gözleri ona çevrildi.

"Selam, kızım. Hâlâ susamadın mı, ha?" Köpeğin başını okşarken keyifli bir ses çıkartmasını ya da kuyruğunu sallamasını bekliyordu. Hastasının ilerleme kaydettiğine dair herhangi bir şeyle karşılaşmayı umut ediyordu. Ancak köpek bakışlarını kaçırarak yavaşça ona arkasını döndü.

6 Aynı gün kargo teslimatı yapan bir şirket -çn.

Damian köpeğe yemek yedirmeyi defalarca kez denemiş ve başarısız olmuştu. Sonunda köpek bir şeyler yediyse de çok az ve kendisini hayatta tutacak kadarını yemişti. Ancak damar yoluyla sıvı takviyesi yapabilirdi ama bu da sorunun kökenini tedavi etmek için yeterli değildi.

Köpek, yavrularını özlüyordu.

Kısa zaman önce hamile olan sokak köpeği onu kalabalık bir yolun kenarında doğumun ortasında ve endişeli halde bulan bir inşaat işçisi tarafından barınağa getirilmişti. Doğan yavrular savaşamayacak kadar erken doğdukları için hayatlarını kaybetmişlerdi ve anne köpek de o zamandan beri kendini aç bırakıyordu.

"Tamamdır, artık çıkıyorum." Miguel kollarını korkuluğa dayarken bakışları köpeğin üzerindeydi. "Bella hâlâ bir şey içmiyor mu?"

Damian somurttu. "Her seferinde bir yudum içiyor ve yemekte de daha azını yiyor. Gerekirse ona sıvı verip sondayla beslemeye dönebilirim ama bu uzun soluklu bir çözüm değil. Kısa zaman içinde bu evreden geçemezse ne olur bilmiyorum."

"Sen halledersin. İkiniz halledersiniz."

Damian o kadar da emin değildi ama Miguel tam olarak başaracağını düşünüyordu. Hep böyle olmuştu. Damian on altı yaşında bela arayan ve Doğaüstülerin hapishanesine atılmak ve erkenden ölmek arasında gidip gelen bir Avcı'yken bile böyleydi.

"Evet, sen ve..." Miguel ofisi işaret etti. "Olay nedir?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledi Damian yüzünü ifadesiz tutarak.

Miguel'in kalın kaşları havalandı. "Neden bahsettiğimi gayet iyi anladın, evlat. Hiçbir 'doğaüstü' gücü olmayan yaşlı bir Normal olabilirim ama gözlem yeteneklerim üst düzeydir ve yeteneklerime göre seninle yeni çalışanımızın bir geçmişi var."

Damian akıl hocasına ters ters baktı. "O yeni çalışanımız falan değil. Kamu hizmeti için saatini dolduruyor ve sonra gidecek."

"Olabilir ama *Hür İradeyle* hareket ettiği bir zamanda onunla tanıştın."

Damian iç çekti. Bu adamın cevabını alana kadar pes etmeyeceğini biliyordu. "Linc'in Gerçek Eş'inin kardeşi."

Miguel'in bakışları dolu olan ofis odasına ve ardından tekrar Damian'a çevrildi. "Meşru Maxwell Yüce Cadısı mı o?"

"*Öyleydi,*" diye düzeltti Damian. "Vi'nin güçleri ortaya çıkınca çekildi. Şimdi de başımın belası..."

Bir de sürekli rüyalarına girip duran tek gecelik ilişkisiydi ama Miguel'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Ancak duydukları yaşlı adamın dişlerini göstererek kocaman gülümsemesine engel olmadı. "Şeytan biraz fazla itiraz ediyor sanki, evlat. O kayıtsız huysuz suratınla kızı kandırıyor olabilirsin ama seni kimin kendinden daha iyi tanıdığını unutuyorsun. İnsanları göz ardı edip duramazsın, Ian."

"Elbette edebilirim. Buna çalışmak deniyor ve düzenli hastalarımızı kurtarmaya devam edeceksek de aksini yapmam imkânsız."

"Arada bir insanlarla iletişimde olman lazım."

"Bu yüzden yanımdasın, değil mi?" diye dalga geçti Damian ilgisizce. "Ayrıca hayvanları Normallerin çoğundan ve kesinlikle Doğaüstülerin tamamından daha çok seviyorum. Daha az karmaşıklar. Onları besle, kalacak yer sun, arada bir kaşı ve sonsuza kadar sadık kalsınlar. Hayvanlar bu kadar."

Rose boya lekeli tulumu ve lastik çizmeleri giymiş bir şekilde ofisten çıktı. Saçını tepeden bir atkuyruğu yapmıştı. Damian'a bokunda boğul dercesine baktığında adam neredeyse gülmek

üzereydi ama ahırın ön tarafından tanıdık bir motor sesi duyuldu.

"Selamlar! Herkes uyandı mı yoksa siz uykucular hâlâ horulduyor musunuz?" Dışarıdan tanıdık bir ses yükseldi.

Damian ve Miguel yükselen sesi takip ettiklerinde tek çalışanlarını külüstür bir at römorkundan inerken buldular. Terrance Yoshida okula olan hizmet saatlerini tamamlamak için barınakta gönüllü olmuştu ve çocuk o zamandan beri yanlarından ayrılmamış hatta Damian'ın katlanabildiği birkaç insandan biri hâline gelmişti.

Terrance'ın arkasından at römorku sallandı. Römorku deli gibi sallayan bir şey vardı ve toynaklarıyla duvarını delmek üzereymiş gibiydi.

"At mı getirdin mekanik bir boğa falan mı?" dedi Damian hayvanı serbest bırakmak üzere mandala uzanırken. Hayvanların hiçbiri kapalı alanları hoş karşılamıyordu.

Terrance onu durdurdu. "Ben olsam açmazdım, patron."

"Nedenmiş?" Damian genç çocuğun tereddüdünü hissetmişti.

"Çünkü o birimizin kafasını koparmadan onu nasıl çıkarabileceğimizi kararlaştırmamız gerekiyor." Terrance başının yan tarafını okşarken Damian orada kızarık bir şişlik olduğunu fark etti. "Jasper pek oyuncu değil. Bir tekme salladı mı adamı uçurur. Biliyorum çünkü bende denedi."

"Fink'in mekanındaki at mı bu?"

"Evet. Ta kendisi."

"Sahibi çok *az* davranış sorunu olduğunu söylemişti."

Terrance alayla güldü. "Evet çünkü hiç yok. Yani düzgün hareketi. Bir sürü dua, bir ton şans ve biraz cadı hokus pokusu sayesinde atı römorka bindirebildim. Bir süre işe de yaradı ama on

beş dakika önce etkisi azaldı. Ayrıca belirtmek isterim ki yükünüz bir tavşan misali oynaşıp dururken şeritte kalmak çok zor."

"Ona büyü mü yaptılar dedin?" Rose yaklaşırken bakışları römorkun hava deliğinden burnunu uzatmaya çalışan siyah attaydı. "Hayvan öfkelendikten sonra mı önce mi bunu yaptınız?"

Terrance'ın gözleri sanki onu tanımış gibi irileşti, muhtemelen tanıyordu da. Bu Normal çocuk, Doğaüstü Güçler Topluluğu'na bayılıyordu ve muhtemelen bütün Doğaüstü Güçler dedikodu dergilerine de üyeydi. "Sonrasında... ama ne önemi var ki? Fink onu daha rahat yerleştirelim diye büyü yaptı. Yani, bir süreliğine işe yaradı."

"Sonra da etkisi geçti. Kapalı bir alanda, ayakları yere basmadan bir hayvanı tutuyorsunuz ve normal halinden daha da korkmuş bir halde. Hiçbir cadı, iyi bir cadı bile zavallı hayvana böyle bir şey yapamaz."

Rose yavaşça kapalı alandaki hayvana yaklaşırken Terrance huzursuzca ağırlığını diğer ayağına verdi. Jasper römorkun boşluğundan ofladı, gözleri irileşmiş bir şekilde Rose'un yaklaşmasını izliyordu.

"Madem bu kadar kontrolsüz haldeydi atı neden getirdin?" diye sordu Damian, biraz sinirlenmişti. "Onu böylece diğer hayvanların yanına koyamayız. Kliniğe gelip giden hastalar varken oraya da götüremeyiz. Binayı başımıza yıkar ve birini ya da kendini incitebilir."

Terrance ayağının dibindeki çamuru itekledi. "Getirmem lazımdı, Damian. Atı bu sabah kimse almazsa Fink onu bir işleme fabrikasına satacaktı. Kahrolası bir *işleme fabrikasına,* patron. Ondan hayvansal bir tutkal falan yapmalarına izin veremezdim. Korkunç bir hayvan değil. Sadece yanlış anlaşılıyor."

Aygır römorkun kapısını tekmeledi, neredeyse kapının mandalını parçalayacaktı. Römorkun tamamı çatırdayarak sallandı.

Siktir. Terrance haklıydı. Damian da bu atı o şerefsizle bırakamazdı. Doğaüstü ya da Normal sahiplerden gelmesi fark etmeksizin ismini Miguel'in kalbini kazanan gerçek bir melekten alan Marisol Hayvan Barınağı ve Kliniği hasta ve istismar gören hayvanlar için bir sığınaktı. Daha önce bir hayvanı hiç geri çevirmemişlerdi ve bu şimdi de gerçekleşmeyecekti.

"Ben gidip tasma getireyim," dedi Miguel ahırın arkasına gidip birkaç yularla dönerken.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Rose, onları izliyordu.

"Evet. Geri çekil ve ayak altında durma. Buradayken benim sorumluluğum altındasın ve isteyeceğim son şey kafandan tekme yemen."

Rose ona ters bir bakış atsa da Damian umursamadı.

Damian, Miguel ve Terrance huysuz atı sakinleştirmek için birlikte hareket ediyorlardı. Miguel aracın arka tarafında dururken Damian ve çocuk araca tırmandılar ve aygırın zaten gevşettiği tasmasına iki yular geçirdiler.

"Tamam, Miguel. Sana işaret verdiğimde kapıyı aç ve kenara çekil. Jasper muhtemelen toynakları alev almış gibi tekmeler savuracaktır, bunu yapınca da Terrace'la ben sakinleşene kadar onu takip edeceğiz. Üçten geriye sayıyorum. Üç. İki. Bir."

Miguel kapının mandalını açtığında tam da beklendiği gibi at hızla bir tekme savurdu. Yularlardan kurtulmak için deli gibi bacaklarını sallıyordu. Ancak aygırın özgürlüğü Terrance ve Damian'ın onu sabit tutmasıyla kısa sürdü.

Kara gözleri irileşirken Jasper şaha kalktı ve ön bacaklarını tekmeledi.

Toynağın biri Damian'ın gözlerinde yıldızlar çakmasına sebep olacak sertlikle bacağına çarptı. "Hadi, oğlum. Biz Fink'ten kesinlikle daha iyiyiz."

At öyle düşünmüyor olacak ki arkasını döndü, neredeyse Terrance'ı devirecekti. Bu iş zor olacaktı. Davranış sorunları bir yana bu at baş belasıydı.

Damian koşum takımını değiştirip aygırı sol taraftaki çitli alana götürmelerini söyleyecekti ki ata doğru fark ettiği hareketlilikle olduğu yerde dondu.

Rose ata yaklaşarak ellerini avuçları hayvana bakacak şekilde uzattı. "Selam, Jasper..."

"Geri çekilmen lazım. Hemen," diye uyardı Damian onu. Ses tonu sertti.

"Sorun yok." Rose bakışlarını odaklandığı attan ayırmıyordu. "Değil mi, oğlum? Olmak istediğin kadar korkunç değilsin."

"Bana gayet korkunç görünüyor," diye mırıldandı Terrance kısık sesle.

"Rose, çok ciddiyim," diye ekledi Damian. "Kafana toynağı yemeden geri çekil."

At başını Rose'a doğru çevirince canavar derin bir nefes verdi. Burun delikleri genişlerken toynağıyla yeri eşeliyordu.

"Rose..."

"Sorun yok, oğlum..."

At tekrar yeri eşeledi ve bakışları yaklaşan cadıya odaklandı. Ardından olabilecek en garip şey oldu. At *sakinleşti*. Sihir olmadan. Etkili eşyalar kullanılmadan. Damian ve Terrance'ın onu sabit tutmaya çalışmasına rağmen at Rose'a ulaşmak için yularları çekiştirdi.

Terrance'ın dudakları kıvrılmadan önce ağzı açık kalmıştı. "Bak! Gerçekten iyi bir at!"

Rose atın elini koklamasına izin verdikten sonra burnunu okşadı. "*Sen* iyi bir atsın, değil mi, Jasper?"

At bir nefes vererek Rose'un saçlarının geriye doğru uçuşmasına sebep olunca cadı kıkırdadı.

Damian gözlerini onlardan, *ondan* ayırmak için ciddi bir çaba sarf etmişti. Bir anda Jasper'ın hayran kalmışçasına hareketlerine anlam verebildiğini fark etti çünkü aynı çekimi o da hissediyordu. Hissediyor, tanıyor ve en derinlere gömüyordu çünkü kendisine faydası dokunmayacağını biliyordu.

Miguel güldü. "Görünüşe göre birinin kaderinde hayvanlarla çalışmak varmış, ha?"

Akıl hocasının söyledikleri Damian'ın bu büyüden uzaklaşmasına sebep olurken adamın sırıtmasına sebep olacak ters bir bakış attı. "İyi bir at olmaktan vazgeçmeden onu ahırda bir bölmeye sokalım. Rose... Yardım eder misin?"

"Tabii. Hangisi?" Yularlardan birine uzandığında Terrance hevesle elindekini verdi.

"Akceviz ve Balkabağı'nın en uzağındaki... Ne olur ne olmaz."

Rose atı ahıra soktu. Ata yol göstermeye gerek yoktu bile. Resmen Rose onu en uçtaki bölmeye götürürken yanına yapışıp kalmış gibi ilerliyordu.

Terrance çoktan yemeği ve suyu doldurduğu için iş bittiğinde Jasper neredeyse bir kedi yavrusu kadar uysal görünüyordu. Damian, Rose'u dirseğinden tutarak onu bölmeden çıkardı ve kapıyı kapatır kapatmaz aygır ön toynaklarıyla duvarı tekmeledi.

Rose şaşkınlıkla bağırdı.

"İyi misin?" Damian atın ona vurmadığına emin olmak için hızla cadıyı baştan aşağı süzdü.

"İyiyim. Korktum sadece." Rose ata kaşlarını çatmış bakarken Damian'a hemen boğazında atan nabzını güzelce görebileceği bir manzara sunuyordu. "Ne oldu bilmiyorum... Belki ben-"

"Hayır." Damian, Jasper'ın olduğu bölmenin önünü kesti. At hâlâ öfkeli olsa da artık duvarları tekmelemiyordu en azından. "O hayvana yaklaşmıyorsun. Duydun mu?"

"Ama sakinleşmiş-"

"Şu an sakin görünüyor mu?" Rose karşı çıkmak için ağzını açtı. "Bu tartışmaya açık değil. Ya beni dinlersin ya da Konsey'e gidip sana yeni bir görev atamalarını sağlarım."

Rose çenesini kapatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam."

"Güzel."

"Patron sensin."

"Evet, öyleyim." Damian küfrederek derin bir nefes verdi. "Terrance sana burada ne yapıldığını ve işleyişin nasıl olduğunu gösterecek."

Terrance onlara yaklaşırken başını sallamaya başlamıştı. "Tabii. Bunu yapabilirim. Resmen profesyonel bir pislik kürekleyicisiyim."

Damian'ın bir bakışıyla çocuk kızardı.

"Üzgünüm, Damian." Çocuk Rose'a çekinerek gülümsedi. "Büyük turumuza çıkalım. Buradan büyük bir tur çıkmaz gibi duruyor olabilir ama resmen sihirlidir."

Rose güldü. "Sihirli, ha?"

"Evet... Çünkü Damian'ın suratsızın teki olmadığı tek an burada çalıştığı an." Gülmeye başlayan Terrance, Damian kenardaki atlar için kullanılan örtüyü alıp kafasına atınca daha da çok güldü.

Damian, Rose'un pis tulumu ve ayağına büyük olan lastik çizmeleriyle ergen çocuğun peşinden çitli alanın arka tarafına doğru ilerlerken izledi. Sorunu gözden uzaklaştığı an yeni can sıkıcı sorununa odaklanma vakti gelmişti.

Para.

Damian çoktan barınağın bütçesi üzerinde düzeltmeler yapmıştı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın elleri boş dönüyordu. Çözüm yoktu. Plan yoktu. İkinci bir iş bulup bir de çalışmaya vakit ayırabilse bile hiç şansı yoktu.

Bir de sermaye vardı tabii.

Jasper'ın fiziksel durumunu dışarıdan takip etmişti ama Damian avlandığı yıllar boyunca iki kuruşu bir araya getirmek için hiç zorlanmadığını düşünmeden edemiyordu. Resmen üzerine para yağıyordu. Özellikle de zor davalarla ilgilenerek isim yaptığı zaman bu başlamıştı. Üst düzey şeytanlar. Yüksek sınıf büyücüler. Vahşi şekil değiştirenler. Çoğu avcının ölüm arzusu olmadığı müddetçe çalışmaya cesaret edemeyeceği hedefler.

Genç Damian meydan okumalardan yalnızca hoşlanmıyordu. Avlanmak onun *olayı* olana kadar bu işi hırsla yapmıştı. Bu iyi olduğu ve şeytan babasının az da olsa onayını kazanmasını sağlayan tek şeydi. Kurallar onu durdurmamıştı. Avcılık dünyasının dışında kalan birkaç arkadaşıyla ilişkisi berbat haldeydi. Normal yanından gelen ilişkileri de pek iyi durumda değildi.

İçindeki şeytanı daha çok kabul ettikçe dışarıdan daha az bir *Damian* görülüyordu. Öfkeli ergen bir cadının öfkesiyle karşılaşıp kendini lanetlenmiş halde bulana kadar hayatının ne kadar yoldan çıktığının farkında bile değildi.

Uyanışı *öyle* gerçekleşti. Yıllarca avlanmanın ardından sonunda iki seçeneği olduğunu fark etmişti: İnsanlığından vazgeçip avladığı tehlikeli serserilerden biri olacaktı ya da elindeki her

şeye tutunacaktı. Miguel'in hayatına girmesi sayesinde ikinci seçeneği seçmişti.

"Kafanda neler döndüğünü tam olarak bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız." Miguel'in nasırlı eli desteklercesine omzunu sıktı. "Hep buluruz."

"Bu sefer o kadar şanslı olur muyuz bilmiyorum." Damian elini yüzünde gezdirirken o kadar yorgundu ki zar zor ayakta durup gözlerini açık tutuyordu.

"Yolumuza güzel bir şey çıkar. Sadece karşına çıkan fırsatları göz ardı etmemeye çalışmalısın."

Miguel'in arkasından hafif bir gülüş duyuldu.

Rose ahır modasına uygun tulumuyla orada durmuş gübreleri temizlemek için kullandıkları el arabasına uzanmıştı. "Büyükannemin hayattaki mottosuna inanılmaz benziyor."

"Galiba tanısam büyükanneni severdim." Miguel gülümsedi.

"Çoğu insan sever... ya da o kadar korkuyorlar ki başka türlü davranamıyorlar." Rose onlara baktı. "Biraz kulak misafirliğine engel olamadım, sanırım yardım edebilirim."

Damian öfkelendi. "Sunduğun hiçbir yardımı kabul etmiyoruz."

Rose dimdik durarak eldivenli ellerini kalçalarına yasladı. "Tam olarak nasıl bir yardım teklif ettiğimi sanıyorsun?"

"Hali vakti fazlaca yerinde zenginlerin kuklası olunan türden bir yardım." Rose'un kaşlarını daha da çatmasına sebep olacak bilmiş bir bakış attı. "Önereceğin şey buydu, değil mi? *Yalvarmak.*"

"Yalvarmak değil. *Para toplamak.* Vi'nin çocuk merkezi dahil şehrin her yerinde bu tür yardımlar yaptım. Barınağa yardımcı olacak bir plan da yapabilirim."

"Acıklı hikayemizi insanlara anlatarak reklam yapmayacağız. Üzgünüm küçük cadı ama arkadaşların yardım edip kendilerini

daha iyi hissettirecek başka birini bulmalılar. Bağışa ihtiyacımız yok."

Rose fazla sessiz kalan Miguel'e baktı. "Hep böyle inatçı mıdır?"

"Hayır demek isterdim ama yapamam." Miguel çatılmış kaşlarıyla Damian'a döndü. "Kızı dinlemekten zarar gelmez."

"Bir şey dinlemeye ihtiyacım da vaktim de yok. Hayvanlarla ilgilenilmesi lazım." Damian bakışlarını baştan aşağı Rose'da gezdirip içindeki şerefsizi aradı. "Ayrıca burada bir plan yapacak kadar uzun kalacağını sanmıyorum."

Bu ahırın ortasında durmak yerine başka bir yerde olmaya ihtiyacı olan Damian, Miguel ve Rose'a çarparak açık havaya adım attı.

Aptalın tekiydi. Hem de feci. Kendini etrafında bunu görebilecek insanlar varken hassas hissetmesinden bu durum apaçık ortadaydı.

Özellikle de onlardan biri Rose Maxwell'se.

Ayrıca... Rose ondan nefret ediyorsa mesafesini korurdu. Bu da ikisi için kesinlikle en iyisiydi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

5

Kovboyu Kurtar, Süpürgeye Atla

Camlarını da müziği de açmış bir şekilde Rose, Belt Parkaway'de bir Formula yarışçısının gurur duymasını sağlayacak hızda ilerliyordu ama yolda başka hiç kimse yoktu. Brooklyn'deki Sunset Park'tan Cambria Heights'e uzanan devasa otobana ya ayak uyduracak ya da öylece geçip gidecektiniz.

Rose gösterge panelindeki saate bakınca küfretti. Hızını saatte yaklaşık sekiz kilometre daha artırarak bölge polisinin aylık ceza kotalarını doldurmuş olmalarını umut etti.

Ryde'daki müdürü James son iki müşterisine geç ulaştığı için zaten dikkatini ona vermişti. Aynı şey üçüncü kez gerçekleşirse adam gerçekten gerilebilirdi.

Rose'un müşterilerinin çoğu iş insanı olduğu için ya toplantıdan toplantıya atlıyor ya da havaalanına gidiyor veya dönüyordu. İkinci en yaygın müşteri grubu turistlerdi. Rose en çok onları seviyor, candan ve anlatacak ilginç hikayeleri olan konuşkan insanlar olduklarını düşünüyordu. Bu Rose'un sıkılmasını ya da New York Üniversitesi'nden aşırı partileyen son *Safe Ryde* gru-

bundan sonra deri koltuklarının artık eskisi gibi olmayacağını düşünmesini engelliyordu.

Rose telefonundan navigasyona bakarak sıradaki müşterileri almak için kaç dakikaya restorana ulaşacağını hesapladı. Müşterileri alacağı noktaya ulaştığında müziği kapatıp camları tekrar kapattı.

Rose'un bir şekilde tanıdığı üç kadın lüks restorandan çıkıyordu..."Hay süpürgemi kırsınlar."

Ryde kullanan onca insan arasında sanki karşısına İ-Ekibi çıkmak zorundaymış gibi. Brandi, Tandi ve Candi. Mecburken bile onlara zor katlanıyordu, artık mecbur değil miydi?

Arabayı uzaklaştırıp patronunun gazabını çekmeyi düşünürken, çekilen tüm *Mean Girl* filmlerinin klonuymuş gibi olan Tandi başını telefonundan kaldırdı. Tandi iki yardakçısına bir işaret yaptı ve arabaya doğru yürümeye başladılar.

Rose yüzünü başka birininkiyle değiştirmek için Serap Büyüsü yapıp yapmamaya karar veremeden Candi ve Brandi arka koltuğa, Tandi de ön koltuğa yerleştiler.

"Umarım nereye gideceğine dair bir fikrin vardır." Kızıl saçlı kadının yüksek sesi ve kendini beğenmiş tavrı Rose'un sinirine dokunuyordu. "Manhattan'a kadar navigasyon açık kalsın istemiyorum. Bunu başarabilir misin? Yoksa başka *Ryde* mı çağırayım?"

"Başarırım," dedi Rose sertçe.

Tandi ona ilk kez baktığında gözlerini kırpıştırdı. Ardından gözleri irileşirken pembe parlatıcı sürdüğü dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bakın siz şu işe. Aranan Rose Maxwell buralarda mıymış? Ben de küçük 'sorununu' çözmek için biraz kendine vakit ayırdın sanmıştım."

Yardakçı Bir ve İki sanki on dört arabanın karıştığı bir kazayı izlercesine başlarını Rose'a çevirdiler.

"Selam, hanımlar." Rose çenesini sıkarak kaldırımdan uzaklaştı ve bulvarın rampasına doğru ilerlemeye başladı. "Sizi hiç vakit kaybetmeden Beşinci Cadde'ye götürüyorum."

Rose onu rahat bırakıp kendi aralarında konuşmaları için dua ediyordu ancak arka koltuktaki fısıltılar orada kalmadı. Tandi öne eğilerek dikiz aynasına baktı.

"Neler yapıyorsun, Rose? Ünlülere falan şoförlük yaptın mı?" Tandi'nin sinsi iması iki arkadaşının gülmesini sağladı.

"Ünlüler yok, ben de iyiyim. Sen nasılsın?"

"Ah, bilirsin işte... Çok meşgulüm. Ya da artık aynı çevrede dönüp durmadığından belki bilmiyorsundur." Tandi duraksayıp arkadaki arkadaşlarına kibirli bir bakış attı ve önüne döndü. "Bence sana rastlamamız tamamen kısmet oldu çünkü sana haber vermem gerekiyormuş gibi hissediyordum."

Bu kadının gülüşünün altından iyi bir şey çıkacak olamazdı. "Ne haberi?"

"Bunu kendim söylemek istedim..."

Tandi dramatik bir şey söyleyecekse hep böyle yapardı, bu onun alışkanlığıydı ve Rose'un tepesinin atması dışında hiçbir işe yaramıyordu. Ancak söylemeden belli ki rahatlamayacaktı da. "Hangi habermiş bakalım?"

"Valentin'le görüşüyordum da."

Rose bir anda yoldan çıkınca kör noktada yanından ilerleyen sedan kornaya bastı. Candi ve Brandi, Rose tekrar kontrolü eline alana kadar bağırsa da Tandi zafer kazanmışçasına gülümsüyordu. Beklediği tepkiyi almıştı.

Rose dişlerini sıkarak duygularını belli etmemeye çalıştı. "Neden bunu bilmem gerektiğini düşündün anlamadım. Valentin'le aramızdaki şeyi aylar önce bitirdik."

Resmî ayrılıklarından aylar önce de Bağ Kurma Anlaşmalarından dönmek için her yolu denemişti. Bir yıl boyunca Fransız kaplan adama karşı hiç romantik bir şey hissetmemişti ve sonunda hislerinin hiçbirinin gerçek olmadığının farkına varmıştı da.

Birazcık bile.

Hissettiği her şey stresin ve kızını Maxwell soyadına yakışacak zengin ve yakışıklı biriyle evlendirmeye hevesli annesinin yüzündendi.

"Büyük bir sosyal etkinlikte falan karşılaşırsak tuhaf olsun istemem," diye yalan söyledi Tandi yapay beyaz dişlerinin ardından. "Zaten o ortamlarda artık yoksun..."

"Pek yokum, evet. Ama duyduğum kadarıyla Val da pek yokmuş... Sonuçta Avrupa Alfa'sı olarak koltuğunu Sağ Kolu'na kaptırdı ya."

Ve *dank*. Tandi öfkelenirken Rose zihnindeki tabloda kendine bir puan işaretledi ve sırıtmamaya çalıştı. Bir cadı kolaylıkla bu kendini tutmadan konuşma olayına alışabilirdi. Vi'nin genelde hiçbir şeyi içinde tutmamasına şaşmamak gerekirdi. Bu rahatlatıcı bir şeydi.

Bir zamanlar Alfalık aileden miras olarak gelirdi ve katliamla dolu uzun bir geçmişe, toksik testosteron gücüne bağlıydı. Ancak Linc, Vi'nin Eş'i bunu değiştirmek için çok çabalamış ve diğer kıtaların Alfalarının desteğini kazanmıştı. Alfalar, Şekil Değiştirenlerin Yaşlılar Heyeti'ni dağıtmış ve Şekil Değiştirenokrasi'ye geçmişlerdi.

Artık kimin yetkili olacağına direkt yönlendirilecek insanlar oy vererek seçiyordu. Linc'in Kuzey Amerika Sürüsü hem onun hem de Adrian'ın işe devam etmesi için oy verirken Val'ın sürüsü oy vermemişti. Hatta hepsi onu ve kana susamış inanç sistemini Avrupa'dan çıkarttıkları gibi resmî bir şekilde bölgeden de çıkartmışlardı.

Tandi homurdanarak Rose'un söylediklerini geçiştirdi. "Avrupa Sürüsü'nün aklı her an yerine gelebilir. Onun yönetimi altında geliştiler şimdi de yerine geçen o hain SK'dan etkileniyorlar."

"*Yönetim* falan demeye devam ederse bir şey olacağını sanmıyorum."

Cadı gözlerini kıstı. "Dikkatli ol, Rosie. Kulağa biraz kıskanmış gibi geliyorsun... tam da sana Val'la kendimden bahsederken çekindiğim şey buydu."

"Artık mazoşist bir sosyopata bağlı olmadığım için mi kıskanacağım?" Rose alayla güldü. "Aynen, bana kıskanç demeye devam et. Onunla da sana iyi şanslar, Tandi. Bunu tüm içtenliğimle söylüyorum çünkü ufacık bir şans kırıntısına bile ihtiyacın olacak."

"Bu kadar öfkelenmene gerek yok. Tüm ilişkiler iyi sonuçlanmaz ve Val'ın bana söylediğine göre sizinki baştan sorunluymuş."

Rose'un direksiyondaki elleri gerildi.

"Val kimseyi suçlamamaya çalıştı," diye ekledi Tandi samimiyetsizce, "ama Doğaüstü Güçler Topluluğu'ndan çekilmen iyi olmuş. Artık kendine aynadan bakıp kendinle tartışmaya vaktin var. En azından can yakmaz."

Rose'un parmakları çıtlarken bembeyaz kesilmişti.

"Bana soracak olursan kardeşin de tüm sihir topluluğuyla alay etmeden önce böyle yapıyordu. Yani *Violet*'ın Yüce Cadı olduğunu düşünsene! Sözcümüz o olduğu müddetçe cadılar, Doğaüstü Güçler Dünyası'nın maskarası olacak."

Rose patladı. Sihri arabaya küçük parçalar halinde yayılarak kollarındaki tüylerin ürpermesine sebep oldu.

Onu eleştirmesi sorun *değildi*. Ama konu kardeşlerine gelince buraya kadardı, cadaloz.

Çalan kornaları ve arabadaki üç cadının kulak zarını patlatırcasına bağrışlarını umursamayarak Rose trafikte dört şeridi geçerek yoğun otobanın emniyet şeridine arabayı çekti.

"İnin."

"Pardon?" diye bağırdı Brandi. Gözleri o kadar irileşmişti ki komik duruyordu.

Rose sihrinin yüzeye çıkmasına izin verdiğinde pembe ve altın rengi parıltılar açık avcunda belirdi. Elinin hızlı bir hareketiyle arabanın kapısını açtı. "Fısıldadığım falan yok. İnin arabadan. Hepiniz. Sihrim kıçınıza isabet etmeden hem de. Üçe kadar sayıyorum. Bir..."

İ-Ekibi hızlıca sendeleyerek arabadan indiler. Resmen birbirlerine eziyorlardı.

"İki..."

Tandi yüzünü asarak pahalı çantasını omzuna astı, telefonu çoktan elindeydi. "Bunun yüzünden kovulmanı sağlayacağım, Maxwell!"

Rose alayla veda ederken parmaklarını salladı. "İlk olmaz, ayrıca kimin umurunda ki? *Kendimle tartışmak* için daha çok vaktim olur."

Cadalozlar arabadan inince Rose tekrar otobana çıktı. Yüzünde halinden memnun bir sırıtış vardı. Tanrıça aşkına, *mü-*

nasip şeyi yapmamak ilk defa bu kadar iyi hissettirmişti. Evet, büyükannesinin ters bakışlarıyla karşılaşacak olabilirdi ama kesinlikle Violet'tan bir beşlik kapacak ve hatta Olive bile sinsice onaylarcasına göz kırpacaktı.

Bu başarı hissiyle trafiğin onu yönlendirmesine izin verdi. Başka bir müşteri aramasının anlamı yoktu çünkü *Ryde*'a şikâyet edileceğine dair hiçbir şüphesi yoktu ama umurunda da değildi.

İş çıkış saati Rose, Lincoln Tüneli'ne doğru sürerken telefonuna bir mesaj geldi. Tuşa bastığında otomatik kadın sesi mesajı okudu:

ACİL. Büyükannemin evine. Büyücü pataklamaya hazır olun.
-V

"Ne oluyor be..." Hâlâ korumacı bir ruh halinde olan Rose gaza basarak tünelin diğer tarafından çıktı ve hızla New York, Athens'a yönelen paralı yola girdi. Burası ebeveynlerinin ve Edie'nin hâlâ yuva olarak tanımladığı nehir kıyısında küçük bir kasabaydı.

Çok kısa zamanda büyükannesinin evine ulaştığında imzası haline gelen pembe ve altın rengi sihri ellerinden uzanıp arabanın dışına taşmış ve evin arkasında kardeşlerinin sihirlerini bulmuştu. Ancak orada tanıdık olmayan üçüncü birini hissediyordu.

Birine vurmaya hazırlanırken kapıyı çalmakla uğraşmayarak Rose hızla içeri girdi. "Kimi pataklıyoruz?"

Zayıf bir adam içeriye absürt bir şekilde giren Rose'u görünce bağırdıktan sonra onun parlayan ellerine baktı ve fark edilir şekilde adamın rengi attı. "Ben... Ben... Im..."

"Sonunda!" Vi mutfak masasından kalkarken öfkesi yüzünden okunuyordu. "Kes şunu, Rose. *Lütfen.* Kes. Şunu."

Rose yavaşça etrafı süzdü. Morluk yoktu. Ortada bir yüzleşme ya da tehdit de yoktu. Sapasağlam duran Vi ten rengi bir pantolon ve ipek gömlek giyiyordu ve her şey yolundaydı. Kardeşi için bu kıyafet resmen balo elbisesi gibiydi.

Gerçek bir acil durum olmadığını fark edince Rose sihrinin geri çekilmesine izin verdi.

Olive kenardaki deri sandalyede oturuyordu ve kucağında açık bir kitap vardı, gözlerini devirdi. "Telefonunu almaya çalıştım ama son zamanlarda güreşme işini epey ilerletmiş. Pes etmek zorunda kaldım."

"Acil durum yok."

Vi tek bakışıyla birini lanetleyecek olsa tüvit ceket giyen ve kütüphaneciye benzeyen rengi atmış büyücüye bir domuz kuyruğu ekleyebilirdi. "Kesinlikle var... Onu kaybet. Tamamen... Küçük hafıza kartlarını da öyle."

Bay Kütüphaneci (Rose adamın kim olduğunu bilmiyordu) huzursuz olmuş gibi bir nefes verdi. "Denemeyin bile Bayan Maxwell. Belki elinizdeki işe biraz çaba sarf etseniz diğer adıma geçmeden önce bunu halledebiliriz."

Vi, Rose'a yalvarırcasına baktı. "Duydun mu? Önceki adım. Bu adım. Şimdi de diğer adım. Rose, artık resmen sınırdayım. Bu böyle devam ederse olacak şeyin yayında süpernova kazası hiçbir şey kalacak."

Vi'nin mor ve altın rengi sihri odaya dolarak herkesin tüylerinin ürpermesine ve Olive'in kitapta kaldığı yeri şaşırmasına sebep oldu.

En genç üçüz rahatsız olmuş gibi oflarken sihirle dolu çıtırtılar havayı sardı. Olive rüzgarla savrulan koltuğundan az önce sıçrayarak kalkmıştı. "Hay cadının evladı..."

Vi süpernovaya ulaşmak üzereydi.

Rose, Bay Kütüphaneci'ye özür dilercesine baktı. "Üzgünüm, Bay..."

"Rogers." Adam sihirli rüzgâr fırtınasında açılan tüvit ceketini kapattı.

"Bay Rogers, bence bugünlük yeter."

"Ama Yüce Cadı-"

"Evinin sihirli parçacıklara ayrılmasını istemez ki Vi kırılma noktasına ulaştığında bu daha önce olmuştu. Bana inanın. İşler çılgına dönerken yakınlarda olmak istemezsiniz."

Adam yüzünü asarken dizüstü bilgisayarını ve milyonlarca kalın dosyaya benzeyen eşyalarını toparladı. "Tamam. Ama Yüce Cadı Maxwell'e ihbar çekeceğim. Beni bir iş için tuttu ve bu işi yapmadığım için suçlanmayacağım. İpin ucunda Sihir Onarıcılık itibarım var."

"Ya da mazoşistlik," diye mırıldandı Vi.

Rose kardeşine sert bir bakış attıktan sonra dikkatini endişeli adama çevirdi. "Anlayışınız için teşekkürler. Yüce Cadı'nın da anlayışla yaklaşacağına emin olacağım."

Adam koşuşturarak yanlarından ayrılırken arkasını dönüp Vi'ye öfkeli bir bakış attı. Kardeşi adama dilini çıkartmamak için tüm iradesiyle kendini tutuyor gibi görünüyordu.

Yalnız kaldıklarında sihirli rüzgâr fırtınası yavaşça azaldı ama buna rağmen hepsi bir kasırga atlatmış gibi durmaya devam ediyorlardı.

Rose elinin tersiyle saçını düzeltti. "Ciddi misin Vi?"

Violet beyzbol oyun kartlarına benzeyen bir desteye uzandı. Ancak bu kartlarda birinci ligden üniformalı oyuncular değil de kusursuz giyinip gülümseyen insanlar vardı. Bazıları yalnız bazılarıysa çiftler halindeydi. "Bunları görüyor musun? Hafıza kartı, Rose! Kendisi bizzat getirdi, o kadar heyecanlıydı ki sanır-

sın Yogi Berra'yla Babe Ruth'un gıcır gıcır kartları. Bu," kartları salladı, "hayatımın geldiği nokta. Bir de bana çabalamadığımı söyleyecek cesareti gösteriyor!"

"Şey, *çabalıyor* musun?" Rose tek kaşını kaldırdı.

Vi şaşkınca ellerini havaya kaldırmıştı. "Tabii ki çabalamıyorum! Ne de olsa epik bir başarısız gibi hissetmekten keyif alıyorum. Bu imkânsız. Sihir berbat gidiyor. Üzgün hikayeler yazan erkek bir yazar nasıl romantizm yazarı olmuyorsa ben de artık Meşru Yüce Cadı değilim."

"Sihir yanlışı seçmez, Vi. Dikkatini vermiyorsun." Rose, vampir Kont Dimitri ve eşi Leydi Nishat'ın en üstteki kartını kaldırdı. "Düzgün Dimitri ve Nazik Nishat. Dimitri, New York modasıyla ilgileniyor ve Nishat da *Dişlerinizle Uyanın* isimli bir sabah programı sunuyor. Düzgün Dimitri. Nazik Nishat. Tekrar et hadi."

Vi bu ses yinelemesi örneğini tekrar ederek iç çekti ve kendini koltuğa bıraktı. "Bu saçmalıkları öğrenmek için neden kendime bir hafıza büyüsü yapamıyorum? İşi kolaylaştırır sanki... Anında yüzlerle isimler eşleşir. Çalışmaya gerek kalmaz. Utanacağımdan endişe etmem."

"Ta ki sen büyüyü yaptığında vampirin teki onu lanetlediğini düşünüp dişlerini çıkarana kadar. Sonra da dişleri görür görmez şekil değiştirenler saldırganlaşıp tüylerini ya da pullarını çıkartana kadar. Hemen ardından cadılar ve büyücüler bu karmaşaya sihir ekleyip tüm normaller bu kontrolden çıkmış Doğaüstülerden kaçmak için izdiham çıkarana kadar. Devam etmemi ister misin?"

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor," diye mırıldandı Vi heyecanla parmaklarını şıklatmadan önce. "Buldum! O küçük

havalı kulak mikrofonlarından takarız, sen de bana isimleri söylersin!"

"Ben yokken ne olacak? Eninde sonunda isimleri öğrenmen gerekecek. Tam da bu yüzden büyükannemle Bay Kütüphaneci... yani Bay Rogers çaba sarf ediyor."

"Sağ-kol-cadı teklifimi kabul edersen Bay Kütüphaneci'ye ihtiyacım olmaz. Hep yanı başımda olursun."

Rose'un bir yanı kabul edip işleri halletmek ve devam etmek istiyordu. Hayatta ne yapacaksın sorusuna da kolay bir cevap vermiş olurdu böylece. Duracağı bir yer ve amaç olurdu. Fark yaratacağı bir iş olurdu. Bir maksadı olurdu.

Ancak Violet'ın önerisi *onun* maksadıymış gibi hissetmiyordu.

"Rose..." Vi, Rose'un ellerine uzanırken anlayışla gözlerini kıstı. "Mutlu olmanı istiyorum. Olive'in de senin de."

"Bana göre olan şeyi bulduğumda olacağım. Bana güvenebilirsin ikinci şansımı çarçur etmeyeceğim. Bunu kaba bir şekilde söylediğimi düşünme ama bunlar..." Hafıza kartlarını kaldırdı. "Bunlar artık benim hayatım değil. Artık seninler, kardeşim."

"Cadaloz." Vi koltuktan bir yastığı kahkaha atarak ona fırlattı.

Rose yastığı yakalayıp yanına bıraktı. "Rica ederim."

Hepsi güldü.

"Acil mesajı gönderdiğimde neredeydin?" diye sordu Vi. "Başını belaya sokmadım, değil mi?"

"Ben kendi başımı belaya soktum." Rose'un telefonuna bildirim geldiğinde Ryde müdürü James'ten gelen mesajı okudu. "Hatta... Kendimi kovdurdum."

Kardeşleri ona şaşkınca baktı.

"Biliyorum! Biliyorum. Ama bu sefer engel olamadım... İ-Ekibi de işe dahildi."

Vi elini kaldırdı. "Başka bir şey söylemene gerek yok. Anladım. Artık sana göre olan şeyi bulmaya vaktin var... Bir de belki bunu ararken biraz eğlenirsin." En büyük üçüzleri imayla kaşlarını oynattı.

"Ne yapıyorsun sen öyle?" diye sordu Olive, aklı karışmış gibiydi.

"Kinaye-cilik." Vi kaşlarını tekrar oynattı.

"Kes şunu. Korkunç oluyor. Ayrıca *kinaye-cilik* diye bir kelime yok."

"Eğer öyle kullanmak istersem var, Bayan Bilge Züppe." Olly gözlerini devirirken Vi'nin gülümsemesi genişledi. "Ayrıca kinaye-cilik yapmamın sebebi sevgili kardeşimizin hayatındaki o tutku ortaya çıksın diye beklerken gerçekten eğlenmeye ihtiyaç duyması. Şu tutku belki *fizikseldir*. Uzun boylu, geniş omuzlu, davetkâr bakışları olan ve kötü çocuk kompleksli ama hayvanları seven biridir, ha?"

Rose ona ters bir bakış attı.

"Bu kulağa tuhaf derecede spesifik geliyor." Olly'nin kaşları çatılırken küçük kardeşleri derin düşüncelere dalmış gibiydi. Nefesi kesildi ve Rose'a döndü. "Yine mi biriyle çıkıyorsun? Harika haber! Tam vaktiydi!"

"Yine biriyle çıkmıyorum ya da yakın zamanda çıkmayacağım." Rose ürperdi. "O tehlikeden bir kez kurtuldum. Tekrar kendimi aynı tehlikeye atmaya hevesli değilim."

"Hadi ama. Süpürge dönüp de sana yine gelirse atla ve bas git."

Rose ve Violet birbirlerine baktıktan sonra kahkahalara boğuldular.

"Ne dediğimi anlıyorsunuz değil mi? Kovboyu kurtar, süpürgeye bin..."

Vi ve Rose'un yanaklarından yaşlar dökülüyordu.

Olly'ninse aklı karışmış gibi bir hâli vardı. "Tanrıça aşkına ne dedim ki?"

Vi kıkırdadı. "Kulağa bu kadar edepsiz geleceğini planlamış mıydın bilmiyorum ama çok etkileyiciydi Olly."

"Edepsiz mi? Ne diyorsun anlamıyorum..." Süpürgenin yerine gözlerinde neyi canlandırdığını fark ettiğinde Olly'nin yanakları kızardı ve hemen ardından kıkırdamaya başladı. "Öyle söylemek istememiştim ama şimdi düşününce evet. Kokarca Pepé Le Pee-Yew'un penislere karşı görüşünü mahvetmesine izin veremezsin."

"Penisleri seviyorum. Sadece sahiplerine bağlanmak pek hoşuma gitmiyor. Gerçek anlamda da mecazen de." Violet karşı çıkmak için ağzını açtığında Rose ona ters bir bakış attı. "Özellikle de davetkâr bakışları olan, kötü çocuk kompleksli ve hayvanları seven biriyse. Kırk yıl geçse de *olmaz.*"

"Bir cadı bu kadar inkâr ediyorsa aksi olur bence." Vi sırıttı.

"Bence de bir cadı, yani *sen* büyükannemin sihir dolabındaki iksirlerin falan bir tadına bakmışsın. Ayrıca birileriyle çıkma çukuruna tekrar düşersem bu dünyada seçeceğim son kişi o olur."

Olive gözlerini kırpıştırdı. "Linc'in arkadaşı mı? Veteriner olan? Ama iyi birine benziyor."

Rose alayla güldü. "Dört bacağı ve kürkü olmasına rağmen iki ayak üzerinde yürürken de mi? Pek sanmıyorum. Kibirli ve kaba, ayrıca hiç iletişim becerisi olmadığından bahsetmiyorum bile. Ah şunu da unutmayayım o kadar kibirli ki belki... *belki*... bir başkasından yardım alabileceğini bile kabul etmiyor."

Vi kaşlarını kaldırdı. "*Bu* çok spesifik oldu. Barınakta ilk günün iyi geçmedi mi?"

"Ah, iyiydi," diye itiraf etti Rose dürüstçe. "Hayvanlarla ve önceki veteriner Miguel'le, bir de çalışanları Terrance'la çalışmaktan çok keyif aldım. İnanılmaz nazik ve yardımseverlerdi. Bir şey daha! Ben oradayken bir at getirdiler... Zavallı şey çok ürkmüştü. Yani hayır, barınak gayet iyiydi. Benim hoşlanmadığım şey mekânın koruyucusunun ta kendisi."

"Yardım kabul etme kabiliyeti olmayan kibirli ve... küstah olan kişi yani," diye netleştirdi Vi.

"Aynen. Belli ki para sıkıntısı çekiyorlar, fon sağlamayı teklif ettiğimde resmen bir hışımla bana dönüp bağışa ihtiyacı olmadığını falan homurdandı."

Olly ve Vi birbirlerine baktılar.

"Ne?" diye sordu Rose.

Olly desteklercesine gülümsedi. "Niyetinin iyi olduğuna eminim ve iyi yüreklisin de..."

"Ama..."

"Ama bazen insanlara yardım etme hevesin biraz ileri gidebiliyor."

Vi başıyla onayladı. "İşi devralıyorsun ve Damian da şerefsiz bir yarı şeytan koca bebek olabilir ama onun bakış açısını da anlayabiliyorum. Muhtemelen bilmiyorsun ama Damian'ın babası *üst* düzey bir şeytan. Üst derken alçak birisi yani. Sanırım. Neyse işte, çok güçlü birisi ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Rose'un kaşları resmen saç diplerine kadar havalandı. "Damian'ın babasının, Cehennem'in Prensi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu onun pek de duyurduğu bir şey değil ama sanırım Damian'la babasının o büyürken pek iyi bir ilişkileri olmamış.

Hem de hiç. Sevgili Babacık'ın her şey için sunduğu çözümün para saçmak olduğuna ve Damian da ona ters düşünce parayı kestiğine eminim. Bana kalırsa dahası da var ama erkek sırdaşlığı yüzünden Linc bana daha fazla şey anlatmıyor."

"Ben de kalkıp sorunu para bularak çözmek gibi basit bir çözüm sundum..."

Olive ekledi, "Barınak şu an sıkıntı çekiyorsa muhtemelen o da sıkıntı içindedir çünkü ne gerektiğinin ve ne yapılacağının farkındadır. Cadı kazanının dışında olup bitenleri düşünme yetini kullan. Yüksek sosyetenin kalabalık cüzdanlarına ihtiyaç olmadan direkt para akışı yapabilmek için yaratıcı bir yol bulacak birisi varsa o da sensin."

Rose parmağını çenesine hafifçe vururken zihni çoktan ihtimalleri düşünmeye başlamıştı. "Cadı kazanının dışında olup bitenler, ha? Bunu yapabilirim... Ama ya beni dinlemezse?"

Vi onun bacağına vurdu. "Maxwelller olarak bunun bizi durdurmasına ne zaman izin verdik? Lincoln de kendi zihninden çıkmayan hiçbir öneriyi kabul edecek tarzda biri değildir. Sadece fikrinin reddedilemeyecek kadar iyi olduğuna emin ol."

Olive sırıttı. "Ya da en kötüsü onun *dinleyeceği* bir öneri olduğuna emin ol."

Damian Adams'ı dinletecek bir öneri mi? Bu mümkün müydü ki?

Rose, Edie'nin bile böyle bir mucizeyi gerçekleştirecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu.

Ama bu denemeyeceği anlamına da gelmiyordu.

6

Koy Ver Gitsin

Rose şarap ve sodalı içeceğinin hemen altında duran peçeteyi alıp parmaklarının nemli peçeteyi minik konfetiler haline getirmesine izin verdi. Bu sırada zihninde stratejisini kurmaya devam ediyordu. Kardeşleriyle konuştuğundan beri gecenin çoğunda uyanık kalıp Dr. Suratsız Huysuz Ukala geri çevirecek bile olsa barınağa yardım etmenin bir yolunu arıyordu.

Bu da inanılmaz zordu.

Aklına gelen her bir fikirde zihinsel olarak adamın boğuk homurtusunu duyduğu için sabah olduğunda hayal kırıklığı dolu, yorgun ve gerginlikten başı çatlayan bir halde oluyordu. Ancak ne kadar yorgun olursa olsun, kendini yanındaki bar taburesine bırakıp *anında Potion's Up*'ın vampir olan sahibi Gage'den bir sade kahve isteyen Olive, ondan on kat beter görünüyordu.

Rose koyu renk kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri sade kahve içiyorsun? Hiç kahve içiyor muydun ki sen?"

"Ev arkadaşım oturma odamızda bir işletme açıp yirmi dört saat hizmet verdiği için övünmeye başladığından beri," diye ho-

murdandı Olive. Parmaklarını hevesle Gage'in getirdiği fincana sardı. "Teşekkürler. Bittikçe yenile..."

"Favori Maxwell'im nasıl isterse." Vampir gözünü kırptı. "Alınma, Rose. Ama üçünüzün arasında en sakin olan o ve ben sessizlikten hoşlanıyorum..."

"Favori üç cadımın ikisi de buradalarmış!" Harper kollarını omuzlarımıza sararken ikimizin yanağına da gürültülü birer öpücük kondurup yerine yerleşti. "Böyle bir çöplükte ne işiniz var sizin?"

Barın diğer tarafında bir yığın fincanı kurulayan Gage, çalışanına karanlık bir bakış attı.

Harper irkilmemişti bile. "Ay hadi ama. Buranın birkaçtan fazla düzeltmeye ihtiyacı olduğunu reddedemezsin. Çevre dostu aydınlatmalar. Cila ve yeni bir boya. Tuvaleti de yıkıp baştan yapabiliriz."

"Konuşmaya devam edersen personelimi baştan seçeceğim."

İblis manalı bakan yeşil gözlerini devirdi. "Ah, yapma. Benden kurtulamazsın... Çünkü diğer herkesi korkutup kaçırıyorsun."

Rose konuşmaya dikkat kesilse de Olive ilk söze atılan oldu, "Geçen hafta birinin eğitimi tamamlanmamış mıydı?"

Gage temkinli görünüyordu. "Eğitimini tamamlayıp iki gün sonra kovdum çünkü kasadan para araklarken yakaladım. İstifasını vermeden önce kardeşinizin beni lanetlediğine eminim çünkü Vi'den sonra kimi işe aldıysam bir türlü yürümedi."

Harper yüzünü astı. "Huysuz, suratsız vampir patronumuz hiç de iyi olmayan anlamda diş gösterdiği için insanları işsizliğe dönecek kadar korkuttu diyelim. Bayan El Altından Götüren hariç. Bu herife dayanmak için insanın sinirlerinin çelik gibi olması lazım. İnanın bana gayet iyi biliyorum. Hâlâ burada olmamın tek sebebi bu."

Gage tek kaşını kaldırdığında seks iblisi onu taklit etti.

"Hadi. Yanıldığımı söyle," diyerek Harper, vampire meydan okudu.

"*Senden* kurtulmak için ne yapmam lazım?"

Harper güldü. "Benden kurtulamazsın. Kalabalığı çeken benim, bebeğim. Benden kurtulursan bu mekân kalabalık kuytu bir dükkân olmaktan çıkıp bomboş kuytu bir dükkâna dönüşür."

Rose kendini, "Ben biraz yardım edebilirim," derken buldu.

Tüm gözler ona dönerken Olive'in ağzı açık kalmıştı.

"Kızlar Gecesi yaptığımız için kokteyl hazırlamayı biliyorum," diye devam etti Rose, "insanlarla uğraşma konusunda da iyiyim... Yüce Cadılık eğitiminin artısı."

"Burada çalışmak mı istiyorsun?" Gage şaşkınlığını gizleme konusunda başarısız olmuştu.

Harper heyecanla küçük bir çığlık attı. "Evet! Evet! İşe alındın! Ne zaman başlayabilirsin?"

"Birilerini işe alamaz ya da kovamazsın, Harper. Mekânın sahibi de müdürü de değilsin."

"Bu da oturup konuşmamız gereken bir şey. Huysuz ama güzel suratını bunca yıl çektiğim için bir şeyler hak ediyorum." Gage'in iç çekmesine sebep olacak cüretkâr bir bakışla ona dönmüştü.

"Ne zaman başlayabilirsin?" Gage, tartışmaya bile girmedi.

"Gelecek haftaki Bağ Kurma Seremonisi'nden sonra nasıl?" diye önerdi Rose.

"Bir ara uğra da evrak işlerini halledelim ve bir program ayarlayalım."

"Olur." Rose gülümsedi. Sonunda. Bugün güzel giden bir şeyler oluyordu.

"Aman Tanrım! Tekrar yapacaklarmış!" diye bağırdı Harper. Rose'un üzerinden duyuru panosuna uzandığında iblisin tüm

dekoltesi gözlerinin önüne serilmişti. "Bu sene tekrar yaparlar mı diye merak ediyordum, sikerler. Radyo istasyonunun yapmamı istediği aptalca reklam etkinliği de var ve işin içinden çıkmak için bütün bahanelerimi kullandığım için çoktan yoruldum."

Olly kıymetli kahvesini göğsüne bastırırken Harper taburesine geri oturmuş, eline bir broşür almıştı. "Neden bahsettiğini bilmemiz gerekiyor mu yoksa tahmin mi etmeliyiz?"

"Bakın. Siz iki cadı beni temsilen gideceksiniz, başka soru da sormayın." Harper, Rose daha uzanamadan broşürü onun eline tutuşturdu.

Rose gözlerini kırpıştırırken zihnini gördüğü fotoğraf ve kelimeleri bir araya getirmeye zorladı. Ardından kahkaha attı. Öyle güçlü kahkaha atıyordu ki altına kaçırma riskine girmemek için bacaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Ancak gülen tek kişi oydu.

"Ne?" diye sordu Harper. Rose'un verdiği tepki belli ki aklını karıştırmıştı.

Rose yavaşça kendine geldi. "Bu şehirde yapılması yasal bir etkinlik mi? Pantolonsuz Ekspres?"

"Maxwell kardeşlerinin daha çok dışarı çıkması gerekiyor belli ki. Evet! Her yıl farklı bir metroyu seçiyorlar. Şoförler pantolonlarını çıkarıp metroyu sürüyor ve yol boyunca farklı duraklarda duruyorlar."

Olive şaşırmış gibiydi. "Pantolonlarını çıkarıyorlar..."

"Pantolonsuz Ekspres denmesinin bir sebebi var, Olly."

Rose başını kaşırken broşürde okuduklarına bir anlam vermeye çalışıyordu. Evet. Kesinlikle *MECBURİ: PANTOLON GİYİLMİYOR* yazıyordu. Aynı zamanda fotoğraf çekmek de yasaktı. En azından bazı öncelikler vardı.

"Kim metroya çıplak binmek ister ki?"

"Çıplak değil. Pantolonsuz. Büyük fark var." Harper iç çekip hasretle broşüre baktı. "Bu organize bir etkinlik olabilir ama çekmecelerimi karıştırıp metrodaki o direklerden birine tutunmak içimdeki ateşi harlıyor. Heyecan verici. Etkili. Biraz... beklenmedik."

Beklenmedik...

Rose tekrar broşüre dönüp birkaç hafta sonraki tarihe baktı. Q metrosunda[7] olacaktı.

Alt dudağını dişlerinin arasına alırken böyle bir şey yapsa herkes ne düşünür diye merak etti. Annesi çarpıntıdan hastaneye kaldırılırdı. Vi'yle Harper onu ponpon ve megafonla karşılayıp sevinirlerdi. Olive muhtemelen onu mantıklı davranması için ikna etmeye çalışır ve New York'un toplu taşımasında pantolonsuz olmanın ne gibi sağlık risklerine sebep olabileceğini anlatırdı.

Eski Rose olsa buna katılırdı. Hatta muhtemelen daha az riskli ve daha çok kıyafet gerektiren bir sürü alternatif sunardı.

Ama altı aydır *o* Rose değildi...

"Seni temsil edeceğim," dediğini fark etti.

"Öyle mi?" Olly ve Harper bunu aynı anda sormuşlardı, "Cidden mi? Edecek misin?"

"Evet edeceğim."

"İç çamaşırını ben seçebilir miyim?"

Rose otomatik olarak reddetmeye hazırlansa da küçük bir heyecan dalgası bedenini sardı. Hayatında ilk kez metroya bineceğine heyecanlanıyordu.

Pantolonsuz.

"Tabii," diye onayladı Rose. "Neden olmasın?"

7 New York metro sistemlerinden birinin ismidir -çn.

Pantolonsuz Ekspres'e binecekse elinden geleni yapmalıydı. Ya da daha doğrusu kendini koy vermeliydi. Harper'ın dediği gibi içinde bir ateşin harlanmadığını da söyleyemezdi.

Belki de bu ateşin sebebi barın kapısının açılıp içeri Dr. Suratsız Huysuz Ukala'nın ta kendisinin adım atmış olmasıydı...

Rose, koyu renk kot pantolon, siyah vücuduna oturan tişört ve eskimiş bir deri ceket giyen adama bakarken ağzı sulandı. Büyürken, hatta ergenliğinde bile kötü çocuk tarzındakiler hiç ilgisini çekmemişti ama yine de salyalarının çenesinden damlamasına iki saniye kalmış gibiydi.

Sonra adamın gözleri barın diğer ucundan Rose'unkilerle buluştu.

Rose bir anlığına nefes almayı unutmuştu. Oksijen mi? O da ne haltı öyle? Sanki bir ateş çukurunun üzerinde asılıymış gibi tüm bedeni alev alırken önce uzuvları sonra kasıkları ısınmaya başladı.

Ardından da her yeri.

Bu adam tek bir dokunuş dahi olmadan kendisinin böyle alev almasına nasıl sebep olabiliyordu?

"O feremonların arkasında nasıl bir hikâye olduğunu dinlemek için sabırsızlanıyorum." Harper omzuna hafifçe vurduğunda Rose'un bakışları bir anlığına Damian'dan ayrıldı. Kızıl saçlı seks iblisi imalı bir şekilde kaşlarını oynatıyordu. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin olmadığını falan söyleme çünkü siz ikiniz farkında olmadan bana lezzetli bir atıştırmalık sunuyorsunuz."

Rose arkadaşına bakarken gözlerini kıstı. "İzin almadan insanların şehvetlerinden beslenmiyorsun sanıyordum?"

"Beslenmiyorum... Tabii Şehvet Barajı kapılarını açıp içinde bulunduğum ortama dolmadığı müddetçe. Ya boğulacağım ya

da yüzeceğim. Farkına varman için söylüyorum seninle mukim seksi veterinerimiz o barajı çatlatmadınız, kahrolası şeyi paramparça ettiniz. Ciddiyim, şu an dışarı çıkıp bir sigara yakmam gerekiyor ki ben sigara içmem."

Rose'un yanakları ısındı. Vi ve Linc, Bax ve Adrian hemen Damian'ın arkasından *Potion's* adım atarken Harper'a karşı çıkmak üzereydi. "Bana kalırsa müstakbel Eş olacak çiftimizi hissediyorsun."

"Karşı çıkmak gerçekleri değiştirmeyecek, bebeğim." Harper burnunu kırıştırarak Rose ve Olive'in koluna girdi ve onları taburelerinden kaldırdı. "Bilgine sunulur, seninle ateşli şeytan veterineri onaylıyorum. Adını Unuttuğum Fransız Bageti'nden çok daha iyi bir tercih."

"O şeytan veteriner inatçı götün teki," diye mırıldandı Rose. "Ah, ne göt ama..."

Harper ve Rose'un bakışları kızarmaya başlayan Olive'e çevrildi.

"Olly!" Rose kahkaha attı.

"Ne?" En küçük üçüz omuz silkti. "Kitaplar dışındaki şeyler de ilgimi çekiyor. Güzel bir götü var. Gerçek bu. Ben gerçeklerle ilgilenirim."

"Kardeşime benziyorsun. Kulağa onun gibi geliyorsun ama sanki..."

Olive gözlüklerinin ardından gözlerini devirdikten sonra kolunu kurtararak masaya ulaştıkları an Vi'nin karşısındaki sandalyeye geçti.

Harper omzunun üzerinden Rose'a döndü. "Git de kendine bir şeytan kap, cadı." Rose'u nazikçe ama ayarsız bir şekilde itti.

Hazırlıksız yakalanan Rose bir çift güçlü kola doğru sendelemişti.

Rose, güçlü göğsüne yaslanıp dik durmaya çalışırken onu kalçalarından tutan nasırlı parmaklar daha sonra kısa tişörtünün altına doğru uzandı. Rose'un bedeni buna anında karşılık vermiş, açıktaki teninin her bir santimi ürpermişti. Damian'ın gri gözlerine yavaşça baktığı sırada bu ürperti arttı.

Damian'ın dudakları kıvrıldı. "Dengeni mi bozdum, küçük cadı?"

Tahmin bile edemezdi...

Rose boğazını temizledi. "Ayakkabılarım yeni... Ayrıca adım *Rose.*"

Damian ona bilmiş bir şekilde sırıtmadan önce rahat babetlerine baktı. "Eminim öyledir..."

Rose gözlerini kısıp ondan uzaklaşırken oldukça sinirliydi, bir anda adamın bedeninin yokluğunu hissetti. "Götün tekisin."

"Ne göt ama değil mi?"

Rose'un gözleri irileşirken hain arkadaşları güldü. "Sen nasıl?"

Kulaklarını işaret etti. "İyi bir duyma yetisine sahip olanlar sadece şekil değiştirenler değil. Şeytanlar da gayet iyi duyar."

"Aferin sana, bu yine de fena olmayan bir kıça sahip götün teki olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Birisi sana yardım etmek istediğinde verilecek düzgün cevap 'teşekkür ederim' olur. Ya da en kötüsü 'sağ ol ama almayayım' dersin. Vahşi bir hayvan gibi homurdanıp fazla gelişmiş bir bebek gibi uzaklara kaçmazsın."

"Aklım karıştı. Ben götün teki miyim, vahşi bir hayvan mıyım, fazla gelişmiş bir bebek miyim?"

"Şu an mı? Üçü de... Ağzından çıkan her bir cümleyle de liste uzuyor. Yani nasıl bir ahmak gözetimi altındaki hayvanlara yararı dokunacak bir fikri dinlemez ki?"

Damian'ın çenesindeki kas seğiriyordu. "Şimdi de listeye 'ahmak' kelimesini ekledik."

"Yarası olan gocunur..."

"Bağ Kurma Seremonisi'nin son detaylarını netleştirdikten sonra bu konuşmaya devam etmekten çok mutlu olurum. Sonuçta burada olmamızın bir sebebi var, değil mi? Vi ve Linc'in büyük günü için detayların üzerinden geçecektik hani?"

Vi boğazını temizlerken gülümsemesini zor bastırıyordu. "Siz sorunu çözene kadar ben bekleyebilirim, sorun yok."

Rose'un aklına öyle parlak bir fikir geldi ki neredeyse başının üzerinde bir ampul parıltısı belirdi. "Bir oyun oynayalım."

Damian devasa kollarını göğsünde kavuşturarak başını eğdi. "İçimden bir ses ikimizin oyun kavramlarının çok farklı olduğunu söylüyor, bebeğim."

"Söylediklerine dikkat et, *doktor.* Bilardodan bahsediyorum. Eğer sen kazanırsan işine burnumu sokmayacağım. Ben kazanınca barınak için fikrimi dinleyeceksin, gerçekten *dinleyeceksin.* Açık fikirli bir şekilde ve yüzün asık olmadan. Bunu başarabilir misin?"

"Sen *kazanınca* mı?"

"Evet mi hayır mı?"

Bakışları barın arka tarafındaki antika bilardoya çevrildi. "Kazanmak için sihir kullanmayacağına nereden güveneceğim?"

Rose alayla güldü. "Seni bilardoda yenmek için sihre ihtiyacım yok."

"Kendinden korkunç eminsin."

"Tabii ki de. Niye, sen değil misin?"

Damian bilardo masasına doğru elini uzattığı sırada dudakları kıvrıldı. "Önden buyur..."

Rose göz kırparak yanından geçti. "O meraklı kulakların kızaracak doktor çünkü seni yere sermek üzereyim."

Topları konumlandırdığı üçgene uzanırken Rose arkasında bir sıcaklık hissetti. Damian'ın dudakları kulağını okşadığı

sırada kesik bir nefes almıştı. "Bu nedense beni kaybetmeye teşvik etti."

Üçgen Rose'un ellerinden kaydı. Damian'ın kısık sesli gülüşü direkt malum noktalarına kelebeklerin uçuşmasına sebep olmuştu. Eğer bu iddiayı kazanmayı planlıyorsa böyle bir dikkat dağınıklığını kaldıramazdı. Ancak dikkati dağılmıştı bile.

Kalbi hızla atarken kendine işin ucundaki şeyleri hatırlattı. Hayvanların hayatlarını. Mari'nin Barınağı'nı.

Zaferin tadı damağına yayılmaya başlamıştı bile, üstelik bu tat vanilyaya bir hayli benziyordu.

Duyduğu alçak sesli kıkırtılar Damian'ın bakışlarının Rose'dan uzaklaşıp sanki bir Broadway şovu izlemeye hazırlanıyormuş gibi diğer herkes yakınlardaki masaya yerleşirken açık açık gülen Bax ve Adrian'a çevrilmesine sebep oldu.

Koruyucu Melek duvara yaslanırken başını iki yana salladı. "Acemisin, Adams. Kızı dinlemen gerekirdi."

"Şeytanla anlaşma yaptığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Şeytan mı? Yok." Bax sırıttı. "Öyle olsa birazcık şansın olabilirdi."

Eyvahlar olsun.

Rose masanın diğer tarafında beklentiyle dikilirken enfes dudakları cilveli ve bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bir daha eyvahlar olsun. Bu kesinlikle kaybetmekten endişe eden bir kadının yüzü değildi.

"Başlayacak mıyız, doktor? Kaderini ne kadar erken kabul edersen Bağ Kurma Seremonisi için o kadar çabuk planları

hallederiz... ve ikimiz o kadar çabuk konuşmak için bir masaya otururuz." Rose ona tatlı bir şekilde istekayı uzattı. "Vazgeçebilirsin."

Damian deri ceketini çıkarıp Bax'in kahkaha atan suratına attıktan sonra istekaya uzandı. Parmakları Rose'unkilere sarıldığı an daha önce olduğu gibi anında bir güç dalgası temas ettikleri noktadan koluna yayıldı. Rose'un gözlerinin irileşmesine bakılırsa bunu hisseden tek kişi Damian değildi.

Yavaşça istekayı alırken avcunun Rose'un tenini okşamasına özen göstermişti. "İyi bir bilardocu olduğunu bana söylemeliydin. Dolandırılmış gibi hissetmeye engel olamıyorum."

Rose'un koyu renk kaşları havalandı. "Dolandırıcı olsam sana bunu hayatımda hiç oynamadığımı söylerdim ama yeteneklerimden hiç bahsetmedim bile. Muhtemelen göğüslerim olduğu için bilardo oynayamayacağımı varsaydın."

"Hiç de bile," dedi Damian dürüstçe. "Sadece kendi hünerlerime güveniyordum."

Gözünü Rose'dan ayırmadan masaya doğru eğildi ve başlangıç vuruşunu yaptı. Toplar farklı yönlere dağılırken üçü düz biri çizgili dört top farklı ceplere girdi. "Galiba ben düzleri alacağım."

Damian sonraki atışı için masanın etrafında dönüp iki topu daha cebe soktuğunda kendini inanılmaz iyi hissediyordu. Ancak Rose arkasına geçti, kolu neredeyse Damian'ın sırtına sürtüyordu. O enerji tekrar bedenine yayıldığında Damian titredi ve beyaz top hayal kırıklığı dolu bir sürtünme sesiyle cebe girdi.

Damian küfrederken Rose ve arkadaşları kıkırdıyorlardı.

"Hünerlerim mi demiştin?" Rose sırıtarak bakışlarını Damian'dan ayırıp stratejisini oluşturmak için masaya çevirdi. "Bilardoda nasıl bu kadar iyi olduğumu bilmek ister misin, doktor?"

Damian'a attığı sıcak bakış adamın aletinin kot pantolonunun içinde kıpırdanmasına seebp olurken Rose eğilip bilardo sopasını çekti. Bakışlarını Damian'dan ayırmadan sopayı itti ve üç çizgili top ceplere girerken dördüncüsü köşedeki cebin birkaç santim ötesine sürüklendi.

Damian kendini "Nasıl?" diye sorarken buldu.

"Yaşımız büyüyüp de sopa tutabileceğimiz zamandan büyükbabamı kaybedene kadar kardeşlerimle her hafta sonu onunla oynardık. Eski Ordu arkadaşlarını yenmemizi izlemek onun favori eğlencelerinden sayılırdı."

"Aynen öyle," dedi Vi masadan. Meşru Yüce Cadı ve Olive kadehlerini tokuştururken ikisinin yüzünde de geniş bir gülümseme vardı. "Diş telleri olan on iki yaşındaki birine yenilmek kadar ego zedeleyen bir şey olamaz."

Rose, Damian'ın kitabına göre oynayarak eğildi ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadı, "Egonun sağlam kalmasını istiyorsan şu an berabere kaldığımızı ilan edebiliriz, sonra da fikirlerimi dinlersin. Diğer türlüsü de bana uyar, hatta bir yanım kıçından donunu bile almak istiyor. Bu arada baksır mı slip mi giyiyorsun?"

Damian kibirli ifadesini takınarak bir adım yaklaştı. "Eğer donumu çıkarmak istiyorsan, küçük cadı, söylemen yeter. Konusu açılmışken üçüncü seçeneği eklemem gerekecek, hiç giymiyorum."

Rose'un yanakları kızarmaya başladı, Damian bundan hoşlanmadığını söyleyemezdi. Ateşle oynamak daha önce hiç bu kadar güzel hissettirmemişti. "Sanırım sıra sende... Ro."

Rose nazikçe kıçıyla onu sola doğru itti ve atış için hazırlandı, enfes kıçı Damian'ın elinden birkaç santim uzaktaydı. Uzanıp

Rose'un kıçını avuçlamamak için parmaklarını bilardo sopasına uzattı ve iki topu daha ceplere sokmasını izledi.

Bunlar basit atışlar değildi. Damian'ın yalnızca bir profesyonelde gördüğü düzeyde bir becerisi vardı. Tek bir hareketle son çizgili topu da cebe soktu. "Ve bir tane kaldı... Sekiz numarayı hangi cebe sokmamı istersin?"

"Sol arka köşedeki cebe." Gerçi seçiminin bir fark yaratacağını düşünmüyordu. Kaybediyordu. "Pantolonumu alaşağı etmeden önce son atışın..."

Rose duraksarken sopası son vuruşu için ayarlanmıştı. "Ve sonra?"

"Pantolonum çıkmadan önce daha mahrem bir yere geçelim. Çünkü hakkımda birçok şey söylenebilir ama teşhircilik o listede olamaz."

Arkalarındaki masadan tezahürat sesleri yükselirken Rose atışını yaptı ve tam da beklenildiği gibi hiç çaba sarf etmeden topu sol köşedeki cebe soktu. Hafif bir gülümsemeyle ağırlığını bir ayağına verdiğinde dudakları Damian'ın kulağına değiyordu. "Merak eden vardır diye söylüyorum, ben üçüncü seçeneği tercih eden bir kızım," diye fısıldadı.

Rose yavaşça masalarına doğru yürüdükten sonra kardeşlerine ve Harper'a birer beşlik çaktı.

Oyun bitmişti.

Hem bilardoyu hem de zihinsel savaşı kazanmıştı.

Hepsini kazanmıştı.

Donuna kadar alabilirdi.

7

Hurda Metallerden Jenga[8]

Zaferin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bu durum neredeyse seke seke büyük ahıra doğru ilerlerken Rose'a enerji katıyordu. Bir kolunun altına dizüstü bilgisayarını sıkıştırmıştı. *Potion's Up*'ta o gecenin kalanı boyunca Damian'ın zavallı hali ona keyif vermemişti ama kötü de sayılmazdı. Rose'un galibiyetinin detaylarını yeniden tartışmak için bir kez ağzını açması dışında ya homurdanmış ya da sessizliğini korumuştu.

Detaylar. Tartışmaya. Açık. Değildi. Rose zaferi uzun zamandır beklediği için iki eline de japon yapıştırıcısı sürülmüş gibi bu fırsata sıkı sıkıya sarılmıştı.

"Selam, dostlarım!" Dışarı adım atan Miguel ve Terrance'a el salladı, yanlarında Akceviz ve Balkabağı da vardı. "Kızlar..." Her iki kısrağın da burunlarını okşadı.

"Erkencisin," dedi Miguel. "Bu sabah biraz daha neşelisin bir de."

---

8 Blokların üst üste dizilip devirmeden aralarından çekilmesiyle oynanan bir denge oyunudur -çn.

"Sonuna kadar hakkım var. Majesteleri Huysuz gelmedi mi?"

İkisi de kıkırdadılar.

"Daha gelmedi," diye cevap verdi Terrance. "Dün gece evden acil bir arama geldi ve kliniğin sıradaki randevusuna daha var. Yani bu sabah gözlerini biraz daha fazla dinlendiriyor."

"Güzel. Belki fazladan uyku ruh halini düzeltir... Bana da hazırlanmam için vakit verir."

Miguel, Akceviz'in yularını Terrance'a uzattıktan sonra Rose'u ofise kadar takip etti. Rose'un dosyalarla dolu masada kendine yer bulup bilgisayarını açmasını izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Miguel merakla.

"*Bu* 'para için yalvarmadan' Mari'nin Barınağı'na yardım etme planım." Rose gıcırtılı ofis sandalyesine yerleşip sunumunu açtı. "Damian bunda bir hata bulamayacağından sunumumu gelecek nesiller için kayıt altına alabilirsin. Eğer bulursa da muhtemelen yalandır."

Miguel yüzünü buruşturarak huzursuzca kıpırdandı. "Rose, niyetinin iyi olduğunun farkındayım ama eğer fark etmediysen diye söylemek isterim, konu barınak olunca Ian katır gibi inat edebiliyor."

Rose tek kaşını kaldırdı. "Sadece konu barınak olunca mı?"

Yaşlı adam sırıttı. "Her konuda öyle... Ki bu yüzden senin kalbinin temiz olduğunu biliyorum ama seni dinlemeyecek."

"Ah, dinleyecek. Çünkü ne kadar dik kafalı olursa olsun anlaşmasını bozacak birine de benzemiyor."

"Anlaşmasını mı?"

"Neden sandalyemdesin?" Damian'ın boğuk sesi yükselince ikisi de kapıya doğru döndü. "Ve masamdasın?"

Rose yüksek seviyedeki huysuzluğunu görmezden geldi. "Bu bir masa değil. Düzensiz kâğıt yığınlarıyla dolu bir tehlike

alanı. Ayrıca dosya yığının altında kalan yarısı yenmiş sandviçinin ne kadar uzun süredir orada olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Bu dağınıklığın altında gerçek bir masa var mı onu bile bilmiyorum."

Damian ofise adım attıktan sonra bahsi geçen sandviçi çöp kutusuna attı. "Bir. Masa. Var. *Benim* masam hem de tam olarak aradıklarımı bulmama yardımcı olacak şekilde düzenlenmiş bir halde. Şimdi, neden karşında bir bilgisayarla orada oturduğunu söyle."

"Çünkü iddiamızın sana düşen kısmını yerine getirme vaktin geldi."

Terrance, Miguel'in arkasından başını uzattı. "Aaah, iddia demek! Detayları duymak için sabırsızlanıyorum!"

"Ama duymayacaksın..." Damian delip geçen bakışlarını genç çocuğa çevirdi. "Yapacak işin yok mu senin? Beslenecek hayvanlar, temizlenecek ahırlar falan? Dışkılar kendi kendilerini küreklemiyor, evlat."

Terrance yanlarından ayrılırken eğlenceyi kaçırmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Diğer taraftan Miguel'se orada durmuş merakla onları izliyordu.

"Neden bir saman balyası çekmiyorsun, sana Mari'nin Barınağı'nında nasıl sadece sıkıntıdan çıkarmakla ve buradaki hayvanlara yardım etmekle kalmayıp muhtemelen daha fazla hayvana kapıları açabileceğimizi göstermiş olurum." Rose tatlı tatlı geniş bir gülümseme sunarken Damian'ın kaşları daha da çatıldı.

"Fantezilerini dinlemeye vaktim yok. Bu sabah yapacak milyonlarca işim var." Köşedeki masada duran soğuk ve dünden kalan kahve demliğine ilerledi.

Miguel araya girerek, "Tüm hayvanların sağlık kontrollerini yaptım ve Terrance da kısrakları açık havada otlamaya çıkardı," dedi.

"O zaman kliniğin-"

"İlk randevu için Bayan Ali, Yorkie'sini haftalık kilo kontrolüne getirecek ve-" Miguel saatine baktı, "hâlâ yarım saat var."

"İddiayı kaybettin, *doktor.*" Rose, elinden gelen en iyi Meşru Yüce Cadı sesini kullanmıştı. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızın farkındayım ama bir kez olsun senin geri adım atacak türde birisi olduğunu düşünmedim. Yanıldığımı fark edersem büyük hayal kırıklığına uğrarım."

Onu oltaya getirmek dışında bir şey yapmıyordu. Yıllarca büyükannesiyle çalışmış olması sağ olsun resmen profesyonel bir balıkçıya dönüşmüştü ve Damian Adams da inanılmaz büyük bir levrekti.

Seksi, kot pantolonlu ve tişörtlü bir levrek...

Rose yalan söyleyecek değildi. Oturuyor olması güzeldi çünkü steteskopun, Damian'ın arka cebine sıkıştırılmış olduğunu görmek dengesini sarsıyordu.

Damian'ın dikkatli gözlerine bakmayı sürdürdü, geri çekilmeyi reddediyordu, çekilmeyecekti de. Damian derin bir nefesle geniş omuzlarını serbest bıraktıktan sonra Rose'un yanından bir kutu yığınını aldı ve Miguel'e oturmasını işaret etti. Sonra da kendisi Rose'un omzu üzerinden eğildi, nefes aldığında göğsü onun sırtına temas ediyordu.

"Yirmi dakikan var, küçük cadı," diye homurdandı Damian. "Tekrar etmiş olayım, fikrini dinlemek için söz verdim, uygulamak için değil."

Rose sırıtarak ona döndüğünde dudaklarını büzseler temas edecek kadar yakınlardı. Bakışları Damian'ın dudaklarından

gri gözlerine çevrildiğinde onun da aynı şeyi yaptığını fark etti. "Hiç umurumda değil. Planımı dinler dinlemez beni daha erken dinlemediğin için dizlerine vuracaksın. *Belki* sana söyledim demeyecek kadar zarif davranırım."

"Saat işliyor, küçük cadı..."

Rose gözlerini devirerek dikkatini tekrar bilgisayara verdi ve sunumunu açtı. "Eğer doğru anlıyorsam senin bağış toplamadan anladığın-"

"Zengin insanlara bizi kurtarmaları için yalvarmak," diye tamamladı Damian.

"Evet... Doğrudan bağış toplamanın en kolay yolu bu olsa da tek yolu değil. Hem de hiç. Saatlerce araştırdım ve itiraf etmem gerekiyor ki yenilgiyi kabul etmek üzereydim ama karşıma *bu* çıktı."

Bronx Hayvanat Bahçesi'nin internet sitesine, daha spesifik olmak gerekirse karnı burnunda olan Zürafa Jasmine'in canlı yayın kamerasına tıkladı.

Damian da Miguel kadar aklı karışmış görünüyordu.

"Karşına hamile bir zürafa mı çıktı?" Damian'ın kaşları çatıldı.

"Evet! Yani hayır. Sayılır. *Canlı yayın kameraları.*"

Miguel sakalını kaşırken lafa ilk giren o oldu. "Henüz kahvemi içmediğim için olabilir ama nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

Sol alt köşede, hayvanat bahçesinin kamera görüntülerinde artan sayıya hafifçe tırnağını vurdu. "Bunu görüyor musunuz? Şu an beş yüz yirmi üç kişi Jasmine'in ahırında yürümesini izliyorlar."

"Şu an beş yüz kişi zürafayı mı izliyor?" diye sordu Miguel.

Rose sayıya baktı. "Hayır. Şu an yedi yüz oldu."

"Ama yaptığı tek şey dikilmek."

"Aynen öyle!" Rose neşeyle cevap verdi. "Jasmine'in daha hareketli olduğu zamanlarda, yemek zamanında ya da bakıcıları hamilelik kontrollerini yapmak için geldiklerinde bu sayı hızlıca *binleri* buluyor."

"İnsanlar ne halt yemeye veteriner muayenesi izlemek istiyor?" Damian'm aklı karışmış gibiydi.

"Neden istemesinler?" Rose, onu canlı yayını izlediği sırada gözlemlemek için arkasını döndü. "İnsanlar hayvanları *seviyor*, hatta birçoğu insanları sevdiklerinden de çok."

"Yalnız değiller," diye mırıldandı Damian.

"Sahiplendirme ajanslarında köpek ve kedi yavruları için bu kameralar hep var. *Super Bowl*[9]'a benzer şekilde yapılan *Puppy Bowl*[10]'u düşün. Başka yoldan hayvanları görmeyen insanlar onları kameralardan görüp âşık oluyorlar ve sonra o hayvanlar hep kalacakları yuvaları buluyorlar. Hep bağışla bitmesinden bahsetmiyorum bile. İnsanlar, ihtiyaç halindeki hayvanlara yardım etmeye bayılıyor. Yapmamız gereken tek şey bu fikri güncelleştirmek ve barınağa uygulamak."

Damian çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Burayı kameralarla mı doldurmak istiyorsun? Hiç sanmıyorum. Burası bir veteriner kliniği, reality şovu değil. Buraya gelen hayvanlarla güzelce ilgilenmek ve iğne yapmak için eğildiğimde birinin kıçımı izlediğinden endişelenmemek istiyorum."

Miguel düşünceli görünüyordu. "İnsanlar böyle şeyler izleyip bağış mı yapıyor?"

"Hem de sürekli. *Saatlerce*. Hayvanların sağlık durumuna o kadar odaklanıyorlar ki diğer şeyleri görmezden geliyorlar." Rose

9 Amerikan futbol ligi şampiyonluk maçı -çn.

10 *Super Bowl*'un köpek versiyonu -çn.

dikkatini daha yenilikçi olan dinleyicisine verdi. "Birilerinin Akceviz ve Balkabağı'na âşık olduğunu, sağlıklarına kavuştuklarındaysa evleri olacak bir yerde otladıklarını hayal edebiliyor musun? Canlı yayınlar sadece nakit akışı sağlamıyor, aynı zamanda çocuklar da izliyor. Sohbet özelliğiyle insanlar sorular soruyor. Hem harika bir bağlantı hem de eğitim aracı."

Miguel sanki cevabını beklermişçesine Damian'a baktı, Rose da öyle.

Zürafa kamerasına bakan Damian'ın ifadesinde hiçbir his yoktu. Onun düşüncelerini anlayamamak Rose'u neredeyse kırılma noktasına getirmişti. Bu barınağa yardım edebilirdi. Rose bunu biliyordu. Harekete geçmek içinse sabırsızlanıyordu.

Sonunda Damian başını iki yana salladı. "Hoşuma gitmedi."

"Ne demek hoşuna gitmedi?" dedi Rose öfkeyle. "Finansal sıkıntılarını çözmek ve hayvanları harika sahipleriyle buluşturmak mı hoşuna gitmedi?"

Damian ona ters bir bakış attı. "İnsanların barınağın faaliyetlerinden haberdar olmalarını istemiyorum, hele de *benimkilerden.*"

"Çalışma programınla bunun ne alakası var?"

Miguel cevap verdi, "Damian buranın çatı katında yaşıyor ama eminim ki kameraları zamanlamanın falan bir yolu vardır, değil mi? Kapatıp açılabilirler yani?"

"Tabii ki." Rose dikkatini Damian'ın ahırın üst katında yaşadığı gerçeğinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Özel bir durum olduğunda, mesela yeni bir hayvan geldiğinde yayını manuel olarak durdurma şansımız her zaman var."

"Kameralarla uğraşacak vaktim yok. Zaten aynı anda bir sürü işle uğraşıyorum," diye karşı çıktı Damian.

"Uğraşmana gerek yok. Görmezden gel. İşini yap, izleyiciler gelir. Eminim kot pantolonlarını güzelce dolduran huysuz şeytan veterinerlerden hoşlanan birkaç kişiyi de çekeriz."

Damian koyu kumral kaşını kaldırdı. "Affedersin?"

Rose gözlerini devirdi. "Bu kadar mütevazı olma. Hayvanları izleyen bir sürü insan olacağı gibi eminim ki *seni* izlemek için de eşit sayıda izleyici katılır. Her yerde seksi adamlar var. Ama hayvanları seven ve önemseyen seksi bir adam bambaşka bir tür."

Miguel dizine vurarak gülüyordu. "Belki kendi hayran kulübün olur, evlat."

"Hep istediğim şey," diye mırıldandı Damian. Tekrar canlı yayın kamerasına baktı. "Bir mili saniyeliğine bu fikrin hoşuma gittiğini düşünelim. Önerdiğin şey mekâna birden fazla kamera yerleştirmek. Kameralar ciddi masraflı ve bağlayıp korumak için gereken zamandan, bilgiden ve giderlerden bahsetmiyorum bile. Bir de şu sohbet ve soru olayı var. Bunun için vaktim yok."

"Buradayken görevimmiş gibi hallederim. Sorun olmaz. Teknoloji kurdu sayılmasam da temelini oturtacak kadar idrak edebilirim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum ama internetin ve birazcık da Olive'in yardımıyla hallederim."

"Satmak üzere olduğum birkaç tane eski bilgisayar kameram var." Terrance kapının eşiğinde belirmişti. "Onları alabilirsiniz."

Yetişkinlerin hepsi çocuğa baktı.

"Kusura bakmayın, bir kısmına kulak misafiri oldum. Üç tane var. En yeni model değiller ama çalışıyorlar."

"O zaman ne diye kurtulmaya çalışıyorsun?" diye sordu Damian.

Terrance ona *hadi canım* dercesine bakıyordu. "Çünkü en yeni model değiller. Hatta kurmanıza bile yardım ederim. Çok zor değildir."

Rose heyecanla ellerini çırptı. "Üç adet iyi bir başlangıç ve daha fazla almak için bağış toplayana kadar gün içinde olanları çekecek şekilde kameraları çevirebiliriz. Gün içinde hayvanlar otlamaya çıktığında bir tanesini çite kurarız, bir tanesini ahırda tutarız. Belki bir tane de muayenehanede olur."

Rose, bakışlarını hâlâ yayındaki zürafadan ayırmayan fazla sessiz Damian'a çevirdi. "Evet? Hükmün nedir, doktor?"

"Düşüneceğim." Damian'ın sesi kabullenmiş gibiydi. "İşe koyulmayan insanları kovmayı düşüneceğim gibi hem de. Hadi hızlı olun. Terrance, benimle gel."

Genç çocuk ve Damian ofisten çıkarken artan heyecanı da alıp götürmüşlerdi.

Miguel'in eli Rose'un omzuna uzanarak desteklercesine sıktı. "Bu harika bir fikir, Rose."

Rose gülümserken bocalamış gibiydi. "Damian'ın öyle düşündüğünü sanmıyorum."

"Öyle düşünüyor, düşünmüyorsa da düşünecek çünkü bunun güzel bir fikir olduğunu reddedemez. Gölgelere saklanma fikrine o kadar alışmıştı ki güneşe, bir diğer deyişle insan içine adım atacak olmak onu biraz huzursuz ediyor."

"Bunu kesinlikle anlayabilirim." Ancak Maxwell ailesine Sihir Üçlüsü'nün ikincisi olarak doğduğu için gözler önünde olmak dışında pek bir seçeneği yoktu. "Zaman içinde bu fikre ısınır mı diyorsun?"

"Ne derece ısınmaktan bahsettiğine bağlı." Miguel'in kıkırtısı Rose'unkini bastırmıştı. "Ona zaman ver. İki bacaklıların değil de dört bacaklıların doktoru olmasının bir sebebi var. Hayvanları seviyor evet ama insanlardan uzak durmayı daha çok seviyor."

Dünyanın en içe dönük iki insanının kardeşi olduğu için Rose spot ışığından uzakta yaşamaya çalışmanın ne demek oldu-

ğunu biliyordu ama Damian'ın insanlarla uğraşmak istememe hikayesinin arkasında fazlası olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Tamamen ketumun teki sayılmazdı ama Linc'le de Adrian'la da üniversiteden arkadaştı ve Doğaüstüler Arkadaş Gruplarına dahil olmanın bir yolunu bulmuştu. Gün içinde onlara göz kulak olmasından anlaşılacağı üzere Miguel ve Terrance'ı da önemsediği ortadaydı.

Damian Adams önemsiyordu.

Sadece kimsenin bilmesini istemiyordu.

Kan testleri. Muayeneler. Korkunç derecede iyi nişan alan huysuz bir aygırın tekmesinden kaçmak. Çat kapı gelen hastalar ve *Goldendoodle* cinsi bir köpeğin midesinden ameliyatla çıkarttığı sürpriz karmakarışık olmuş bir hediye paketi. Damian günün tozunu ve kirini üstünden atıp paydos etmeye hazırdı.

Rose, çalışma etiğinden bir gıdım Sihir kullanmadan Jasper'ı sakinleştirme şekline kadar her hareketiyle onu şaşırtıyordu. Barınakta en pis işler ona verilse de tek kelime şikâyet etmemişti ve verilen görevlerini bitirdiğinde Miguel'e ya da Terrance'a yardım etmek için sıvışıyordu.

Damian son işlerini halledip ahırın ışıklarını kapattıktan sonra Rose'un arabasının hâlâ dışarıda olduğunu fark etti. Damian onun da diğerleriyle aynı zamanda kaçtığını düşünmüştü ama aksine kendini Bella'nın doğum yaptığı bölmeden yükselen yumuşak melodik sesi takip ederken buldu.

Rose samanın üstünde oturuyordu ve pitbullun başı kucağındaydı. Köpeğin kulaklarını okşarken Rose'un mırıldandığı melodi garip bir şekilde doksanların başından kalma melankolik bir rock şarkısını andırıyordu. Küçük su kasesini köpeğin ağzına doğru nazikçe yaklaştırdığında Bella şaşırtıcı şekilde pembe dilini uzattı ve önce bir sonra ikinci kez suya daldırdı.

"Ani bir değişim göstermeseydi yarın onu damardan beslemeye başlayacaktım," dedi Damian geldiğini haber vererek.

Rose irkilmemişti bile. Bella'nın başını okşamaya devam ederken altın rengi gözleri Damian'ınkilerle buluştu. "Yavrularını doğurmadan önce mi yoksa sonra mı hastaydı?"

"Öncesinde de birkaç küçük sorunu vardı ama *bunların* hepsi yavrularının yokluğunu fark ettiğinde başladı."

Rose hüzünle başını salladı. Parmakları Bella'nın kulağını okşuyordu. "Yas tutuyor... ve onunla ilgilenebilecek kimse yok mu?"

"Onun durumuna kimse yardım edemez. Organlarının iflas etmesine engel olacak kadar yiyip içiyor ama son günlerde neredeyse pes etmiş gibi."

Rose eline su alarak Bella'nın ağzına doğru yaklaştırdı. İri kahverengi gözler cadıya baktıktan sonra dilini bir kez uzatıp sonra gözlerini kapattı. Ardından başını iyice Rose'un kucağına doğru yasladı.

Önce Jasper, şimdi de Bella Rose'un hükmüne girmiş gibilerdi ve Damian onları suçlayamazdı. Onda, Damian'ın içindeki şeytanı bile sakinleştiren bir şeyler vardı ve bu durum adamın aklını kaçırmasına sebep olacaktı. Düşünmemesi gereken şeyleri düşünmesine sebep oluyordu.

Mesela depodaki yakınlaşmalarının tekrarlanmasının kötü bir fikir olmaması gibi.

Önemi yoktu, tekrar yok kuralı olmasının bir sebebi vardı. Tekrarlar bağlanma riskini ya da en kötüsü beklentileri artırıyordu. Damian ve Rose'un birlikte oldukları o tek an da ikisini de bu hislerle doldurmuş, yatay bir düzlemde kıyafetleri olmadan vakitleri olsa nasıl olacağını merak etmelerine sebep olmuştu.

Damian'ın telefonu çalarak onu, Rose'u üst kattaki dairesine davet etmek gibi aptalca bir şey söylemek ve yapmaktan kurtarmıştı.

"Selam, Amir. Ne var ne yok?" Damian, Rockaways'te birlikte çalıştıkları meslektaşının numarasını tanıyarak cevap vermişti.

"Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Yok. Klinikteki işleri toparlıyordum. Nasıl gidiyor?"

"Mahalleden birisi arayıp eski çöplükten yavru köpek sesi duyduklarına dair yemin ettiler. Hani şu Beach Boulevard ve Cross Bay Köprüsü'nün arasındaki çöplük. Bahsettiğim yeri biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Gidip bakmamı ister misin?"

"Ben giderdim ama kayınpederlerin yıldönümü partisi için kasabadan uzaklaşmıştım ve kesin bir gereklilik olmadığı müddetçe hayvan kontrol birimine karışmak istemediğimi biliyorsun."

"Anlıyorum." Anlıyordu da. Gayri resmî ve kaçak çöplük şehirdeki çalışanların sık sık uğradığı ya da risk aldığı bir yer değildi. Bilgiyi duymazdan gelip zavallı hayvanı orada bir başına bırakmaya daha yatkınlardı.

"İlk düşüncen beni aramak olduğu için gururlanmalıyım sanırım," diye şakalaştı Damian. Rose'un dikkatinin üzerinde olduğunun farkındaydı.

"Dört bacaklı bir varlık için bu saçmalıklara katlanacağını bildiğim tek kişi sensin."

"Şimdi çıkıp bakacağım. Haber verdiğin için teşekkürler."

"Her zaman, adamım. Her zaman."

Damian aramayı sonlandırdığında Rose'un merakla kendisini izlediğini fark etti. "Muhtemelen terk edilmiş köpek yavrularının olduğu bir çöplüğü kontrol etmem gerekiyor."

"Bu havada köpekler terk mi edilmiş?"

"Bunun sık karşılaşılan bir şey olmadığını söylemek isterdim ama yalan olurdu. Çok küçüklerse geceyi atlatmaları mümkün değil, bu yüzden Rockaways'e gidiyorum."

Damian depodan yumuşak bir iki battaniye, eldiven, şişe su ve birkaç el feneri aldı.

Tüm bunları büyük kanvas bir acil durum çantasına sıkıştırırken Rose kapının yanında durmuş pembe şişme montunu giyiyordu. "Yardımım dokunur mu?"

Sorusu, Damian'ı hazırlıksız yakalamıştı. "Kurtarma operasyonuna mı katılacaksın? Central Park'ta tempolu yürüyüşe benzemez."

"Yüzündeki şaşkın ifadeye içerlemem lazım ama görmezden geleceğim. Ayrıca şu an hiçbir işim yok... Hava da karardı."

Damian hafifçe güldü. "Ben karanlıktan korkmam, küçük cadı."

"Aferin sana ama ben iki çift göz ve el fenerinin bir çift gözden daha iyi olduğunu söylemek istemiştim. Özellikle de vakit sıkıntılıysa."

Ona eve gitmesini söylemek Damian'ın dilinin ucuna gelmişti. Hiçbir sorun yaşamadan bu tarz operasyonlara binlerce kez katılmıştı ama yine de onu reddedecek kelimeler bir araya gelemedi. Aksine ikinci el fenerini ona uzatırken parmakları Rose'unkilere değdi ve o farkındalık dolu enerji tüm bedenine yayılarak nefesinin kesilmesine sebep oldu.

Rose'a da aynısı olmuştu. Bakışları birbirine kilitlendi. O an zaman durdu, Damian neredeyse kendi kahrolası adını unutacaktı. Hayvanlar. Kurtarma operasyonu. Kısıtlı vakit. Damian elini çekene kadar her şey birkaç saniyeliğine yavaşlamıştı. Ancak elini çekince de fark etmedi.

On dakika sonra Damian kamyonetini Queens'e sürdüğü sırada temas ettikleri o noktada hâlâ bir ürperti vardı.

New York'ta trafiğin azaldığı bir vakit yoktu. Gündüz. Gece. Hafta sonu. Yedi yirmi dört berbat haldeydi... Tabii işe gidiş saati hariç çünkü o zaman AB yani *aşırı* berbat oluyordu. Damian ve Rose'un şansına her gün olan berbat trafikle karşı karşıyalardı ve otuz dakika içinde köprüyü geçmişlerdi.

"Bu çok sık oluyor mu?" Rose kollarını kucağındaki boş hayvan taşıma çantasına sararak ona doğru baktı.

"Ne oluyor mu?"

"Terrance, Jasper'ı barınağa getirdi çünkü sahibi onu korkunç bir yere bırakmıştı, şimdi de köpek yavruları terk edilmiş. İnsanların vazgeçtiği başıboş hayvanları topluyorsun."

Damian ona doğru bakınca Rose'un çoktan arsızca kendisini izlediğini fark etti. "Beklediğimden daha sık oluyor. Barınağın kasasının lağım giderinden daha hızlı boşalmasının sebebi bu. Veterinerlikten gelen tüm para anında barınak tarafı için kullanılıyor ama ihtiyaç halindeki hayvanları geri çevirecek değilim. Böyle bir duruma düşmeyi onlar istemedi. *İnsanlar* sebep oldu ve onları kurtarmak için bir şey yapabilirsem yapacağım."

Rose sessiz bir şahin misali onu izliyordu.

Damian'ın direksiyonu tutan parmakları kasıldı. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun? Yüzümde bir şey mi var?"

"Tüm o seksi huysuzluğunun altında çok şefkatli bir kalp yatıyor Damian Adams." Rose bunu resmen şaşırmış gibi söylemişti.

"Bu sırrı etrafa yayma, tamam mı?"

Rose'un dudakları kıvrıldı. "Yani insanlar huysuz yakışıklılığının ve bu tavrının altında fazlasının yattığını fark etmiyorlar mı?"

"İnsanlar orada olmayan bir şeyin var olduğunu düşünmesin."

"Kalbin mi?"

"Aynen."

Rose alayla gülerek gözlerini devirdi. "Ben de Harper'ı dramatik sanırdım ama sen zorluklarla karşılaşmış ana karakter rolünü oynamayı seviyorsun değil mi?"

Rose onun dalga geçtiğini düşünmüştü ama geçmiyordu.

Evet, bir kalbi vardı. Diğer herkeste olduğu gibi göğsünün ortasında kan ve kastan oluşmuş çarpan bir kütle vardı ama normal insanların ya da Doğaüstülerin sağlığını korumak için yapmaları gerekenler onda işe yaramıyordu. Onun dikkat etmesi gereken sodyum değildi.

Kolesterol da.

Kafein de.

Damian'ınki aşktı. *Âşık* olma eylemi.

"Seni lanetliyorum, Damian Adams. O kişiyi bulup her şeyin farkına vardığında sadece kalbini değil ruhunu da kaybedeceksin. Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir sihir de onları geri getirmeyecek."

Kafasına kazınan bu zihinsel MP3 dosya eski sevgilisinin sözleriydi ve Damian'a, Rose'un "huysuz" dediği şeyin altında aslında insanları bir kol boyu mesafede tutmaya yaradığını hatırlatıyordu. Tek gecelik ilişki kuralına uyup kahvaltıya kalmamakta sorun yoktu. Lanet olsun ki bunu onlarca kez yapmıştı

ama ironik olan da onu bu duruma sokanın kendi kuralları ve sınırları olmasıydı.

Ergenken ve avcılık kariyerinin zirvesindeyken resmen at gözlükleriyle dünyaya bakıyor ve sadece bir sonraki vurgununu düşünüyordu. Kelle avcılığı hayatının, eğitim aldığı sokağın sonundaki o cadıyla yeni başlayan ilişkilerini nasıl etkileyeceğini düşünememişti bile. En azından kız büyüler ve lanetler yapıp da acayip bir laneti tam da kafasına isabet ettirene kadar düşünememişti.

Ya da daha doğrusu, isabet ettiği yer kalbiydi.

O zamanlar düşünmeden hareket ederdi ama bir anda gerçek ve somut bir tehditle karşılaşmak içindeki insanlığa uyanış çağrısı olmuştu ve avcılık hayatından çekilmesi gerektiğini anımsatmıştı.

Avcılık da aşka dair köklü hisler de ne kalbine ne ruhuna işlememişti ve Damian böyle kalmasını istiyordu.

Antoni'nin Çöp & Hurdaları'na yaklaştıkları sırada kamyonet sessizdi. Geçen sene buranın sahibi tüm yıl güneşli olan ve sörf yapılan bir emeklilik merkezine taşınmıştı. Boşta kalan alan da adamın çocukları umursamadığı ve terk ettikleri için hızla harap bir hâl almıştı.

Alanın kullanılmadığını bilen müteahhitler ve büyük şirketler burayı artıkları için boş bir çöplük olarak görüp kullanmaya başlamışlardı.

Bekledikleri gibi ön kapı açıktı. Paslı kilit ya çocuklar ya da hayvanları bırakan kişiler tarafından kırılmıştı. Damian kamyonetin kaportasıyla hafifçe kapıyı itti ve molozlara dikkat ederek Amir'i arayan kişinin bahsettiği yere, arka taraftaki tellere doğru ilerlemeye başladı.

Damian arabayı park ettiği an gök yarıldı ve saniyeler içinde yağmur yağmaya başladı.

"Siktir," diye küfretti Damian. Arka koltuktaki tıbbı acil durum çantasına uzandı. "Kamyonette kalıp burayı sıcak tutabilirsin çünkü onları bulduğumda ısıtabilecek olmamız çok önemli."

"Neden kamyonette kalacağım?"

"Çünkü sen-"

"Yağmurda erimez miyim diye soracak olursan Tanrıça şahidim olsun seni öyle bir lanetlerim ki başın döner."

"İlk olmaz," diye mırıldandı Damian.

"Ne?"

Siktir. *Bunu sesli söylemek istememişti.*

"Yok bir şey. Buna hazır mısın bilemedim. Dışarısı soğuk. Şimdi bir de ıslak. Bu küçük yaratıklar nerede ya da hâlâ buradalar mı bilmiyoruz. Hızlı bir arama kurtarma olmayacak."

Rose konsoldan ikinci el fenerini aldı. "O zaman ne mutlu iki kişiyiz."

Damian'ı beklemeden kamyonetten indi. Yanlarındaki eşyaları mümkün olduğunca kuru tutmaya çalıştıkları için sadece el fenerleriyle ayrılıp eğer, daha doğrusu ne zaman köpek yavrularını bulurlarsa dönüp her şeyi almaya karar verdiler.

Damian ışığı tellere doğru tuttu. "Amir iniltilerin direkt tellerin olduğu hattın ardından geldiğini söylemişti. Telin etrafını dolanalım, gözümüz kulağımız açık olsun. Ben soldan gideceğim. Sen sağdan git. Sona ulaştığımızda dönüp burada buluşana kadar adımlarımızı takip edelim. Nasıl fikir?"

"Tamam." Rose yüzüne yapışan saçlarını gözlerinden geriye doğru itti. "Bir şey duyar ya da görürsek de seslenelim."

"Aynen."

"Peki. Hadi yapalım bu işi."

"Ah, küçük cadı?" Damian onun umutlarını yıkıp zalim gerçekleri söylemekten nefret ediyordu. "Bunun gibi operasyonlar her zaman güzel bitmez. Sadece... Hazır ol."

Rose onu takmıyormuş gibi burnunu kırıştırdı. "Üzgünüm, doktor. Karamsarlık senin kurtarıcı duygun olabilir ama benimki o değil. Yavruları bulduğumda yarasa sinyali[11] yollarım."

Rose arkasını dönerek ıslak kot pantolonunun örttüğü kıçını gözler önüne serdi. Damian bu ânın tadını çıkarmak için kendine beş saniye verdikten sonra elindeki işe dönüp metal ve çelikten oluşan küçük dağları incelemeye başladı.

Yağmur acımasız, büyük damlalar halinde yağarak el fenerine rağmen görüşüne engel oluyordu. Tel çitin sonuna geldiğinde Damian arkasını dönüp yavaşça geri yürümeye başladı. Kulakları, şakır şakır yağan yağmurun ardını duymaya odaklanmışlardı.

Rose ıslık çalarak güçlü bir ses çıkarttı. "Buraya gel! Bir şey buldum!"

Damian geldiği yolda koşarken kafasını sağa sola çeviriyordu. "Hangi cehennemdesin?"

"Buradayım!" Boğuk sesi birkaç metre öteden, Damian'ın ona bakmasını söylediği alandan geliyordu. "Burada kesinlikle bir şey var!"

Rose derinleşen çamurun üzerine uzanmıştı ve üst bedeni yıkık durumdaki ve tehlikeli bir şekilde dizilen arabaların altına doğru uzanıyordu. Tek bir yanlış harekette ya da kahretsin ki küçük bir rüzgârda kahrolası arabalar onun üzerine yuvarlanacaktı.

Damian onun güzel ve kıvrımlı kıçının yanına çökerek onu irkiltmemeye çalıştı ve nazikçe açıktaki ayak bileğine dokundu. "Buradan çekilmelisin."

---

11 *Batman*'e gönderme yapıyor-ed.n.

Rose onu duymazdan geldi. "Üzgün küçük bir inilti duyduğuma emin gibiyim. Burada bir yerdeler."

"Ciddiyim, Ro. Hemen çekil. Tek bir yanlış harekette bu metal Jenga dağı seni ezip cadı usulü pankek yapar."

Rose'un nefesi kesildi. Ölüm Dağı'na birkaç santim daha yaklaşmıştı bile. "Damian! Altı taneler! *Yavrular!* Islaklar ve çok, çok küçükler. Gözleri açılmış mı emin bile değilim. Azıcık daha sıkışmam lazım..."

"Yer değişelim." Damian onun yanında çamura yatarak fenerini içeri uzattı. Gerçekten de parmaklarının altmış santim kadar ötesinde kıvranan altı küçük köpek vardı. "Çekil de ışığı tut. Ben girip alacağım."

"Saçmalama. Zaten içerideyim." Damian resmen kızın gözlerini devirdiğini duyabilmişti. "*Ben* bile omuzlarımı zor sığdırıyorum, sen nasıl sığacaksın?"

"Terrance'a-"

Rose'un kafasını ona çevirmesi için zar zor alan vardı. Damian'ı parlayan altın gözleriyle öfkeli bir bakışla delip geçtiği an sihirli statik enerji havaya yayıldı.

Kızın çenesine ve yanağına çamur bulaşmıştı ama bunlar onu daha az göz korkutucu göstermiyordu. "Sonra ne? Buraya gelmesi en az yarım saat mi sürecek? Hayvanlar birkaç dakika daha bile dayansalar şanslıyız, Damian. Üşüyorlar ve titriyorlar. Burada hayvan uzmanı ben değilim ama birkaç gündür yemek yemediklerini düşünüyorum. Ve sen Bay Geniş Omuz, buraya sığmazsın. Birkaç santim daha kayabilirsem köpekleri sana uzatabileceğim. O yüzden git de kahrolası çantayı getir."

Damian homurdandı. "Ben eşyaları alıp dönene kadar *kıpırdama.*"

Rose karşı çıkmak için ağzını açtı. "Ama-"

"Bir. Santim. Bile. Yoksa bileklerinden tutup hemen şimdi seni buradan sürükleyerek çıkarırım, küçük cadı." Damian'ın şeytanı yüzeye tehlikeli derecede yakındı ve bu kızı tehlikeden kurtarmakla ilgili ortak bir arzu hissetmesi şaşırtıcıydı. "Beni güzelce anladın mı?"

"Tamam," diye tersledi Rose. "Bu seni biraz buyurgan bir ahmak yapıyor ama dedikleri net anlaşılan buyurgan bir ahmaksın."

Damian uyaran son bir bakışın ardından kamyonete koşup gerekli malzemeleri ve battaniyeleri aldı. Daha Rose'un yanından ayrılalı bir dakika bile olmamıştı ama o çoktan hurda metallerin altında komando gibi ilerlemeye başlamıştı.

"Dikkatli ol," diye uyardı onu Damian sertçe. "Bir şey yerinden oynar gibi olursa hemen çıkıyorsun. Ciddiyim," diye ekledi Rose'un nefes alışını duyunca. "*Tekrarla.*"

"Bir şey oynarsa hep birlikte çıkmak için daha hızlı olacağım." Rose cilveli bir şekilde göz kırparak çamur ve pisliğe daha da gömüldü.

Bunu yapmasına izin verdiği için Damian kendine küfrediyordu. Onu hiç getirmemeliydi bile. Zaman işlerken çamurun altında Rose'un bir tek spor ayakkabılı ayakları görünüyordu. Damian her bir nefesinde mücadele ediyordu. Tam kırılma noktasına ulaşmak üzereyken Rose'un baldırları görüş açısına girdi...

Sonra kıçı...

Sonra bir kol uzanıp kıvranan beyaz bir tüy yumağını eline tutuşturdu.

Damian aceleyle ilk köpek yavrusunu alıp onu elinden geldiğince kuruladıktan sonra evcil hayvan çantasına yerleştirdi. Önüne döndüğünde Rose bir tane daha çıkarmıştı. Beş dakikanın sonunda altı köpek yavrusunun hepsini almışlardı.

"Tamam. Şimdi. Çık." Damian, Rose'un ayak bileğine dokunurken eğer gerekirse onu çekmeye hazırdı.

Rose yavaşça geri geri çıktığında ağzı kulaklarındaydı. "Başardık!"

Damian parmaklarını alçak sesli bir homurtuyla Rose'un kafasına uzattı ve yakıcı bir öpücük kondurmak için kendine doğru çekti. Rose ona yaslanırken kirli parmakları Damian'ın tişörtünde yumruk olmuştu. İkisi de oksijensiz kalana kadar birbirlerine tutundu.

"Bu kahrolası bir riskti," dedi Damian azarlarcasına. Alnını Rose'unkine yasladı. Siktir. Onu öpmemesi gerekiyordu. Ve ona dokunup durmaması gerekiyordu ama yine de...

Rose köpek yavrularının olduğu taşıma çantasına baktı. "Kahretsin *bu* harikaydı ama onları kliniğe götürmemiz lazım."

"Evet, öyle. Hem de hızlıca."

Hızla kamyonete ilerledikleri sırada Damian onun elini tuttu. Rose yolcu koltuğuna yerleşmişti. Damian da direksiyonun başındaki yerine geçtiği sırada kız havalandırmayı en sıcağa getirip kucağındaki çantaya doğru eğdi.

Çöplüğün tümseklerini aşıp yön değiştirerek ana yola çıktılar.

Alt dudağını dişleyen Rose endişeyle kucağındaki taşıma çantasında bekleyen köpekleri izliyordu. "Çok hareket etmiyorlar... Özellikle de küçük olan."

"Daha fazla ısınmalılar." Damian zihnini zorlarken kenara çekmeli mi diye düşündü ama bunun yardımı olmazdı. Bir kuluçka makinesi, biraz ilaç ve kesinlikle sıvı lazımdı.

Kamyonetin diğer tarafındaki hareketlilik dikkatini yoldan ayırmasına sebep oldu. Rose çantayı ayağının dibine koymuş ve arka koltuktaki at örtüsüne uzanmıştı. Ardından ıslak montunu

ve tişörtünü çıkarıp orada dantelli pembe sutyeniyle oturmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Rose tek tek köpekleri çıkarıp göğsüne yasladı. "Vücut ısısı... Ten teması. Filmlerde işe yarıyor, ben de düşündüm ki..." Damian'a sorarcasına baktı. "İşe yaramaz mı? Vücut ısısıyla gerçek ısıtıcıyı düşününce ben sandım ki..."

"Bu harika bir fikir." Damian şaşkın gülüşünü maskeleyememişti bile. Cadı kahretsin ki inanılmazdı. "Onları sabitle ve havalandırmayı direkt kendine doğru ayarla."

Damian arabayı sürerken Rose tam olarak dediklerini yaptı.

Rose çamura atlamadan, arabada soyunmadan ya da o altı küçük ve kirli tüylü yaratığı direkt göğsüne yaslamadan önce ikinci kez düşünmemişti bile. Köpekleri düzelttikten sonra havalandırmanın sıcaklığını yükseltti ve at örtüsünü tedbir amaçlı üstlerine örttü.

Kliniğe beş dakika kala sonunda yavrulardan biri inledi.

Sonra bir diğeri.

Damian ve Rose birbirlerine baktılar. İkisi de rahatça gülüyorlardı.

Damian, Rose Maxwell'in ateşli bir cadı olduğunu hep biliyordu. Artık bunu kanıtlayabilecek bir delili de vardı.

8

Çöp Günü

Rose en son ne zaman bu kadar geniş gülümsediğini hatırlayamıyordu ama çok güzel hissettiren bir şeydi. Doğru bir histi. Vi kaderi olan diğer yarısına bakarken resmen parlıyordu ve eğer Vi mutluysa, Rose da mutluydu. Bu Bağ Kurma Döngüsü'ne dahil olan kendisi olmadığı için de biraz fazla rahatlamıştı.

Kardeşi, enstrümantal bir Bruno Mars şarkısının melodisiyle resmen ruh eşine doğru süzülüyordu. Kendisi aynı pozisyonda olsa Rose muhtemelen ayaklarını sürüyerek Bruno Mars'ın *Circle* şarkısından Darth Vader'ın İmparatorluk Marşı'na geçiş yapardı. Şükürler olsun ki Edie'nin varisi olmaktan çekilmek onun şu adı bir daha dudaklarından dökülmeyecek pire torbası kaplan adam olan eski sevgilisiyle Bağ Kurma Anlaşması'ndan da kurtarmıştı.

Rose, o Kokarca Pepé Le Pee-Yew'un yaptığı gibi bir başkasının gözünü boyamasına bir daha asla izin vermeyecekti. Gözleri

apaçık ve kalbi tarafsız olacaktı, hayatındaki yeni mottosu buydu. Tabii ki de o ahmak bu mottoyu bozamamıştı.

Tanrıçaya şükürler olsun.

Rose böyle bir şeyin artık gerçekleşmeyeceğine tamamen emin olduğu için şu andan itibaren kiminle ne isterse yapacaktı. Bu arkadaşlarıyla ve ailesiyle eğlenmek, nacho yemek ve sonra barınağa gizlice girip köpek yavrularını kontrol etmek olsa da yapacaktı.

Seremoni hazırlıkları için Rose klinikten ayrılmadan önce sabah yavrular gayet güçlü görünüyorlardı ama Miguel onları yakından izliyor dahi olsa oradan ayrılmak zordu.

Linc ve Violet, Roxy'nin *Glo-Bowl*'unda dans ederken etraf heyecan ve neşe doluydu. Vi nikah sonrası partileri için pek de geleneksel olmayacak bir şekilde bir bovling salonu seçince Rose bunu annesinin kurdeşen dökmesini izlemek için yaptığını düşünmüştü ama artık Roxy'nin mekânının onlar için özel bir anlamı olduğunun farkındaydı.

Olive kolunu Rose'un koluna doladığında yiyecek büfesine ve Rose'un ellerini *ve* ağzını doldurmak için sabırsızlandığı Nacho Kulesi'ne doğru ilerliyorlardı.

"İyi misin sen?" Nacho sırasında beklerken Olive esnediğini gizledi.

"Bunu benim sormam gerek. Güçlü bir rüzgâr esse devrilecek gibisin," dedi Rose. "Ev arkadaşınla hâlâ sorun mu yaşıyorsun?"

"Sanırım onunla sonunda anlaşmaya vardık. Sen iyi misin? Yoksa sen de annemi bir uzaylının ele geçirdiğini düşünüyor musun?"

Rose güldü. Christina'nın bedenini ele geçirenin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Seremoni için saçlarını yaptırmaya kuaföre gittiklerinde annesi yalnızca katlanılabilir değil, Rose'un

tatminkâr olarak ifade edebileceği bir ruh halindeydi. Çünkü Harper'a Heather ya da Hallie gibi *H* harfiyle başlayan farklı bir isimden ziyade doğru isimle hitap etmişti.

"İnanılmaz merak ediyorum," dedi Rose sırıtarak. "Ben de iyiyim. Sadece yavruları düşünüyorum, umarım *iyilerdir.*"

"İyi olmasalar Miguel, Damian'ı arardı değil mi?"

"Evet... Ama bu endişelenmemin önüne geçmiyor."

Rose kızlara kurtarma operasyonu ve köpek yavrularıyla ilgili her şeyi anlatmıştı ve özellikle Vi kendinden geçmiş gibi dinlemişti. Kardeşinin barınağa gelip dolgun kuyruklu kedisi Bay Burnu Havada için bir oyun arkadaşı aramaya başlaması an meselesiydi.

"Endişelendiğin tek şeyin yavrular olduğuna emin misin?" Olive'in gözlüklerinin ardındaki koyu mavi gözleri tedirginlikle parlıyordu.

"Evet." Rose'un küçük yalanı midesinin çalkalanmasına sebep oldu. "Başka ne için endişeleneceğim ki?"

Olive yalanları fark edemiyordu ama meslek değiştirip New York Üniversitesi'nde Doğaüstü Çalışmalar profesörü olmadan önceki eski avukat sorgu becerileri hâlâ iyi durumdaydı. İşin aslı Rose'un düşünmeden edemediği tek şey geç saatte gerçekleştirdiği yavru köpek kurtarma operasyonu değildi.

İkinci konu olan operasyon eşiydi.

Kliniğe gittiklerinde Damian'ın iri elleriyle her bir köpek yavrusunu nazikçe alıp onlara ihtiyaç duydukları uzman bakım ve tedaviyi uygulamasını izlemişti. Nazik ama katıydı. İddialı ama rahatlatıcıydı.

Rose ne kadar denerse denesin Damian, aklından bir türlü atamadığı yürüyen, somurtan, kendi-iyiliği-için-bile-fazla-seksi

bir muammadan ibaretti. Bir de en gizli noktalarını titreten şu öpücük vardı değil mi?

Köpek yavrularının hayatları mevzubahis olmasaydı Rose ondan bir öpücük ve sonra bir tane daha istemeyeceğine pek emin değildi.

Bakışları otomatik olarak Bax ve Adrian'la durduğu yerde adamı buldu. Üç adam da Bax'in söylediği bir şeye gülüyorlardı. Damian ona doğru baktı. Bakışları buluştuğu an Rose'un kadınsı uzuvları yüksek alarm durumuna geçti.

"Neden peşinden gitmiyorsun?" diye sordu Olive bu bakışlarla birbirini kesme partisini bölerek.

"Neyin peşinden?"

"Senden dört dakika küçüğüm, kırk yıl değil. Neden ve kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. İkiniz de yetişkinsiniz. İkiniz de bekarsınız. Peşinden git ve orgazmlara ortak ol."

Rose bakışlarını kardeşinin siyah gece elbisesinde gezdirirken annesinin başını döndürecek bir başka detay daha keşfetti. "Belli ki bedeni ele geçirilen tek kişi annem değil. Sen kimsin? Olly gibi konuşuyorsun ama bu tavsiye en büyüğümüzün ya da... Harper'ın ağzından çıkacak türde bir tavsiye."

"Onların tüm tavsiyeleri kötü değil. Sadece bazıları iyi düşünülmüş sayılmaz."

"Az önceki de öyle."

"Neden? Denemeyeceğin için mi?" Olive meydan okurcasına gülümsedi. "Linc ve Adrian'la çok uzun zamandır arkadaş. İyi bir herif olmasa bunu sorun etmezdin."

"İyi bir herif olmadığını söylemiyorum. Onunla *denemenin* benim için iyi bir fikir *olmadığını* söylüyorum. Bir herifle *denediğim* son seferi unuttuk mu?"

"Çok ince bir fark var. Tamam, iki büyük fark var." Olive bir parmağını kaldırdı. "İlk olarak Vi de ben de Kokarca Pepé Le Pee-Yew'u gördüğümüz andan beri ondan *nefret* etmiştik."

"O zaman niye-"

"Bir şey söylemedik mi? Çünkü söylesek de duymak istemeyecektin, dinlemeyecektin. Muhtemelen takmayacaktın da."

Bu doğru olduğu için Rose karşı çıkamazdı. Olaylara at gözlüğüyle bakmak onun herkesçe bilinen hatalarındandı.

"İkinci olarak da," diye devam etti Olive, "Damian psikopat yatkınlığı olan güce aç, fırsatçı bir narsist değil. Hayvanlara *yardım* ettiği bir kariyer yapmış. Pepé'nin sevdiği tek hayvan dönüştüğünde olduğu kaplandı."

"Haksız sayılmazsın... ama nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Varmaya çalıştığım nokta şu, onlar birbirinin zıttı."

"Veterinerlik Damian'ın işi, olduğu kişi değil."

Olly sinirlenmiş gibi nefes verdi. "Bana onun narsist bir psikopat olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye karşı çıktı Rose, "ama tam olarak Koruyucu Melek kategorisinde de sayılmaz."

Olive alayla güldü. "*Bax* da Korucu Melek kategorisinde sayılmaz ama adam gerçek bir Koruyucu Melek. Damian'ın bir geçmişi var. Aman ne önemli. Hepimizin taşıdığı yükler var."

Rose alayla güldü. "Senin yükün nedir?"

"Bir bilsen..." Olive gizemli bir şekilde mırıldanmakla yetinmişti.

Rose kardeşine neden bahsettiğini soramadan Olly'nin telefonu çaldı. "İş. Açsam iyi olur. Hemen dönerim."

Rose bovling salonunun ortasında durmuş az önce aldığı peynirli nachoları yiyip insanları izliyordu. Herkes en güzel kıyafetlerini giyip ya koltuklara oturmuş ya da kiralık ve eskimiş

ayakkabıların dizildiği duvarlara yaslanmışlardı. Toplum merkezindeki çocuklar Vi ve Linc'in etrafını sarmış durumdalardı ve herkes resmen heyecanla dolup taşıyordu.

Büyükanneleri bir kez Vi'ye ÇTM'deki görevini bırakıp Yüce Cadılık eğitimine odaklanmasını önermişti. Kardeşiyse bunu duymazdan gelmekle kalmayıp her şeyi halledeceğine dair yemin etmişti. Vi o çocukları favori Converselerinden daha çok seviyordu ve bu da aşırı sevdiği anlamına geliyordu.

Çok geçmeden Rose, misafirleri görmezden gelememeye başladı. Eğitimini aldığı şekilde dikkatlice hareket ederek insanlar ona yaklaşırken yüzüne bir gülümseme yerleştiriyordu. Misafirlerin bir kısmı geceyle ilgili sorular sorarken diğer kısmı yalnızca büyüleyici Bağ Kurma Seremonisi'ne hayran kaldıklarını söylüyorlardı. İ-Ekibi solundan Rose'a arsızca gülerken rahat ve geniş yaşam tarzına sahip insanlarla alay ediyorlardı.

Rose'un sihri parmaklarının ucuna kadar gelse de kendini tutması gerektiğinin farkındaydı. Bu üçlü bir dersi kesinlikle hak ediyorlardı ama ümitsiz bir vakaydı. Rose'u sinirlendirecekleri bir yöntem daha bulmak dışında hiçbir işe yaramayacaktı.

Rose arkasını dönüp Olive'i çekip dışarı çıkmayı ve Miguel'i arayıp köpekleri sormayı planlarken neredeyse bir ellilik büyükanneye çarpacaktı.

Kendi bir ellilik büyükannesine.

Yüce Cadı'ya.

Görevdeki Baş Cadı'ya.

Üstelik bu kadın resmen zihin okuyabilen biriydi, hem de hokus pokus kullanmadan. Bu süper büyükanne güçlerinden biriydi ve daha Rose'la kardeşleri kendi isimlerini söyleyemeden bu yetiye sahip olmuştu.

Edie Maxwell gümüş rengi kaşını kaldırdı. "Kiralık ayakkabılarını ateşe veren şey nedir, tatlım?"

"Yok bir şey," diyerek Rose fazla hızlı bir şekilde cevap verdi. "Pastanın durumuna bakacaktım."

"Siz üçünüz duygularınızı hiç gizleyemiyorsunuz. Gel, yürüyelim." Edie onun koluna girdi ve kıs kıs gülen İ-Ekibi'nden uzaklaşmaya başladılar. Edie geçerken nazikçe birkaç kişiye başını eğerek selam vermişti. "Vi bana sağ-kol-cadı teklifini reddettiğini söyledi... Hem de birkaç kez."

Rose homurdandı. "Yapma, büyükanne. Sen de başlama."

"Konuyu açıp fikrini değiştirmeye çalışmayacağım..."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Sadece neden reddettiğini merak ettim. Doğuştan lidersin. Yan yana olursanız Doğaüstü Güçler Dünyası'nda birer afet olursunuz. Birlikte çok fazla değişim yaratırsınız."

"Biliyorum ama Meşru Yüce Cadı Violet," diye belirtti Rose. Edie beklentiyle ona bakıyordu. "Eğitimi nasıl gidiyor?"

Bunu sormasına gerek yoktu çünkü ikisi de cevabı çoktan biliyorlardı.

Edie hafifçe dudaklarını büzdü. "Daha iyi olabilirdi. Kardeşin senden çok daha dik kafalı. Sürekli bir şeyin *neden* yapıldığını bilmek istiyor. *Gelenek* için yapıldığını duymak onu pek memnun etmiyor."

Rose alayla kıkırdadı. "Sen de onu eğitmesi için tamamen geleneksel, cadı görgü kurallarına uyan adamı görevlendirdin. Öyle insanları görevlendirip sonra Vi'nin kurallara uymasını bekleyemezsin. Tüm hayatı boyunca o tip insanlar Vi'ye tepeden baktı."

"Ortada kural yok. Sadece yönlendirmeler var. Rogers da Doğaüstü Güçler Topluluğu'nda çok saygın biri. En keskin pürüzleri bile törpülemesiyle bilinir."

"*Güzel Dedektif* filminde değiliz büyükanne, Vi de Sandra Bullock[12] değil. Vi istemediği müddetçe ne kadar törpülerseniz törpüleyin o pürüzler düzelmeyecek. Niyetinin iyi olduğunun farkındayım ama *onunla* senin yöntemin hiçbir zaman aynı olmayacak. Onu kendi haline bırakman lazım."

Edie kırmızı ojeli tırnağını çenesine hafifçe vurdu. "Belki de haklısın."

"Haklıyım. Bu yüzden de Vi'nin sağ-kolu-cadısı olmayı kabul etmeyeceğim," diye itiraf etti. "Eğer kabul edersem o zaman bir sigortası olur ve kardeşimi ne kadar seviyor olursam olayım onun yedek planı olmayacağım. İşleri düzene sokmak için orada olursam kendine hiçbir zaman imkân tanımayacak."

"Çok olgun konuşuyorsun." Edie gülümseyip şefkatle Rose'un yanağını okşadı. "Ancak bu fikri kabul etmemenin tek sebebi bu değil, öyle değil mi?"

Büyükannesi o bilmiş bakışlardan birini atıyordu. Hani şu yalanı tam olarak zihninde oluşmasa bile anladığını gösteren bakışlardan birini.

Rose sonunda itiraf etti, "Başkalarının işini çözmeden önce kendi düşüncelerimi çözmem lazım."

"Bir şeyleri çözüyor musun bari?"

Rose alayla güldü. "Ofis asistanında olması gereken organizasyonel becerilere ya da Ryde şoföründe olması gereken sabra veya mizaca sahip olmadığımı çözdüm. Barmenliğe bir şans verip neler olacağına bakacağım."

"Barmenlik, öyle mi?"

"*Potion's Up*'ta Vi'nin boşluğunu dolduracağım. Neden? Hayal kırıklığına mı uğrattım?"

---

12 *Güzel Dedektif* isimli komedi aksiyon türündeki filmin başrol oyuncusu -çn.

"Sen mi? Asla, canım. Sadece bu habere annenin vereceği tepkiyi kaçırdıysam hayal kırıklığına uğrayabilirim." Büyükannesinin gözleri haylaz bir edayla parlıyordu.

Rose güldü. "Ona henüz söylemedim, yani kaçırmadın."

"Güzel. Bana bir iyilik yap ve bizzat şahit olabilecek konumda değilsem benim için kayda al."

Edie şefkatle Rose'un kolunu sıktıktan sonra onu nazikçe tutup durdurdu. "Ve tatlım, senin için uygun olan şeyi çözeceksin. Bu barmenlik, parti planlamacılığı ya da haftadan haftaya değişen işlerden hangisi olursa olsun kardeşlerinin ve benim sana destek olacağımızı bilmelisin."

Edie'nin sözleri Rose'un göğsünün heyecanla kabarmasına sebep oldu. "Biliyorum. Teşekkür ederim, büyükanne. Bu tahmin edemeyeceğin kadar büyük anlam ifade ediyor."

"Ah, o kadarını bilemem. Birçok şeyi biliyorum ama," Edie göz kırparak yavaşça bakışlarını çevirdi, "sadece annenin söylenip durduğu şu nacho kulesinin yeri hariç."

"Solunda kalıyor." Rose nazikçe büyükannesini omuzlarından tutup o tarafa doğru çevirdi. "Jalapeno ve peynirli sostan al, pişman olmayacaksın."

"Ah! Tanrıça seni kutsasın, yavrum. Bu arada seni çağırıyorlar."

Rose arkasını döndüğünde bovling salonunun diğer ucunda Olive ve Harper'ın kendisine el salladıklarını gördü. Gecenin kalanının tadını çıkarmak için hissettiği kararlılıkla o da el salladı. Bovlingte, bilardoda olduğu kadar iyi değildi ama zaten çok iyi olmasına gerek de yoktu.

Eğlenmek üzere adım attığı sırada karma bir sürtük misali yüzüne çarptı. Ancak bir tokadın sızısından ziyade geçmişinde çok da uzak olmayan şık giyimli birinin formundaydı.

Tekrar görmek istemediği gösterişçi bir şekil değiştiren formunda...

Bay Kokarca Pepé Le Pee-Yew...

Kendinden menkul kaplan kral...

Eski sevgilisi

Valentin Bisset.

Uzun boylu, koyu renk saçlı Doğaüstü adam Rose'a yaklaştığı an Damian arada mesafe olduğu halde ortamdaki havanın değiştiğini hissetmişti. Rose'un bedeni sanki kaçmak istiyormuş gibi gerilirken tavrındaki ani değişim hem Damian'ı hem de içindeki şeytanı tetikte olmaya itmişti.

Bax, Damian'ın omzuna hafifçe vururken dikkatinin dağıldığından habersizdi. "Oyuna dostane bir bahis falan koyacak mıyız?"

"Rose'un yanındaki kim?" Damian çenesiyle salonun karşısını işaret etti. Bakışlarını Rose'dan da kulağına fısıldayabilecek kadar yakınında duran adamdan da ayıramıyordu.

Bax bakışlarını adama çevirdiği an hiçbir Koruyucu Melek'in söylememesi bir yana bilmemesi bile gereken bir küfür etti. "Piç taşaklı herifmiş, hakkını vereceğim. Belki de eceline susamıştır."

Damian yavaşça noktaları birleştirirken tanıdık bir sızı hissetti. Terrance olsa adamı hemen tanırdı ama Damian'ın fark etmesi birkaç saniye sürmüştü.

"Önceki Avrupa Alfası mı?" diye sordu netleştirmek için. *Rose'un eski sevgilisi...*

"Tam olarak ta kendisi." Bax dövmeli kollarını göğsünde kavuştururken bovling salonunun karşı tarafına bakıyordu.

"Kendisinin ve Vi'nin tüm geleceğini mahvetmek üzere olan bir şekil değiştireni Linc ne bok yemeye davet etti ki?"

"Davet etmedi."

"Siz ikinizin normalden daha huysuz görünmesine sebep olan ne?" Olive, dikkatlerini çeken yöne bakışlarını çevirdi. "Ah, hay sıçayım. Bu hiç iyi değil. O kediciği Rose'dan uzak tutmamız lazım ve Vi'yi de kedicikten uzak tutmamız lazım yoksa tüm şehir elde tutulan bir maytap misali havai fişeklerle Yeni Yıl havasına bürünür."

Bax onun devam etmesini bekledi ardından Olive'in sözünü bitirdiğini fark ettiğinde araya girdi. "Bunların hepsi için bir planın var mı, meleğim?"

"Ben Vi'yi bulup elimden geldiğince dikkatini dağıtacağım. İçinizden birisi bunu Linc için yapsın diğeriniz de Kokarca Pepé Le Pee-Yew'u buradan çıkarsın. Hemen."

Olive kardeşini bulmak için yola koyuldu.

Bax hafifçe başını sallayarak Damian'a döndü. "Hangisini istersin? Linc'in dikkatini dağıtmak mı çöpü dışarı çıkarmak mı?"

"Ben çöple ve... Rose'la ilgilenirim." Daha kızın adı dudaklarından dökülmeden harekete geçmişti bile.

Salonun yarısına gelmişti ki Rose'un gözleri onunkilerle buluştu. Rose neredeyse algılanması mümkün olmayan bir baş sallayışla onu geri çekilmesi için uyarsa da böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. Damian onlara yaklaştıkça gerginlik ve sihrin ağırlığının havayı sardığını hissedebiliyordu. Rose'un yanına geçtiği an neredeyse kollarındaki tüyler diken dikendi.

"Tüm eğlenceyi kaçırıyorsun, bebeğim." Damian yüzüne bir gülümseme yerleştirirken kolunu refleks olarak Rose'un beline sardı.

Karşılarındaki piçin gözü bu harekete takılmıştı.

Damian bu şekil değiştirenin pisliğin teki olduğunu bilmese bile tek bakışından anlardı. Avcılık zamanlarından kalma, öğrendiği tek iyi becerisi bir kilometre öteden kötülüğü hissedebiliyor olmasıydı ve bu herif kahrolası bir ahlaksızlık güneşi saçıyormuş gibiydi. Sadece bunu pahalı bir takım elbisenin ve mide bulandırıcı bir parfümün arkasına gizlemişti.

"Yeni arkadaşlar mı edindin, Rosie?" Kaplan adam itici gülümsemesiyle Rose'a bakıyordu. "Bunu gördüğüme sevindim. Biraz toplumdan uzaklaştığını duymuştum ve itiraf etmem gerekir ki buna endişelendim."

Damian kendini, "Senin endişe duymana ihtiyacı olmadığına eminim," derken buldu.

Valentin Bisset dikkatini tekrar Damian'a verdi. Şekil değiştirenin içindeki canavar Damian'ın içindekini itaat etmesi için bastırıyordu. Ne kötü ki Damian'ın içindeki şeytan, Alfa'nın tüylü kedisinden çok daha güçlüydü ve bunu göstermekten endişe etmiyordu.

Damian, eski Alfa'nın gözlerine bakarken ikisinin arasındaki duvarın kalkmasına ve içindeki şeytanın gözlerindeki kehribar rengi parıltıyı uyarırcasına az da olsa göstermesine izin verdi. Son bir "siktir git" ifadesinin ardından Damian o duvarı tekrar kaldırdı ve kayıtsız bir şekilde başını yana eğdi.

Bisset çenesini sıksa da bir şey olmamış gibi davranıyordu. "Adını bildiğimi sanmıyorum."

"Çünkü sana söylemedim." Damian kıpırdamadı. "Ama sen istemesen de bir tavsiye vereceğim. *Git.* Hemen."

"Ses tonunun hoşuma gittiğini hiç sanmıyorum."

"Ben de umursadığımı sanmıyorum."

Bisset yalandan şaşırmış ve alınmış gibi yaptı. "Bu tavır alışık olduğum Maxwell ailesinin misafirperverliğiyle hiç uyumlu değil. Özellikle de küresel bir Doğaüstü Güçler Lideri'ne karşı bir tavır olarak."

"Evet, hadi bakalım. Ben bir Maxwell değilim. Benim ailemde kasığını değil de karnını kesmeyi tercih ederek misafirperverlik gösteririz."

Bu abartı değildi. Rose'un ailesi akşam yemeği partileri verirken Damian yumruk atıyordu. Maxwell'ler kanun koyarken Damian ve ailesi kanunları yıkıp zorluk çıkarıyor ve bazen kan akıtıp barbarlık yapıyorlardı.

Aileleri... Yetişme tarzları... Gün ve gece gibi farklıydı.

Ama yine de...

Rose zorlukla bastıramadan önce bir kahkaha patlattı. "Neye liderlik ediyorsun, Valentin? Avrupa Sürüsü olmadığı belli de."

Şekil değiştirenin gözleri altın rengiyle parlarken yüzeye yaklaşan kaplanı kendini belli etti. Rose'un Sihri'yse derhal harekete geçmişti. Damian'ın ensesindeki tüylerin ürpermesine sebep olacak elektrikli bir nabız gibi sihir atmaya başlamıştı. İki metre yakındaki herkes başlarını bu üçlüye çevirmişlerdi ve hiç şüphesiz aralarındaki düşmancıl tavrı hissetmişlerdi.

Bisset şekil değiştirmek gibi aptalca bir şey yaparsa diye Damian koruyucu bir içgüdüyle Rose'a yaklaştı.

Bunun yerine piçin yüzüne soğuk, hissiz bir gülümseme yayıldı. "Jae geçici olarak Alfalık koltuğumu ısıtıyor olabilir ama senin Yüce Cadılık'tan uzaklaşmış olman geçici değil. Üstelik Tandi bana bir işe tutunmakta zorluk yaşadığını söyledi. Kafanı kaldır, Rosie. Burası New York. Senin... becerilerinde cadıları işe almak isteyen insanlar hiç sıkıntı çekmiyor."

"Şükürler olsun ki sen tekrar Alfalık koltuğunu alma diye buradaki insanlar da hiç sıkıntı çıkarmıyor," diye karşılık verdi Rose hızla.

Damian boğazını temizleyip Bisset'e bakarken dudakları kıvrıldı. "Bence artık gitme vaktin geldi."

"Bence beni göndermeyi denemelisin," dedi Bisset burnunu çekerek, "*yarı şeytan.*"

Damian, Rose'a baktı. "Sence bunun bir hakaret olması mı gerekiyordu, bebeğim? Tüm gün hayvanlarla çalıştığım için insanlarla iletişim becerim biraz paslandı ama sanırım bu bir hakaretti."

Rose başını sallarken ona ayak uydurdu. "Bence de tam olarak öyle."

"Hah." Damian daha da öfkelenen Bisset'e döndü. "Tam bir şerefsiz olmaktansa yarı şeytan olmayı tercih ederim."

Bisset'in boğazından alçak sesli bir hırıltı yükselirken bakışlarını Rose'a çevirdi. "Artıklardan birini seçmişsin öyle değil mi, canım? Galiba sen standartlarını düşürmeden tadına bakabildiğim için şükretmem lazım."

Rose hızlı hareket etme konusunda Damian'ı geçmişti.

Şekil değiştirene yaklaşırken gözleri parlıyor, pembe Sihri parmaklarından taşıyordu. "Val aslında tam tersi. Sonunda değerimin farkına vardım ve daha azıyla yetinmeyeceğim."

Damian daha yanlarına bir adam yaklaşamadan önce solundan birinin varlığını hissetmişti.

Tüm yıl boyunca barınaktaki hayvanları doyurabilecek pahalılıkta jilet gibi bir smokin giyen Julius Kontos, Doğaüstü Güçler Konseyi'nin sözde şeytan temsilcisinin ta kendisiydi. Saçı mükemmel şekillendirilmişti. Oldukça rahat görünüyordu.

Damian'ın karşısındaki kaplan adamdan sonra görmek isteyeceği son kişi oydu.

"Ne şanslıyım. Partinin içindeki o partiyi buldum sanırım." Sıkılmış gibi görünen Şeytan Konsey Üyesi bakışlarını Rose'un eski sevgilisinde gezdirirken elleri pantolonunun ceplerindeydi. "Hangi çamurlu dağdan indin de geldin, Bisset? Central Park'ın doğu yakasındaki büyük olandan mı? Oradaki deliği kapatmıştık sanki."

Bisset dişlerini sıkarak cevap verdi. "Bunun seninle hiçbir alakası yok, Kontos. Yaylan hadi."

"Aslında bu doğru değil. Doğaüstü Güçler Konseyi'nde olduğum için müstakbel Konsey liderimizin Bağ Kurma Seremonisi ve bununla bağlantılı tüm kutlamaların düzgün ilerlemesi benim görevim. Beni boynuzları olan bir... güvenlik gibi düşünün."

Julius'ın içindeki şeytan bir anlığına gözlerini ve tenini kıpkırmızı bir şekilde gösterdikten sonra hızla insan formuna dönüştü. Bu herkese açık gösteriye karşılık Damian'ın içindeki haylaz uyandı. Ancak bir kaşıntı ya da okşayış misali değil. Kesinlikle diğer Doğaüstülerin ifade ettiğini duyduğu şekilde bir kıpırtı şeklinde de değildi.

Canavarı içinde göğsünden göbek deliğine kadar pençesini gezdirirken ardında acı ve bedbaht bir iz bırakıyordu. Tam anlamıyla cehenneme çekilmek gibiydi.

Bu dürtüyü hisseden Julius'ın gözleri parladı. Tatlı dilli olmayan şeytani dürtüsü sayesinde emrini dile getirdi. "Şimdi gidiyorsun ve bunu olay çıkarmadan yapıyorsun."

Kaplan adam öfkeli bir hırıltıyla zihin kontrolüne karşı koydu. "Cehenneme kadar yolun var, şeytan."

"Aslında bronzlaşmak için gelecek hafta oraya geçeceğim. Karayip sahillerinin bunun için en iyi yer olduğunu düşünenler Günah Şeridi'ni ve Cehennem'in Altıncı Katı'ndaki çıplaklar plajını hiç görmemiş sanırım." Julius'ın haylaz gülümsemesi silinirken gözleri tekrar parladı. "Şimdi, ben nerede ve kim olduğumu unutup yıllar önceki eski alışkanlıklarıma dönmeden önce buradan git. Bana inan o zamanlar pek nazik değildim."

Damian alayla gülerek mırıldandı, "Yılın en eksik beyanı."

Julius dudakları kıvrılmadan ilk kez Damian'a baktı. Bisset'in harekete geçmesi için gereken tek fırsat da buydu. Sıçrayarak bir elini pençeli bir silaha dönüştürüp tek hareketle hem Damian'a hem Julius'a vurdu.

Sihir sızıp da göz açıp kapayıncaya kadar şekil değiştiren havada hareketsiz asılı kaldığında tıpkı gözleri dışında hiçbir yerini oynatamayan yaşayan bir heykele benziyordu. Bisset hırlamak için dudaklarını oynatmayı denese de başarısız oldu.

"Aferin size, Bayan Maxwell." Julius güldü. "Damian, ne diyorsun çöpü çıkaralım mı? Leş gibi kokuyor. Ben ayakları tutarım haberin olsun. Bedeninin kalanına kıyasla ağzı tam donmamış gibi görünüyor ve ellerimi dişlemesini kaldıramam. Onlarla para kazanıyorum."

Damian, Rose'a baktı. "Sorun olur mu?"

"Tanrıça aşkına, hayır. Lütfen. Onu buradan çıkarın."

Üçü, Bisset'i bovling salonundan çıkarmak için birlikte hareket ederken Damian ve Julius adamın vücudunu kaldırdı ve Rose da yanlarından yürüyüp onlar Bisset'i kaldırımdaki siyah çöp poşetlerinin üzerine atarken hareketsiz kalmasını sağladı.

Kullanılmış kâğıt tabaklar ve kutular havalanıp kaplan adamın smokinini çöp poşetlerinden bir konfeti misali sararken onun yapabildiği tek şey ters ters bakmaktı.

"Ne oluyor be?" Bovling salonunun kapısından saten ve fırfırlı bir elbise açık havaya karışırken tiz sesli bir bağırış kulakları çınlattı. Uzun boylu sarışın, Bisset'in hareketsiz bedeninin önünde dururken diğerlerine korumacı bir tavırla ölümcül olması gereken bakışlar atıyordu. "Bunu yapamazsınız!"

Rose alayla güldü. "Sanırım çoktan yaptık, Tandi. Sakin ol. Birkaç dakikaya geçer, sonra ikiniz şen şakrak yolunuza devam edersiniz."

Tandi ağzını açıp kapattı. Yüzü geçen her saniyede daha da kızarıyordu. Dişlerinin arasından hırlarcasına cevap verdi, "Şehirdeki sosyal etkinliklerin hiçbirine davet edilmemeni sağlayacağım. Bu söylediğimi bir kenara yaz."

"Ah, öyle mi yapacaksın? Böyle bir iyiliği hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama keşke daha önce yapsaymışım."

Bu sefer küçük kahkahasını tutamayan Damian'dı. Sarışın, şekil değiştirenlere has hırıltısı olan çöple kaplanmış Bisset'e döndü ve adamın özenle şekillendirdiği saçından bir muz kabuğunu ayırdı.

Rose, Julius'a doğru döndü. "Yardımınız için teşekkürler, Konsey Üyesi Kontos."

"Hiç önemli değil, Bayan Maxwell. Sadece Julius deyin." Adam başını eğerek cadının yanaklarının kızarmasına sebep oldu.

"O zaman sizin de bana Rose demeniz gerekiyor. Tekrar teşekkür ederim. Olanları düşününce o gerçekten de bu akşam görmek isteyeceğim son kişiydi."

"Hiç sorun değil. Korkarım ki dürtülerim kullanmadığım için biraz paslanmış ve o kaplan da şaşırtıcı derecede güçlüydü. Yine de dürtüm büyüdüğüm yıllardaki en güçlü özelliğim değildi. Bunda iyi olan kardeşimdi."

Rose gözlerini kırpıştırdı. "Kardeşin olduğunu bilmiyordum. Onunla tanıştım mı?"

Julius gözlerini Damian'a çevirdiği an neyle karşılaşacağını biliyordu ama bu yine de onu durdurmadı. "Şeytan yanım daha hafif kalsaydı benden bahsetmediğin için incinirdim."

Damian omuz silkti. "Bahsetmem gerekmedi."

Rose'un bakışları Damian'a ve sonra tekrar Julius'a çevrilirken ağzı açılıp kapandı. Damian o kadar öfkeli olmasa bunun komik olduğunu düşünebilirdi.

"Bak. İncinmek bu işte." Damian'ın üvey kardeşi yalandan dudaklarını sarkıttıktan sonra Rose'a döndü. "Kardeşlerinle yıllarca birbirinizi aramadan, mesajlaşmadan, Google'da aratmadan yıllar geçirseydin ve birisi sana haber bile vermeden bir anda şehre dönseydi nasıl hissederdin, Rose?"

"Ben... Bilmem." Damian'a özür dilercesine baktı. "Birbirimizden haber almadan ya da görüşmeden o kadar vakit geçirmezdik. Birimizden bir gün haber almazsak diğerleri kayıp arama ekibi oluşturabilecek pozisyonda."

Julius büyürken kardeşinden istediği her şeyi almak için kullandığı o devasa gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi. "Çok hoşmuş. Hoş, değil mi Damian?"

"Senin dışında bir ağabeyim olsa olabilirdi."

Rose kaşlarını çattı.

Julius güldü. "Hiç değişmediğini görmek güzel, kardeşim."

"Aslında çok değiştim. Şerefsiz Alfa konusunda yardımın için teşekkürler ama etrafta olman hoşuma gitmiyor."

"Hemencecik benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne çabuk fark ettin." Damian kolunu Rose'un beline sardı ve şaşırtıcı olsa da Rose, onun kendisini bovling salonunun girişine yönlendirmesine izin verdi.

Çok uzaklaşmamışlardı ki Julius'ın sesi duyuldu. "Benden sonsuza kadar kaçamayacağının farkındasın, değil mi? Ya da *ondan.*"

Damian üvey kardeşine uyarırcasına baktı. "Son birkaç yıldır iyi gidiyorum. On yıl daha böyle gitmeyi planlıyorum."

"Peki gerçekten *iyi* hissediyor musun?" Julius rahat görünüyordu, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Duyduğuma göre küçük projen bütçe yetersizliğinden kapılarını kapatmak üzereymiş."

"O zaman kulaklarını temizletsen çok iyi olur çünkü pek iyi ya da düzgün duyamıyorsun," diye yalan söyledi Damian.

"Uyumlu olsan sana yeteneklerine daha çok uyan bir iş bulabilirdim. Alacağın sıradan bir ödemeyle paranı basabileceğin onca köpek bisküvisini ve saman balyasını bir düşün."

Damian bunu düşünmek istemiyordu çünkü düşündüğünde istemese de kardeşinin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir Avcılık işi barınaktaki kapatılmak üzere olan su ve doğalgaz gibi sıkışmış durumları çözmeye yeter de artardı. İkinci bir Avla ne kârda ne de zararda olacağı bir duruma yükselebilirdi.

Ama bunun bedelini ödemeye hazır olup olmadığına emin değildi. "Ruhumu şeytana ya da sana satacak havada hiç değilim, almayayım."

"Hep çok dramatiksin, küçük kardeşim," diye seslendi Julius. O sırada Damian, Rose için kapıyı açmak üzere uzanmıştı. "Yaptığın şey doğal değil, Damian. Onu bastırarak karşılaşacağın sorunları artırıyorsun."

Onu.

Damian'ın içindeki şeytanı.

"Doğal olsun ya da olmasın, ben hallederim," diye karşılık verdi Damian.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu fark ettiğinde nerede olacağımı biliyorsun. Hatta ağabeylik yapıp seni geri çevirmeyeceğimi de garanti ederim."

Damian omzunun üzerinden sertçe ona baktı. "Senin standartlarında bir yardıma ihtiyacım yok, Jules."

Ve yoktu da.

Evvel zaman önce tam olarak ağabeyinin istediği şeyi yapmıştı. Kahretsin ki birebir kahrolası o şeytana benzemeye çalışmıştı ve sonucunda sadece dağıldığı, dövüldüğü ve lanetlendiğiyle kalmıştı.

Kelimenin tam anlamıyla hem de.

9

Yavruların Gücü

Çok istediğiniz o ürünü hevesle online alışveriş sepetinize ekleyip de çoktan tükendiğini görmek barınaktaki köpek yavruları için kamerayı kurmak kadar korkunç bir durumdu. Rose bir saattir bunun için uğraşıyordu ve üç farklı bantla elastik halat kullanmış olmasına rağmen kahrolası kamera elini çektiği an devrilip duruyordu.

Bir sonraki sefere kot pantolonunun arka cebindeki *Gorilla Glue*[13]'yu deneyecekti ve o da başarısız olursa kahrolası şeyi ahşap kirişe sihirle mühürleyip en iyi şekilde sonuçlanmasını umut edecekti.

Bella'nın bölmesinden hevesli mırıltılar yükselince Rose başını oraya çevirdi. Bir zamanlar üzgün olan köpek artık kabarık yorganların arasında haylaz bir şekilde yuvarlanıyor, kokusunu aldıkları sütü takip etmelerini kolaylaştırmak için küçük tüy yumaklarını cesaretlendirmek istercesine yalıyordu.

13 Oldukça dayanıklı bir yapıştırıcı markası -çn.

Rose gün doğmadan Miguel'e köpek yavrularını besleme konusunda yardım etmek için barınağa geldiğinde Bella'nın yeni gelen yavrular konusunda yardımcı olmasına dair yaptığı yorum Miguel'in zihninde bir ampulün yanmasını sağlamıştı. Sonra ikisi birlikte altı küçük yaratıkla üzgün köpeği tanıştırmışlardı. Köpek yavrularının çıkardıkları sesler Bella'nın aniden ön patilerinin arasına yasladığı başını kaldırmasını sağlamıştı.

Sonrası bildiğiniz gibi.

Bella hiç vakit kaybetmeden yavruları alıp onları sahiplenmiş ve hepsi beslenme pozisyonu alacak şekilde tek tek onları yatağa taşımıştı. Bunun üzerine Rose ağlamıştı tabii, üstelik bu ağlama tek bir gözyaşından ibaret değildi. Sümüklerini akıtacak hale gelene kadar bol bol hıçkırmıştı. Aşırı tatlı bir adam olan Miguel tek kelime etmeden ona bir peçete uzatmış ve desteklercesine sırtını sıvazlamıştı.

İki saatin ardından sadece tüm yavrular değil Bella da karnını doyurmuştu. Hatta Bella, yeni görevini yerine getirebilmek adına ekstra kalori ve enerjiye ihtiyaç duyduğundan kasesindeki tüm yemeği ve suyu hevesle yiyip yutmuştu.

Bugün olasılıklar günüydü... Belki sonrasında biraz da dinlenme günüydü.

Ancak uykusuzluk ve teknolojik sorunlar bir yana Rose, Doktor Bolca Huysuz gelmeden yavru köpeklerin canlı yayın kamerasını kurmaya kararlıydı. Ona fikrinin işe yaradığından ziyade beklentilerinin de ötesine geçebileceğini kanıtlamasının tek yolu buydu.

Dün geceki uykusuzluğunun ana teması olan seksi muamma Damian'ı düşünürken Rose tırmandığı merdivende sendeledi ve ardından dengesini buldu.

O adamı kafasından atmak için her şeyi denemişti. Edie'nin sakinleştirici çayı. Fiziksel egzersiz. Bay Kımıl'ın yardımıyla orgazm olmayı bile denemişti... Ama hiçbiri işe yaramamıştı. İlk başta kardeşinin ruh eşiyle Bağ Kurmasını izlediği için duygularının bu kadar yüksek olduğunu düşünmüştü. Bu fikre ikna olunca da destek olarak Damian'ın Valentin'e karşı çıkmakla kalmayıp bir de ona meydan okuduğunu anımsamıştı. İşte tam bu noktada Bay Kımıl devreye girmişti çünkü o an aşırı ateşliydi.

A.T.E.Ş.L.İ.

Fakat sonrasında huzursuzluğunun sebebinin Damian ve Julius Kontos arasındaki olay olduğu fikrine vardı.

Ağabeyiydi.

Sırlar kazandan açığa çıktığı vakit Rose kendini onları kıyaslarken bulmuştu. İkisinin de gözleri kalın kirpiklerinin ardındaydı ve aynı simetriye sahipti. Ancak Damian'ın göz rengi biraz daha asi bir griyken Julius'ınkiler ağır bir orman yeşiliydi. İki adamın da uzun ve geniş omuzlu olmalarının dışında başka benzerlikleri yoktu.

Açgözlü bir flörtöz ve dört dörtlük sosyal bir birey olan Julius adım attığı yerdeki herkesi büyülerken Damian tüm sosyal etkileşimlerden uzaklaşmak için odadan *kaçmakla* meşgul olurdu. Konseyin şeytan temsilcisi olarak Julius'ı nadiren yüzünde gülümseme olmadan görürdünüz ancak Damian'ın dudakları çok nadiren bir gülümseme kırıntısıyla kıvrılır ve genelde gergin olurdu.

Gece ve gündüz gibilerdi.

Neşeli ve huysuz.

Geçmişte Rose güneşin parlak ışınları tarafından çekilmekten kendini alamamış olsa da asık suratlı meşhur veterinerin karamsar ay ışığına kapılmaktan kendini alamıyordu.

Tüm. Gece. Boyunca.

Olive'in "kim tutar seni" tavsiyesinin hakkı vardı ama Rose yaşadığı müddetçe "bir şeyden hevesini alma" olayının işe yaradığını duymamıştı. Bu sözün bir sürü romantizm kitabının konusu olmasının bir sebebi vardı. Klişe haline gelmiş bu kurgu çatışmaların oluşturduğu bir hazine gibiydi ve Rose karşı tarafı incitmeden bunu başarabilecek kadar kendine güvenen birisi değildi.

Bu durum Vi'yi nerelere getirmişti baksanıza.

Cadı Bağı. Evlilik. *Ve* Eş Olma. Kısmetine bunları ruh eşiyle yaşamıştı ama şans pek de Rose'un tarafında sayılmazdı. Özellikle de son zamanlarda. Ayrıca hayatı o kadar muallaktaydı ki her an saçma bir kaza yaşayabilirdi. Öğle yemeğinde ne yiyeceğini seçmek zaten yeterince zordu. Bir ilişkide ne istediğini bir türlü idrak edemiyordu.

Yok, almayayım. Bu cadının romantik engellere hiç ihtiyacı yoktu. Durumu ya da bakış açısı değişene kadar Bay Kımıl'ı biraz çalıştırır veya o pes ederse yerine yeni bir modelini alabilirdi.

"Kulağa güzel geliyor." Anlık olarak dikkati dağılan Rose kamerayı bırakıp bir iki saniyeliğine nefesini tuttu. Zaferle bağırmak üzereyken kamera bir milyonuncu kez devrildi. "Sinir bozucu şey..."

Rose öfkeyle homurdanarak cebinden yapıştırıcıyı çıkardı ve kameranın tabanına cömert bir miktarda dökerek kirişe bastırdı. "Lütfen yapış. Lütfen."

Yirmiye kadar saydı ve sonra tek tek parmaklarını çekti. Nefes almıyordu. Hiçbir yere bakmıyordu.

Ve yapıştı.

"Tanrıça'ya şükürler olsun," diye mırıldandı Rose.

Merdivenden inmeden önce bir an durup işçiliğine baktı. Bir anda ikinci basamağı kaçırınca sağ ayağı kaydı. Çenesini basa-

mağa vurduğu an kemiğine keskin bir acı saplandı ve dengesini kaybetti. Merdiven yerinden oynamıştı. Düşüşünü engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Bu cidden canını yakacaktı.

Rose, Bella'nın ya da yavruların ezilebilecekleri herhangi bir yerde olmadıklarına telaşla baktı. Kötü bir şey yaşanmamasını umut ediyordu. Uydurma bir kask misali kollarını başına sardı ve çarpma anını bekledi. Bir saniyenin ardından *pat* sesiyle düştü.

Sert zeminde değildi.

Saman balyasında bile değildi.

Onu saran baharat kokulu göğüs yastığı kıkırdayana kadar Rose içgüdüsel olarak kendini sıcak ve sıkı kucaklaşmaya bırakmıştı. "Gün daha doğmadan neden bir merdivenin tepesinde olduğunu bilmeli miyim?"

Rose'un bakışları Damian'ınkilerle buluştu. Damian onu prenses gibi taşırken yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Adamın hafif yeşil ve maviliğin karıştığı büyüleyici gri irislerinde altın benekler vardı. Bakışmayı sürdürdükçe bu renkler daha da canlı bir hal alıyordu.

Rose kelimeleri bir araya getirmeye zorlanınca Damian'ın dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı. Herhangi bir şey söylemeye çalıştıkça Damian'ın çıplaklığının farkına vardı. Yani yarı çıplaklığının.

Tüm dövmeleri ortada olacak şekilde tişörtsüzdü ve Rose'a favori kahvaltılık gevreğinden daha tatlı bir görsel şölen sunuyordu. Resmen ağzı sulanmıştı.

Olive haklıydı. Bu kuraklık dönemine karşı bir şeyler yapması gerekiyordu. "Neden ahırda kıyafetsiz dolaşıyorsun?"

Damian'ın dudakları tekrar kıvrıldı. "Çünkü birinin ilaçları çalmak için kliniğe girdiğini düşündüm ve ketaminlerin çalınmadığına emin olmak tişört giymekten daha önemliydi."

Rose refleks olarak adamın ensesindeki saçlarla oynayan eline baktı. Anında bu hareketine bir son verip içinden kendini azarladı. "Gördüğün üzere seni soymuyorum. Ayrıca kameralar böyle bir şeyin gerçekleşmesini de önleyecektir, rica ederim."

"Burayı soymuyor olabilirsin ama kim bilir Doğaüstü Güçler Konseyi haneye tecavüz için ne der? Belki burada geçirdiğin vakti uzatırlar? Ahırlarda temizlenecek daha ne kadar pislik olduğunu düşünsene." Damian'ın gözleri üstünü örttüğü bir haylazlıkla parlıyordu.

Rose ona ters bir bakış attı. "Bu sabah çok komiğiz, değil mi? Demek sabah insanısın."

"Sen değil misin?"

"Üç bardak kahve içtikten sonra öyleyim. Bedenimde daha azı varken bana yaklaşırsan yapacaklarımdan sorumlu değilim."

Sırıttı. "Bu sabah kim çok komikmiş bakalım?"

"Komik mi? Tanrıça aşkına söylediğim gerçekti." Rose adamın sırıtışına yarı dalga geçerek karşılık verdi.

Elleri tekrar Damian'ın saçlarıyla oynamaya başlamıştı.

Kendini durmaya zorladı. *Yine.* "Sanırım artık beni yere bırakman sorun olmaz. Kusursuz zamanlaman ve ketamin hırsızları paranoyan sayesinde... beyin sarsıntısından kurtuldum."

Damian onun bacaklarını bıraksa da bir kolu hâlâ belindeydi. Bedenlerinin birbirine sürtünmesinin verdiği etkiyle Rose alçak sesle inledi. Bu yakınlıktan fiziksel olarak etkilenen tek kişi o değildi.

Damian'ın ereksiyonu Rose'un karnına yaslanmış haldeydi. Rose'un omzundaki şeytan ona sanki kendisi bir kediymiş adam

da bir tırmalama tahtasıymış gibi sürtünmesini söylüyordu. Bir anlığına Rose bunu kafasında tarttı.

Tamam, belki bu "bir an" birkaç uzun saniye sürmüş olabilirdi.

Damian yavaşça onu bıraktı, bir adım geri çekilerek bu baştan çıkarılma hissini uzaklaştırdı. "Tüm sorularını cevapladım, küçük cadı. Cevaplama sırası sende."

"Soru neydi acaba?" diye sordu Rose. Biraz zor olsa da bakışlarını adamın üst vücudundan uzaklaştırdı. "Ah. Neden bu kadar erken buradayım? Günlük sabah işleri başlamadan birkaç kamerayı kurayım dedim, ben geldiğimde Miguel çoktan yavrularla ilgileniyordu." İkisi de Bella'nın heyecanlı yavrularla ilgilendiği yere döndüler. Bella köpeklere özgü bir mutlulukla dilini sarkıtmıştı. "Onların hikayesi ilk gösterim için mükemmel."

Damian eğilince onu gören yavrulardan biri yaklaşmaya çalıştı ve kocaman patilerine takıldı. İkisi de güldüler. "Onları bir araya getirmek senin fikrin miydi?"

"*Animal Planet* programlarını çok izliyor olabilirim ama köpeklerin başka yavruları büyütmesiyle ilgili bir şey izlemiştim ve Miguel'e koştum."

"Güzel bir fikirmiş." Damian yavru köpeğin başını okşadıktan sonra onu yeni annesine geri verdi. "Daha önceden akıl etmeliydim. Bella iki ay önceki köpek değilmiş gibi."

"Bu kadar şaşırma. Senin dışındaki insanların da güzel fikir bulma becerileri var," diye ona takıldı Rose cilveli bir şekilde. "Ama haklısın. Yavruları duyar duymaz Bella'nın gözleri parladı ve sonra onları görünce göz bebekleri resmen küçük birer kalp şeklini aldı."

"Dört bacaklı ya da iki bacaklı hiç fark etmez ama birisi amacını bulunca sihirli şeyler oluyor. Hiçbir sorun yaşamadıklarına

emin olmak için gözüm üzerlerinde olacak ama şimdiye kadar iyi görünüyor. Yedisi de kesinlikle gelişim gösteriyorlar."

Rose da kendi amacını bulacak kadar şanslı olmayı diliyordu ama bunun meydana gelmesi için gerçekten sihirli bir şeyler gerekiyordu. Belki de ilahi bir müdahale.

"Vay anam vay" döngüsüne kapılmadan dikkatini tekrar yarı çıplak Damian'a verdi. "Sen kıyafetlerini giyerken ben kamera-nın sistemle eş zamanlı olduğuna emin olayım. Böylece barınağın sosyal medya hesabında yavru köpek yayını başlatacağımızı duyurunca hiçbir sorun çıkmaz."

Dikkatli bir şekilde fazla ısınan tenini eliyle yellerken Damian'a sürtünüp yanından geçti ve arka taraftaki ofise yöneldi.

"Bir saniye, Mari'nin Barınağı'nın sosyal medya hesabı yok ki," diye seslendi Damian arkasından.

"Artık var," Rose omzunun üzerinden ona döndü. "Rica ederim!"

Rose daha ofise adım atamadan Damian homurdanınca kız kendini gülmekten alamadı. Bu sabahki üç kahvesini henüz içmemiş olabilirdi ama Damian'ın sinirlenmiş gibi yapması kesinlikle ekstra köpüklü üç *shot*lık bir karamel macchiato gibiydi.

Hem de tarçınlı.

Damian dairesine dönerken Rose Maxwell'e karşı beslediği hisler yüzünden kendine küfrediyordu. Duşta elini ereksiyonuna sarıp kendi elinin yerine kızın elini hayal edince sorunu daha karışık bir hâle gelmişti çünkü bundan bir türlü kurtulamıyordu.

Kızı kafasından ve bedeninden atmak için o kadar çaba sarf etmişti ki bir saatin ardından merdivenlerden saatine bakarak indiği sırada Miguel ona imalı bir şekilde baktı. Ardından Damian tekrar Rose'la karşılaşmamak için kendini meşgul göstermeye çalışarak hünerli bir şekilde kendini hasta randevularına verdi. Ancak bunun imkânsız olduğu ortadaydı.

Kız her yerdeydi ve herkes kadar sıkı çalışıyordu. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyordu. Ahırın bölmelerini temizlediğinde kahrolası bölmeler resmen parlıyordu, hayranları beslerken tam olarak gereken miktarda onları beslediğine emin olmak için iki üç kez kontrol ediyordu.

Her an ne yapıyor diye Damian'ın onu kontrol etmesine gerek yoktu ama bunun suçunu içindeki şeytana atamazdı çünkü o piç, Julius'la karşılaştığından beri yüzeye çok yakın ve ürkütücü derecede sakindi.

Damian bu yüzden gününün büyük bir çoğunluğunu omzunun üzerinden Julius gelip her şeyi mahvedecek mi diye kontrol etmekle geçirdi. Ancak akşam olduğunda kendini rahatlatmayı başarabilmişti.

Rose ve Terrance, Bella'yla yavruların olduğu bölmede oturuyorlardı. Yavrular kucağında gezerken cadının çıkardığı küçük kıkırtılar kulağa bir müzik gibi geliyordu. Damian onlara katılmayı ne kadar istese de ofise geçerken Rose ona baktı, bu iyi bir fikir değildi. Bunun yerine kliniğe geçip ilaç dolabını düzenledi ve artık düzenlenemeyecek duruma gelince bakışlarını masasında açık duran bilgisayarına çevirdi.

"Akceviz ve Balkabağının vitaminleri azalıyor." Miguel kapıda belirmiş Damian'ın az önce düzenlediği ek gıdaları işaret ediyordu. "Bir sonraki malzeme alımı için listeye ekledim."

Damian başıyla onaylarken elleri hâlâ ilaçları düzeltmekle meşguldü.

"Yapboz gibi onların yerini değiştirince arkadan yenileri belirmeyecek, biliyorsun değil mi? Tabii o inatçı kişiliğine ek sihirli güçlerin yoksa."

"Keşke bunu sihirle çözebilseydik," diye mırıldandı Damian. Hokus pokusa hayran sayılmazdı ama bir anda para var edebilecek bir büyü olsa yapabilmek için sıraya ilk giren o olurdu.

Miguel bir şahin misali onu izliyordu. "Onu yine gördün, değil mi?"

Damian akıl hocasına ve büyükbaba figürüne döndü. Bir Normale göre bu adamın anlama kabiliyeti çok yüksekti. Soyunda bir Doğaüstü çıksa hiç şaşırmazdı.

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum." Damian ilaç dolabını kilitleyip ofise geçerken Miguel onu takip ediyordu.

"Artık bir yetişkin olabilirsin ama bu ergenken olduğu gibi yalanlarını dinleyeceğim anlamına gelmiyor." Damian bir yere otururken Miguel elini masaya dayadı. "İkimiz de onun bir noktada kasabaya döndüğünü fark edeceğini biliyorduk, seni bulması an meselesiydi. Dürüst olmak gerekirse daha erken olmamasına şaşırdım."

Damian da şaşırmıştı. Ağabeyi aldırmamazlık yapma konusunda güzel bir gösteri sergilese de Doğaüstü Güçler Dünyası'nda bilmediği çok fazla şey yoktu... Kasabaya yeni şeytanların adım atması da buna dahildi. Bahsi geçen bu kasaba New York gibi büyük bir şehirde olsa da.

"Ve?" Miguel gür beyaz kaşlarından birini kaldırdı. "Nasıl geçti?"

"Tam da beklendiği gibi. Üstü yalandan örtülü suçluluk. Birazcık tehdit. Bir tutam gözdağı denemesi. Ve bir kucak dolusu

zorbalık iması. Jules'un tam teşekküllü olmamasının tek sebebi Rose'un da orada olmasıydı."

"Lütfen bunun hoşuna gittiğini söyleme..."

"Neyin?"

"Ian..."

"Gitmiyor, endişelenmene gerek yok." Yaşlı adamın çatık kaşlarına bakılırsa tavsiyesini dikkate almayacaktı.

"Bu ciddi mesele, evlat. Son seferinde-"

"Son seferinde ne olduğunu biliyorum, Miguel. Ben de oradaydım," diye tersledi Damian. Kendini anında suçlu hissetmişti. İç çekerek avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim. Sadece... Bundan ne kadar kaçabilirim bilmiyorum. Bunun sorunlarımızın çoğunu çözeceğini sen de kabul etmek zorundasın."

"Sonra daha fazla sorun yaratacağını," dedi Miguel. "Bunu önemsediğim için söylüyorum ama eskisi gibi cevval değilim. Tekrar o yola düşersen seni çekip çıkarabilir miyim bilmiyorum."

Damian da aynı şeyden endişe ediyordu ama bu endişesini sesli dile getirip akıl hocasını daha da tedirgin etmiyordu.

Hafif bir boğaz temizleme sesiyle ikisinin de dikkati kapıda Rose'un durduğu yere çevrildi. "Böldüğüm için üzgünüm ama çıkmak üzereyim ve gelip yavru köpeklerin canlı yayınında ne durumdayız bakmak istedim."

Damian bilgisayar sandalyesinden kalkarak Rose'a doğru itti. "Al bakalım, küçük cadı. Tüm sorunlarımızı nasıl çözdüğünü duymayı hevesle bekliyorum."

Rose bilgisayarın başına geçmeden önce ona ters bir bakış attı. Narin parmakları klavyede gezinirken duraksadığında duruşu yavaşça çöktü. "Bu gerçek olamaz."

"O kadar iyi, ha?" diye sordu Miguel umutla.

Rose pembe alt dudağını beyazlatacak kadar dişledi. "Birkaç bağış toplamışız ama..."

Damian bir elini sandalyenin sırt kısmına yaslayarak Rose'un omzunun üzerinden eğildi. Kızın saçları yanağına değiyordu. Damian bağış sekmesini bulana kadar ekranı taradı ve sonra alayla güldü. "En azından Akceviz'e istediğimiz şu güzel dizginlerden alabiliriz."

Okkalı bir elli kâğıt.

Elli.

Bu yeni bir dizgini zar zor karşılardı.

Rose yerinden kalkarken bilinçli olarak sandalyeyi adamın dizlerine doğru itti. Yüzünde kararlı bir maske vardı. "Bu işe yaradığında... ki yarayacak... o zaman senden herkesin içinde bir özür bekleyeceğim, Damian Adams. Belki ayaklarımı da öpersin. O an ne kadar bağışlayıcı hissettiğime bağlı."

"Bebeğim, eğer bu işe yararsa ayaklarından çok daha fazlasını öpeceğim."

Rose sinirli bir şekilde gözlerini devirerek kapıya doğru ilerledi. Damian'a hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladıktan sonra Miguel'e de aynını yaptı. Ofiste hayal kırıklığının ağırlığıyla yalnız kalan Damian resmen cebini delip geçen telefonuna uzanabilirdi.

Hayvanların beslenmesi gerekiyordu.

İlaca ihtiyaçları vardı.

Jasper'ın... her şeye ihtiyacı vardı.

Mari'nin Barınağı başka seçeneği kalmayacak duruma tehlikeli derecede yakındı ve eğer o olursa, acı çeken tek kişi Damian olmayacaktı.

"Sikerler böyle işi." Damian cep telefonunu çıkararak ekrana baktı. Sonunu görmek için kendine müsaade etmeden önce üç kez arama başlatıp sonlandırmıştı. Neredeyse dördüncü kez aynı şeyi yapacaktı ki hattın karşı tarafındaki kişi cevap verdi.

Damian homurdandı, "Konuşmaya hazırım."

10

Şeytandan Domino

Potion's Up'ta barmencilik oynarken döktüğü bir içkiyi daha silen Rose kenardaki hareketsiz duran telefonu sanki kendisine hakaret ediyormuş gibi hissederek ekrana baktı. Bir şekilde ediyordu aslında. Mari'nin Barınağı'nın bağış sayfasını geçen geceden beri her açtığında aynı elli doları görünce telefonu barın ortasına fırlatmak istiyordu.

Neden insanlar gelip izlemiyorlardı ki? @SürtükCadı, @KitapBaz ve @SeksiİbIs hariç tabii. Siteye girip çıkan çok fazla kişi olmadığından bunların kardeşleri ve Harper olduğuna emindi.

Çok girip çıkan yoktu. Çok para da yoktu. Barınaktaki hayvanlara çok yardım da yoktu.

Rose başarısızlıklardan hoşlanmazdı ve şu an kendini başarısız hissediyordu.

İşe yaramaz bir başarısız gibi.

Harper'ın boş servis tepsisi karşısındaki tezgâha çarptı. "Son yirmi dakikadır aynı lekeyi siliyorsun, bebeğim. Artık lekeyi çıkarmakla kalmayıp tezgâha cila da atmış durumdasın... Bir de

belki birkaç müşteriyi hiç-Rose'luk-olmayan-suratsızlıkla korkutup kaçırmış olabilirsin."

"Somurtmuyorum. Nasıl somurtulur bilmiyorum bile," diye kendini savundu Rose isteksizce.

"Hey, Gage!" diye bağırdı Harper barın ucundaki vampir patronuna. Adam döndüğünde, iblis parmağıyla onu işaret etmesine rağmen Rose'a dönünce yakışıklı yüzü temkinli bir hâl aldı. "Bak! Bu somurtmaktır işte ve tatlım, vardiyanın başından beri yüzün bu halde. Harper'a anlat bakalım." İncelikle alınmış tek kaşını kaldırıp sesini alçaltırken Rose'un kendisini duyabilmesi için eğildi. "Ya da istersen özel bir yere gideriz ve Savannah'la konuşursun... Sana en çok yardımı dokunacak kişi."

Rose güldü.

Lisanslı bir seks terapisti olarak Seks İblisi Harper, kafasına estikçe seksle ilgili tavsiyeler verirdi. Ancak aşırı gizli kimliği Savannah, sadece ilişki tavsiyesi vermekle kalmayıp bunu popüler radyo programı *Savannah'yla Seksi Konuşmalar*'da anonim olarak yapıyordu.

"Teklif için teşekkürler Harp ama Savannah'yı ortaya çıkarmaya gerek yok." Rose ruhsuz bir şekilde gülümsedi. "Seks tavsiyesi eğer seks yapmak mevzu bahisse gerekiyor ve ben de son zamanlarda işler biraz kesat."

"O zaman sorunun işte bu! Bak! Çözüldü. Savannah yine halletti!"

Rose iç çekerek elindeki bezi kenara attı. "Keşke o kadar kolay olsa. Son zamanlarda iyi yaptığım pek şey yok. Bana hitap eden bir hobi bulamadım. Birkaç haftadan uzun süre bir işe tutunamadım. Peki ya barınak? O hayvanlar, benim berbat şansımın muhatabı olmayı hak etmiyorlar. Belki de koca cadı ağzımı kapalı tutmam gerekiyordur."

"Saçmalık." Harper onun elini sıktı. "Barınak yayını iyi bir fikir. Sadece iyi de değil. Resmen dahiyane."

Rose alayla güldü. "Bunu bir de Damian'a söyle. Devasa alevleri olan bir ateş topu misali her şeyi yıkıp geçeceğine emin."

"Ama o Maxwell üçüzlerini benim kadar tanımıyor. Birazcık Rose Maxwell uzmanı olduğum düşünülürse sana çok da gizli olmayan küçük bir sır vereceğim. *Halledeceksin.* Canlı yayının başarılı olmasını işe yarayan bir yol *bulana* kadar deneyeceksin. Siz üçünüz kararlı ve beceriklisiniz. Hobi olayı ne mi olacak? Vakti gelince olur işte, muhtemelen de en az beklediğin vakitte. Benim tavsiyem beklerken eğlenmen."

"Eğlenmek..."

"Evet. İnsanın içini ısıtan ve karıncalandıran o his hani?" Harper düşünceli bir tavırla yeni manikür yaptırdığı tırnağını dudağına hafifçe vurdu. "Orgazm da diyebiliriz. Ben ikisinde de uzmanım. Bu arada en son ne zaman olmuştu?"

Orgazm... Bay Kımıl'ın dahil olmadığı en az bir tane mi? *Damian'la olduğu gece. Aylar önce.*

Sıcak, içini karıncalandıran bir eğlence? *Yine Damian'la olduğu gece.* Kahretsin.

Barın diğer ucundan dehşet verici bir çarpma sesi yükselince herkes sarışın bir kızın durduğu yere döndü. Kız bir zamanlar Gage'in geniş lüks alkol koleksiyonunun durduğu yere bakarken ağzı açıktı. Vampir hızla oraya gittiğinde genç kadınla fısıltılı bir şekilde konuşmaya başladılar. Ardından kız gözyaşlarına boğularak arka odaya koştu.

Rose'un yanındaki Harper iç çekti. "Kayan bir yıldız daha..."

Gage köşeden süpürge ve faraşı alırken Harper'a ters bir bakış attı. "İşine bak, Harper..."

"Yoksa ne olur? Bu huysuz ve suratsız rutin sadece vampirlerde işe yarar. Bir şeyleri değiştirmeyi denemen lazım. Sarı giy. Ara sıra gülümse. Ya da en azından sürekli alnına bir Siktir Git dövmesi yaptırmış gibi davranma."

"Peşine takılıp orayı temizlememi ister misin?" diye sordu Rose adama yerdeki dağınıklığı işaret ederken. "Biraz daha kalabilirim."

"Yok. Biz hallederiz. İşler rahatlıyor. Kapanışa kadar Harper'la ben hallederiz."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Adam Harper'a bakarken dudakları kıvrıldı. "Ayrıca Harp'ın maaş çeki için bir kez olsun çalışması sorun olmaz."

İblis, adamın söylemek istediğini anlayınca gözlerini devirdi. Siparişleri almak için arkasını dönmeden önce Rose'la vedalaşmıştı. Rose'sa el sallayıp eşyalarını arka odadan almadan ve bardan çıkmadan önce barı toparladı.

Güzel bir geceydi, hava ayaz ama soğuk değildi. Ryde kullanmaktan ya da metroya binmekten vazgeçerek kafasındaki bir milyon düşüncenin temizlenmesini umarak yürümeye karar verdi.

Kaldırıma adım attığı an telefonu bir bildirimle titredi ve neredeyse anında bir bildirim sesi daha yükseldi. Telefonunu cebinden çıkararak iki kez kontrol etmesi gerekti.

Çünkü barınağın elli dolar olan ana ekranında artık beş yüz elli dolar vardı. Rose gözlerini kapatınca sayı yedi yüze ve sonra... bine yükseldi. Bağıştaki her bir artışla canlı yayın izlenmeleri de artıyordu. Daha fazla insan Bella ve yavruları izliyorlardı.

"Kutsal hale aşkına... işe yarıyor." Çok değildi ama iyiye işaretti.

Adımlarında ekstra bir enerjiyle sokakta ilerlemeye devam etti. Gecenin bu saatinde trafik artık korkunç seviyede değildi. Sadece işte uzun bir gün geçiren insanlar evlerine dönüyorlardı.

Gürültüyle geçip sokağın sonundan hızla sağa dönen bir motosiklet yakınlardaki bir sürücünün korna çalmasına sebep oldu. Bu görüntü, motor da gürültü de New York standartlarında sayılmazdı ama deri ceket...

Motorun sürücünden bahsetmeye gerek yoktu bile.

Rose'un karnının alt tarafındaki küçük kıpırtı ona bu kişinin Damian olduğunu söylüyordu. Queens'te kaldırımın tam ortasında durmuş ne yapacağını düşünüyordu. Yatağı resmen büyülü bir siren gibi kendisini çağırıyordu ama bir yandan da barınak vardı...

Rose son kez telefonunda hâlâ artan sayıya baktıktan sonra Damian Adams'a *ben demiştim* demek için yarına kadar bekleyemeyeceğine karar verdi.

Terk edilmiş inşaat malzemeleri Damian'ın şeytani hızını azaltırken Rose onu kaybetmemek için bir mağaza çalışanından hızlı hareket ediyordu. Bir sokak diğerine çıktı ve çok geçmeden Rose şehrin pek de tanıdık olmayan bir bölgesinde kendini buldu. Az önce hissettiği tüm heyecan solmuş, neredeyse terk edilmiş sokağa bakarken bu hissin yerini hafif bir kalp çarpıntısı almıştı.

Birkaç bina ötede bar gibi görünen yerin neon ışıkları olmasa Rose burada elektriklerin kesik olduğunu düşünebilirdi. Tahta çakılarak kapatılamayan pencerelere karartma yapıştırılmıştı ve rüzgarla uçuşan çöpler ürkütücü derecede sessiz sokakta tıpkı bir çalı topağı gibi hareket ediyordu.

Rose geri dönmeyi düşünürken telefonundaki GPS uygulamasını açtı ve siyah beyaz ekranla karşılaşınca küfretti. Telefonuna hafifçe vurup yukarı doğru kaldırırken sinyal yakalayabilmeyi umut ediyordu. Ancak şarjı 79'da olmasına rağmen telefonu tamamen kapandı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bu gece başka ne olabilir acaba?"

Bunu sormamalıydı. Kolları boyunca sanki parmağını bir elektrik anahtarına sokmuş gibi ürpertici bir his yayıldı. Ona ait olmayan sihir havaya yayılırken attığı her adımda yoğunlaşıyordu.

"Gizleme büyüsü..." Rose ne olduğunun farkına varmıştı. Kirli kokuyu almamak artık mümkün değildi. Üstelik buna sebep olan kişi çok güçlü olmakla kalmayıp teknolojik aletlerin de çalışmamasına sebep oluyordu.

Böylelikle hem Normallerin bölgeye girmesine engel olunuyor hem de büyünün etkisi altındayken Rose'un telefonu düzgün çalışmıyordu. Rose bir yön seçip ilerlemeyi riske atamazdı.

"Berbat şansım döndü işte," diye mırıldandı Rose.

Ara sokaktaki dövme stüdyosundan iki figür sokağa adım attı. Uzun olan adam kendisine göre kısa ve yüzünü çalışmayan elektrik direğine çarpmak üzere olan arkadaşına kahkahalarla gülüyordu. İkisi de gülerek birkaç adım sendeledikten sonra Rose'u fark ettiler.

"Selamlar, tatlım." Kısa adam ayağı takılınca kendini toparladı. "Tam da gözlere şenliksin."

Adamdan yükselen alkol ve art niyetin kokusu Rose'un midesinin güçlü bir şekilde bulanmasına sebep oldu. Karar verilmişti. *Herhangi* bir yere gitmek, bu iki adamın kendisine yaklaşmasına müsaade etmekten daha iyiydi.

Parlayan neon ışığa ve alçak sesli hızlı müziğe doğru ilerlemeye başladı.

"Hop! Seninle konuşuyorum, sürtük!"

Adamın arkadaşı gülünce ikisi de eğlenircesine itiştiler. "O her zamanki sürtüklerden değil, Mike. O *cadı* bir sürtük. Sızan

sihrini görmüyor musun? Resmen parlıyor... Ben bu kadar güçlü tek bir sürtük cadı ailesi biliyorum. O kahrolası bir Maxwell."

Büyüyü yedim...

Adam bir büyücüydü. Sihir sahibi birinin gizemli parıltısını bir tek onlar görebilirdi.

"Maxwell mi? Emin misin? Bir Maxwell buralarda ne haltlar yiyor olabilir ki? Sadık hayranlarından *bu kadar* uzaktayken hem de?"

"Neden ona sormuyoruz?" diye sataştı büyücü, söylediği şey arkadaşının bağırmasına sebep oldu.

"Hey sen! Bir Maxwell cadısı mısın, sürtük?" diye seslendi Mike. Tiksindirici ve gürültülü bir şekilde burnunu çekti. "Kahretsin. Kahrolası tarçın kokuyor. İçimdeki pumanın resmen ağzı sulandı."

Lanetler aşkına...

Bir erkek büyücü *ve* bir şekil değiştiren. Şansı dibe vurmaya devam ediyordu.

Rose hızını artırsa da Mike ve arkadaşı da hızlanmışlardı. Onu takip ederken bu iki Doğaüstü iğrenç konuşmalarını da sürdürüyorlardı. Rose kaldırımdan inip sokağın karşısına geçti. Çalışan tek neon ışığı olan mekâna yani Kanlı Ay isimli bara girerken Rose bu gecenin bir diğer hatasını yapmamış olmayı diliyordu.

Burası heyecanlı bir işletmeden çok küçük bir mekân gibi görünüyordu ama hafif aralık kapıdan sızan müzik ve arkasında kıkırdamaya başlayan iki adam düşünülünce kesinlikle iki kötü adamdan daha iyi bir seçenek olacaktı.

Rose içeri adım attı. Kapanan kapı kıçına çarparak ileri fırlamasına sebep oldu.

Boş olan tek bar taburesine baktığı sırada bir düzine kafa ona doğru dönmüştü. Garip bir şekilde hafifçe el salladı. "İyi akşamlar..."

Müşteriler tek tek her ne yapıyorlarsa ona dönse de birkaçı Rose'un barda ilerlemesini izliyordu. Doğaüstü hislerine göre kalabalığın çoğu vampirler ve şekil değiştirenlerden oluşuyordu ve aralarda birkaç şeytan vardı.

Gözleri parlayan vampirlerin araya aldığı iki kadın flörtlerine devam etmeden önce Rose'un kıyafetini eleştirircesine süzdüler. Rose bilinçli bir şekilde şişme montunu bedenine sararken sol tarafında bir şekil değiştiren kavgası patlak verdi. Birkaç kişi yoldan çekilse de birçoğu ilk kanı kimin dökeceğini görmek için bekliyordu.

Potion's Up'la buranın alakası yoktu.

"Kaybolmuş gibisin, canım." Barmen kız onu baştan aşağı süzerken *piercing*li bir kaşını kaldırdı. "Ah, kesinlikle kaybolmuşsun. Buradan olabildiğince hızlı çıksan iyi edersin yoksa kalabalık seni çiğneyip yutar... Hem de şaka değil."

"Şaka olabilecek bir yanı var mı?"

Rose'un Sihri'nin uyarısına bakılırsa şekil değiştiren olan barmen, şeytani bir tavırla sırıttı. "Feci kaybolmuşsun. Dişlerinin uzadığını bir görürsem onları paslı pensemle koparıp alırım, Andre. Boş tehditler etmeyeceğimi de bilirsin."

"Anlamadım, *ne*?" Rose'un sesi tizdi.

Barmen dikkatini yavaşça Rose'un sol omzunun gerisinde duran uzun boylu zayıf vampire verince adamın boynundan birkaç santim ötede durduğunu ve onu *kokladığını* fark eden Rose ceketinin yakasını iyice yukarı kaldırdı.

"Ah, hadi ama Char," diye sızlandı vampir. "Geçen seferden sonra sol dişim zar zor uzadı!"

"O zaman içeride tutsan iyi olur."

"Tamam..." Adam ayaklarına bakarken tuhaf bir şekilde kıpırdanıyordu.

"O kanlı *smoothie*leri emmeye dönmene ne sebep olur peki?"

"Dişlerimi istemeyen birine geçirmiş olmam." Vampir, Rose'a çekingen bir bakış attı. "Pardon... tabii istemiyorsan?"

"Kesinlikle hayır," dedi Rose vurgulayarak.

"Umutlandığım için beni suçlayamazsınız." Hafifçe omuz silkerek arkasını döndü ve barın diğer ucundaki küçük vampir grubuna katıldı.

Rose tüm bu olanların saçmalığına karşı kahkahalarla gülmek üzereydi. "Teşekkür ederim," dedi barmene.

"Neyse, Feci Kaybolmuş." Char başını iki yana sallarken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Süper ay gecesi Kanlı Ay gibi bir mekâna geldiğine göre dikkatsiz misin, aptal mısın yoksa çok mu cesursun anlayamıyorum."

Süper ay...

Kahretsin. Kesinlikle dikkatsizdi.

Hollywood masallarını göz ardı etmek gerekirse şekil değiştirenler dolunay geceleri, diğer gecelerde olduklarından daha tehlikeli olmuyorlardı ama Doğaüstüler yaptıkları alışılmadık davranışların suçunu bu gecelere atmayı sürdürüyorlardı. Temelde aptalca ve *bunu bana dolunay yaptırdı* tarzı naralardan ibaretti.

Huysuz bir veterineri şehrin bilinmedik ve Sihirle gizlenen bir yerine takip edip bir Doğaüstü barına kovalanmış olmak gibi.

Birkaç müşteri daha ona bakmayı bırakmış olsa da en yakınındaki bir diğer vampir aç bakışlarını Rose'un boynunda gezdiriyordu. Sihri içgüdüsel olarak tepki vererek avuçlarının içinden parlamaya başladı.

Tanıdık bir sıcaklık sırtına yayılırken, Damian elini Rose'un koluna uzatmıştı. "Sihri bastır, küçük cadı. *Hemen*, yoksa Kanlı Ay'da tabelasına çizilenden çok kan akacak."

"Arkadaşın mı, D?" Barmen merakla onları izliyordu. "Bir süredir ortalarda yoktun biliyorum ama bence buraya kimleri getirmemen gerektiğini-"

"Evet, Charlotte. Üzgünüm. Onu çıkaracağım."

Dişi şekil değiştiren Rose'a göz kırptı. "Damian'dan sakın uzaklaşma, canım. Birileri seni gece atıştırması için kapsın istemeyiz."

"Benimle gel. Hemen." Damian onu barda yönlendirirken eli rahat bir şekilde Rose'un eline sarılmıştı.

İlerlemeye devam ettikçe üzerlerindeki bakışlar artıyordu. Arka taraftaki acil durum çıkışına birkaç metre kala bir Quall şeytanı Rose'un koluna uzandı.

Damian alçak sesli ve tehditkâr bir hırıltıyla adama doğru döndü. "Denersen elinden olursun."

Rose gözlerini kırpıştırırken Damian'ın gözlerindeki altın parıltılar irkilmesine sebep oldu... Yüzü de mi değişmişti? Tamamen? Rose gözlerini kırptığında ne gördüğünü düşündüyse bu düşünce silindi ve onlara yaklaşan şeytan geri çekilip uzaklaşırken kendi ayağına takıldı.

Rose'un bir tarafları aynı anda meraklanmış, tahrik olmuş ve ödü patlamış haldeydi.

"Yakın dur." Damian parmaklarını onunkilere dolarken arka çıkışa doğru ilerledi. Acil durum kapısı arkalarından kapandığı an da hızla Rose'a döndü. "Buraya gelirken ne haltlar düşünüyordun?"

"Artık konuşabilir miyim?"

Damian'nın gri ve altın renkleri arasında gidip gelen gözleri kısıldı. "Bu komik değil, Rose. Kanlı Ay'a gelen Doğaüstüler cadıların büyük hayranı değildir... Ve sen, küçük cadı, Görevdeki Baş Cadı olmak üzereydin."

Damian böyle söyleyince Rose'un içindeki öfke sakinleşmişti. "Burayı aradığım falan yoktu. Seni takip ediyordum, sonra kayboldum. Sonra *ben* kaybolunca o iki... Biliyor musun? Boş ver. Önemi yok."

"Beni mi takip ediyordun? Neden?"

"Seni *takip* etmiyordum."

"Beni takip ettiğini söyledin. Hem de tam olarak." Damian inanamaz bir şekilde ona bakıyordu.

Rose iç çekti. "Belki olaylar ben seni takip ederken başlamış olabilir ama bunun tek sebebi sana barınağın bağış sayfasında işlerin nasıl gittiğini söylemek istememdi. Bella ve yavrular viral oldu. Yarın Akceviz ve Balkabağı için hatta belki de Jasper için bile kamera koyabilirim."

"Bu harika." Damian başını sola ve sağa çevirerek karanlık ara sokağa baktı.

Dikkatini vermiyordu bile.

"Anladım. Tam olarak heyecanlı birisi sayılmazsın ama en azından sesine küçük bir heyecan yansıtamaz mısın? Denemek istersen belki hafif mutlu bir 'aah' olabilir."

Damian sonunda ona baktı. "Sırtını sıvazlayayım ister misin? Tamam. Aferin sana. *Aah*. Şimdi seni eve bırakalım."

Rose'u çalışan tek elektrik direğinin altına park edilmiş motosikletine doğru çekiştirmeye başladı. Acelesinin ne olduğunu sormak Rose'un dilinin ucuna gelse de karşılarına büyük gölgeli bir figür geçerek yollarını kapattı.

Damian küfrederek sert bir hareketle Rose'u arkasına çekti. "Ben söyleyene kadar hareket *etme.*"

"Neden-" Gölge ay ışığının altına adım attığında Rose'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yüce Tanrıça aşkına."

Adamın geniş omuzlarının arkasından yarasanınkine benzer kanatlar uzanıyordu. Kanatların uç noktaları sivriydi ve pençeleri resmen Rose'un kolu kadar kalın ve büyüktü. Sürüngenimsi bakışları Damian'da gezinirken şeytan hırlayınca salyalar akan aşırı uzun köpek dişleri ortaya çıktı.

Sıvı yere düştüğü an bir cızırtı yükseldi.

Tamam, belli ki normal bir salya değildi.

"Beni aradığına dair dedikodular duydum, Avcı." Kanatlı şeytan boğuk sesiyle söylediklerini vurgulayarak konuşuyordu. "Peki... Buradayım."

Damian başını iki yana salladı. "Nereden duydun bilmiyorum. Aradığım tek şey hayatın anlamı ve belki bir de pisuvar. Adım da Avcı değil. Başkasını arıyor olabilirsin. Belki içeridedir."

Arkasındaki Rose gözlerini devirdi. Damian kendilerini öldürtecekti.

"Kesinlikle sensin." Şeytan burnunu çektiğinde burun delikleri genişledi. "Yeraltının Musibeti'nin kokusunu almamak mümkün değil."

Sen de özel vücut yağlarıyla yıkanmış sayılmazsın, dostum.

Damian da kanatlı şeytan adam da kaskatılardı.

Rose küfretti. "Lanetler olsun... Bunu sesli mi söyledim?"

Damian iç çekti. "Evet, küçük cadı öyle yaptın. Koş."

"Ne?"

Başka bir kanatlı şeytan ve ardından üçüncüsü yere inerken Damian'ın kendini tekrarlamaya vakti olmadı. İlkinin aksine di-

ğer ikisi insana benziyorlardı ve *tüm* o gri deri şeklindeki tenleriyle görkemli bir şekilde bekliyorlardı.

Damian arkasını dönüp nazikçe onu itti. "Koş! Şimdi!"

Damian'ın yüzündeki "sikerler" ifadesi Rose'un bir Olimpik koşucu misali harekete geçmesine sebep oldu. Motosiklete yaklaştıkları sırada saçları yüzüne çarpıyordu. Kanatlı şeytanlardan birisi önlerine geçerek kaçmalarına engel oldu.

"Meteorolojist bu gece dolu bir şeytan yağmuru olacağını söylememişti sanki," dedi Rose tatsız bir espri yaparak.

Damian ona bir bakış attı.

"Ne?"

"Şaka mı yapıyorsun? Şimdi mi?"

"Normalde gerginken kâğıt yırtar ya da baloncuklu naylondan patlatırım. Tabii üzerinde bu malzemelerden hiç taşımadığın için gergin şakalarımı idare etmek zorundasın, doktor." Rose'un bakışları arkalarındaki ki şeytana kaydıktan sonra tekrar önüne döndü. "Bundan nasıl kurtulacağımıza dair parlak bir fikrin var mı?"

"Onlarla baş başa kalan sensin. Sen söyle."

Rose gözlerini kıstı. "Şimdi kim şaka yapıyor acaba..."

"Kahretsin, bebeğim. Şaka yapmıyorum. Şu an tüm fikirlere açığım."

Sihir ara sokağı doldururken çok da hafif olmayan rüzgâr Rose'un saçlarını havalandırıp başının etrafında uçuşmasına sebep oldu. Cadı, doğanın büyüleyici bir gücü gibi görünüyordu. Ellerinden uzanan pembe Sihir kıvrımlarıyla o kadar güçlü ve

kararlı görünüyordu ki Damian ona bir şey olmasından korkuyor olmasa erekte olabilirdi.

Kahretsin ki ikisine de bir şey olabilirdi. Çünkü bir Gryndor şeytanıyla uğraşmak yeterince kötüydü. Ama üçüyle uğraşmak neredeyse imkansızdı. Vahşi güçlülerdi ve gerçek formlarındayken ciltleri delinmez bir hâl alıyordu. Uçları zehirli pençeleri de onları bambaşka bir şeytan sınıfına sokuyordu.

Kaç, Saklan & İyiyi Umut Et Sınıfı'na.

Damian ve Rose koşma işinde başarısız olmuşlardı. Saklanamazlardı.

Tek seçenek kalıyordu.

"Beyler, sizin kendi gecenize dönmeniz lazım." Rose kulağa aldatıcı derecede sakin geliyordu. "Bu kadar çirkinleşmeye lüzum yok."

"Ah, lüzumu var, cadı." İlk şeytan hırlarken büyük siyah kanatlarına rağmen başta Normal görünen tüm bedeni taşımsı bir gri rengini aldı.

"Lütfen öyle söyleme. Evet, ben bir cadıyım. Ama o ses tonuyla söyleyince kulağa pek arkadaşça gelmiyor."

"O Musibet'le takılan kimse arkadaşımız değildir." Sürüngenimsi bakışlarını Damian'a çevirmişti.

Rose adamın Damian'a dönen bakışlarını takip ederek omuz silkti. "Karakteri donuk bir patatese benzeyebilir ama onu tanıdığınızda gerçekten de o kadar kötü değildir. Zamanla muhabbeti sarar. Her yere yayılan mantarlar gibi."

"Hey," diye karşı çıktı Damian. Kendisini savunduğu için mutlu mu olsa yoksa Rose da buna şaşırdığı için sinirlense mi bilemiyordu. "Mantar mı? Ciddi misin?"

"Koliform falan mı deseydim? Emin ol ikisinin arasında mantar daha iyi."

"Belli ki onu tanımayan asıl sensin, cadı." Bir Numaralı Gryndor onlara yaklaşırken gülüyordu. "Yanındaki o melez, Yeraltının Musibeti. Mefru bir şey. Kahrolası bir *hain*, kendi türüne de atalarına da sadakati yok."

Damian dikleşirken *atalarının* bahsi geçince iki yanındaki elleri yumruk oldu. "Umarım sen ve arkadaşlarına benzediğimi ima etmiyorsundur. Ve umarım sperm donörümün nefretim dışında bir şeyi hak ettiğini de ima etmiyorsundur."

Rose'un bakışlarını şeytanla Damian arasında giderken aklının karıştığı barizdi. "Neden bahsediyor o?"

Damian ters bir şekilde Gryndor'a bakıyordu. "Bir kurt sürüsünü tamamen katledip bir düzine şekil değiştireni yaraladıktan sonra aynısını Maine'deki cadı meclislerinden birine daha yapmak için yola çıkmasaydınız Konsey'in radarına takılmazdınız. Kendiniz dışında kimseyi suçlayamazsınız."

"Bu kadar konuştuğun yeter," diye hırladı şeytan. "İkinizin de omurgalarını bedenlerinizden söküp çıkaracağım ve sonra onları ceket askısı yapacağım!"

Rose yüzünü buruşturdu. "O kanatlarla ceket giyebiliyor musunuz? Yoksa özel dikim mi alıyorsunuz?"

Damian kıkırtısını bastırırken üç şeytan da onların etrafını sarmıştı. Rose en yakınlarındakine Sihirden bir mızrak yolladı ama Doğaüstü yaratık kenara çekilmeyince mızrak şeytanın teninden sekip neredeyse Damian'ın ayağına saplanacaktı.

"Zehirli pençelerine nişan al," diye bağırdı Damian. "Bu formlarındayken tek hassas noktaları orası."

"Samanlıkta iğne aramak gibi," diye mırıldandı Rose. Bir atış daha yapınca şeytanın şaşırtıcı hızı sağ olsun Sihir biraz uzağa sıçradı.

Damian'ın içindeki canavar yüzeye çıkmaya çalışırken hareketleri hızlanmış, hisleri keskinleşmişti. Şeytanını tamamen özgür bıraksa muhtemelen işler daha da kötüye gidecekti ama ikinci benliği buna katılmıyor gibiydi.

Damian, İki ve Üç Numaralı Şeytanlar'ın ani yumrukları ve kanat darbeleriyle boğuşurken kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. O sırada Rose'un çığlığıyla ona döndü.

Kızın başa çıkmaya çalıştığı Gryndor, kanatlarıyla her bir sihirli darbeyi savuruyordu. Birdenbire kanadının sivri ucunu sıcak bir bıçağı tereyağında gezdirir gibi Rose'un şişme montunda gezdirdi.

"Hay cadının evladı!" diye bağırdı Rose. Gözleri ay ışığının altında parlıyordu. "Bu benim en sevdiğim montumdu!"

Tekrar Sihrili bir mızrak atınca bu sefer hedefini tutturdu. Gryndor uluyarak geri çekilince arkadaşına çarptı ve o da üçüncüye çarpınca şeytandan bir domino misali devrildiler.

Üstünlük kazanan Rose ellerini döndürerek Sihrini büyük bir Sihir topuna dönüştürdü ve ardından Gryndorların kıvrılan bedenlerinin tam ortasına doğru attı. Sihir topu üç Gryndor'u da birbirinden uzaklaştırırken sadece kollarını ve kanatlarını hapsetmekle kalmayıp bir de ayaklarını asfalta sabitledi.

Gryndorlar hırlayarak saldırmaya çalıştılar.

"Bırak gidelim, sürtük." İlk şeytan Rose'a doğru tükürerek konuşsa da Rose irkilmedi bile.

"Çok nazik istedin ama... *hayır.*" Yırtık montundan çıkan tüylere bakıyordu. "Lanet olsun. Bunu da indirimden almıştım. Son rengiydi."

Damian ellerini dizlerine dayarken göğsü hızla inip kalkıyordu çünkü kahretsin ki Avcılık formundan düşmüştü. "Bunca zamandır bunu yapabiliyor muydun? Sihirli kelepçe olayını yani?"

"Eğitimdeki-Yüce-Cadı müfredatında şeytanlarla savaşmaya pek sıcak bakılmıyor. Deneyene kadar ben de bilmiyordum."

"Ne varmış burada?" Julius ara sokağa adım attığında bakışları şeytanlardan Rose'a ve sonra Damian'a çevrildi. "Üçü de mi? Etkilendim. Senin kalibrende bir Avcı için bile oldukça zor. Özellikle de senin kadar uzun süredir oyunun dışında kalan birisi için."

"Bana bir tane var dedin, Jules. Bir Gryndor." Damian, öfkeyle hırlayan üç şeytanı işaret etti. "Sence bir tane mi varmış?"

Ağabeyi biraz bile üzgün görünmüyordu. "Gelen raporlar öyle gösteriyordu ama belli ki senin için sorun olmamış. Yoksa sizin için mi demeliyim? Tam bir takım olmuşsunuz."

Julius'ın gözlerindeki parıltıya karşı Damian öfkeyle cevap verdi. "Öyle bir şey yok. Bu tek seferlik bir anlaşmaydı. Şu andan itibaren kirli işlerini kendin yap."

"Hadi ama kardeşim. *Onun* çıkmasına izin vermek... biraz da olsa iyi hissettirdi, itiraf et."

Elini Rose'unkine saran Damian motosikletine doğru ilerlerken Julius'ın omzuna çarptı. "Sabaha kadar para hesabıma geçmiş olsun... Verdiğin rapor yanlış olduğu için orijinalin üç katı hem de."

Motora binince yedek kaskı Rose'a uzattı ve o da tedirgin bir bakışla kaskı almadan önce duraksadı.

Damian sırıtti. "Üç öfkeli Gryndor şeytanıyla yüzleştikten sonra bana motordan korktuğunu söyleyemezsin."

"Orada yapmam gereken tek şey beni asla yüz üstü bırakmayan Sihrime güvenmekti. Buradaysa bizi bir binaya ya da başka bir araca yapıştırmaman için *sana* güvenmem gerek."

"Yapışmak falan yok. Söz veriyorum." Damian elini uzatarak Rose'un arkasına yerleşmesine yardım etti. Cadı birkaç santim

gerideydi, kıçı resmen koltuğun dışındaydı. "Biraz daha yaklaş... ve tutun."

Rose küçük bir iç çekişle parmaklarını Damian'ın deri ceketinin iki yanına sardı ve vücudu onun sırtına samimiyetle yapışacak şekilde yaklaştı. Damian bundan hoşlanmadığını söylese yalan olurdu. Rose'un kendisini sıkıca tutmasını bekledi ancak bir hareket gelmeyince cadının kollarını nazikçe beline doğru çekti.

Rose sinirli bir ses çıkarırken anında gerilmişti.

İşte Damian o zaman fark etti.

Yırtılan tek şey Rose'un pembe şişme montu değildi. Ceketin yırtık kısmından çıkan tüylü dolgu tamamen beyaz değildi. Kar beyaz kumaşta kan lekeleri vardı.

Damian bir dizi küfretti. "Kliniğe dönüp kesiğe bakmamız lazım."

"Yarasa kanadım çıkmayacak, değil mi?" diye dalga geçti Rose.

Damian motoru çalıştırdı. "Sıkı tutun, küçük cadı."

"Damian?" Rose belindeki kollarını sıkarken sesi yükseliyordu. "*Değil mi?*"

"Sorun yok. Sadece barınağa gitmemiz lazım ve bu sırada senin biraz daha sıkı tutman gerekiyor çünkü hız limitlerine uymayacağız."

Damian ara sokaktan hızla çıkarken Rose'un soruları küçük bir çığlığa dönüştü. Gryndor kesiğini en kısa sürede tedavi etmezse neler olabileceğine endişelenen Damian artık Rose'un kendininkine yaslanan bedeninin verdiği o histen zevk almıyordu.

Kahrolası Gryndorlar. Kahrolası Jules. Kahrolası...

Damian gardım düşürdüğü için içten içe kendine kızıyordu. Julius'ın teklif ettiği Av işini araştırmak için sadece Kanlı Ay'a bir göz atacaktı. Rose'un yanlış zamanda yanlış yerde olacağını, Gryndorların araya gireceğini bilmediği gibi tahmin edememişti.

Çenesini öyle sıkıyordu ki dişleri ağrıyordu. Barınak görüş açısına girdiğinde Damian rahatlayarak iç çekti. Motoru park edip Rose'un inmesine yardım ettiğinde cadı çoktan kolunu sıkıca göğsüne bastırmaya başlamıştı. Delicesine acı çekmemesi mümkün değildi.

Damian on iki yaşındayken babasının sözde "muharebe eğitimi" sırasında omzuna bir pençe yemişti ve neredeyse kendinden geçecekti. Ancak Rose onu üst kattaki dairesine doğru takip ederken tek yaptığı inlemekti.

Kapıdan geçer geçmez Damian anahtarlarını kenardaki küçük sehpaya attı. Mekân harika değildi ama eviydi. Geniş çatı, mutfakla bir arada küçük koltuğu ve bir teklisi olan sıcak keyifli bir oda. Yatağı çapraz bir şekilde duruyordu ve çoğu uykusuz gecesinde şehirde karşılaşamayacağı güzellikte ay ve yıldızların manzarasını izleyebilsin diye pencereye doğru konumlandırılmıştı.

Rose'un etrafı incelediğini fark edince onu tuvalete doğru yönlendirdi. "Çok harika değil ama amaca hizmet ediyor."

"Bence mükemmel."

Damian tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Vi, Linc'in yanına taşınınca ben de onun apartmanına geçtim ve bu kadar ferah değil. Ayrıca iddiaya varım senin gecenin ikisinde klog dansı yapan üst kat komşun yoktur. Alay etmiyorum. Gerçekten Broadway'de dansçılar."

"Klog dansı mı? Hayır. Ama buraya yayılan tek şey sıcaklık değil. Atlardan birinin mide sorunu olunca dünyada kokunun buraya çıkmasını engelleyecek kadar *Febreze* bulunmuyor."

Rose burnunu kırıştırdığında burnunun kemerine yayılan çiller ortaya çıktı. "Dalga mı geçiyorsun ciddi misin bilmiyorum."

"Belki bir iki at daha çalıp kamu hizmet süreni uzatırsan yaza buralarda olursun ve görürsün." Damian tuvaleti işaret ederken

dudakları kıvrılmıştı. "Geç de yarasa kanadı çıkartmayacağına emin olalım."

Rose söyleneni yaparken yüzünü hafifçe buruşturarak montunu çıkarttı. "Nereye geçmemi istersin?"

Ah, Damian'ın aklında birkaç şey vardı ama nazikçe cevap verdi. "Buraya."

Rose'u kalçalarından tutarak lavabo tezgahına oturttuktan sonra duvardaki küçük dolaptan acil durum çantasını çıkardı. Çantayı açar açmaz Avcılıkta elzem olan malzemeleri açığa çıkmıştı.

Rose onu apaçık bir ilgiyle izliyordu. "Bunu daha önce de yaptın, değil mi?"

"Bir zamanlar bu benim günlük meşgalemdi." Gerekli malzemeleri çıkardı. Gazlı bez ve antibiyotikli merhem. Ancak bu çantada aynı zamanda antidot şişeleri, panzehirler ve Dürtüleri olan Doğaüstüleri Avlarken gerekli olan esaretten kurtulma serumları da vardı.

Tıpkı Damian'ın sevgili yaşlı babası gibi. O piç, oğullarına bütün emirlerini yerine getirtmeye hevesliydi ve o zamanlar Damian birilerinin kuklası olmaktan hoşlanmıyordu. Ezeil'ın etkisi altından çıkmak için doğal yöntemler ya da yetenekler işe yaramayacağı için Damian karaborsadan esaretten kurtulma serumu almıştı.

"Canını çok yakacak ama merhem sürmeden önce yarayı temizlemem lazım." Damian elini uzattı. "Olur mu?"

"Devam et." Rose kolunu yaklaştırdı.

Damian parmaklarını bir ipek yumuşaklığında Rose'un teninde gezdirirken yaranın çoktan kızarmaya başlayan kenarlarında oyalandı. Gazlı bezi tuzlu suyla ıslatarak yaraya yaklaştırdı. "Hazır mısın?"

Rose nefesini tutarak başını salladı. "Yap gitsin"

Damian antiseptiğin ilk damlasını damlattığında Rose irkildi. Kahretsin ki Damian da irkilmişti. Ancak Damian temizlemeye devam ederken cadı hareketsiz kalmıştı.

"Evet," Rose bakışlarını yaradan uzaklaştırdı, "orada ağabeyinle olanları anlatacak mısın yoksa hiç yaşanmamış gibi davranmamı mı bekliyorsun?"

"Gryndorlar işte... ve evet."

"Evet ne?"

Damian kalan son kiri temizledikten sonra panzehire uzandığında bakışları Rose'u buldu. "Duyduklarını unutman herkes için en iyisi... ya da unutmuş gibi yap."

"Sen bir Doğaüstü kelle avcısısın."

"Eskiden... Bunu duyduğunu unutacağını konuşmuştuk sanki."

Rose alayla güldü. "Hayır, sen öyle söyledin ama şansına ben emirlere uymak konusunda hiç iyi olmadım. O Gryndor sana Musibet dedi. Böyle bir lakap almak için hakkını verecek şeyler yapmış olmalısın."

"Duyduğun her şeyi unutma fikrini kavrayamıyorsun, değil mi?"

"Bana *eski* Avcıların boş zamanlarını hırpani Doğaüstü barlarında şeytanların izini sürerek geçirdiğini mi söylüyorsun?" Rose'un bakışları koluna çevrildi. "Meşru Yüce Cadı olarak bazı dünyevi şeylerden uzak büyümüş olabilirim ama saçmalıkların kokusunu alma konusunda çok iyiyimdir ve şu an aldığım kokuyu kaçırmam imkânsız. Üstelik alt kattaki atlardan da gelmiyor."

Damian hızlıca yarayı hallederek nazik bir şekilde üzerine temiz bir sargı geçirerek bantladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Rose kolunu büktü. "Hiç olmamış gibi... Bir de sorumdan kaçtığını hissediyorum."

"Güzel. Merhemi sürdüğümüz için birkaç saate hiç olmamış gibi hissedeceksin ve öyle görünecek."

"Merhemi sürmeseydin ne olurdu?"

Damian haylazca gülümsedi. "Elimde biraz olduğu için şükret."

"Kelle avcısının ilk yardım çantasında olduğu için."

Damian güldü. "Peşini bırakmayacaksın değil mi?"

"Üzgünüm, tanışmış mıydık?" Rose sağlam elini uzattı. "Ben Rose Maxwell, Bir-Şeylerin-Peşini-Bırakmam. En azından kardeşlerim öyle der."

Damian'ın akıllıca hareket edip onu tezgâhtan indirmesi ve çekip gitmesi gerekiyordu ama kıpırdayamadı. Ellerini beline yerleştirerek bakışlarını Rose'un dudaklarına indirdi... ve onun da aynı şeyi yaptığını yakaladı.

İç çekti. "*Eskiden* Avcıydım... başka bir yaşam diliminde."

Rose güzel gözlerini devirdi. "Bunu fark edebildim, Bay Apaçık Ortada. Bir lakabın falan olduğuna göre de işinde çok iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"İyi değildim."

"Değil miydin?"

Damian başını iki yana salladı. "Hayır. En iyisiydim."

Rose sırıttı. "Ve belli ki en mütevazısı."

Damian hafifçe omuz silkerken dikkati tekrar Rose'un dudaklarına çevrilmişti. "Doğru."

"Madem o kadar iyiydin, neden artık yapmıyorsun?"

Onu öpmekle ilgili tüm düşünceleri tek bir soruyla silinmişti. Arzusu buz keserken bu soğukluk bir buz kıracağının bile kırıp geçemeyeceği seviyeye ulaşmıştı.

Damian, geri çekilip ilk yardım çantasını yerine koyacak gücü kendinde buldu. "Çünkü yaşam amacımı hayvanlarda buldum."

Rose tezgâhtan indi. "Korkunç Yalanlar Kraliçesi Vi'yse, sen de kesinlikle Kral'ı olmalısın. O şeytanlar ilk hareketi yapınca yüzüne yayılan gülümsemeyi gördüm. Lanet olsun ki o âna kadar yüz kaslarının çalışabildiğini düşünmemiştim bile. Seni heyecanlandırdı. Beni de... Tabii ödüm koptuktan sonra."

"Sorun da tam olarak bu," diye mırıldandı Damian.

"Sorun ne?" diye sordu Rose.

Yapması gereken onu duymazdan gelip evine bırakmaktı. Akıllıca olan buydu ama Rose'u dairesinde takip ederken onu kendi alanında görmekten keyif almadığını söyleyemezdi. Bu durum da bir dizi sorunu beraberinde getirmişti ki şu an hiçbirinin altından kalkamazdı.

"Evet, Avlanmak beni heyecanlandırıyor," diye itiraf etti Damian. "Ancak bundan heyecan duyan tek kişi ben değilim. İçimdeki şeytan da seviyor. Hem de çok. Heyecanlanıyor. Takipten. Hiç şüphesiz vuku bulan şiddetten, katliamdan bahsetmiyorum bile. Her Ava çıkışımda şeytan tarafım güçlendi ve insan tarafımı bastırmaya başladı."

Rose'un ifadesinden sonunda anlamaya başladığı belli oluyordu ama anlamış olması ona *yeterli* olacağı anlamına gelmiyordu. Damian da bunu beklemiyordu zaten.

Rose ağzını açıp kapattı.

Damian bu gerçekle onu ve söyleyerek kendini şoka uğratmıştı. Avcılığı bıraktığını bilenler sadece Miguel ve Julius'tu. Böyle istemişti. İşlerin karışmasına böyle engel oluyordu.

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı?" Damian ahmakça davranan yanını bastırıyordu. "Koç burcuyum. Otuz dört yaşındayım. En sevdiğim renk siyah. Naneli her şeye bağımlıyım."

Şeytanının ışıltılı kişiliğinin sebebiyse ilk kez on altı yaşındayken lanetlenmiş olmasıydı... Ama bunu da ona söylemeyecekti. Zaten planladığından çok daha fazla şey söylemişti.

Akıllıca olmayacak kadar.

"Doktor." Rose empatiye çok benzer bir hisle ona bakıyordu. Sanki dahasını sakladığını bilir gibiydi.

"Bana öyle bakma, küçük cadı," diye uyardı Damian.

"Nasıl?"

"Sanki düzeltmen gereken bir şeymişim gibi." Damian aralarındaki mesafeyi koruyamıyormuş gibi gözlerine tam tepesinden bakacak kadar yaklaştı. "Ben batmak üzere olan başarısız bir barınak değilim. Bir adamım... en azından kısmen. Beni *düzeltemezsin.*"

Rose gözlerini kıstı. "Bu beni korkutmalı mı?"

"Eğer şanslıysam."

"Düşündüğün kadar göz korkutucu değilsin, Damian Adams. Evet, içinde bir şeytan olabilir ama bir noktada hepimizde var."

"Seninkinin de insanlara verdiği emirleri yerine getirtme gücü var mı? Canı kan dökmek istiyor mu? Sanki tarçınlı Fransız tostu yiyormuşçasına korkunun tadını almak istiyor mu? Çünkü benimki hep yüzeye yakınlarda ve tüm bunları yapacak fırsatı bekliyor. Dikkatli olmazsan seni de aşağı çeker. Lanet olsun ki bu ilk kez bir masumu oyuna katışı olmaz."

Rose'un bakışları onun dudaklarına inerken canlı karamel rengi gözleri kestanemsi altın beneklerle parlıyordu. "Bu benim kararım olmamalı mı?"

Cinsel çekim odayı öyle bir sardı ki nefes almak zorlaştı. Rose'un. Damian'ın cinsel çekimi.

Bir anda Damian'ın neden tekrar yapmadığını hatırlaması zorlaştı. Hatırladığı tek şey birlikte geçirdikleri tek geceden beri Rose'u aklmdan bir an olsun atamamış olmasıydı. Kahretsin ki bir gece bile değildi. Kardeşinin Bağ Kurma Partisi sırasında barın arka odasında geçirdikleri var ya da yok bir saatti.

"Seni eve götürmeliyim," dedi Damian, sesi boğuktu.

İkisi de hareket etmedi.

"Eğer istemiyorsam?" Rose'un parmakları Damian'ın kemerine sarılarak onu kendine çekti.

Adamın kalan son kontrolünü de kaybetmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. Rose'un kürek kemikleri duvara yaslanana kadar ona birer adım atarak yaklaştı. Rose kalın kirpiklerinin altından ona bakarken gül rengi dudakları tatminkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"*İstemelisin*, küçük cadı," dedi Damian. Resmen mırıldanıyordu. "Senin için neyin doğru olduğunu bilsen çok uzaklara kaçardın ve bir kez olsun arkana bakmazdın."

"Yapmam *gereken* şeyleri yapmaya ara verdiğimden sana bahsetmemiş miydim?" diye sordu Rose. Sesi nefessiz kalmış gibiydi ve inanılmaz seksiydi. "Şu an, yapmak istediklerime odaklanıyorum... ve şu an, Damian Adams, yapmak istediğim şey *sensin.*"

11

O-Donörü

O sözler Rose'un ağzından mı çıkmıştı? Normal şartlar altında birkaç hafta öncesinde Rose bu sözlerin dudağından dökülecceğini düşünemezdi bile. Harper olsa? Kesinlikle mi? Ancak arzuları bir yana ciddi, düzgün ve edepli olmak için eğitilen Meşru Yüce Cadı olarak o?

Hayır.

Bu itirafı yüzünden anlık olarak şoka giren tek kişi kendisi değildi. Damian'ın dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrılmadan önce bir an açık kalmıştı. Adamın gülümserken ki görüntüsüyle karşılaşmak o kadar zordu ki bu durum neredeyse Rose'un külotunun alev almasına sebep oldu.

Damian'ın gözleri şehvetle parlasa da ifadesinde yoğun bir ihtiyat vardı. "Rose, ben-"

"İzin ver de monolog kısmını geçip kendi konuşmamı yapayım," diyerek adamın sözünü kesti. "İlişki aramıyorum. Doğaüstülerden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum, bu da burada ne olursa olsun sadece koşulsuz bir eğlenceden ibaret olabileceği anlamına geliyor."

Damian'ın parmakları Rose'un beline uzanırken kot pantolonunun kemer kısmından açıkta kalan teniyle oynamaya başlamıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, gerçekleri söylüyorum. *Ben* ilişki istemiyorum. Denedim. Korkunç bir başarısızlıktı. Az kalsın kendimi *sonsuza kadar* narsist bir psikopata sihirle zincirlemek üzereydim. Belli ki uygun bir hayat arkadaşı seçme konusunda güvenilmezim." Rose iç çekti. "Koşulsuz eğlenceye gelecek olursak. Doldurulabilir pillerin dahil olmadığı zevkli bir seks yapmamın üzerinden *çok* uzun zaman geçti."

Damian güldü. "Alınmamaya çalışacağım."

Rose avuçlarını Damian'ın pamuk tişörtünde gezdirmek için kemerini bıraktığında sırıtıyordu. "Seninle geçirdiğimiz o feci eğlenceli an ne kadar sürmüştü? Beş dakika mı?"

"Biraz daha uzun sürmüştü," diye homurdandı Damian. Alıngan ses tonu Rose'un kıkırdamasına sebep oldu.

"Diyorum ki hayatımda eğlenceye ihtiyaç var, doktor. Yaşayan, nefes alan biriyle çıplak ve orgazmik türde bir eğlenceye. Senin O-Donörü olmanı da çok isterim."

Damian onun yanağını okşayıp Rose'a doğru yaklaşırken kızın başını eğdi ve dudaklarının buluşmasına birkaç santim kala durdu. "Akıllıca olan şu an hiçbir şey olmadan seni eve götürmek."

"Muhtemelen." Rose konuşmaya devam ederken dudaklarını Damian'ınkilerde gezdirdi. "Ama bunun yerine beni o rahat görünen yatağa götürmeni umuyorum. Ya da hemen burada duvara dayalıyken de olur. Şu an bana sahip olduğun müddetçe detaylara takılmıyorum. Uzun süre olduğundan bahsetmiş miydim?"

Damian küfrettikten hemen sonra Rose'un dudaklarına kavururcasına ateşli bir öpücükle atıldığında Rose'un içi eridi.

Bu kavururcasına öpüş, *dünyada buna yetecek kadar SPF yok*, türündendi.

Damian nazikçe Rose'un saçlarını eline doladı ve cadı geri çekilmeyi düşünse bile dudaklarını ona bastırdı. Mümkün değildi. Rose da Damian'ın fark etmesi için ondan aldığı ne varsa aynı şekilde karşılık verdi. Tenlerinin temas etmesini hedefleyerek boştaki eliyle Damian'ın tişörtünü sıyırdı.

Önce Damian'ın rahatsız edici tişörtünü sonra da Rose'unkini çıkartmak için birbirlerinden ayrıldılar. Ardından Rose'un pantolunu da çıkınca dantel tangası ve iç gösteren balkonet sutyeniyle kaldı.

Teşekkürler, Harper Jacobs...

Damian geri çekilerek bu görüntüyü içine çektikten sonra inleyerek kumaşın örttüğü meme uçlarından birini ağzına aldı.

Arzuyla nefesleri hızlanan Rose, Damian'ın pantolonunun fermuarını açtığında anında aletinin sıcak ve sert uzunluğuyla karşılaştı. Adamı okşarken Damian'ın nefesi kesilince Rose'un hissettiği güçle başı döndü. "Baksır giymiyorsun demek, doktor? Bu tiplerden olduğunu düşünmemiştim."

"Çamaşırlarımı yıkamayalı uzun zaman oldu." Cadıya cilveli bir şekilde bakıyordu. "Şu an çamaşırları beklettiğim için çok mutluyum."

Rose kıkırdadı. "Ben de. Ama ikimiz de hâlâ fazla giyiniğiz gibi hissediyorum."

"Bunun için bir şey yapmamız gerekebilir."

Damian'ın pantolonunu indirip çıkartma konusunda uyum içinde hareket ettiler. Damian pantolondan kurtulduğu an uzanıp Rose'un göğüslerini avuçladı.

"Bu kadar ön sevişme yeter," dedi Rose nefes nefese. Sesini seksi bir mırıltı gibi çıkmasını umut ederek alçaltmıştı. "Meseleye geçelim."

"Benim için sakıncası yok." Damian sert bir hareketle Rose'un sutyenini kopardı ve cadının göğüsleri anında özgür kaldı. Sırada tangası vardı. Ardından Damian kızın kıçını avuçlayarak bacaklarını beline sarmasını sağladı. Ereksiyonunun Rose'un klitorisine sürtünmesiyle birlikte ikisinin de boğazından birer inilti yükseldi.

"Siktir..." Damian birkaç metre ötedeki kot pantolonuna arzuyla bakıyordu. "Kondom."

"Büyü." Rose ona daha da yaklaşıp bacaklarını sıkıca bedenine kilitlerken parmaklarını omuzlarına geçirdi. "Sihirli korunma. Altı ay daha koruma altındayım."

Damian tek kaşını kaldırdı. "Bunun için bir büyü mü var?"

"Her şey için bir büyü var." Rose, Damian'ın dudaklarını kendine çekti. "Şimdi bana pilli bir şeye ihtiyacım olmadığını kanıtla."

"Kesinlikle pile ihtiyacın yok..." Damian kalınlığını yavaşça kızın ıslaklığına soktu. Girerken bir anlığına durup aletinin ucunu bir kez ve ardından ikinci kez Rose'un klitorisine sürttü.

"Damian... Lütfen, becer beni."

"Zevkle." Damian kısık bir iniltiyle tekrar kızın dudaklarının arasından süzülerek leziz derecede sert bir hamleyle içini doldurdu.

Bu kuvvet bedeninin duvarda yukarı doğru savrulmasına sebep olunca Rose inleyerek ânın tadını çıkardı. Hatırladığından daha büyüktü ve bedenleri senkronize şekilde hareket ederken her bir santimini dolduruyordu. Birbirini takip eden nefeslerin ardından ayakta daha fazla devam edemeyecek raddeye geldiler.

Rose kıvranarak ona yaklaşırken resmen miyavlar gibiydi.

"Ne istiyorsun, küçük cadı?" Damian dudaklarını Rose'un boynunun kıvrımında gezdirirken içini doldurduğu sırada has-

sas tenini öpüyor ve hafifçe dişliyordu. Bir göğsünü eline alarak pütürlü meme ucunu başparmağıyla okşadığı an daha da sertleşmesine sebep oldu. "Neye ihtiyacın olduğunu söylersen seve seve sana fazlasını veririm."

"Daha fazla." Rose bedenini Damian'a doğru kaldırırken parmakları saçlarına uzanmıştı. "Her şeyin... daha fazlasına."

"Bana tutun," diye emretti Damian sertçe.

Damian ikisini de yatağa götürüp sertçe örtülerin üzerine bırakırken Rose'un elleri onun omuzlarına kenetlenmişti. Ardından Rose'un bacaklarını yavaşça kalçalarından omuzlarına doğru çıkardı. Nasırlı parmaklarının bıraktığı his Rose'un teninin ürpermesine sebep olurken açının değişmesi heyecanlı bir nefes almasını sağladı.

Damian onun üzerinde yükselirken meraklı bakışları yüzünde geziniyordu. "Hazır mısın?"

Rose başıyla onayladı. "Beni bekletme."

Ardından adam bir kez daha nazikçe kızın bacaklarını okşayıp tam kıçının altından onu tuttu ve kaldırarak tek bir sert leziz darbeyle içine gömüldü. Hissettiği bu zevk dalgası, adam içine daha sert ve derin bir açıyla girdikçe Rose'un gözlerinin devrilmeye başlamasına sebep oldu.

"Cehennem aşkına, küçük cadı." Damian kendini geri çekti ve her nasılsa tekrar girdiğinde daha da derindeydi.

Rose'sa kendini tutmak için beyhude bir çaba göstererek yumruklarını çarşaflara sarmıştı. "Durma. Sakın deneme bile..."

"Sanki mümkünmüş gibi."

Darbeler art arda gelirken ikisinin de vahşi derecede leziz bir tempo tutturması ve yatak başlığının da duvara çarpmaya başlaması uzun sürmedi. *Tak. Tak. Tak.*

Birlikte geçirdikleri son seferleri hızlı ve çabucak olmuştu. Neredeyse tamamen giyinik olduklarından bahsetmeye gerek bile yoktu. Damian'ın bedeninin üzerinde gidip gelmesini, içine tekrar ve tekrar girerken kaslarının dalgalanmasını, bedenlerinden damlayan teri görmek Rose'u mümkün olduğundan dahi habersiz olduğu yükseklere çıkarmıştı.

Adam muhteşemliğin somut kanıtıydı ve dövmeleri sanki canlı birer sanat eseri gibi hareket ediyordu.

Ve gözleri...

Gözlerini bir an olsun Rose'dan ayırmamıştı. Fırtınalı gri derinlikleri kararmış, artık parlayan altından yıldızlarla ışıldayan bir gece gibi görünmeye başlamıştı. Rose başka yere bakamıyordu. Lanet olsun, nefes bile alamıyordu.

Görebildiği tek şey Damian'dı. Duyabildiği tek şey gürültülü bir şekilde atan kendi kalbi ve bağlanmadan cinsel bir şekilde eğlenme yetisini sorgulayan kafasındaki küçük sesti.

Damian elini bacaklarının arasından uzattı ve inleyerek Rose'un sızlayan klitorisini okşadı. "Benimle boşal."

Bir okşayış.

İkincisi.

Üçüncüsü büyü gibiydi.

Rose'un bedeni bir zevk dalgasıyla kasılarak Damian'ın aletinin etrafını sıkıca sardı. Damian boşalmasının da verdiği etkiyle nazikçe darbelerini ve hareketlerini yavaşlatırken boğuk bir inilti koyuverdi. Sonunda kendini yatakta Rose'un yanına bıraktığında ikisi de terli ve yorgunlardı ve sanki bir maratona katılmış gibilerdi.

Kahretsin ki Rose bir maratona katılsa kasları yine böyle hissederdi. İnanılmaz zayıf ve birazcık sızılı.

Bir yapboz gibi bacaklarını doladıkları sırada Damian, Rose'u yanına çekti. "Gördün mü? Pile gerek yok."

Rose nefesi kesilerek kıkırdarken kendini Damian'a bıraktı. İstese bile hareket edemeyeceği için denememişti bile.

Koşulsuz cinsel eğlence, diye hatırlattı kendine.

İnsanlar bunu hep yapıyordu.

Ama yine de kendine has kukla şovunun yıldızı olarak tüm bunlara çekiliyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Çok uzun zaman sonra Damian ilk kez tüm gece uyudu. Tabii 3'le sabah 6 arasını geceden sayıyorsanız... Çünkü çok kısa bir şekerlemenin ardından Rose'la kalktıklarında raunt ikiye hazırlardı.

Ve üçe.

Sanki kendi kişisel pornosu gibi geceyi tekrar ve tekrar zihninde oynatırken yüzündeki sırıtışı silemiyordu. Üstelik bunların yaşanmamış olmasını düşünemeyecek kadar keyfi yerindeydi. Şimdi bile çıplak bedeni çarşaflara sarılmış bir şekilde yatağında uyuyan kızı izlerken dördüncü raunt için onu uyandırmayı düşünüyordu.

Kendi özel alanına getirdiği ilk kadındı. Yatağında uyuyan ve yanında uyuması için kendini büyüleyen ilk kadındı. Tamamen soyunma. Hızlıca bitir. Genelde planı bu olurdu... ona kadar. Seksi cadıylayken işler hiç planına göre akmıyordu. Bu durum Damian'ı feci endişelendirmeliydi ama içindeki adam da şeytan da bunu umursayamayacak kadar iyi hissediyordu.

İkinci demliği hazırlamadan önce ilk kahvesini tamamen bitirdi. Böylece Rose uyandığında taze kahvesini alabilecekti. Hızlıca bir duş almak için tuvalete yöneldiği sırada kıyafetlerini unuttuğunu fark etti. Arkasını döndüğünde az kalsın büyüleyici ve tamamen giyinik Rose'a çarpacaktı.

Elini kaldırıp düşmesin diye kızın beline sardı.

"Gizlice kaçıyor muydun?" diyerek üzerine gitti. "Bil diye söylüyorum, merdivendeki üçüncü basamak Jones Sahili'nden bile duyulacak kadar gürültülü gıcırdıyor."

Rose'un yanakları kızardı. "Gizlice kaçmıyordum."

Damian kızın elinde sıkıca tuttuğu ayakkabılarını ve yüzündeki suçlu ifadeyi işaret etti. "Az kalsın kandırıyordun, bebeğim."

"Duştan gelen su sesini duyunca düşündüm ki-"

"Bu kısa aradan faydalanıp utanç yürüyüşünden kurtulabileceğini mi?"

"Evet. Yani, hayır." İç çekerek Damian'a tersçe baktı. "Olanlardan utanmıyorum. İkimiz rızası olarak ortaklaşa seks yapan ve gizli maddeleri ya da önemsiz noktaları olmayan bir anlaşmaya varan iki yetişkiniz."

Damian duvara yaslanırken sırıtıyordu. "Bahsettiğimiz şey evlilik sözleşmesi mi yoksa dün geceki fantastik seks-fest mi?"

"Seks-fest."

"Gizlice kaçmıyorsan o zaman neden en kıymetli eşyalarımı cepliyormuşsun gibi parmak ucundasın?"

"Çünkü utanç verici sonraki sabah konuşmasından kaçmak istedim. Ayrıca bu utanç yürüyüşüyle de aynı şey değil," diye ekledi Rose sertçe. "Sarılıp yattık diye bana sabah kahvesi ya da yatakta kahvaltı borçlu olduğunu düşünmeni istemedim."

"Ah. Üç bardaklık sabah kotanı dolduracağına emin olmak için sana demlediğim taze kahve var ve kahvaltı için buzdola-

bından istediğini alabilirsin. Omlet falan yaparım diye düşünmüştüm ama nedense geç kaldım ve kahvaltı etmeyen hayvanlar bana pek bağışlayıcı davranmıyor."

Rose kırpıştırdığı o büyüleyici karamel kahvesi gözleriyle karşısındaki adamı inceliyordu. "Bana kahvaltı mı hazırlayacaktın?"

Damian omuz silkerek kasti bir şekilde elini saçlarından geçirdi. "Büyük bir mesele değil. Normalde... ben de yerim. Ama bu sabah olmaz çünkü-"

"Hayvanlar. Evet." Rose isteksizce onun gözlerine bakarken dudağının kenarını ısırdı. "Evet... Dün gece..."

Damian bekledi. "Dün gece..."

Rose bekledi.

Damian daha uzun süre beklemeyi sürdürürken bilmiş gülümsemesini bastırmakta başarısız oldu.

Cümlesini bitirmek için hiçbir çaba sarf etmediğini gören Rose iç çekti. "Bana söyleteceksin, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama gerçekten bilmek isterim."

Rose gözlerini devirirken sinirlendiği açıktı. "Dün gece iyiydi."

Damian sorgularcasına tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, harikaydı." Rose düşüncesini değiştirdi. "Bay Kımıl seninle yarışamaz... o sırada ağzının hareketleri..." Kızararak boğazını temizledi. "Neyse, bunun sıradan ya da yarı sıradan bir olay haline gelmemesi için bir neden göremiyorum."

Damian'ın söyleyeceği her şey aklından uçup gitti çünkü Rose'dan duymayı beklediği şeyler listesinde bu en alttaydı. "Şimdiden tekrarlamak mı istiyorsun, küçük cadı?"

"İkimiz de geleceğimizde birer ilişki göremiyoruz, değil mi? Bu makul bir anlaşma. İstediğin buysa bir sonraki fethin için şehri altüst etmek sana kalmış," dedikten sonra Damian sessiz

kalınca ekledi, "ama farklı bir anlaşma sunabileceğimi fark ettim."

"Bir seks-arkadaşlığı[14] anlaşması mı?" Damian, bu teklifi kafasında evirip çevirirken Rose'un söylediklerini sindiriyordu. "Teklifin bu, değil mi?"

"Kulağa biraz kaba geldi."

Damian sırıtırken ilgisini gizleyemiyordu. "Cinsel bir ilişki istiyordun ve sadece cinsel olacak... Tıpkı gece yarısı seks atıştırması yapmak için birbirimizi aramak gibi. Buna seks-arkadaşlığı deniyor, bebeğim."

Damian biriyle böyle bir anlaşma yapmayı hiç düşünmemişti.

Duvardan doğrularak Rose sırtını tuvaletin kapalı kapısına çarpana kadar yavaşça ona yaklaştı. Kapının boşluklarından artık sıcak olan suyun buharı yükseliyordu.

Rose'un bakışları Damian'ın gözlerinden dudaklarına ve sonra tekrar gözlerine çevrildi. Kızın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Damian resmen boğazındaki damarın hareketini görebiliyordu. "O zaman teklifim bu. Ne diyorsun? Var mısın?"

Hiç kabul etmemeliydi, Avlanırken onu hayatta tutan içindeki uyarı çanlarının her biri kafasında kahrolası bir hortum misali uğulduyordu.

"Olur diyorum," derken buldu kendini, "ama bir ikazım var."

"Dur tahmin edeyim, hisler dahil olmayacak? SAA[15]'nın tanımının bu olduğuna eminim zaten."

"O da var ama eşlerini... ya da oyuncaklarını kendi bölgesi gibi gören tek Doğaüstülerin şekil değiştirenler olmadığı konusunda seni uyarmam gerekiyor."

---

14 Orijinal kullanımıyla "*fuck-buddy*" -çn.

15 Seks-Arkadaşlığı Anlaşması -çn.

Teninin altından Sihri yükselirken Rose gözlerini kıstı. "Sen bana *oyuncak* mı dedin?"

Damian'ın dudakları seğirdi. "Sadece pek paylaşımcı olmadığımdan bahsettim. Sen ve ben. Bu kadar."

"Bağlanmak yok kuralının amacına aykırı değil mi? İşe hisler karışmayacaksa başka insanlarla görüşmeye devam edersek ne olur?"

Damian cevap verirken burnunu cadının boynunun kıvrımında gezdirdi. "Çok şey. Çünkü ben seni becerirken düşündüğün tek kişi ben olsam iyi olur."

Rose duyulacak bir şekilde yutkundu. "Ah. Şey... sorun olmaz. Hayatımda bir tane huysuz şeytan veterinerle zor idare ediyorum. Bu denkleme birini daha ekleyemem. Ama ikimizden birinin o ikaza artık uymak istemediği bir pozisyon doğarsa birbirimize haber veririz. Sana uyar mı?"

"Mantıklı."

"O zaman anlaştık..." Rose elini uzattı.

Damian cadının elini görmezden gelerek dudaklarına ve çenesinin üzerine yumuşak yavaş bir öpücük kondurdu.

Rose'un nefesleri tekledi. "Yani sanıyorum ki görüşeceğiz..."

Damian kendini geri çekilmeye zorlayarak alt katta bekleyen huysuz hayvanları kendine hatırlattı. "Çok büyük ihtimalle görüşeceğiz."

Damian, Rose'u eve bırakmak için gitmesine karşı çıkmış olsa da kız çoktan bir Ryde çağırdığı için ona alt kata kadar eşlik etti. Tam sedana bindiği sırada Miguel ve Terrance da gelerek yüzlerinde bilmiş bir ifadeyle olanları izlemeye başladılar.

"Ah... selam... ve bay bay. Sonra görüşürüz çocuklar." Rose el sallayıp arabada kaybolurken yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Damian yüzünde komik bir sırıtışla Ryde aracının yolun sonunda kaybolmasını izledikten sonra birbirinden farklı iki ifade takınan adama döndü.

Terrance tıpkı bir çizgi roman karakteri gibi kaşlarını oynatırken baş parmaklarını kaldırmıştı. O sırada Miguel'in nötr olan ifadesi yavaşça somurtmaya dönüyordu. Ergen çocuk yaşlı adama tedirginlikle baktıktan sonra bölmeleri temizlemekle ilgili bir şeyler mırıldanarak ahırların arkasında gözden kayboldu.

Damian, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bir şey mi söyleyeceksin, ihtiyar?"

"Söyleyecek çok şeyim var. Sadece önce hangisini söylesem diye düşünüyorum. Ne halt yediğini bildiğine emin misin, evlat?"

"Rose'u sevdiğini sanıyordum."

"Evet... hem de çok fazla... ama ne demek istediğimin farkındasın, Ian. Bardan getirdiğin kim olduğu belirsiz bir kadın değil. O geçici de olsa burada çalışıyor ve kardeşi de en yakın arkadaşının eşi. İşler kötü giderse ortaya sadece bir sürü drama çıkmakla kalmaz, kırılmışlıklar ya da daha kötüsü de devreye girer."

Lanet.

Bu konuyu, yaşanmadan önce izlediği yolu ve sonrasında gelen düşüşü bilen birkaç kişiden biri Miguel'di. Kahrolası şeyi üstünden atmak için ne kadar çok çabalarsa çabalasın bunun bir katkısı da vardı. Şeytani yanını uyandırmıştı, daha doğrusu bu piçi derin bir uykuya sokmuştu.

Damian eski sevgilisini, kızın Büyük Jest dediği bir şeyi yapmasına sebep olana kadar ne kadar kızdırdığının farkında değildi. Bugün bile hâlâ anlamıyordu ve bir gün anlayacağından da şüpheliydi.

"Ian." Miguel'in endişeli sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı. "İnce bir çizgide yürüdüğünün farkındasın değil mi?"

"Rose'u incitmek gibi bir niyetim yok. Ve," diye ekledi Damian, akıl hocasının dudaklarının aralandığını görünce. "Âşık olma durumu da olmayacak. *Kimseyle.* Ama özellikle de Rose Maxwell'le."

"Söz konusu olan gönül işleriyse niyetinin hiçbir önemi yok. Şimdi böyle söylüyorsun ve hatta buna inanıyor bile olabilirsin ama aşk resme dahil olduğunda böyle bir şeyin yaşanmasını planlamamış dahi olsan seni zerre sallamaz. Güven bana. Biliyorum. Marisol'la aramızdakiler başladığında benim dudaklarımdan da tam olarak aynı sözler dökülmüştü."

Damian, ihtiyar adamın omzunu okşadı. "Ben halledeceğim, Miguel."

"Kendinden bu kadar emin misin?"

"Ruhumu ortaya koyacak kadar eminim," diye şakalaştı Damian.

Çünkü teknik olarak koymuştu.

12

*Konu D*züşmek & Orgazmsa Her Şey Mübah*

Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan şehre dönersin. Hemen. Kendini kurtar.

-Olive

Kardeşinin mesajını okurken Rose irkildi. Mesajdaki emojileri gördüğünde dramasız bir aile yemeğine karşı beslediği umut yanıp kül olmuştu. Artık kaçmak için çok geçti çünkü az önce çocukluk evinin önüne arabasını çekmişti ve perdenin hareketi bir şeyi işaret ediyorsa o da annesinin çoktan geldiğinden haberdar olduğuydu.

Muhtemelen kasabanın yarısının haberi vardı çünkü Athens'da komşularınıza gelen gidenleri takip etmediğiniz müddetçe yapacak pek bir şey yoktu. Ortalamanın üzerinde Doğaüstü popülasyonu olan Hudson'ın yanında konumlanmış ve şehrin bir saat kadar dışında kalan bu küçük garip kasaba büyüdükleri yerdi.

Vi'nin asık suratlı ergen Lincoln'dan alacağı intikamı planladığı, Büyükanne Edie'nin geniş kütüphanesi sağ olsun Olive'in kitaplara âşık olduğu yerdi. Aynı zamanda Rose'un gülümsemeyi, nezaketi ve aileye hizmet etmekten daha yüce bir görevin bulunmadığını öğrendiği yerdi.

Eve geri dönmekle ilgili bir aşk-nefret ilişkisi olduğunu söylemek gayet yerinde olurdu. Olive'in mesajı da bu ziyaretin güzel olanlardan biri olacağına dair pek fazla umut vermiyordu.

Kardeşlikten hiç anlamıyor olsa ön kapı açılmadan oradan kaçardı ama bu onluk değildi. Neredeyse sekiz ay boyunca aynı rahmi paylaşmışlardı. Olly'nin annesiyle desteksiz başa çıkmasına izin vermesi mümkün değildi.

Rose'un telefonu titredi.

Dinlemeyeceksen en azından arkadan dolaş. Bana sonra teşekkür edersin.

-O

Başparmak havada olan emojiyi attıktan sonra Rose evi saran verandanın arka girişine ilerleyerek evin arka tarafındaki taş yolu izledi. Mutfaktan mırıltılar yükseliyordu. Rose yavaşça arka basamakları çıkarken hareket dedektörü devreye girip onu ve tüm arka bahçeyi kör edici beyaz ışığa boğduğunda sessizce küfretti.

Arka kapı açıldığı an Olive başını iki yana sallayarak çıktı ve elini kıvrımlı kıçına koydu. Rose'u içeri çektikten sonra ona sıkıca sarıldı. "Hayatta kalma içgüdülerinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Beni uyarmadın deme."

"O kadar kötü olamaz, değil mi?" Rose, Edie'yi yanağından öperek selamladığında büyük annesi yüzünü buruşturunca küfretti. "O kadar mı kötü?"

Olive koyu kumral kaşını kaldırdı. "Annemizle tanışmış mıydın?"

"Evet ama aslında biraz yumuşamıştı. Geçen gün aradı ve bir kez olsun iç çekmedi, inlemedi ya da bana birini ayarlamaya çalışmadı."

Olive sanki uzaylı görmüş gibi ona bakıyordu. Rose da ağzından çıkan kelimelere inanamıyordu ama gerçek buydu. Rose, Valentin'le nişanlandığında Christina Bağ Kurma Seremonisi'nin *her* bir detayını denetlemişti. Çiçeklerden masa örtülerine ve masa örtülerinin yıkandığı deterjana kadar.

Rose kahrolası hiçbir şeyi seçmemişti. Elbisesini bile.

Ancak Vi'nin Lincoln'la Bağ Kurması? Anneleri şaşırtıcı bir şekilde ikinci planda kalmayı seçmişti. Ah, kesinlikle bol bol surat asmış birkaç kez gözlerini devirmişti ama genel hatlarıyla seremoni ve diğer tüm etkinlikler Vi'nin ve Linc'in kararına bağlıydı.

İşte gelişme...

Ancak Olive'in hararetli bir şekilde başını sallıyor oluşu Rose'a üçüzünün hemfikir olmadığını gösteriyordu. "Bence bu şeyi Vi ve Linc'in kaçışı sırasında planlamış olmasının bir sebebi var çünkü ekstra desteğimiz olmasını istemiyor."

Rose kahkahasını bastırdı. "Kaçış mı? *Balayından* mı bahsediyorsun?

"Neyse işte. Annemle yalnız başa çıkmak zorunda olmadığım için mutluyum." Edie'ye baktı. "Sen iyi bir müttefik olmadığından değil, Büyükanne."

Edie güldü. "Ah, işler nasıl ilerler biliyorum, hayatım. Erkek ve kız kardeşimle sizin yaşınızdayken biz de aynı şeyi hissederdik. Sihir Üçlüsü desteğinden daha iyi bir destek olamaz."

Rose kardeşini inceledi. Olive'in normalde parlayan mavi gözlerindeki donukluğu ve hemen altındaki mor halkaları gördüğünde merakı yerini endişeye bıraktı.

"Sen iyi misin, Olly?" diye sordu Rose. Kardeşi, herhangi birini haftalarca yatıracak ölçüde yorgun görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda ne demek açıklasana." Olly ona yorgun bir gülümseme bahşetti. "Dalga geçiyorum. Her şey yolunda. Ev arkadaşı sorunları son zamanlarda biraz daha sıkıntılı ama daha iyi olacak. En azından Gina böyle garanti etti. Yine."

Rose bir açıklama bekledi ancak hiçbir şey gelmeyince araya girdi. "Daha fazla detay vermen lazım. Tatlılar gelince tabağına yüz üstü yapışacak gibi görünüyorsun."

"Eğer çikolatalı ve ahududulu tartsa o kadar kötü olmaz."

Rose kardeşine ters bir bakış atarak Olive'in iç çekmesine sebep oldu.

"Tamam... Gina gerçek dünyadan normal bir iş seçmek yerine oturma odamızda iksir ve şifalı bitki üretmeye karar verdi. Tüm gece boyunca. Kendimi uyumaya ikna ettiğim an kahrolası apartmanın alarmı çalmaya başladı."

"Çok üzgünüm."

Olly ona şüpheyle baktı. "Ev arkadaşı bulmak için *Cadı Kazanı*'na gittiğim için bana *ben söylemiştim* falan demeni bekliyordum."

"Gerçekten öyle bir şey yapacağımı mı sandın?"

Olive omuz silkerken sırıtıyordu. "Evet. Çünkü roller değişmiş olsaydı şu an şeytanca zevk duyan ben olurdum."

"Zevk falan duymuyorum. Ayrıca *Crypt Keeper*'ın dublörü olacak kadar uykusuz görünmene bakılırsa aynı şey değil."

"Cadaloz!" Olive kahkaha atarak kardeşinin koluna vurdu.

Rose sessizce gülümseyen büyükannelerine döndü. "Evet, Olive'in neden burada saklandığını biliyorum, peki ya sen neden buradasın?"

Olive alayla güldü. Belli ki Rose'un bilmediği bir şeyi biliyordu. "Ah, buna bayılacaksın..."

Edie somurttu. "Kelimelerine dikkat etsen iyi olur, genç hanım."

"Ah hadi ama Büyükanne. Kabul et. Biraz da olsa komik."

"Bu tamamıyla saçma durumda komikliğin kırıntısı dahi yok."

Rose bakışlarını iki cadıda gezdiriyordu. "Birinin bu mevzuyu aydınlatması gerekiyor çünkü öğrenemedikçe geberiyorum."

Olive kıkırdadı. "Annem akşam yemeğine katılmaları için birkaç özel arkadaşını çağırmış."

"Arkadaşını mı? Kimi?"

Edie oturduğu yerde doğruldu ve sonunda patladı. "Fırındaki kahrolası Aslan Lionel'ı."

Rose keyifli bir şekilde izleyen Olive'e kaçamak bir bakış attı. "Bay Gingham mı? Neden?"

Şekil değiştiren adamı neredeyse doğduklarından beri tanıyorlardı. Nazik adam ilk doğum günlerinden beri üçüzlerin doğum günü pastalarını yapıyordu. Neşeli gülümsemesi olan çalışkan bir adamdı ve dükkanına adım atan herkesi rahatlatmak gibi bir alışkanlığı vardı. Aynı zamanda büyükbabaları Jethro'nun da en iyi arkadaşıydı.

Ancak kasabanın fırıncısı genelde Christina Maxwell'in akşam yemeği konuğu olmazdı. Bu onur genellikle kasabadaki erkâna, ünlülere ya da Doğaüstü Güçler Topluluğu'nda gelecek vaat eden kişilere verilirdi.

Rose bakışlarını Edie'den Olive'e ve sonra tekrar Edie'ye çevirdiğinde kadın ağzını kapatıp daha fazla detay vermeyi reddetti. Olive onun yerine devam etti. "Annem büyükannemle Bay Gingham'ı ayarlıyor. Yani *bildiğimiz* ayarlamak."

Edie homurdanarak sessizliği bozdu. "Sanki o yaşlı ahmağa bu klasik kaportanın altındaki her şeyi sunmayı bırakın arkadaşlığımı teklif etmekten zevk alacakmışım gibi hem de."

Rose öksürüğünde boğulurken Olive gözlerinden yaş gelene kadar güldü.

"Bu korkunç," diye devam etti Edie. "Ruh eşimle o diğer tarafa göçene kadar bana altmış yedi muhteşem yıl lütfedildi ve anneniz de kalkmış kendinden konuşmaktan hoşlandığı kadar farklı maya türlerinden de konuşmaktan hoşlanan biriyle birlikte olabileceğimi sanıyor öyle mi?"

Olive kahkahasını dizginledi. "Ama sen ve Büyükbabam Jethro, Bay Gingham'la eskiden arkadaş değil miydiniz?"

"Tam da bu yüzden onun o etkileyici şekil değiştiren gülümsemesinin altında cafcaflı bir geveze olduğunu biliyorum."

Rose gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerken suya dayanıklı rimel sürdüğü için şükrediyordu.

"Sen neye gülüyorsun hiçbir fikrim yok, genç hanım." Edie, Rose'a mağrurca gülümsedi. "Annen senin için de özel birini çağırdı."

Rose'un kahkahası anında kesildi. "Bekle, ne?"

"Değiş tokuş yapalım mı? Kendimi jaguar olarak görmek hep yapılacaklar listemde vardı."

Olive dudağını ısırarak alayla güldü. "Sanırım puma demek istedin, Büyükanne."

"Ben ne dediğimi biliyorum, tatlım. Pumadan ziyade daha çok bir jaguarım."

Rose yanlış duymuş olmayı diliyordu. "Christina *benim* için birini mi çağırdı?"

Edie nazikçe kalkıp kapıyı Bay Gingham'ın ekşi hamurlu ekmek hakkında derin bir muhabbete girdiği Rose'un geniş omuzlu dağ aslanı babasını ve kusursuzca giyinen üçüncü adamı görebileceği şekilde genişçe araladı.

Tanıdık iyi giyimli bir adamdı bu.

Oldukça parlak küfürler eden Rose mutfağın güvenli kollarına çekildi. "*Julius Kontos mu?!* Christina ne halt yemeye şeytan Konsey Üyesi'ni davet etti?"

"Muhtemelen seni Doğaüstü Güçler Konseyi'ne mümkün olduğunca yakın tutmayı umuyor," diye cevapladı Olive. "Annem hazırda planı olmadan hareket etmez. Biliyorsun."

"Bunun olmasının imkânı yok... Yani benle Julius ve Konsey'le hiçbir işim olmaz." Büyükannesine özür dilercesine baktı. "Alınma, Büyükanne."

"Alınmadım, tatlım. Ama sormak zorundayım... Neden yakışıklı şeytan fikri hoşuna gitmedi? Göze güzel geldiği ortada, bir de o gülüşü..." Edie gözlerini göğe çevirdi. "Üzgünüm, aşkım. Sen hep kalbimde olacaksın."

"En son biriyle çıktığım son seferi ikiniz de unuttunuz mu?"

Edie onu bastırdı. "Kardeşin Violet, Valentin'in fırsatçı bir adi ahmak olduğunu söylüyor. Julius'ın adil olması dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum, eh bir de Konsey'deki sağlam üyelerden biri. Adamın güzel olduğunu da itiraf etmen lazım. Birkaç yaş genç olsam büyükbabanızın beni öbür taraftaki buluşmamızda affetmesi gerekebilirdi. O çocuk kesinlikle Serbest Geçiş Listemde."

Rose burnunu kırıştırdı. "Lütfen öyle şeyler söyleme. Hiçbir zaman."

Olive gözlüklerini burnundan yukarı doğru iterken gözlerinde haylaz bir parıltı vardı. "Üçüzlük radarım bozulmadıysa bence Rose'un yakışıklı Konsey Üyesi'ni reddetmesinin sebebi Julius Kontos'la ilgilenmesinin önüne geçecek başka birine ilgi duymasından kaynaklanıyor. Christina'ya, teninin parlamasına sebep olacak biriyle görüştüğünü söylesene. Bu onu vazgeçirebilir. Biraz şüpheliyim ama denemeye değer."

Rose penceredeki yansımasına baktı.

Kahretsin. Teni *parlıyordu* ama hiçbir kutsal müdahale ya da büyü Christina Maxwell'in çoktan harekete geçirdiği bir eylemden vazgeçmesini sağlayamazdı.

"Bir gidip diğerleri neden geç kalmış bakayım." Rose'un annesinin sesi kapının diğer tarafından yankılandı.

Christina mutfağa adım attığında bakışları üç suçlu ifadede gezindi. "Tanrıça aşkına burada ne halt ediyorsunuz?"

"Saklanıyoruz?" diye dalga geçti Olive.

Christina'nın bastırdığı dudakları düz bir çizgi halindeydi. "Ben de Violet balayındayken sarkastik yorumlardan bu gece uzağız sanıyordum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma."

Rose sırıttı. Küçük kardeşinin uyuyamaması dışında neyi vardı bilmiyordu ama bu inanılmaz keyifliydi... Ta ki annesinin dikkati kendine çevrilene kadar.

Rose yutkundu. "Kalamayacağımı söylemek için uğradım. İşle ilgili acil durum. Çok önemli."

Rose bahanesinin ezikliği yüzünden utanıyordu. Olive de aynı şekilde olduğu için gülümsemesini bastırmak için yan döndü.

Anneleriyse bu yemi hiç de yutmamıştı. "İşle ilgili acil durum yüzünden kalamayacağını söylemek için bir saat yol mu

geldin? Bronx'ta eve nasıl dönemeyeceğini bulamayan yolda kalmış birileri mi bekliyor?"

"Artık Ryde yapmıyorum. Çok fazla... trafik oluyordu." Rose içten içe gözlerini devirdi. "Vi'nin eski işini aldım. *Potion's*'taki."

Christina gelmeyecek olan nükteyi beklerken ona bakmayı sürdürdü.

Rose işiteceği öğütleri bekliyordu. Annesi bu öğütler konusunda meşhurdu ve sıklıkla Maxwell soyadı, görevleri ve sorumluluğu hakkında böbürlenip dururdu. Ancak sadece burnunun kemerini sıktı ve iç çekti. "Migren ilacımın dozunu artırmamın sebebi sizsiniz. Böyle giderse hiçbir zaman kucağıma alıp şımartabileceğim torunlarım olmayacak."

Rose ve Olive birbirlerine baktılar.

"Bir keresinde Vi'nin toplum merkezindeki çocukların bakteri ve edepsizlik yaydıklarını söylememiş miydin?" diye sordu Rose.

Christina'nın mahzun ifadesi öfkeli bir hal aldı. "Onlar *başkalarının* torunları. Benim değil. Neden öyle şaşırdınız? Tabii ki peşlerinden koşabilecek kadar gençken büyükanne olmak istediğimden daha önce bahsetmiştim. Gerçi elbette bana *büyükanne* demeyecekler. Mesela 'bibi' uygun bir seçenek."

Rose başını iki yana salladı. "Bahsetmemiştin."

Olive de onu onayladı. "Hem de hiç."

Christina gözlerini devirdi. "Demek ki dinlememişsiniz."

Rose annesinin bedenini ele geçiren bu yeni kişiyi ürkütmek istemediği için dikkatle yaklaştı. "Kötü haber veren kişi olmak istemezdim ama Vi yeni Eş olayı ve Yüce Cadılığı öğrenmekle çok meşgul ve Olly'nin de-"

"Sahip olduğum tüm bitkiler ölüyor. Yapay değillerse tabii. En azından onları yüzde elli şansla hayatta tutabiliyorum," diye araya girdi Olly hızla.

"Ben de zar zor geçiniyorum," diye ekledi Rose.

"Bu gece Julius Kontos'u çağırmamın sebebi bu." Christina, Rose'un koluna girerek onu yemek odasına açılan kapıya sürükledi. "Onun gibi bir şeytan yanındayken zar zor geçinmekle falan uğraşmazsın. Gençken cankurtaran olduğunu duydum, seni hayatta tutar."

...göz açıp kapayıncaya kadar eski Christina dönmüştü.

Yalandan apandisti patlamış gibi yapması için çok mu geçti?

Anneleri oturma düzenini yapmak için gereksiz yönlendirmelerde bulunurken üç adamın kafası da onlara döndü. Christina'nın öfkesine rağmen Edie, Bay Gingham'ın yanına oturmayı veto ederek Olive ve Rose'un arasına geçti. Ne yazık ki Konsey Üyesi bir diğer adıyla Damian'ın ağabeyi Julius da Rose'un diğer tarafındaydı ve cadının oturması için sandalyesini çekti.

Julius kıkırdayarak ona yaklaştı. "Bebeklerimi doğurmak için hevesli olmamanızı kişisel algılamayacağım, Bayan Maxwell."

Rose'un rengi attı. "Affedersiniz?"

Adam kulağına dokundu.

"Yüce Tanrıça aşkına. Siz şeytanlar ve süper duyularınız..."

"Ve koku almamız." Saygılı bir şekilde havayı koklayarak sırıttı. "Bu sabah kardeşimle nasıldı? Keyfiniz yerindedir umarım?"

Rose ağzının açık kalmasının zar zor önüne geçti. "Etkilenmeli miyim yoksa tiksinmeli miyim bilmiyorum."

"Belki de ikisinden de birazcık olmalı." Julius suyunu yudumladı. "Ancak korkma, Rose. Bu akşamla ilgili annenin niyetinin tamamen farkında olsam da daveti kabul etmemin sebebi o değildi."

"Değil miydi?"

"Evet."

"Neden buradasın o zaman?"

Adam sırıtarak biraz daha eğildi. "Sana bir iş teklif etmek için buradayım, Bayan Maxwell."

"Bir işim var."

"Doğru. Bir vampirin işlettiği kalitesiz küçük bar. O bir iş değil... Zaman geçirmek için bir eğlence. Özel yeteneklerine daha çok uyacak bir teklifim var. Sihir temalı turist tuzağında çalışırken ziyan ettiğin yeteneklerine."

"Yeteneklerim neye daha çok uyuyor?"

Adamın gülümsemesi genişlerken gözlerinin kenarlarındaki çizgiler kırıştı. "Kelle avcılığı yapmayı hiç düşündün mü?"

Rose adamın dalga geçmesini bekledi ama hiçbir şey duyamayınca güldü. "Ciddi olamazsın."

"Neden?" diye meydan okudu adam.

Rose masadakilere bakarak kimsenin sohbetlerine kulak kesilmediğine emin oldu. Şanslıydı ki annesi, Bay Gingham'a kasabanın birkaç kilometre dışında açacakları ve zevkle yapacakları yeni işleri olan Doğaüstü Ruhlar Şaraphanesi'nden bahsediyordu.

Rose sesini alçalttı. "Çünkü o Gryndor olayından bir çizik bile almadan sıyrıldığımı söyleyemem, çünkü *aldım.* Kendime özgü bir çift kanat çıkartmamamın tek sebebi Damian'ın o kötü kokan merhemi."

Julius'ın bakışları onun koluna çevrildi. "Talihsiz bir kaza yüzünden vazgeçecek bir tipe hiç benzemiyorsun. Zannediyorum ki kardeşimin ihtiyatlılığı eninde sonunda sana da bulaşmış. Bu gerçekleşmeden araya girebilmeyi umut ediyordum."

Rose savunmaya geçti, ancak kendi için değildi. "Kendisi için en iyi olanı yaptığı için Damian'ı ciddiye almaman bence hiç adil değil. Avlanmaktan keyif almıyorsa yapmamalı."

Julius'ın tek kaşı havalandı. "Sana neden vazgeçtiğini söyledi mi? Belki de küçük kardeşim için hâlâ umut vardır. Tek kişilik yakın çevresinin dışındakilerle paylaştığını sanmıyordum."

Rose, Damian'ın kendisiyle önemli bir şeyi paylaştığını düşününce bile içine beklenmedik bir heyecan yayıldı.

"Bana lanetten haberdar olduğunu söylersen oturduğum yerden düşüp bayılacağım."

Rose'un bakışları Julius'ınkilere çevrildi. "Lanet mi?"

"Eski cadı sevgilisinin ona yaptığı hani."

Rose boş boş ona bakarken ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Aşkı bulmasının ardından ruhunu ve insanlığını kaybetme tehdidiyle karşılaşması Avcılık'ı ardında bırakmasına sebep oldu. Benim baş belası, kelle avcısı kardeşim yalan bir hayatı yaşamak için bunlardan vazgeçti." Julius ruhsuzca gülümsedi. "Senin başına da bu gelirse üzülürüm, Rose. Üç üst seviye şeytanı senin Gryndorlara yaptığın gibi hızlıca ve etkili bir şekilde etkisiz hâle getiren *hiç* kimseyi görmedim. Üstelik yıllar boyunca birçok dövüşe şahitlik ettim. En azından teklifimi düşüneceğini söyle."

Rose ne düşüneceğini bilmiyordu... Beklenmedik iş teklifi hakkında da Damian hakkında da.

Lanetlenmiş miydi? Bir cadı tarafından? Üstelik reçeteli ilaçlara rağmen geçmeyen şekil değiştiren piresi ya da bir sivilce değildi bu. Birisi onu öyle fena lanetlemişti ki tüm ruhu tehlikedeydi öyle mi?

Bu *Hüner* isteyen türde bir Sihirdi ve cadıların adını çıkarıyordu.

Yapılacak milyonlarca şey ve tamir edilecek bir çit olmasına rağmen Damian bakışlarını ahırın arka kısmında Rose'un heyecanla Akceviz'le ilgilendiği yerden alamıyordu. Karşısına küçük bir tripod kurmuş ve günlük rutinler sırasında Terrance'la her yere taşıdıkları bu kameraya karşı konuşuyordu.

Ahırları temizle?

Video.

Yemek kaplarını doldur?

Video.

Damian insanlar kurt dökme tedavisi gören yavruları izlerken neden bu kadar büyüleniyor anlamıyordu ama sabah çalışırken kendisini izlemiş ve köpek sağlığıyla ilgili bir milyon tane soru sormuşlardı. Zalim insanların her gün hayvanlara zarar verdiğini gördükten sonra hâlâ aksini savunan insanlar olduğunu bilmek güzeldi.

Artan bağışlar ve Gryndor bozgunundan gelen para sağ olsun Damian, en çok gerekli ilaçları, çit malzemelerini ve barınağın risksiz bir bölgeye dönüşmesini sağlayacak gerekli ıvır zıvırları almak için yapı markete uğramıştı. Özellikle Miguel'in evinin yakınındaki o boş duran, en uzak ahır kullanılmayacak durumda olacak kadar yıkık haldeydi.

Devasa yapılacaklar listesinde tek bir maddeye tik atılmıştı ama aylardır yeterli sermaye olmadığı için hiçbir şeye tik atamayınca o bir tik bile insana zafer nişanı gibi geliyordu. Damian

bile günün güzel bir güne dönüştüğünü düşünmekten kendini alamıyordu.

"Ah, Tanrıça aşkına." Rose seksi bir şekilde nefesi kesilerek yeni çit direğini yere saplayan Damian'a bakıyordu. "Bir gülümseme mi gördüm? Damian Adams gülümsüyor mu yoksa gözüme yine saman mı kaçtı?"

"Hayır ama saçında var. Gel buraya." Damian daha da genişçe gülümseyerek eldivenlerini çıkardı ve Rose'un at kuyruğundaki saman parçasını alıp parmaklarını yanaklarında gezdirdi.

"Eminim şu an vücudumdaki en az iğrenç şey oydu." Rose kirli kot pantolonuna ve çamurla kaplı botlarına baktı.

Damian da onu süzmekten kendini alamadı, lanet olsun...

Anında sertleşmeye başlamıştı ve ereksiyonu fermuarını zorluyordu. Evinde geçirdikleri gecenin üzerinden günler geçmişti ve Damian daha önce cinsel bir ilişki için vakit bulabilmiş olmasına rağmen artık bulamıyordu.

Belli ki Rose da bulamıyordu.

Kızın karamel gözleri onu şehvetli bir bakışla süzdü. "Etrafta insanlar varken bana öyle bakmamalısın, doktor. Pek gizli hareket etmiyorsun."

Damian, Miguel ve Terrance'ın atları bölmelerine götürdükleri yere baktı. Neredeyse yüz metre ya da daha fazla uzaktaydılar ve ikiliyi fark etmiyorlardı bile. "Bir şey göremeyecek kadar uzaklar."

Ancak Damian risk alacak birisi değildi... en azından artık değildi.

Parmaklarını Rose'unkilere dolayarak onu kamyonetin ön kaputuna doğru çekti ki bu canavar gibi araba diğerlerinin onları görmesine engel olsun. Sonra Rose'u soğuk metale yasladı ve kızın kesilen nefesini yutarak kavururcasına onu öpmeye baş-

ladı. Rose, Damian'ın ereksiyonu karnına yaslanana kadar onu kendine çekti.

Cadı sırıtıyordu. "Kamera arkasında bu yaşanırken çitleri çakmak zor olmuştur."

"Ne kadar zordu bilemezsin." Bir elini kızın kalçasına koyarak diğer eliyle Rose'un bacağını beline doladığı harika bir pozisyon aldı.

Rose kıkırdadı. Elleri Damian'ın göğsünden aşağı doğru kayarak tişörtünün altına uzandı. "Ah, bence bilirim. Sana bir kez daha bahsetmiştim, ben iş bitiriciyimdir. Bir şeyleri çözmeyi severim ve bu küçük sorununu çözmeyi de çok isterim."

Damian ağzını, Rose'un boynunun kıvrımına gömdükten sonra dudaklarıyla kulağını okşadı. "Öyle mi, küçük cadı?"

"Öyle olmasa söylemezdim."

Rose kalçalarını adamın sızlayan sertliğine sürttüğünde Damian'ın kıkırtısı iniltiye dönüştü.

Miguel ve Terrance'ın sesleri bahçenin diğer tarafından yankılandığında Damian nerede olduklarının farkına vardı. Derin, şehvetli bir iç çekişin ardından Damin dudaklarını sıfır istekle kızın bedeninden ayırdı. "Sana şu an burada sahip olmak istememe rağmen birilerinin izlemesini isteyecek ruh halinde değilim."

"Bazen öyle bir ruh halinde mi oluyorsun yani?" diye takıldı Rose.

Damian göz kırparak Rose'un yanaklarına ve boynuna yayılan kızarıklığın keyfini çıkardı. "Senin şu seks-arkadaşlığı programına devam ettiğimiz müddetçe birbirimizin küçük garip zevklerini ve tahrik olduğu şeyleri öğreneceğiz. İtiraf etmeliyim, seninkileri keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Rose'un bakışları gergin bir şekilde ondan ayrılarak göz temaslarını kesti.

"Hey." Damian onun çenesini tutarak nazikçe tekrar gözlerine bakmasını sağladı. "Şimdi kaçmana sebep olacak ne söyledim? Seyirci konusunda şaka yapıyordum... çoğunlukla."

"Kaçmıyorum. Aynı yerde duruyorum."

Damian kaşlarını çattı. "Rose..."

Rose iç çekerken acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Beni nelerin tahrik ettiğini bilmiyorum... birkaç şey dışında."

"Ne halttan bahsediyorsun sen?"

"Sana bir seks programı sunup *beni hemen becer* konuşması yaptığım için kendi hakkımda yanlış bir izlenim bırakmış olabilirim." Rose alt dudağını ısırınca Damian başparmağıyla nazikçe okşayarak dudağını kurtardı. "Deneyimlerimin en iyisini 'donuk' olarak tanımlayabilirim. En beteri de monoton. Şu anki orgazm donörü hariç tabii."

Damian kelimelerini dikkatle seçerek konuşmaya çalıştı, çok fazla detay bilmeyi tabii ki istemiyordu ama... "Eski sevgilin..."

"Her yönden ve hayal edilebilir her anlamda bir narsisti. Davih Hahn'a bekaretimi kaybettiğimden beri Bay Kımıl en yakın arkadaşım."

Damian'ın öfkesi içindeki şeytanın yüzeye çekilmesine sebep oldu.

Sert bir hareketli kızı rahatça ereksiyonuna doğru çekti. "Kahrolsun ki benimleyken Bay Kımıl'ı kullanmanın tek sebebinin biraz deney yapalım diye onu çekmecenden çıkarmana karar vermemiz olacağına söz veriyorum. Bundan sonra kendim boşalmadan seni en az iki kez boşaltmak benim kişisel görevim hâline geldi ve... ben boşaldığımda da sen üçüncüye geliyor olacaksın."

Rose'un kaşları havalanırken dudakları kıvrıldı. "Üç kez mi? Biraz ihtiraslı."

"Üç kez hiçbir şey değil, küçük cadı. Büyük ihtimalle ikimizin de devam edemeyeceği noktaya gelene kadar iki katına çıkarız. Miguel ve Terry'ye bugünü sonlandırmalarını söyleyeyim mi? Böylece sana ne kadar ihtiraslı olduğumu ispat edebilirim."

"Evet deyip bu teklifi kabul etmek istesem de başka bir yere gitmem gerekiyor ve programı değiştiremem."

"Altı orgazmı reddetmenin sebebi nedir?"

"Kardeşlerimle akşam yemeği ve geç kalınmış bir kız kardeş sohbeti... ve sonra yapmam gereken birkaç şey var." Bakışları tekrar uzaklaşmıştı.

Damian onu dikkatle süzdü. Rose ona her şeyi söylemiyordu. "Hepsinin bu olduğuna emin misin?"

"Sadece şu an zihnimi meşgul eden çok fazla şey var. Annemin akşam yemeği organizasyonlarından birini her atlattığımda böyle olur." Rose gülümsese de bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "Annem olmadığı biri gibi davranmaya başladı ve o biri de torun istediğine karar verdi."

Damian gülerek onun bir tutam saçıyla oynamaya başladı. "Demek torun, ha?"

"Hatta mükemmel damadı da davet etmiş. Yakışıklı. Akıllı. Alakadar. Ve ağabeyin."

Damian'ın midesi düğüm olurken parmakları Rose'un yanağında donup kaldı. "Annen sana Julius'ı mu ayarladı?"

"Denedi ve başarısız oldu, acınası bir şekilde."

"Julius tüm geceyi kendisi ve başardıkları hakkında konuşarak mı geçirdi?"

"Aslında çoğunu senin hakkında konuşarak geçirdik." Rose tekrar alt dudağını ısırırken tereddüt ediyor gibiydi. "Bana lanetten bahsetmemiştin."

Damian dondu.

Tüm düşünceleri. Tüm hareketleri. Rose tekrar konuşana kadar kendisinin konuşabileceğini hatırlayamamıştı bile. Kızı bırakarak geri çekildi ve aralarına ihtiyaç duyduğu alanı koydu. Bunu fark etmemek imkânsız olduğu için Rose'un yüzüne bir kırgınlık yayıldı. Damian bu hareketini geri alabilmeyi diliyordu.

Ancak olduğu yerde durdu. "Söylemedim ve bir sebebi vardı. Yaptığımız şeyle bir alakası yok."

"Alakası yok mu?"

Damian başını iki yana salladı. "Bu SAA'da bağlanmak yok, değil mi? Bağlanmak yoksa hisler de yok. Hisler yoksa bir milyon yıl önce olmuş bir şeyi anlatma yükümlülüğüm yok."

"Bir cadının seni lanetlemesinden bahsetmişken..." Rose şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Bu senin için sorun değil mi? *Daha* fazlasını hiç deneyimlememek?"

Damian öfkeyle elini saçlarında gezdirdikten sonra kalan çit malzemelerini kamyonetin arkasına yükleyerek konuşmadan kaçmaya çalıştı. "Başka bir seçeneğim yok. Bir Ruh Laneti'ydi. Laneti yapan cadı istese bile geri dönüşü yok, ki onun da istemediğini garanti ederim."

Cal'den birkaç kez bunu istedikten sonra cadının hayatını kolaylaştırmak için bir şey yapmayacağını anlamış ve dersini almıştı... Artık dersi her neyse. Hatta laneti kaldırabilmeleri umuduyla farklı cadılar da aramıştı ama eski sevgilisiyle ilgili önemli bir detay varsa o da sihir yeteneklerinin yanı sıra yaman birisi olmasıydı.

Hiç kimsenin laneti bozmaya gücü yetmemişti. Damian'ın bununla baş etmesi gerekiyordu.

Rose, kamyonetin arka tarafına doğru Damian'ı takip ettiğine göre belli ki pes etmemişti. "Bu doğru olduğu anlamına gelmiyor, Damian."

"Hayır." Damian bagaj kapağını kapattıktan sonra arkasını dönünce Rose'u ellerini beline koymuş gözleri öfkeyle parlarken buldu. "Ama öyle. Bunu kabul edip hayatıma devam etmek dışında bir seçeneğim yok. Eğer sen de böyle yapamayacaksan o zaman daha fazla ilerlemek zorunda değiliz."

Rose bu öneriyle irkilerek gözlerini kırpıştırdı. "Anlaşmamızı bitirmek mi istiyorsun?"

"Hayır tabii ki." Damian, Rose'a geri çekilmesi ya da kendisinden uzaklaşması için alan tanıyarak ona yavaşça yaklaştı. Rose ikisini de yapmayınca kollarını nazikçe onun beline sarıp kızı kendine çekti. "Hayır, küçük cadı, istemiyorum. Miguel ve Terrance'a gitmelerini söyleyip seni yukarı taşımak ve ikimizin de bilinci kapanana kadar seni becermek istiyorum... ama senin başka planların var."

Rose avuçlarını adamın kollarında gezdirerek ensesindeki saçlarla oynamaya başladı. Dokunuşu, Damian'ın teninin derinliklerinde bir yangın başlamasına sebep oldu. "Pis dövüşüyorsun ama bunu zaten biliyorsun değil mi?"

"Konu düzüşmek ve orgazmsa her şey mübah bebeğim."

Rose kıkırdayarak Damian'ın kolları arasında kıpırdandı. "Olabilir, ayrıca teklifini ne kadar istersem isteyeyim, Kızlar Gecesi'ni ekersem sebep olabileceğim Vi'nin hiddetinden daha çok korkuyorum. Tüm bu orgazm sohbetine karşı aklım gayet başında ama evlat edinme panayırı gibi bir fikrim daha var. Fa-

kat hâlâ bir plan yapmaya çalışıyorum. Paylaşmaya hazır olunca haber veririm."

"Kulağa güzel geliyor... ama bunu çıplakken ve yatağımdayken paylaşırsan daha da güzel gelir."

"Bu gece işlerim ne zaman bitecek bir bakarım, belki sonra seni ararım."

Damian güldü. "Beni sekse mi davet edeceksin?"

"Sanırım bekleyip görmen gerekiyor, değil mi?"

Rose nazlı bir şekilde göz kırparak ahıra doğru ilerledi ve Miguel'le vedalaştı. Damian'ın yapabildiği tek şey bakmak ve kısa bir süre içinde Rose'un arabasına binmesini izlemekti. Onun gidişini izlemekle o kadar meşguldü ki Terrance'ı da çocuğun yüzündeki bilmiş sırıtmayı da görmemişti.

"Çok havalı, değil mi?" Çocuk, Damian'ın düşüncelerini bölmüştü. "Şaşırmamam lazım biliyorum. Yüce Cadı olmak için eğitilen birinin aşırı havalı bir Doğaüstü olması normal ama yine de... Gerçek bir Doğaüstü kelle avcısını tanıdığımı birilerine söylemek için sabırsızlanıyorum."

Damian'ın midesinde bovling topu büyüklüğünde bir düğüm oluştu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Terr."

Terrance çenesiyle Rose'un arabasının yolda ilerlediği yönü işaret etti. "Rose. Kelle avcılığı kulübüne katılınca sence bana bir imza verir mi?"

"Rose bir kelle avcısı değil ki... Doğaüstü olsun ya da olmasın."

Terrance'ın heyecanlı gülümsemesi solunca yüzünde gerilen bir ifade kaldı. "Ah. Şey. Sana söyledi sandım. Bana söylemedi ama sabah Jasper'ı tımarlarken onunla konuşuyordu ve ben de Akceviz'in yandaki bölmesindeydim ve duydum işte... Boş ver."

Rose atla konuşmuştu.

Rose ata kelle avcısı olduğundan mı bahsetmişti?

Damian bir ses çıkmasına sebep olacak şekilde çenesini sıktı. "Jasper'a başka bir şey söylediğini duydun mu?"

"Yok, en azından anladığım bir şey yok." Terrance tuhaf bir şekilde kıpırdanıyordu. "Belki de büyükannesi için yapıyordur... ya da kardeşi için. Onlar büyük birer cadı lideri, değil mi?"

Damian'ın içinden bir ses Rose'un Avcılık fikrini Edie'den ya da kardeşinden almadığını söylüyordu. Eğer kızın omuzlarına oturmuş ona tavsiye veren bir melek bir de şeytan varsa o şeytanın ismi kesinlikle Julius'tu.

"Miguel'e, bu gece ona bir kapanış borçlu olacağımı söyle. Çıkmam lazım." Damian eldivenlerini çocuğa doğru atarak motosikletinin anahtarlarını almak için hızla ofise koştu. Ardından kendine has bir ava çıktı.

Azılı bir şekil değiştirenin, aksi bir şeytanın ya da açgözlü bir vampirin peşinde değildi.

O seksi cadının peşine düşmüştü.

13

Yelkenler Fora (Pantolonsuz Ekspres)

Rose trafik ışığı yanmadan acele hareket ederek taksinin önüne atladı ve hızla karşı kaldırıma geçti. Şoför kornaya bassa da bu kalabalığı dağıtmak yerine daha fazla kişinin yola çıkmasına sebep olunca adam sabırsızca ellerini kaldırırken beklemek zorunda kaldı.

Rose güldü. New York'u seviyordu. Hep sevmişti ama artık Meşru Yüce Cadı olmadığı için yürüyüp gitmek yerine artık *şehirde* yaşamak için daha fazla vakit harcıyordu. Burası hakkında daha önce hiç duymadığı şeyler, hiç gitmediği yerler vardı ve bunu düzeltmeye kararlıydı.

The Eagles'ın "*Witchy Woman*" melodisi çantasından yükselirken yanından geçip giden insanlar ona baktı.

Rose, Violet için seçtiği zil sesini fark edince aramayı yanıtladı. "Akşam yemeğini ekmesen iyi edersin. Üçümüzün oturup konuşabilme şansı bulmamızın üzerinden çok uzun zaman geçti

ve sana yazmıştım, Olly için endişeleniyorum. Üçüz olarak bir araya gelme ihtiyacı duymaya başlıyoruz."

"Sana da merhaba," dedi Vi, sesi keyifliydi. "Ve hayır, ekmiyorum. Lincoln'ı ve tüm o seksi şekil değiştiren homurtularını sevsem de benim de kız kardeşler olarak vakit geçirmeye ihtiyacım var. En küçük rahimdaşımıza gelirsek de şu an Olly'yi almak için ofise uğruyorum."

"NYÜ[16]'den mi? Hafta sonu orada ne yapıyor?"

"Söylemedi ama bana kalırsa ev arkadaşından kaçmak için burada uyuyor."

"Durumun kötü olduğunu biliyordum fakat *bu* kadar kötü olduğunu düşünmemiştim." Rose durup kardeşinin daracık üniversite ofisini düşündü. "Bir dakika... nerede uyuyor ki? Yerden tavana kadar kitaplar varken masaya bile yer yok."

"Onu tanıyorsam kitaplardan kendine masa yapmıştır," diye dalga geçti Vi.

Rose'un fikir üretme mekanizması çoktan çalışmaya başlamış, çözüm arıyordu. "Belki onu benim yanıma taşınmaya ikna edebilirim..."

"Stüdyoya mı? Oraya birisi taşınırsa sürekli birbirinize takılıp durursunuz. Benim şansım daha yüksek."

"Yeni evli, yeni Eş bulmuş ve yeni Bağ Kurmuş bir çift olarak mı?" Rose alayla güldükten sonra sağa döndü ve bir blok daha yürüdü. "İkimiz de bunu asla kabul etmeyeceğini biliyoruz. Yakında annemle babamın yanına geri taşınır."

Vi kıkırdamaktan kendini alamadı. *Ne olursa olsun asla* hiçbiri *bunu* kabul edecek noktaya gelmezdi. Evden ilk ayrıldıkları zaman süpürge ve kazanların çarpıştığı bir tartışma çıkmıştı.

16 New York Üniversitesi -çn.

"Bir şey bulmamız lazım," dedi Rose. "Annemin 'aile' yemeğinde, makyaj karavanına adım atmamış bir yürüyen ölüden farksızdı."

"Sayıca güçlüyüz. Akıllıca bir fikir. Sizi almamı istemediğinize emin misin bu arada? Benim için sorun olmaz."

Rose en yakındaki sokak tabelasına baktıktan sonra sırıttı. "Hızlıca bir yere uğramam lazım, seninle restoranda buluşurum. Benden önce gidersen de ne sevdiğimi biliyorsun. Sipariş verirsin."

"Mantarlı herhangi bir şey, anlaşıldı."

Rose gözlerini devirdikten sonra Vi'nin yenilir mantarlara karşı nefretine güldü.

"Ah, şey kapatmadan önce," diye ekledi Vi, "bu bir yere uğrama olayının şu tanıdık yakışıklı hayvan doktoruyla alakası var mı?"

Şey, bu çok rastgele bir soruydu. Rose'un alarm sistemi içten içe devreye girdi. "Hayır... Neden sordun?"

"Bir sebebi yok. Seni seviyorum!" Vi telefonu kapattı.

Rose telefonunu tekrar çantasına soktu. Uzaktan yaklaştıkça gürültüsü artan bir motosiklet motorunun sesini duyunca ensesindeki tüyler ürperdi. Tanıdık bir kasklı kafa kendisine doğru döndüğünde adam da motor da kaldırıma doğru dönmüştü.

Damian'ı görünce Rose duraksadı.

Adam üstünü değiştirmemişti, barınakta giydiği aynı kirli pantolonu ve tişörtü giyiyordu. Sadece üzerine bir deri ceket almıştı ancak onun da fermuarı serin havaya rağmen açıktı.

Rose'un kalp atışları hızlanırken ayaklarını hareket etmeye zorladı. "Neden sana tesadüf eseri rastlamadığımı düşünüyorum?"

"Çünkü değil. Nerede olduğunu bulmam gerekince kardeşin o Arkadaşını Bul uygulamasını kullanmaya çok hevesliydi."

"Hiç de ürkütücü değil," diye dalga geçti Rose.

Damian'ın dudakları düz bir çizgi halindeydi. "Konuşmamız lazım."

Ah lanet olsun. Bu iki kelime hiçbir zaman iyi sonuç vermezdi ve Rose sonrasında gelecekleri dinleyemeyecek kadar iyi bir ruh halindeydi.

"Üzgünüm, bir yere gitmem gerekiyor." *Ve pantolonların da inmesi gerekiyor,* diye düşündü Rose sersem gibi. "Sonraki metro durağından Q metrosunu yakalamazsam geç kalırım."

Pantolonsuz Ekspres kimseyi beklemezdi. Yağmuru. Sıcağı. Doluyu. Gecenin karanlığını. Etkinliğin standartları bir posta ofisininkiyle aynıydı, hatta muhtemelen fazlası da vardı.

Rose yürümeye devam ederken Damian iç çekerek Harley'ini arkada bıraktı ve kolaylıkla kıza yetişti. "Birkaç dakika geç kalırsan kardeşlerin anlar. Ayrıca, Q metrosunu kaçırırsan da diğerine binersin. İki üç dakikada bir geçiyor."

"Geç kalmaktan endişelendiğim şey Vi ve Olly'yle akşam yemeği değil." Rose ne gülümsemesini ne de yapacağı şeye karşı heyecanını gizleyebiliyordu.

Harper'a ona vekaleten etkinliğe katılacağını ilk söylediğinde gerçekten gitmek gibi bir niyeti yoktu. Daha çok *yapabilir miyim, yapmalı mıyım, yapacak mıyım* durumuydu. Düşündükçe bu fikri daha çok sevmişti... Özellikle de annesinin partisinden ve Julius'la yaptığı sohbetin üzerine düşünmesinden sonra.

Otuz üç yıllık hayatında Rose Maxwell kendisi için hiçbir şey yapmamıştı.

Tamam, bu tam olarak doğru değildi. Çocuklar aç gözlü küçük yaratıklar olarak bilinirlerdi ve muhtemelen de Rose'un onlardan farkı yoktu ama Edie'nin adımlarını takip edecek cadı o olduğunda bu durum da netleşmemiş miydi?

Kendisi için hiçbir şey yapmamıştı... Violet'ın stüdyo dairesine taşınmak bile kendisi için değildi. Evet, her şey değişip gelişirken kendine ait bir alanı olmuştu ama aynı zamanda Vi'nin aylar sürecek kira sözleşmesini feshedip ceza ödemesi de gerekmemişti.

Damian'la yaptığı SAA ve Pantolonsuz Ekspres *kendisi* istediği için yaptığı üzücü birkaç şeyden biriydi ve ikisi de geçen yılki Rose Maxwell'in aklına bile gelmeyecek şeylerdi. Potansiyel manşet olma ihtimali bir yana, en asi fantezilerinde bile bunu düşünmemişti.

Çünkü *eğlenceliydi.*

Heyecan vericiydi.

Yüzlerce New Yorkluyla unutulmaz bir metro yolculuğunda pantolonlarını indirmek, Damian'la çıplak vakit geçirmekle aynı tepkiye sebep olacaktı. Tabii orgazmlar hariç.

Yani belki tam olarak öyle değildi... ama kesinlikle canlandırıcı bir tepkiye sebep olacaktı.

Rose saate bakıp küfrettikten sonra hızlandı ve evleriyle işleri arasında gidip gelen insan kalabalığının arasından ilerledi. Ancak çeşme görüş açısına girince yavaşlamıştı.

Sinirlendiği açıkça görülen Damian, Union Meydanı'nda artan kalabalığa baktı. "Bu da ne?"

Rose sırıttı. "Başlama noktası."

"Neyin başlama noktası?"

"Merhabalar, metro yolcusu dostlarım!" Bir adam faal olmayan çeşmenin kenarına zıpladı. Elindeki megafon gürültülü tiz bir ses çıkarıyordu. Yirmilerinin sonlarındaki adam dikkatleri üzerine çekmek için el sallayarak heyecanlı kalabalığın sakinleşmesini bekledi. "Hepinize normalde beklediğimizden daha serin

olan bu yılda yaptığımız Pantolonsuz Ekspresе katıldığınız için teşekkür ederiz! Siz cesurlar arasındaki en cesurlarsınız!"

Kalabalık heyecanla bağırmaya başlarken yüzleri heyecandan ve soğuktan kızarmıştı.

Damian, Rose'a doğru eğildi. "O şey mi dedi-"

"Şşt." Rose eliyle onun ağzını kapattı. "Kuralların üzerinden geçmek üzere."

"Bir numaralı kural," diye seslendi görevli. "Tabii ki... *Pantolon yok!* Bunu söylemeye gerek yok ama bilgi güçtür."

Bir kıkırtı dalgasıyla birlikte alkışlar koptu.

"İki! Tutuklanmanıza sebep olacak hiçbir şey yapmayın."

Kalabalıktan yuhalama sesleri yükseldikten sonra tekrar kahkahalar koptu.

"Evet, evet, çok boktan biliyorum. Ancak düzgün davranırsak her yıl buraya gelebiliyoruz. O yüzden lütfen, *düzgün davranın*! Ve üç... İnanılmaz eğlenin! Herkes çoktan bineceği istasyonu biliyor, bu yüzden pantolonlarınızı çıkarıp harekete geçin!"

Soğuk suya dalış etkinliği dışında Rose aynı anda bu kadar çok insanın pantolonlarını çıkarttığını hiç görmemişti. Kıkırdaması, Damian'ın yanındaki adam eşofmanını çıkarıp gururla *Scooby Doo Speedo* mayosuyla dururken yarı şeytanın gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi olunca Rose'un kıkırtısı katlandı.

Ardından montunun düğmesini açtı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Kızın çıplak bacaklarını düşününce Damian ceketini çıkarıp onu bir cadı burritosu gibi sarmak istiyormuş gibi göründü.

"Bir numaralı kural... Pantolon yok." Rose kot pantolonunu aşağı doğru iterken destek almak için Damian'ın koluna tutundu ve pantolonu spor ayakkabılarının üzerinden çıkardı.

Damian sudan çıkmış balık misali ağzını açıp kapatıyordu. Rose pantolonunu çantasına tıkarken Damian hâlâ konuşma kabiliyetini bulmaya çalışıyordu. Adamın bu şaşkınlığı, Rose'un etkinliğe katılma kararının doğru olduğunu gösteriyordu.

"İyi günler, doktor! Seni sonra ararım!" Adama hafifçe el sallayarak kalabalığa karıştı.

Pantolonsuz Ekspres koordinatörleri birkaç gün önce metro görevlerini aralarında bölmüşlerdi ve Rose'a On Dördüncü Sokak'taki Union Meydanı durağı verilmişti. Şansına bu en yakındaki duraktı. Yani metroyu beklerken popo yanaklarının donmayacağı anlamına geliyordu.

Damian'ın kendisini takip ettiğini fark ettiğinde sokağın köşesini dönmüştü. Adamın yüzü suratsızlığın tanımı gibiydi. Gözleri de kızın pantolonsuz kıçında geziniyordu.

"Bana neden metroya pantolonsuz bindiğini açıkla... ve neden başka bir sürü insanın pantolon giymediğini?" diye sordu.

Rose omuz silkti. "Neden olmasın?"

Adamın kaşları çatıldı. "Sana bir milyon sebep sunabilirim ve bunların hepsi farklı türde bakteriler ve Tanrı bilir başka ne pisliklerin o büyüleyici ve resmen çıplak kıçına temas etmesiyle bağlantılı."

Rose sırıtarak ona cilveyle göz kırptı. "Benden bir şey kaparsın diye mi korkuyorsun, doktor?"

"Et yiyen bir tür bakteri kapmandan korkuyorum."

"Pantolonsuzluk kitabında metroya oturmanın gerekli olduğu yazmıyor. Gayet ayakta da kalabilirim."

İşten eve dönen insanlar pantolonsuz bir kalabalığın metroya doğru indiğini görünce dönüp onlara ikinci kez bakıyorlardı. Bazıları gülüyordu. Bazıları surat asıyordu. Bazıları da anı kayıt altına almak için telefonlarını çıkarıyorlardı. Damian

kızın karşısına geçip telefonunu Rose'a doğru yöneltmeye cesaret eden üniversiteli bir çocuğa ölümcül bir bakış attı. Çocuğun fark edilir şekilde rengi attıktan sonra telefonunu tekrar pantolonunun cebine koyup bakışlarını onlardan ayırıp başka herhangi bir yere çevirdi.

"Sen az önce çocuğa hırladın mı?" diye sordu Rose gözlerini kırpıştırarak. "Gözlerinin hafifçe parladığına da yemin edebilirim."

Rose'un bunu ilk görüşü değildi. Val'le bovling salonundayken ve Kanlı Ay'dayken de aynı şeyin olduğuna yemin edebilirdi.

Damian iç çekti. "Bir yere geçip konuşabilir miyiz... pantolonlar giyinikken?"

"Planlarımı erteleyeceğim kadar önemli ne konuşacağız?"

Damian kollarını göğsünde kavuşturunca bu hareketiyle eskimiş deri ceketinin yumuşak kısmı gerildi. "Yeni bir istihbarattan aldığım habere göre sanıyorum ki ağabeyim sana benim eski aşk hayatımdan fazlasını anlatmış... Bir de iş teklifi mi ne varmış? Boşlukları doldurmak ister misin?"

"*İstihbarat* mı? Ajanlık dünyasının bir parçası olmak için veteriner hekimlikten vaz mı geçtin?" Rose, Damian'ın duruşunu taklit ederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve sonraki metroyu beklemeye başladı. "Ve hayır, boşlukları doldurmak istemiyorum. Özellikle de yüzünde o ekşi ifade varken. Tüm hafta bu etkinliği bekledim. Vazgeçmeyeceğim ve *o* konuşmayı yaparak şu anki neşemin içine de etmeyeceğim."

"Bu kötü bir fikir, küçük cadı."

Bir başka Pantolonsuz Ekspres yolcusu Damian tenini göstermediği için suratını astı. "Dostum, bir numaralı kural. Pantolon yok. Bineceksen pantolonunu gururla indirmen lazım."

Damian hipster çocuğa doğru dönerken göğsünden alçak sesli bir hırıltı yükseldi, gözleri kesinlikle altın rengiyle parlıyordu. "Pantolonumu çıkartmıyorum."

Rose sırıttı. "Ama *bu* bir numaralı kural."

Damian ters ters ona bakıyordu. "Çıkarmayacağım."

"O zaman bu noktada vedalaşıyoruz. Seni sonra ararım, belki o konuşmayı da yaparız."

Metro çığlık atarak durduğunda Rose omzundaki çantasını düzenleyip kalabalığa katılmaya hazırlandı.

"İç çamaşırınla metroya binmene izin vermem mümkün değil. Hem de yalnız."

"Ben yalnız değilim. Bu kadar insan var ya." Rose yanında bekleyen adama baktı. "Yanımda... Üzgünüm, adın neydi?"

"Greyson." Adam sırıtarak elini uzattı.

Rose adamın elini sıktı. "Greyson da burada ve gayet iyi bir yolculuk arkadaşına benziyor."

"En iyisiyimdir."

Damian çok kısa bir an öfkeyle sertçe ona bakınca Rose kazandığını düşündü. Zafer edasıyla sırıtarak metronun kapılarını açmasını bekliyordu. Damian'ın homurtularını duyup ona döndüğünde pantolonuna uzandığını fark etti.

"Ne yapıyorsun sen?" Rose gözlerine inanamıyordu.

"Şükürler olsun ki kahrolası çamaşırımı dün gece yıkamıştım."

Damian kot pantolonunu indirirken Rose gözlerini ondan alamıyordu... ve sonra cadı kahkahasını bastıramadı. Nefes almaya çalışıp da başarısız olurken yaşlar gözlerini yakıyordu.

Damian'ın renkli baksırında büyük güneş gözlükleri takan köpek suratları ve aralara serpiştirilen pofuduk bulutlar ve gülümseyen güneşler vardı.

"Sence komik mi?" diye sordu Damian.

Kız başını sallarken kıkırtısını bastıramıyordu. "Son derece."

"*Şimdi* konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Metro kapılarını açınca Rose'la birlikte kalabalık harekete geçti. "Ama hızlı hareket etmelisin."

Bir milyon yıl geçse bile Damian bu kadar çaresiz olabileceğini hayal edemezdi. Yine de takip ettiği pantolonsuz kadın kadar yarı çıplak insanlarla dolu NY metrosunda hareket ediyordu işte.

Kendisi de bir o kadar çıplaktı.

Bir noktada lafa başlamak için kontrolüne ihtiyaç duyduğu halde durumun kontrolünü tamamen bırakmıştı.

Etraflarındaki insanların keyifli bakışlarını göz ardı ederek Rose'u metroda takip etti. Kız tam da söylediğini yaparak bir yere oturmak yerine en yakındaki direklerden birine tutundu.

Damian'sa kızın bedenini mümkün olduğunca çok gözden korumak için yerini değiştirerek ona doğru eğildi. Sesi yalnızca Rose'un duyabileceği yükseklikteydi. "Jules Avcılık fikrini aklına sokarken ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben o fikri söküp atacağım. Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Rose sert bakışlarıyla onu delip geçerken gözleri parlamak üzere gibiydi ve Damian etraflarına yayılan Sihrin keskin hissini almadığını söyleyemezdi. Yolculardan birkaçı da hissetmiş olmalıydı çünkü başlarını onlara doğru çevirdiler.

Rose hiddet doluydu. "Çünkü benim gibi bir kadının düzgün bir şekilde gülümseyip bileğini incitmeden el sallamak dışında bir şey yapmasının mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır. Kelimeleri ağzıma tıkma. Ne söylemek istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Rose çenesini kaldırarak arkasını döndü ve onunla direğin diğer tarafından yüz yüze geldi. "İyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun. Ve yine düşünmediğin bir şey var ki bu işte hiç de iyi-"

"Yine kelimeleri ağzıma tıkıyorsun," diyerek Damian onun sözünü kesti.

"Yani iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsun..."

"Bence bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket ama senin iyi yapamayacağını düşündüğümden değil. Doğrusunu söylemek gerekirse bence feci iyi de yaparsın ve endişelendiğim şey de *bu*."

"Bu son derece anlamsız."

"İnanılmaz anlamlı ama beni haklı çıkartan bir nokta olduğunu fark etmiyorsun."

"Anlamıyorsun." Rose onlara çevrilen artan bakışları umursamıyordu. "Yaptığın *her şeyde* başarısız olmak ne demek hiçbir fikrin yok. Hiç fark etme fırsatın olmadığı için neye yeteneğin olduğundan habersiz olmak. Sonunda kahrolası otuz üç yıllık hayatımda o yeteneklerden birini buldum ve sen görmezden gelmemi söylüyorsun. Vi'nin meşhur sözüyle söylemek gerekirse, bu senin için bile oldukça piççe bir hareket."

Rose yanılmıyordu.

Damian'ın ona emreder gibi yaklaşmaması gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Aksine Rose'un Julius'ın aptal planına uymak istemesine sebep olmuştu.

Damian zihninden yöntemini değiştirerek çoktan işleri batırmamış olduğunu umdu. Rose'un gözlerine baktığında küfrederek eliyle yüzünü ovuşturdu.

Dualar yetmeyecekti.

"Bu seninle ya da yeteneklerinle alakalı değil," diye itiraf etti dürüstçe. "Bu Julius'la alakalı. Onun hakkında olumlu düşündüğünü biliyorum ama onunla çalışmanın nasıl olduğuna dair bir fikrin yok, Rose. Onun *için* çalışmanın. Ben biliyorum. Bir konuda zıtlaşana kadar her şey yolunda oluyor ama sonra Bay İyi Adam kılıçları çekiyor."

"Tüm hayatım boyunca bir sonraki Yüce Cadı olmak üzere eğitildim. Julius Kontos gibi Doğaüstülerle baş edebilirim."

"Peki ya sana tek hedefi torunlarının evlendiğini görmek olan kırılgan bir büyükbaba görev olarak verildiği an ne yapacaksın? Tüm görevler Gryndorlar gibi değil. Birçoğu ikilemde bırakıyor."

"Konsey neden tatlı yaşlı bir adamın zorla mahkemeye getirilmesini istesin ki?"

"Çünkü belki de o yaşlı adam hep çok tatlı değildi ve geçmişini irdelemek çok uzun sürdü. Belki bir garsona bahşiş vermeyi unuttu. Bilmiyorum ve birini zorla alıkoymanın sebebine katıl ya da katılma, bunu yapmak dışında bir seçeneğin olmayacak."

"Başa çıkabilirim."

"Hiç ciddiye almıyorsun. Bir kahve falan alıp konuyu daha çok konuşalım... *lütfen,*" diye ekledi Damian.

"Tabii..."

"Tamam mı?" *Harika... Çok kolay olmuştu.*

"Eski sevgilinin küçük lanetini konuştuktan hemen sonra iş teklifimi konuşabiliriz..."

Boş versenize. Bu durum resmen raydan çıkmak üzere olan bir metro gibiydi.

Metro bir sonraki istasyona yaklaşırken üst taraftaki ışıklar yanıp söndü.

Rose, ukala ve beklenti dolu bir ifadeyle Damian'a bakıyordu. "Burası benim durağım... Tabii hâlâ o konuşmaları yapmak istiyorsan. Hayır mı? O zaman sonra konuşuruz."

Damian, metroya binmek için hücum eden yeni yolcuları iterek Rose'u platforma doğru takip etti. "Rose..."

Rose döndüğünde bakışları köpek yavrulu baksırıyla görkemli bir şekilde karşısında dikilen adamda gezindi.

Damian kelimeleri bir araya getiremeyince cadı göz kırptı. "Sokağa çıkmadan önce pantolonunu geri giymek isteyebilirsin. Hava biraz serin."

Adama hafifçe el sallayarak merdivenlerde kayboldu.

Damian küfretti. Kafasında bu durumun farklı ilerleyeceğini öngörmüştü. Kahretsin ki Rose Maxwell'le olan birçok şeyin farklı olacağını görmüştü ve sırada hangi düşüncesinin gafil avlanacağını tahmin etmeye çalışmak bile onu endişelendiriyordu.

"Selam, dostum. Baksırını beğendim. Nereden aldığını sorabilir miyim?" Üzerinde bisiklet süren kedilerin olduğu bir slip külot giyen adamın teki yavaşça Damian'ı baştan aşağı süzdü.

Damian'sa cevap dahi vermeden motosikletine dönmek için bir sonraki metroya bindi. Belli ki Rose'la konuşarak bir yere varamayacaktı. Aksine Rose'un kararına daha kesin yaklaşmasına sebep olmakla kalmıştı.

Bu geriye tek bir seçenek bırakıyordu.

14

Çıplak Kızma Birader

On Sekiz Yıl Önce...
Boston, Massachusetts

Damian kolaylıkla bir sol yumruktan kaçıp arkasını döndü ve düşmanının böbreklerine sert bir kroşe indirdi. Acı dolu *oof* sesi yüzüne bir gülümseme yayılmasına ve bu sesi tekrar duymak istemesine sebep olmuştu. Akan bir dere misali terleri gözlerine damlıyordu ama Damian bir an olsun durmuyordu.

Hareket etmeyi bir bıraktınız mı harika bir Gryndor yemeği olurdunuz.

Eğil. Savuştur. Kıvrıl. İçindeki şeytan yüzeye çıkıp yönetimi eline alana kadar Damian art arda tekmeler ve yumruklarla birlikte bütün savunma manevralarını takip ediyordu. Damian'ın kahrolası tek bir hamle yapmasına bile gerek yoktu çünkü diğer yanı bunu hallediyordu... ve rakibinin ağzından çıkan her bir küfürle kesinlikle kendisi de bundan keyif alıyordu.

Sıçrayan kanlarsa ekstraydı.

"Bir de bugünkü egzersizi asacaktın," diye homurdandı Julius. Karnına bir yumruk daha yerken yüzünü buruşturdu. "Sana ihtiyacın olan şeyin biraz gevşemek olduğunu söylemiştim. Belki bir sonraki sefere beni dinlersin."

Ağabeyi bir tekmeyi ve sağ kroşeyi savuşturarak sonunda Damian'ın çenesine yumruğu indirdi. Damian hırlayarak geri sıçradı.

"Yüzüme dikkat et, Julius!" Damian'ın yan tarafta kitabını okuyan sevgilisi hemen başını kaldırarak adamın ağabeyine sert bir bakış attı, kızın Sihri havayı ağırlaştırıyordu. "Tanrıçaya yemin olsun, Julius Kontos, mezuniyet balosunda fotoğrafımız çekilmeden onun gözünü morartırsan seni öyle bir lanetlerim ki yıldızları görürsün."

Julius gözlerini devirerek bir saldırıyı daha savuşturdu. "Bu kızın ne halt yemeye burada olduğunu tekrar açıklar mısın?"

"Çünkü onu dansa götürüyorum."

"*Balo*..." Julius bu kelimeyi sanki ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi söylemişti.

"Eğer orası da güzelce giyinip 'düzgün davranmam' gereken bir yerse o zaman evet."

Ağabeyi alayla güldü. "Bu lanet şeyi neden kabul ettin anlamıyorum. Boşa zaman kaybı. Yapabileceğin diğer şeyleri düşünsene..."

Damian bunu yapmıştı ve kendini bundan kurtarmaya çalışmış olduğunu söylemek az bile kalırdı ama Cal çok inatçıydı. Damian şimdiye kadar birçok planı ektiği için kızın arkadaşları zaten Damian'ın uydurma olduğunu düşünmeye başlamışlardı bile.

Bir yanı suçlu hissediyordu ama diğer yanı Julius'a katılıyordu.

Hayattaki tek amacı kafayı bulup sarhoş olmak olan bir grup ergenle sinemaya gitmek kesinlikle zaman kaybıydı... Bu zaman daha iyi kullanılabilirdi. Mesela egzersizle. Ya da o gece karşısına çıkacak Avcılık işleriyle. Jules'la egzersiz yapmak ya da sahada Avlanmak, Damian bunları yaparken kendini tutmak zorunda değildi. Kendi, insani olmayan yanı gibi davranabilirdi.

Ama ergence şeyleri *seçmediğinde* bir "sevgili tahliyesi"ne sokuluyordu. Cal buna böyle söylemeyi tercih etmişti.

Aynı zamanda düzgün davranması gerektiğinden ve hem ona hem de kendi sinir bozucu insani yanına kızın, Avdan daha önemli olduğunu kanıtlaması gerektiğinden de bahsetmişti. Tüm bu balonun olayı da buydu. Böylelikle kızdan biraz olsun kurtulabilirse değerdi.

Julius, Damian'ın bu anlık dikkat dağınıklığını kullanarak hızlıca bacağına saldırdı ve ikisinin de ayakları mattan ayrıldı. Göğüsleri hızla inip kalkarken yan yana uzanıyorlardı. Julius nefes almak için gösterdiği çaba yüzünden hırlıyor gibiydi.

Ağabeyi hiçbir zaman Damian'a ayak uyduramıyordu.

"Biliyor musun," dedi Jules sesini sadece Damian'ın duyacağı kadar alçaltarak, "kulağıma yaramaz bir Quall şeytanı grubuyla ilgili haber geldi. Güneyde bozuk Doğaüstü Toz satıcılığı yapıyorlarmış. Ne dersin? Sen. Ben. Q kıçı tekmelemek."

Damian'ın şeytanı cezbolmuştu...

"Hadi ama kardeşim. İstediğini biliyorsun..."

Damian'ın bakışları Cal'ın kenarda oturduğu yere çevrildi. Kız sanki ikisinin ne konuştuğunu duyabiliyormuş gibi mavi gözleri kısılmıştı.

"Burada ne halt ediyorsun, dostum?" diye fısıldadı Julius. "Senin için doğru kişi olmadığını biliyorsun. Elinden gelse seni

Sihirle bir büyücüye falan dönüştürürdü... ya da daha kötüsü. Seni Normale dönüştürürdü."

Damian ağabeyine ters bir bakış attı. "Aslında ben yarı Normalim, değil mi?"

"Ama aynı zamanda yarı şeytansın da kardeşim. Başka türlü davranarak iki yanma da iyilik etmiyorsun."

"Bu tam da sevgili yaşlı babamın söyleyeceği bir şeye benziyor."

Sanki hakkında konuşulduğu an şeytanı davet etmişler gibi spor salonunun diğer tarafındaki şeytan portalı harekete geçti. Tıkırdayıp kıvılcımlar çıkarmaya başladıktan bir süre sonra Ezeil'ın ta kendisi salona adım attı.

Canlı kanlı bir Cehennem Prensi olan babaları neredeyse elli yaşındaymış gibi görünüyordu ama gerçekte yaklaşık beş yüz yıl önce yaratılmıştı. Bir zamanlar Lucifer'ın favori infazcılarındandı ve şimdiyse Doğaüstü Güçler Konseyi'nde şeytan temsilcisiydi. Ezeil, çocuklarını kendi imajına uyacak şekilde eğitmeye ve yetiştirmeye kararlıydı.

Neredeyse her kahrolası gün hayal kırıklığına uğruyordu.

"Gördüğüm kadarıyla işi savsaklıyorsunuz." Ezeil'ın soğuk ses tonu hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. "İş seyahatine çıktığımda siz ikinizin egzersizlerinize devam edeceğine güvenemeyecek miyim? Belki de size birer bebek bakıcısı tutmalıyım."

Julius kaşlarını çatarken anında ayağa kalkmıştı. Damian ona göre biraz yavaş hareket ederken tüm bu süre boyunca dilini tutmuştu.

Ezeil'ın bakışları spor salonunda Cal'in oturduğu tarafa yöneldi. Adam iç çekerek Damian'a hayal kırıklığı dolu sert bir bakışla döndü. "Cadıyı gönder. Tartışmamız gereken Av meseleleri

var. Bir işle ilgili bilgi aldım ve en iyi avcılarımı göndereceğime dair Konsey'e söz verdim. Acil bir iş."

"Derhal." Julius başıyla onaylarken işi anında kabul etmişti.

"Bu gece katılamam," dedi Damian istemeyerek. "Planlarım var."

Ezeil'ın tek kaşı havalandı. Damian'ın kız arkadaşına hızla bakışlarını çevirdiğinde yavaş yavaş olanların farkına varmıştı. "Doğru... *Senin* planların var... ve bu planlar bozuk Doğaüstü Tozla hem Normalleri hem Doğaüstüleri zehirlemeye karar veren bir grup Quall şeytanını avlamayı hedefleyen kabul edilebilir bir uğraş."

"Ama-"

Babası ona doğru yaklaşırken Normal teninden sıyrılmaya başlamıştı. Birkaç santim öteden ona öfkeyle bakan sarı gözler ve uzun göz bebekleri Damian'a, Ezeil'ın Dürtü yetisini çağırdığının işaretiydi.

Damian anında buna karşı koyarak kendi kalkanlarını kaldırdı. Hem pratik yaparak hem de birkaç hafta önce karaborsadan aldığı, onu karşısındaki şeytanların her bir isteğini yerine getirmekten koruyan esaretten kurtulma serumunu kullanmanın da verdiği etkiyle bunu başarabiliyordu ama yine de inanılmaz çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Ezeil kontrolü eline almayı deneyip başarısız olduğunu fark edince bakışları hiddetle karardı.

"Açık açık anlatayım, *oğlum*." Adam sesini tehlikeli bir hırıltı olacak kadar alçaltmıştı. "Sadece geçici bir ergenlik arzusu olduğu için bu cadıyla ilişkinize izin verdim. Ama bu arzu senin için planlarıma engel olmaya başlarsa müdahale edeceğim. Öyle ya da böyle. Yeterince açık mıydı?"

Damian çenesini acıtacak kadar sıkıyordu. Babası istediğini almak için ilk kez tehdide başvurmuyordu ve son da olmayacaktı.

Ezeil öne doğru eğildi ve Damian'ın kulağına yaklaşarak fısıldadı, "Sana kim olduğumu... ya da senin kim olduğunu hatırlatmamı ister misin?"

"Hayır..."

"Hayır... ne?"

"Hayır... Prens Ezeil."

Günümüz...

New York Şehri

Damian'ın şeytanı son yirmi dört saatin büyük bir kısmını firar etmeye çalışmakla geçirmişti ve bunun için Damian'ın Julius'a karşı öfkesini kullanıyordu. Piçi geride tutmak için Damian'ın barınakta fazladan birkaç iş yapması gerekmişti ama işler bittiği an şeytan tazelenmiş enerjisiyle tekrar yüzeye çıkmak için tırnaklarıyla mücadele etmeye başlamıştı. Ta ki Damian motosikletine atlayıp Beşinci Cadde'ye yola çıkana kadar.

İkinci benliğinin direksiyonun başına geçmesini sorun etmediğinde böyle yapıyordu. Rekor sürede kasabanın diğer tarafına geçip Julius'ın pahalı çok katlı binasına gelip hızla ön lobiye yaklaştı.

İrkilen kapı görevlisi ağabeyinin özel asansörüne yönelen Damian'ın peşine düşmüştü. "Bayım! Bayım! Üzgünüm ama ev

sakinlerinin izni olmadan yukarı çıkmanıza izin veremem. Kimliğinizle danışmaya gelirseniz size-"

"Al sana iznim." Damian'ın kehribar rengi şeytan gözleri parlarken içindeki canavar, insan teninin altından az da olsa kendini göstermişti.

Normal adam rengi atarak geri çekildi.

"Yukarıya çıkıyorum." Damian, Dürtülerine çöken tozu silerek karşısındaki adama odaklandı. "Sen de geldiğimi söylemeyeceksin."

"Ben... Söylemeyeceğim."

"Evet... ve bana teras katının anahtarını vereceksin."

"Tabii ki vereceğim, bayım. İşte, size yardım edeyim."

Yaşlı adam yaka kartını okuttuğunda asansörün kapıları açılarak Damian'a geçmesi için izin verdi. "Teşekkür ederim. Harika bir iş çıkardın."

Suçluluk duygusu, teras katındaki daireye çıkan Damian'ın içini yiyip bitiriyordu ama kapılar açılınca tekrar yüzeye çıkan öfkesi bu hissi yuttu. Karşısında pahalı giyinmiş insanlardan oluşan büyük bir kalabalık ve yüksek müzik vardı.

Tertemiz beyaz alan Damian'ın muhtemelen hayatında bir arada görmediği kadar para edecek renkli sanat eserleriyle süslenmişti. Ağabeyinin dairesindeki her şey zenginlik ve klaslık saçıyordu. Soluk renk bir kot pantolon ve deri ceket giyen Damian, parfüm standındaki bir kokarca gibiydi ama umurunda değildi.

Tek bir amacı vardı ve ona ulaştıktan sonra da ikinci bir amacı olacaktı.

İlk olarak ağabeyini bulacaktı.

Sonra kıçını tekmeleyecekti.

Ancak derdini anlattığı zaman ve botlarıyla Julius'ı yere serip bademciklerini ezecek noktaya geldiğinde ağabeyinin Rose'a yaptığı teklifi geri çekeceğine emin olabilirdi. Acaba Rose öğrendiğinde ya da öğrenirse kızar mıydı?

Kesinlikle.

Bir daha Damian'la hiç konuşmaması riskine girmeye değer miydi?

Belki... ama bu Damian'ı denemekten alıkoymayacaktı.

Teras katta ilerlerken Terrance'ın en sevdiği aktörlerin bir grup politikacıyla bir arada olduklarını hayal meyal görebilmişti. Hem Doğaüstüler vardı hem de Normaller. Julius'ın büyük planı her zaman herkese nazik davranmaktı çünkü ona göre "Sadece o kişiden alabileceğimiz bir yardıma ne zaman ihtiyaç olur bilemeyiz," gibi bir kural vardı.

"Hedefi olan bir adama benziyorsun ve umarım o hedef benimdir." Şehvetli esmer bir iblis yolunu kestiğinde kızın gözleri sanki hayattan bezdirecek kadar keyifli bir cümbüşten çıkmış birini arar gibi parlıyordu.

"Gece atıştırmalığını başka yerde arasan iyi edersin çünkü benim bağışıklığım var." Bir şeytan yanının olmasının tek artısı gerçekten buydu. "Julius'ı arıyorum."

"Hımm." Parlak kırmızı ojeli tırnağını dolgun dudaklarına hafifçe vurdu. "Onu son gördüğümde üst kattaki çatı odasındaydı ama güzel bir sarışınla biraz meşgul. Bu et pazarını bırakıp özel bir yere geçtiklerine göre uzun sürer. Bana bir içki ısmarla da birlikte bekleyelim, ne dersin? Zaman geçirecek birkaç düzgün yöntem bulabileceğime eminim."

"Bağışıklığım var," diye hatırlattı Damian. "Ayrıca ilgilenmiyorum."

Kız ince omuzlarını silkerek harekete geçti. Gözlerini odanın karşısındaki bir başka hedefe kilitlemişti, zavallı piç.

Damian balkona ve oradan onu Julius'ın bulunduğu kata çıkaracak merdivenlere yöneldi.

Serin havaya rağmen insanlar arnavut taşlarıyla döşenmiş terastan ve doğu tarafındaki büyük süslü seradan oluşan dış mekandaki alanda takılıyorlardı. Bu sera aynı zamanda şehirdeki tek şeytan portalına ev sahipliği yapıyordu. ŞP ağı, şeytan kanı taşıyan herkesi göz açıp kapayıncaya kadar başka bir yere ulaştırabilirdi.

Tek sorun seyahat edebilmek için Darth Vader'a dönüşüp karanlık tarafınızı benimsemeniz gerekiyordu. Damian, portalı sadece birkaç kez kullanmıştı ve her seferinde şeytanını tekrar bastırmak için inanılmaz uğraşması gerekmişti. Çünkü bu yanı yalnızca tehlikeli değil aynı zamanda klostrofobikti de ve inanılmaz karşı çıkıyordu.

Damian, ağabeyini terasın doğusunda kalabalık bir grupla buldu. Kahkahasının ortasındayken Julius'ın gözleri kendine yaklaşan kardeşini fark etti. Şaşkınlığını geniş bir gülümsemeyle gizledi. "Bu benim bulunması zor küçük kardeşim değil mi? Hangi rüzgâr seni şehrin bu kısmına attı?"

Damian, Julius'ın *arkadaşlarının* meraklı bakışlarını görmezden geldi. "Konuşmamız lazım ve bu konuşma insanların duymasını isteyeceğin türden değil... *ağabey.*"

Julius hayran kulübüne dönerken sırıtışı silinmişti. "Müsaade edersiniz. Bu ailevi meseleyle ilgilensem iyi olur. Şöyle gel," dedi Damian'a.

Damian, Jules partinin içinden geçip ana kattaki ofise giderken onu takip etti. Kapıyı kapattığı an ağabeyi köşedeki bardan

kendine içki hazırlamaya başlamıştı. "Sana bir şey vereyim mi? Viski? Burbon?"

"Cevap ver."

"Bir içki içsem sorun olmaz o zaman?" Kendine birkaç parmaklık viski doldurduktan sonra kafasına dikti ve bir tane daha doldurup arkasını döndü. Sıradan bir hareketle masasına yaslanmıştı. "Kapkaranlık şansımı kullanıp aradığın bu cevapların şu malum büyüleyici ve dik kafalı cadıyla ilgili olduğu tahmininde bulunmak istiyorum."

Damian'ın içindeki şeytan hırıldadı. "O cadının bir adı var ve aynı zamanda senin teklifinle... yani Avlanmakla ilgilenmiyor."

"İlginç, çünkü fikri sunduğum zaman inanılmaz ilgileniyor gibi görünmüştü."

"Bu ona Cal'den bahsetmenden önce miydi sonra mı?" diye sordu Damian.

Bunca yıl sonra eski sevgilisinin adını söylemek ona hiç doğal gelmiyordu yine de bu durum ona engel olmadı çünkü yaptığı aptalca iş teklifiyle Rose'un hayatını tehlikeye attığı için Julius'a aşırı kızgındı. Hatta ağabeyi ağzını açtığı için bile kızgındı.

"Küçük derdinden bahsetmediğini nereden bilecektim ki?" diye savundu kendini Julius. "İkinizin arasında bir şeyler var, değil mi? Geçen gece kızın üstüne senin kokun sinmişti ve birlikte kızma birader oynarken sineceği şekilde değildi. Tabii çıplak kızma birader oynadıysanız başka."

"Rose Maxwell'le ne yaptığım ya da yapmadığım kesinlikle seni alakadar etmez."

"Haklısın. Etmez ama eğer çıplak kutu oyunu oynuyorsanız en azından bir kez olsun şu Ruh Laneti'nden bahsedeceğin kadar önemli bir şey vardır diye düşündüm."

"Rose da ben de anlayışlıyız. Bunu tartışmaya hiç gerek yoktu." Damian dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi acıyordu.

"Bağ kurmuyorsunuz, öyle mi?" Julius gülerken içkisini hafifçe karıştırdı ve sonra yudumladı. "İşler demek böyle yürüyor. Ama Rose'a sunduğum teklif hâlâ geçerli... Özellikle de otuz dakika önce beni arayıp kabul etmişken."

Damian donakaldı. "*Ne* yaptı?"

Ağabeyi güldü. "Bir Maxwell cadısının ne yapıp yapmayacağı konusunda söz hakkın olduğunu düşünmen çok tatlı, kardeşim. Onların tabiatı böyle olur. Ne isterlerse yaparlar ve belli ki Rose Maxwell, Avcılık işlerinde şansını denemek istiyor."

"*Kelle* avcılığında," diye netleştirdi Damian. "Güzel bir şekilde söyleyince temelde olduğu şey değişmiyor Jules ve Rose da bunu yapmayacak. Teklifi geri çek."

"Yapamam. Birçok şey olabilirim ama sözünden dönen birisi değilimdir. İlk görevini aldığında deneme süresi resmî olarak başlayacak." Julius'ın yüzüne hafifçe bir gülümseme yayıldı. "Bordromda tamamen eğitimli ve deneyimli Avcılar olsa listemi acemi cadılarla doldurmazdım..."

İşte söylemişti.

Julius'ın gerçek amacı buydu.

Damian'ı ve şeytanını sonuç ne olursa olsun tekrar işe dahil etmek.

"Gerçekten kendin hariç hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamıyorsun, değil mi?" diye sordu Damian, cevabı çoktan biliyordu. "Ezeil'e çok benziyorsun..."

"Bu asla gerçek olamaz, kardeşim." Julius karşısında dikilirken yüzünden sayısız ifade geçti. "Sperm donörümüzün aksine yaptığım her şeyi önemsediğim insanları düşünerek yapıyorum ve bana inanmayabilirsin ama sen de onlardan birisin."

"Haklısın... Sana inanmıyorum. Özellikle Avcılık'ı bırakmamın asıl sebebini bilen birkaç kişiden biri olduğun için."

"Evet, insanlığınla ilgili... Ama cadı eğlencenle sınırda gezindiğin düşünülünce bu bahane anlamsız kalmıyor mu sence de?"

Damian bir elini ağabeyinin smokinine dolayarak diğer eliyle sertçe şeytanın mükemmel çenesine bir sağ kroşe indirdi. Julius masasına devrilerek her şeyin yere saçılmasına sebep oldu. "Ona sakın *eğlence* deme..."

Bir yumruk daha indirmemek için Damian'ın çok çaba sarf etmesi gerekmişti. Julius ağzının kenarından akan kanı silerken aralarındaki mesafeyi korudu.

Piç gülüyordu. "Babamın otoritesiyle büyürken hayatta kalmanın temelleriyle ilgili hiçbir şey öğrenmedin mi, kardeşim? O hastalıklı piç gibi olsaydım zayıflığını bundan faydalanmak isteyen herkesin önünde açık ederdim."

Damian kontrolünü kazanmaya çalışırken ağabeyinin haklı olmasından nefret ediyordu. "Beni düşmanın yapmak istemezsin, Jules."

Julius biraz ayılmıştı. "Haklısın. İstemem."

Damian ağabeyinin kelimelerine fazla takılmadı. Ayrıca burada bir saniye daha harcamayacaktı çünkü ağabeyiyle ne kadar farklı olurlarsa olsunlar kendisi gibi Julius da fikrini değiştirmeyecekti.

Şeytanı yüzeye yaklaşırken Damian çatı katından ayrılarak sokağa indi. İçten içe Rose Maxwell adım attığından beri ayarsızlaşan hayatına küfrediyordu.

Lanet olsun, resmen bir çarpışma yaşamışlardı...

Ve bu çarpışmanın sonucunda doğan alevlerin yükselip... ikisini de yutmayacağından hiç emin değildi.

15

Yalancı, Yalancı, Çevirin de Yanmasın Kazanı

Eğlence, aile ve arkadaşlar. Vi ve Linc'in resmî eve dönüş partilerinde Rose'un aklını meşgul eden şeylerin tam listesi buydu.

Ve bir de alevler...

Rose küfrederek Linc'in son teknoloji fırınını açtığında kaşlarından biri neredeyse alev alıyordu. Fırını bir serinlik dalgası Sihriyle söndürdükten sonra şekerli kurabiye olması gereken ama yanmış buz hokeyi toplarına benzeyen tepsiye uzandı. Sıcak kurabiye tepsisi elini yakmıştı.

"Lanet büyüyü yedim," diye küfretti Rose tekrar.

Olive elinde silikon bir fırın eldiveniyle yanında belirmişti. "Bunlar genelde parmak izlerinin yanmasına engel olmak için harika iş görür."

"Aman ne komik." Rose fırın eldiveniyle tepsiyi aldı ve hızla fırının kapağını kapatarak duman alarmının devreye girmemesi için dua etti. "Potansiyel iş listemden fırıncılığı silebilirim sanırım. Hokey topları bu kurabiyelerden daha caziptir."

Olive yanan kurabiyelere dikkatle bakarken burnunu kırıştırdı. "Penis şeklinde mi onlar?"

Rose inledi. Düşündüğünden de kötüydü. "Cadı şapkası takan kurt aslında. Vi ve Linc'i düşününce sevimli olur diye... Neyse."

Fırın eldivenini tezgâha sertçe bırakarak kardeşine ve yorgun gözlerinin altındaki halkalara yakından baktı. "Olly, böyle devam edemezsin. O daireden çıkman lazım."

"Sonra nereye gideceğim?" Olive sebze tepsisinden iki havuç aldı. "Küçük stüdyo dairende seni mi sıkıştırayım yoksa şu an kimsenin fark etmeyeceğini umarak üst kata sevişmek için kaçan yeni Eşleri mi?"

"Her zaman bir-"

"Annemle babamı söylersen benim için ölürsün." Olive gözlüklerinin kenarından kardeşini ikaz eder gibi baktı. "Burası New York. Güzel daireler sihirli bir şekilde belirmiyor."

Bax havalı bir tavırla mutfağa girdi ve hızla Olive'in havuçlarından birini çaldı. "Penis kurabiyeler ne durumda? Bekarlığa vedada servis edilmeleri gerekmez mi? Vi'yle Linc hayal edebileceğim her yönden evlendiler zaten."

Rose inledi. "Bunlar cadımsı kurt adam kurabiyeler."

Olive havucunu kurtararak her tarafı dövmeli Koruyucu Melek'e kedi gözü şeklindeki gözlüklerinin ardından sert bir bakış attı. "Kendi yemeğini kendin bul. Acıktıysan önünde koca bir tepsi sebze var."

"Ama tatları seninki kadar güzel olamaz." Bax onun önünde eğilerek yeni bir havuç aldı ve göz kırptı. "Bu daire olayı nedir?"

Olive, *konuşmaması* için yalvararak Rose'a baktı. Normal şartlar altında Üçüz Ahlak Kuralları düşünülünce boyun eğmek zorundaydı. Ancak bu normal bir durum değildi.

Sakın, dedi Olive dudaklarını oynatarak.

Kusura bakma. Ya da bak.

"Olive üniversitedeki dolap kadar küçük ofisinde uyuyor çünkü ev arkadaşı onu tüm gün tüm gece uyutmuyor," diye açıkladı Rose. "Olive, Uyuyan Güzel'e dönüşüp yüz yıllık bir uykuya yatmadan Vi'yle onun taşınmasını sağlamaya çalışıyoruz."

"Yanlışın var. O kız Gerçek Aşkın Öpücüğü'ne kadar uyudu," diye mırıldandı Olive.

Rose gözlerini devirdi. "Böyle devam edemezsin. Artık sona ermesi lazım. Oradan çıkmazsan da korkarım ki sağlığından olacaksın."

Bax'in çift renkli gözleri Olive'e odaklandı. "Haksız değil. Uykusuzluk birçok fiziksel rahatsızlığın temeli."

"Ekstra vitamin alırım," diye karşılık verdi Olive. "Ev arkadaşımın yorulup B12 eksikliği yaşamasını ve uyuması gerekmesini beklerim."

"Ya da kendine başka bir daire bulursun."

"Aynen," diye ekledi Rose.

Olive yüzünü astı. "Güzel dairelerin ağaçta yetişmediğini zaten biliyoruz, değil mi?"

"Evet," diye katıldı Bax. "Ama şansa bakın ki bende bir tane var."

"Var mı?" diye sordu Rose ve Olive aynı anda.

"Evet. Benimki."

"Taşınıyor musun? Nereye?" diye sordu Rose.

"Hiçbir yere. Ev arkadaşı bulmam lazım."

Olive gözlerini kısarak meleğe baktı. "Ama hep, asla bir ev arkadaşı istemediğini söylerdin... Mahremiyete çok değer verdiğini."

Bax tarafsız bir şekilde omuz silkti. "Kiramı ödemeye de değer veriyorum ki ev sahibim artırmaya devam ederse yakında ödeyemeyeceğim. İnsanların söylediklerinin aksine Koruyucu Melek maaşları en çok getirisi olan işler listesinin başında değil. Yani eğer sen varsan ben de varım."

"Yani ben... senin dairene taşınacağım."

"Sen taşınınca *bizim* dairemiz olacak ama evet. İkinci odamı ofis yapmıştım ama kullanmıyorum. Temizleyip bir yatak atmak çok uzun sürmez."

"Yani taşınabilirim..."

Bax dikkatini Rose'a verdi. "Oradan çıkıp uyumasıyla ilgili ne söylediğini şimdi anladım. Normalde olduğu kadar zeki değil."

"Neden bir parti vermemiz gerekirken herkes mutfakta saklanıyor?" Vi ve Linc mutfağa adım attıklarında kardeşlerinin saçı biraz dağılmıştı. "Ah, baksana! Ne tatlı! Küçük penis kurabiyeler!"

Rose'la Olive kahkahalara boğulmadan önce birbirlerine son kez baksalar da Rose'un kahkahası kısa kesildi. Damian soluk kot pantolonu ve koyu gri düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış bir şekilde hiç adil olmayacak kadar güzel görünüyordu. Bir anda yumurtlamak mümkün olsa Rose o an herkesin bakışları ikisi arasında gidip gelirken yumurtlayabilirdi.

Bir odanın boşalmasına sebep olmak Damian'ın birçok yeteneğinden biriydi ama bu seferki onun için bile hızlı olmuştu. Vi, Linc'i dışarı sürükleyip birinin kendilerine seslendiğini duydu-

ğuna dair bir şeyler söylerken Damian içeri daha yeni adım atmıştı. Çok geçmeden Bax ve Olive de aynı şeyi yapınca Damian kendini yüzü kızaran Rose'la yalnız başına buldu.

Bu Damian için sorun değildi.

İple çekiyor olmasa da eninde sonunda gerçekleşmesi gereken bu an onlara konuşma fırsatı veriyordu.

Tartışmaları gereken önemli şeyler olduğunu bilse de Damian'ın libidosu fırlamış, onu rahatsız etmeye başlamıştı. Hiçbir kadın onu böyle etkilememişti. Julius'la yaptıkları konuşma sağ olsun Damian da artık bunun fazlasıyla farkına varmıştı.

Aklında ne olur ne olmaz bir yedek planla partiye gelmişti. Rose, Rose'luk yaparsa son çare olarak Avlanmaktan daha az tehlikeli bir şeyi... mesela helikopterle dağın tepesine bırakılıp oradan kayakla inmek gibi bir şeyi teklif etmeyi düşünüyordu.

Ya da belki paraşütsüz serbest düşüş de olabilirdi.

Rose ona sırt çevirirken sanki odada bir tek onlar yokmuş gibi davranıyordu. Damian güldü. Kendisinden bu kadar kolay kurtulamazdı.

Rose'a yavaşça yaklaşmakla uğraşmadı. Sihir sıcak bir örtü gibi kollarındaki tüylerin ürpermesine sebep olurken aralarındaki mesafeyi kapattı. Eğer istiyorsa Rose'a ihtiyaç duyduğu kadar vakit ve alan tanırdı. Damian, kollarını cadının belinin iki yanına uzatarak ellerini mermer tezgâha yasladı.

Bu pozisyonda yaklaşınca burnu kızın yumuşak saçlarına sürtündü. Kendine engel olamayarak başını eğdi ve vanilyayla baharat kokusunun tadını çıkardı. "Buldum seni..."

"Kaybolduğumun farkında değildim." Rose tezgâhı silerek kendini meşgul ettikten sonra dikkatini yanık kurabiyelere verdi.

"Kaybolmamıştın... Saklanıyorsun. Kurt cadı kurabiyelerinle."

Rose, Damian'ın kolları arasında dönerken onu gafil avlamıştı. Kalın kirpiklerinin altından adama bakıyordu. "Bunların cadımsı kurt olduklarını biliyor muydun?"

"Açıkça belli... ama neden Linc'in mutfağına saklanıp bunları yapma ihtiyacı hissettiğine dönelim."

"Saklanmıyordum," diye reddetti Rose çok hızlıca.

"Bebeğim, kadın aklı konusunda uzman olmayabilirim ama kandırma yöntemlerinde uzmanım ve şu kapıların diğer tarafında bir ziyafet varken burada kurabiye pişirmen de harika bir örnek." Damian'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Harekete geçebileceğimiz aynı mekanlarda olmadığımız müddetçe bu SAA nasıl sürecek?"

"Hiçbir şey sürmeyecek ya da harekete geçmeyecek çünkü kardeşimin evindeyiz... ve bir de konu yine Avlanma kararımın bedeli olduğuna gelecek. *Yine.* Bay Kımıl'la gayet halimden memnunum."

Sanki bunu söylemek fiziksel olarak Rose'un canını yakmış gibiydi. Damian güldü. "Yalancı, yalancı, çevirin de yanmasın küçük cadının kazanı."

Damian bir elini Rose'un beline yerleştirerek parmaklarını tişörtünün altından kızın yumuşak ve ipeksi teninde gezdirdi. "Belki avcılığı da tartışmak istemiyorumdur."

Elini daha yukarılara kaldırdı.

Rose adamın kollarında titrerken nefesi hızlanıyordu. "Öyle mi?"

Damian başını iki yana sallarken eli biraz daha yukarı çıktı. "Sana vaktini Kelle Avcılığı yapmaktan daha keyifli yollarla geçirebileceğini hatırlatmak isterim."

Rose ellerini adamın göğsüne koyunca Damian bir anlığına kendini iteceğini düşündü. Ancak bunun yerine Rose kollarını adamın boynuna dolayıp bakışlarını dudaklarına çevirdi.

Damian iniltisini bastırarak boştaki elini kızın yanağına uzattı ve başını kaldırarak bakışlarını kendine çevirmesini sağladı. "Ne diyorsun, küçük cadı? Hatırlamaya hazır mısın?"

"Beni baştan çıkararak fikrimi değiştirebileceğini mi düşündün, Damian Adams?" Rose'un nefessiz ses tonu ona meydan okuyordu.

"Bilmem ama öğrenmek çok eğlenceli olur, ne diyorsun?"

Rose öne eğilirken dudaklarında seksi bir gülümsemenin izi vardı ve bu iz dudakları yaklaştıkça siliniyordu. Kısa bir anlığına Damian planlarının işe yaradığını düşündü. Hanesine bir puan!

Öpüşmelerinin gerçekleşmesine bir milim kala Rose durdu. Bakışlarındaki şehvetli küçük pırıltı bir anda başka bir şeye dönüştü. "Avcılık'la ilgili ben de ağabeyin de fikrimizi değiştirmeyeceğiz. Onu ne kadar tehdit edersen et."

Damian küçük bir küfür savurarak çenesini sıktı. "Şerefsiz sana söylemiş..."

"Fikrimi değiştirirsem beni anlaşmamıza bağlı tutmayacağını söyledi ama fikrimi değiştirmedim. Bil diye söylüyorum, değiştirmeyeceğim... Şu seksi huysuz veteriner olayına ne kadar devam edersen et."

Damian, Rose'un ifadesindeki kararlılığı incelerken bedeninde karşı çıkmaya hazırlanan tüm kaslar pes etmişti. Yedek plana geçme vakti gelmişti.

"İşin psikolojik ve duygusal gerekliliklerinin yanı sıra bir de fiziksel olanlar var," dedi Damian içten içe kendine şans dilerken. "Uzun çalışma saatleri. Yaralanma riski. Kardeşlerin ve

Harper'la muhtemelen pek Kızlar Gecesi yapamayacaksınız. Sosyal hayatın resmen varlığını yitirecek."

Rose sanki bu oyunu anlamış gibi dudakları kıvrıldı. "Meşru Yüce Cadı olmak beni uzun çalışma saatlerine alıştırdı, üstelik Sihrim düşünülünce yaralanma riskim çok düşük. Harper'la kardeşlerim de kendi olayımı bulduğum için beni anlar. Anlayacaklar."

"Peki sosyal hayatın?"

Rose'un dudaklarından seksi alaylı bir gülüş döküldü. "Sosyal hayatım zaten yok... Tabii seninle geçirdiğim vakit dışında."

"Bunu yapmaya kararlısın, değil mi? Seni yatağıma kelepçelesem bile fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok değil mi?"

"Dürüst olmam gerekirse kelepçelemek de işe yaramaz. Sihirle kurtulabilirim."

Damian bir dizi küfür sıralarken her biri Rose'un dudaklarının daha da kıvrılmasına sebep oluyordu. Damian yedek planından uzaklaşmaya başlayarak son çaresine atladı. "Tamam ama birkaç ricam var."

"Mümkün değil. Ben-"

Damian başparmağını kızın dudaklarının üzerine dayayarak onu yalvaran bir bakışla susturdu. "Beni bir dinle, olur mu? Fikrini değiştirmeye çalışmayacağıma söz veriyorum."

"Tamam." Rose onaylayarak başını sallarken sesi boğuktu.

"Avcılık tehlikeli bir iş, özellikle de nasıl olduğunu bilmiyorsan. İşler her seferinde Gryndorlarla olduğu gibi ilerlemez."

"Ve..."

Damian dudaklarından dökülen kelimelere inanamıyordu. "Ve ben *de* seninle yapacağım. Sana akıl hocalığı yapacağım. Ya da beni takip edersin. Ne demek istersen artık."

Rose'un şüphe dolu gözleri kısıldı. "Bana Doğaüstü kelle avcılığı işinde ipleri elimde tutmayı mı öğreteceksin? Senin... *stajyerin* mi olacağım?"

"Bunu yapmak istiyor muyum? Kahretsin ki hayır. Ama daha önce de söylediğin gibi Yeraltının Doğaüstü Musibeti olarak, bunu kafana koyduysan en iyisi dışında birinden işleri öğrenmene izin veremem. O da benim."

Rose'un zafer dolu ifadesi yavaşça endişeye dönüşürken bu endişenin kime karşı olduğunu anlamak için dâhi olmak gerekirdi. "Ama bunu artık yapmamanın bir sebebi var, doktor."

"Şimdi de *yapmak* için bir sebebim var."

Rose altdudağını dişlerinin arasına alırken başını iki yana salladı. "Olmaz. Hayatıma biraz heyecan katayım diye seni yıllardır uzak durduğun bir hayat tarzına geri döndüren kişi olamam."

Damian dudaklarını hafif bir öpücükle Rose'unkilere sürterken onu bildiği tek yöntemle susturuyordu. Kız ona doğru yaslandığında Damian isteksizce çekilmeden önce aynı hareketi tekrarladı. "Ben barınağı kastettim. Gryndor işinin ödemesi çok yardımcı oldu ama barınağın uyarı almamak için ihtiyaç duyduğu miktar düşünülünce okyanusta bir damla kalır."

"Hayvanlar için mi yapacaksın?" diye sordu Rose tedbirli bir tavırla.

"Tabii ki," diye yalan söyledi Damian. "Julius gelip sana bir teklifte bulunmadan önce ben zaten onun teklifini düşünüyordum," diye yalan söyledi tekrar. "Ancak bu küçük çıraklığın kuralları var ve siz Maxwell kadınları kuralları kendiniz koymadıysanız hiç hoşlanmazsınız, biliyorum. Yine de uymamak anlaşmayı bozar."

"Kurallar ne?"

"Sadece *benim* kabul ettiğim işleri alırız. Sen öyle düşünmesen de tüm işler eşit değil." Rose karşı çıkmak için ağzını açsa da Damian konuşmayı sürdürdü. "Sahaya çıktığımızda *tam olarak* ne söylersem yapacaksın. Kaç dersem kaçacaksın. İlk ders: Hayatın, ne kadar olursa olsun bütün ödemelerden değerli. Ölürsen paranın tadını çıkaramazsın."

Rose altdudağını dişleyerek başını salladı. "Mantıklı."

Damian ona şaşkınca bakıyordu.

"Ne? Öyle! Senin inandığının aksine ecelime falan susamadım. Sadece işe yaramak... *hayatta* olduğumu hissetmek istiyorum. Aslında bunu bedavaya bile yaparım. Konu para değil. İnsanları güvende tutmak."

Damian'ın *buna* inanmasının tek sebebi Rose'du çünkü kız mükemmeldi.

Bakışları tekrar Rose'un dudaklarında gezindi. "Hayatta olduğunu hissetmenin birçok yolu var ve sana ilk elden seve seve gösteririm."

Rose bu cinsel imayı duymazdan geldi. "Atla dersen atlayacağım. Kaç dersen kaçacağım. Başka?"

"Daha fazla kural mı lazım? Birkaç tane daha düşünebilirim ama Avcılık için olmaz." Damian elini cadının sırtına uzatıp kızı kendine çekerken bedeni arzuyla doluydu. "İkimizin yatakta ya da seks arkadaşlığı anlaşmamızın sürebileceği herhangi bir yüzeyde çıplak olmamızı gerektirir."

Rose bedenini ona sürterken dudaklarında küçük bir gülümseme yer edindi. "O tip kuralları sonuna kadar desteklerim ama bana kalırsa partiden sonra benim evime geçip tekrar üstünden geçmemiz gerekebilir, hem de daha detaylıca. Hafızama kazındıklarına emin olmak isterim."

"Yapılması gereken şey bu gibi." Damian güldü. Becerebildiğini düşündüğünden daha yavaş bir şekilde dudaklarını Rose'unkilere yaklaştırarak bedenine yaslanan bedeninin tadını çıkardı.

Rose kollarında erirken Damian'ın da dizlerinin bağının çözülmediğini söylemek yalan olurdu. Onları birlikte ayakta tutan tek şey arzularıydı. Çok hassas bir dengeydi ve bu dengeyi bozmak için sağlam bir rüzgâr yetebilirdi.

Ninova Library

16

SonsuzaKadarJB

Rose aynada yansımasına bakarak yavaşça arkasını döndü. Siyah deri pantolonu üç yıl önce Buffy Cadılar Bayramı kostümü olarak hazırladığı hâlinden daha rahattı ve kıçını etkileyici bir şekilde sarmıştı. Üzerindeki siyah ve mavi dantelli korse, dizlerine kadar uzanan çizmelerle tüm kıyafeti onun *tehlikeli bir cadı* olduğunu haykırıyordu.

En azından Rose öyle olmasını umuyordu çünkü bu kıyafetle koşabileceğine emin değildi ve çıkarıp başka bir şey giyecek vakti de yoktu. Çünkü Damian oldukça dakik biriydi, yani o gelene kadar Rose'un sadece birkaç dakikası vardı.

Telefonunu alarak son konuştuğu numarayı telaşla görüntülü aradı.

Olive beşinci çalışta açarken esnemesinin ortasında gibiydi. "Selam, cadı. N'aber?"

Rose anında kendi sorunlarını unutmuştu. "Bax'in teklifini kabul etmezsen senin adına ben edeceğim. Bu saçmalık."

"Arkadaşımla tekrar konuştum ve bu sefer sözlerini tutacağına yemin etti."

Tam o anda Olive'in hattından gürültülü kahkaha sesleri yükseldi ve hemen ardından bowling topunun düşüş sesine tuhaf derecede benzeyen bir ses duyuldu.

"Belki de tutmaz..." Olive iç çekerek gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Gözlüklerini tekrar takıp gözlerini kırpıştırdığı an bir anda uyanmıştı. "Yüce lanetler aşkına, Rose! Harper sonunda seni o kulüplerinden birine götürmeye ikna edebildi mi?"

Rose kıyafetine bakınca içten içe rahatsız oldu. "Hayır. Bu benim kelle avcılığı kıyafetim."

"Ne avlayacağım dedin pardon?"

"Çok komik." Rose yüzüncü kez aynaya baktı. "Bir anlık yanılgıya düştüm ve şimdi de bu üstümde kaldı. Ciddiyim. Lütfen bana o kadar kötü olmadığını söyle."

"Değişir..."

"Neye göre?" diye sordu Rose dikkatlice. Bilmek istiyor muydu emin değildi.

"Eğer planın canavar avlama adrenalinini kullanıp direkt Damian'ın yatağına geçiş yapmaksa mesela. Ama şey iyi tarafından bak. O adam benim düşündüğüm kadar kararlıysa belki seni bu kıyafetten kurtarabilecek tek kişi de odur."

Rose homurdandı. "Vi'den daha destekleyici olduğunu düşündüğüm için seni aradım."

Olly omuz silkti. "Yanılman benim sorunum değil, kardeşim."

"Daha çok uyu. Hemen. Çünkü bu eleştirel, uykusuz Olive benim favorim değil," diye dalga geçti Rose.

Olive gülerek Rose'un saçma cevabına karşılık verdi. "Ben de seni seviyorum."

Ön kapı sertçe çalındı.

"Damian'a benden selam söyleeee..." Olive imalı bir tavırla kaşlarını oynattıktan sonra aramayı kapattı.

Kapı tekrar çaldı.

Rose daha fazla bekletmese iyi olurdu. Tüm sıcak uzuvlarına uzanan Sihri kapının diğer tarafında kimin olduğunu ona söylese de Rose alışkanlıktan kapının deliğine uzandı.

Damian, Gryndorlarla dışarıda oldukları gece giyindiği gibi giyinmişti. Havalı kot pantolonunun kemer kısmı sıkı belini sarmıştı ve üzerinde Rose'un çok sevdiğini fark ettiği önü açık siyah bir deri ceket vardı. Ceketin altındaysa bebe mavisi bir Henley marka bluz vardı. Tek fark saçlarıydı. Normalde serbest bir şekilde çenesine uzanan saçlarını enseden küçük bir at kuyruğu yaparak gözlerini açıkta bırakmış, yontulmuş gibi duran elmacık kemiklerini belirginleştirmişti.

"Kapıyı açacak mısın küçük cadı yoksa diğer taraftan hayranlıkla bana bakmaya devam mı edeceksin?" diye dalga geçti Damian. Büyüleyici dudakları kıvrılmıştı.

Rose gösterişli bir şekilde kapıyı açınca gözlerini dikip bakma sırası Damian'daydı. Rose'u baştan aşağı süzerken şehvetle gözleri kararan Damian tekrar kendisine bakınca Rose'un Sihri ve elbette bedeni gördüklerinden gayet hoşnuttu.

"Hayranlıkla ilgili bir şey mi söylüyordun, doktor?" diyerek ona sataştı Rose.

"Avcılık kuralı iki: İmkansızlaşana ya da gerek olmayana kadar ortama uyum sağla."

"Kalabalıkta çıkıntı mı yaparım yoksa araya iyi mi kaynarım yani? Gidip üstümü değiştirebilirim ama biraz vakit alır..."

Damian alayla güldü. "Kimi kandırıyorum ki? Ne giydiğin ya da nereye gittiğin fark etmez. Hep diğerlerinden farklı duruyorsun."

Rose gülümsedi. "Bu çok tatlıydı."

"Tatlı değildi. Kelle avcılığının neden sana göre olmadığının bir sebebi." Damian yüzünü astı, resmen iç karartıcıydı.

Rose'sa sırıtarak anahtarlarını aldı ve Damian'ın göğsüne sevecen bir şekilde hafifçe vurduktan sonra koridora adım attı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama o kadar kolay etkilenmem."

"Denediğim için suçlayamazsın."

Aşağıya indiklerinde Rose, Damian'ın motosikletini kaldırıma park edilmiş bulunca şaşırmadı. Bu sefer iki kask vardı ve Rose birine uzandığı an kendi adını işitti.

Komşusu Bayan Powers, market arabasını iterken atılgan şivavası Coco'ysa sepette oturuyordu. Rose yaklaşırken yaşlı kadın Damian'ı baştan aşağı süzdü. "İlk gördüğümde sen olduğuna emin olamadım, canım."

Rose'un yanakları kızardı. "Benim. Poşetlerini yukarı çıkarmak için yardım lazım mı?"

"Yok yok, sorduğun için sağ ol. Gerçi sana rastlamak istiyordum, şu konuştuğumuz dışarıda bir akşam geçirme olayını hatırlatmak için. Hâlâ istiyorsan cuma yapabiliriz." Yaşlı kadının bakışları motoruna oturmuş sabırla bekleyen Damian'a çarptı. "Ama belki hafta sonu yaklaşırken başka planlar yapmışsındır, bozmak istemezsen de seni suçlayamam."

"Sizinle bir gece geçirmeyi hayatta kaçırmam, Bayan P. Ben varım."

Bayan Powers gülümsedi. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Harika! O zaman görüşürüz. Nasıl gelineceğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii."

Komşusu yüzünde bir gülümsemeyle apartmana doğru ilerlerken kapı arkasından kapanmadan önce son kez arkasını dönüp baktı ve sinsice göz kırptı.

Rose, Damian'a dönünce adamı yüzünde neredeyse kendininkine benzer bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırmış kendine bakarken buldu. "Ne var?"

"Komşu teyzeyle bir gece mi geçireceksin?" Damian gülerken Rose motosiklette arkasına yerleşmişti. "Başa çıkılması gereken bir cadı için çok eğlenceli olacaktır. Sence yine polisler seni içeri atar mı?"

"Dalga geçmeye devam et tabii ama Bayan Powers'la çok eğleniyorum. Dışarıdan görünen o tatlı teyze seni kandırmasın. Vi'nin o Harika Yangın Çıkışı kaçışı için onu kışkırtan ve yardım eden kişi ta kendisi. Ne yapacağını bilen biri."

"Detayları bilmeli miyim?"

"Eğer iyi bir kelle avcısı eğitmeniysen o zaman belki anlatırım."

Damian gülerek motoru çalıştırdı ve Rose'un kollarını beline dolamasını bekledi. Kızın parmakları karnının alt kısmına sarıldığı an cehennemden çıkan bir şeytan misali hızla harekete geçti.

Julius, Virginia Cummings'in dosyasını Rose'a gün içinde göndermişti ve Rose o zamandan beri dosyayı neredeyse dört kez okumuş, kadının tüm suçlarından takıldığı favori mekânlarına kadar her şeyi hafızasına kazımıştı. Ki bu suçlar içinde haraç kesme; nadir, tehlikeli ve *çalınmış* sihirli sanat eserlerini kaçırma ve daha fazlası da vardı.

Hatta kadının Jonas Brothers'a olan ebedi aşkı bile dosyada yazıyordu. Şansa Jonas Brothers turlarının son konserini Madison Square Garden'da veriyorlardı ve alınan istihbarata göre bahsettikleri üst seviye şeytan, konseri kendi özel locasından izleyecekti. Alışkanlıkları hakkında edinilen bilgi doğruysa da kalabalıktan kaçınmak için konserden bitmesine birkaç dakika kala ayrılacaktı.

Ancak saatlerdir bekliyorlardı ve Rose artık acaba Virginia eski alışkanlıklarından vazgeçmeye mi karar verdi diye düşünmeye başladı. Çünkü gösteri bitmek üzereydi ve hâlâ şeytandan bir iz yoktu.

Artan gerginliğini bastırmak için boynunu yavaşça oynattı. Damian apartmanın kenarına yaslanmış kendisini izlerken adamın bu dikkatli tavrından daha da gerilen Rose volta atmakla meşguldü.

"Biraz daha ileri geri yürürsen betonda delik açacaksın," diye uyardı onu Damian.

Rose normalin aksine boş olan Betz Meydanı'ndan müziğin yükseldiği etkinliğin merkezi Otuz Üçüncü Sokak'a bakıyordu. "Ya diğer çıkışı kullanırsa? Belki de ayrılıp diğer tarafa yürümeliyiz."

"Ayrılmıyoruz. Tüm kaynaklarımız ve Faroi şeytanlarının alışkanlıklarına sadık oldukları gerçeği bize kadının buradan çıkacağını ve meydandan geçeceğini söylüyor. Her an çıkabilir."

"Hangi an mesela? Kendime sigorta yaptırdıktan önce mi sonra mı?" Damian keyifli sessizliğini sürdürürken Rose ona suçlayıcı bir şekilde baktı. "Bunu bilinçli olarak yapıyorsun, değil mi? Beni sıkıntıdan patlatıyorsun ki bunun bana göre olmadığını düşünüp başka bir şey deneyeyim, ha?"

Damian tek kaşını kaldırdı. "Aslında güzel fikirmiş... Keşke önce benim aklıma gelseydi."

Rose gözlerini devirdi. "Alaycılık sana yakışmıyor, doktor."

"Henüz." Damian güldü. "*Ayrıca* eğer hatırlıyorsan *Julius* bu görevi bize verdi. İkimiz de onun sahte bir hedef gösterip bana iyilik yapmayacağını biliyoruz."

Haklıydı.

İki kardeş birlikte Av işini seçerken aralarında çok açık ve inkâr edilemez bir sürtüşme vardı. Rose kardeşlerinden biriyle, hatta sinirlerini bozuyor olsa da annesiyle bile arasının böyle gergin olduğunu hatırlamıyordu. Hatta bu denkleme babasını, Edie'yi ve ölmeden önce büyükbabası Jethro'yla iletişimini bile ekleyebilirdi. Hiç yakın ve destekleyici bir ilişkiye ihtiyaç duymamıştı.

Ancak Damian için aynı şey geçerli değildi.

Rose ayakları birbirine değmesin diye kıçını Damian'ın karşısındaki tırabzanlara dayadı. "Seninle Julius arasında ne oldu? Eğer sormamda sakınca yoksa tabii..."

"Önce müsaade isteyip sonra sorman gerekmez mi?" diyerek Damian onun üstüne gitti.

"Belli ki Virginia konserden ayrılmayacağı için vakit geçiriyorum işte. Cevap vermek zorunda değilsin."

Damian yavaşça kollarını kavuşturdu. Bu hareketi geniş omuzlarını öne çıkarmıştı. "Neden bir şey olmuş diye düşündün ki? Sadece anlaşamıyoruz."

"Çünkü son zamanlara kadar yıllardır birbirinizle ne konuşuyor ne görüşüyordunuz. Bu anlaşamamanın ötesinde."

Damian'ın dudakları kasten aralanmıyordu.

"Bir kadınla mı ilgili?" Rose altdudağını ısırırken bir sonraki sorusunu düşünüyordu. "Seni lanetleyen eski sevgiliyle mi ilgili?"

"Öyle olsa daha kolay olurdu ama hayır. En azından doğrudan değil." Damian sanki inceliyormuşçasına ona dikkatle baktı. "Bu hikâyeyi duymaya hazır mısın emin değilim."

"Kaldıramayacağımı düşünmüyorsun herhalde?"

"Kaldırabilirsin. Sonrasında bana nasıl bakacağına ben hazır mıyım bilmiyorum," diye itiraf etti Damian. Bakışlarını Rose'dan ayırıp kendi ayaklarına çevirdi. "Bir peri masalının yanından geçemez."

"Peri masalları daha çok Olly'nin olayıdır. Prensesin sürekli kurtarılmak için prense ihtiyaç duyması benim sinirlerimi bozuyor. Konuşmak istemiyorsan sorun olmaz. Ama *bunu* bahane etme."

Damian'ın bakışları onunkilere sıkıca sarılıp kaldı. "Julius ve benim annelerimiz farklı ama babamız aynı. Ezeil. Onun bir baba figürü olmadığını söylemek hafif kalır. Hayatta iki hedefi var. İlki, Lucy'nin ordusunu güçlendirmek için küçük güzel zürriyetlere gebe bırakmak. İkincisi de babasının Cehennem'deki favori prensi olduğu için pozisyonunu korumak için ilkini yapmak. Bu ikincisi eninde sonunda onu Doğaüstü Güçler Konseyi'nden attırıp Cehennem'e sürülmesine sebep oldu çünkü kendisi dışında kimsenin iyiliğini gönülden istemiyordu."

Rose, Vi'nin zaten kendisine anlattığı bu bilgiyi bir şaşkınlık maskesiyle gizlemeye çalıştı.

Ancak Damian hemen anlamıştı. "Zaten bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Rose biraz fazla hızlıca ve sonra ekledi, "şey, Cehennem Prensi kısmını biliyordum ama babanın Ezeil olduğunu bilmiyordum."

Rose onun adına üzülmemek için çaba gösterdi. Kendisi her nasıl annesinin çöpçatanlık girişimlerini engelleyemiyorsa Damian da babasının kim olduğunu değiştiremezdi. Ancak Doğaüstü Güçler Konseyi'nin önceki şeytan temsilcisi olan Ezeil kesinlikle meşhurdu ama pek de iyi yönden değil. Eğer doğru hatırlıyorsa onunla, büyükannesiyle katıldığı ilk Doğaüstü zirvelerinden birinde tanışmıştı ve kısacık bir tanışma bile Rose'a yetip de artmıştı.

Peki ya o şeytan tarafından yetiştirilmek? Rose bunu düşününce neredeyse ürperdi.

Damian sanki aklını okumuş gibi tatsızca güldü. "Evet. Yakalamaca oynayacak tipte bir baba olmadığını söylemek mümkün."

Rose'un aklına ansızın bir düşünce geldi. "Peki, babanın babası Lucifer'sa bu seni bir prens, dük, kont falan mı yapıyor?"

Bu sefer Damian'ın gülüşü gerçekti. "Hiç de bile. Bu Ezeil'ı sinir etse de o doğmadı. Yaratıldı. Bir prens unvanı alıp onu Lucy'nin seçkin kuvvetlerini güçlendirme görevinin başına geçirmek bile yeterliydi aslında, hepsi bu kadar. Patronuna yaranmak için ikinci bir şans olarak şerefsiz, Julius'la bana ekstra odaklandı. Onun başaramadığı şeyi başarmamızı ümit ediyordu. Lucifer'ın sağ kolu olmayı."

"Bu fikir Julius'ın hoşuna gidiyor, senin gitmiyor mu?" diyerek tahminde bulundu Rose. Her şeyi yavaşça idrak ediyordu.

Damian tereddüt etti. Kendinden pek emin görünmüyordu. "Uzunca bir süre tam tersiydi."

"Ciddi misin?"

"Annem bir Normal olduğu için Ezeil'ın gözü en büyük zayıflığımın üzerindeydi. Yani benim üstüme daha çok düşüldü. Daha çok çalıştım. Akıllıca hareket ettim. Şeytan tarafımı kucakladıkça Ezeil'ın bakışlarında o onaylamayı görüyordum. Daha çok onaylandıkça da fazlasını aradım. Asla sonu gelmeyen, artan bir döngüydü."

"Peki ya Julius?"

"Julius hep bir savaşçı olmaktan ziyade merhametli olan taraftı. Pis işleri yapıp takdirin çoğunu toplamam konusundan da hoşnuttu. Sevdiği için avlanmıyordu. Kazandığı para için avlanıyordu. Diğer tarafta peki ya ben? Resmen nefes almak gibiydi. Bir avdan sonra aynada gördüğüm şeyin hoşuma gitmediğini fark edince çok geç olmuştu."

Rose bunları fark edince Damian'ı farklı bir gözle incelemeye başladı. "Lanet..."

Damian başını salladı. "İstersen bir uyanış de. Ama Avcılık hayatıyla arama mesafe koymaya çalıştıkça Julius beni kavganın ortasına itip içimdeki şeytanı kucaklamamı söyleyip durdu. Bunu yaptıkça da daha çok avı indirdim. O da ihtiyarın onayı dahil daha çok artının tadını çıkardı."

"Ama bir noktada durdun..."

"Ever... Eninde sonunda... ve Migiel'in sayesinde. Kendimi o hayattan kesip aldığım vakit Julius da kesilmiş oldu."

"Baban-"

"Bizi bıraktı. Reddetti. Ne demek istersen işte. Artık onun sorunu değildik."

"Ama ikiniz de kendiniz için iyi olanı yaptınız. Julius şu an Doğaüstü Güçler Konseyi'nde ve sen de üniversiteye gidip veteriner oldun, hasta ve suiistimal edilen hayvanlar için bir barınak işletiyorsun. Bu sefil bir yaşam sayılmaz, Damian."

"Bunların hiçbiri Miguel olmasa ve yanlış cadıyı kızdırmış olmasam olmazdı. Yani Julius'ın şu, 'Ben Normallerin ve Doğaüstü ırkının iyiliği için konsey üyesi oldum,' oyununa gelme. Bunu yaptı çünkü Ezeil'ın vazgeçtiği tek kişi ben değildim ve hem rahat hem lüks bir hayat yaşamaya çok alışmıştı. Bu hayatı sürdürebilmesinin tek yolu Doğaüstü Güçler Konseyi'ydi."

Bu hikâyeye inanması zor olsa da bir o kadar da değildi. Hiç mantıklı değil ama bir o kadar da *mantıklıydı.* Buna rağmen Rose şaşkına dönmüş, dikkati dağılmıştı. Ta ki Damian dikkatini omzunun üzerinden bir noktaya verene kadar. "Virginia çıkmış gibi."

Rose arkasını dönerken iki buçuk metre boyunda, boynuzlu ve dikenli kuyruğu olan bir dev görmeyi bekliyordu. Gaddar ve cehennemden çıkmış, Gryndorlara benzer bir şey. Ancak kendilerine doğru gelen kişi bir yaşlı yürüteci sürüyordu ve üzerinde "SonsuzaKadarJB" yazan bir konser tişörtü vardı.

Rose yüzünde kendini beğenmiş ifadesiyle hâlâ tuğla duvara yaslanmış duran Damian'a döndü. "Sence bu komik mi? Yaşı doksandan az olamaz!"

Damian omuz silkti. "Götürmemiz gereken kişi o. Hadi bakalım, Bayan Kelle Avcısı. Zaman azalıyor."

Damian'ın Rose'u şeytana sunması kötü bir şey miydi? *Evet.* Gerekli miydi? *Kesinlikle.*

Filizlenen hevesi kesip atmanın en hızlı yolu buydu ama Virginia Cummings'le bir şeyler ters giderse de Damian orada olacaktı. Virginia'nın kırılgan Normal dış görünüşü arka plandaki

işlere sorunsuzca karışmak için bir hileydi ve şeytanın, bir sürü alçakça olaydan paçayı sıyırmasını sağlıyordu.

Bazı Faroi'ler çocukların ya da uzun ve zayıf ergenlerin şekline girerdi. Virginia gibi diğerleriyse bir ilham olarak yaşlı popülasyonu seçerdi. Boyları ve şekilleri fark etmeksizin birbirlerinden daha az sinsi ya da tehlikeli değillerdi. Hatta bu onları daha sinsi ve tehlikeli yapıyordu çünkü tehlikeli olmayan bir biçime bürününce insanlar gardını düşürüyordu ve bu durumda şeytanlar ziyafet çekiyordu.

Damian binaya dayanmış dururken Rose'un ipleri eline almasına izin verdi.

Cadı, yaklaşan yaşlı kadını süzüyordu. "Şey... Siz Virginia Cummings misiniz?"

Şeytan bakışlarını kaldırdığında kalın camlı şişe dibi gözlüklerinin ardındaki gri gözlerini masumca kırptı. "Evet, canım. Benim."

"Bir zamanlar Los Angeles'da yaşayan Virginia Cummings mi? Pasadena'da?"

Yaşlı kadın başıyla onayladı. "Çok, çok uzun yıllardır dünyanın her yerinde yaşama şansına sahip oldum. Gözüme tanıdık geliyorsun, canım. Seni tanıyor muyum? Audrey'nin büyük büyük torunu musun? Gözlerin biraz onu andırıyor."

Rose küçük bir küfür savurarak omzunun üzerinden Damian'a baktı. "Ne yapacağım?"

"İş bu, bebeğim. Hedefin yerini sapta. Onu etkisiz bırak. Hedefi getir." Çenesiyle yaşlı kadını gösterdi. "Yerini saptadık şimdi etkisiz bırakacaksın. O zekice sihirli kelepçelerini kullan da üçüncü adıma geçmek için harekete geçelim."

"Seksen yaşında bir kadını sihirli olsun ya da olmasın kahrolası kelepçelemeyeceğim," diye tısladı Rose.

"Seksen mi?" dedi Virginia gülerek. "Keşke tekrar seksen olsam. Aslında biraz daha yaşlıyım."

Rose başını tekrar Damian'a çevirirken parmağıyla kadını gösteriyordu. "Duydun mu? Daha da yaşlıymış! Julius muhtemelen Olive'in ev arkadaşı ne yapıp satıyorsa ondan tüttürmüş olmalı. Çünkü bu küçük yaşlı kadının alıp götürmemiz gereken kişi olması mümkün değil. Ona bir baksana!"

Damian denileni yapıp Rose'un omzunun üzerinden baktı. Damian'ın tüm refleksleri anında alarm durumuna geçerek ihtiyaç durumunda harekete geçmeye hazırlandı. Ancak sesi sakindi. "İşler alengirli bir hâl almadan kelepçeleri takmak isteyebilirsin."

Rose ellerini kalçalarına yerleştirip adama ters ters baktı. "Yaşlı bir kadını yürüteciyle birlikte zorla alıp ağabeyinle... Konsey'in karşısına çıkarmayacağım."

Faroi iblisinin etrafını saran hava, Virginia'nın Normal dış görünüşü irileşip her santimle birlikte eriyip giderken dalgalandı. Dikkat dağıtan birkaç saniyenin ardından, seksen yaşında olan kadının yerinde bir anda Medusa'ya benzer boynuzları olan kırmızı ve teni pullu bir yaratık duruyordu ve kesinlikle şekerleme gibi olmayan pis bir koku yayıyordu.

Rose havayı kokladığında burnu anında hoşnutsuz bir şekilde kıvrıldı. "Bu koku da ne?"

Damian duvardan doğruldu. "Arkanı dön de gör."

"Neden arkamı..." Rose arkasını döndüğünde gözleri yerinden fırlayacaktı. Kendi bir yetmiş ikilik boyundan neredeyse bir metre daha uzun olan yaratığı görmek için başını kaldırması gerekmişti. "Virginia'ya ne yaptın sen?"

Dişi şeytan böğürürcesine gülerken yürüteci kenara attı. "Ah, tatlım. Yaklaşık dört yüz elli yıl önce Virginia Cummings'i kahvaltı niyetine yedim."

"Yedin mi?"

"Ben *Cumitox*'um. Girişimciyim. Yardımseverim. Sihirli Sanat Eserleri taciriyim." Cumitox çatallı dilini dudaklarında gezdirdi. "Sıradaki bedenim olarak seni kullanmayı da çok isterim. Son derece leziz görünüyorsun... ve güçlü."

Rose bir adım geri çekilirken başını iki yana salladı. "Değilim. Gerçekten, değilim. İnsanlarda hazımsızlık yaptığımı söyleyen oldu ve ilaçla da tedavi edilebilen türden değil."

Damian güldü. "Bence tadın bayağı iyi."

Rose başını ona doğru çevirdi. "Hiç yardımcı olmuyorsun, doktor. Birazcık bile."

"Ah, yardımcı olmamı mı istiyorsun? Mesela ona sihirli kelepçe takmanı önermek gibi mi? Ah bir saniye... Bunu söylemiştim. Hah. Belli ki yeterince yardımcı olmuşum."

"Bir şeytan sıradaki bedeni olarak beni kullanacağını söylerken *sana söylemiştim* faslını geçsek?"

"Biraz sıkıcı gibi değil mi?" Damian, Rose'un söylediklerini ona karşı kullanmıştı.

Dişi şeytanın bakışlarıysa ikisi arasında gidip geliyordu. "Siz evli falan mısınız?"

"Yok artık," diyerek Rose tepki gösterirken Damian alayla, "Hiç de bile," demişti.

Cadının bakışları Damian'a döndü. "Neden *öyle* dedin?"

"Nasıl?"

Rose sesini alçaltarak onu taklit etti. "Hiç. De. Bile. Biriyle evlenmeye karar verecek *olsam*, o kişi dünyadaki en şanslı insan olurdu."

"O zaman o kişinin ben olmayacağıma kesinlikle eminiz çünkü sahip olduğum tek şans kötü olandan," diye dalga geçti Damian.

"Hu hu!" Cumitox pençeli ellerini salladı. "Bu sevgili kavgasını bölmeyi hiç istemem ama devam edebilir miyiz? Yatağa geçip sevgili Nicky'nin yanında çok harika rüyalara dalmak istiyorum."

Damian, Faroi'ye yaklaştı. "Üzgünüm, Tox ama dinlenme işi biraz beklemeli. Bizimle gelmen gerekiyor."

"Ama gelmek istemiyorum." Dişi şeytan ayaklarını yere vurdu.

Rose kollarını göğsünde kavuşturunca bu hareketi korseyle örtülü göğüslerinin dolgunlaşmasına sebep oldu. "Bazen istemediğimiz şeyleri yapmamız gerekir. Hayatın gerçekleri."

"*Benim* hayatımın değil, cadı." Cumitox yerinden sıçrayarak pençeli parmaklarını Rose'a doğru uzattı.

Damian onu pençelerin yolundan tam zamanında çekerken şeytan feryat ederek Damian'ı yakalamak için harekete geçti. Damian eğilince hamlesi başarısız oldu.

Damian içindeki haylazı çağırırken her bir yumruk ve tekmeden uzaklaşıyordu. Refleksleri ve artan hızı darbe almasını resmen imkansızlaştırmıştı. Rose'sa kenarda durmuş ağzı açık onu izliyordu.

"Bu seyircili bir spor değil, küçük cadı," dedi Damian eğilerek. Ancak bir yumruk daha geliyordu. Bu sefer havayı yaran ıslık sesiyle birlikte darbe yanağını sıyırıp geçti.

Çok yakındı.

"O küçük hokus pokusu yapmak ister misin?" Artık hiddet dolu olan Faroi'yle dans edercesine dövüşen Damian'ın nefes alış verişleri ağırlaşmaya başlamıştı. "Gryndor'larda yaptığın gibi bir kelepçe şu an çok iyi olurdu."

Cumitox bir sonraki tembel darbesinden önce tereddüde düşmüş gibiydi. "Gryndor'lar mı? Siz iki Avcı, Gryndor kardeşleri mi alt ettiniz?"

Damian başıyla Rose'u işaret etti. "Teknik olarak ağır işlerin hepsini o tek başına yaptı."

Şeytan durup Rose'a bakarken hiç yorgun görünmüyordu. "Bir Gryndor şeytanını devre dışı bırakmak için güçlü bir Sihir gerekir... özellikle de bir gruplarsa. Hangi soydansın?"

"Yeni tanışmışken sorulması hiç uygun olmayan kişisel bir soru bu, değil mi?" diye alay etti Rose. "Ama ben bir Maxwell'im."

Cumitox'un kırmızı pullu yüzü solgun bir pembe rengini aldı. "Edie Maxwell'in soyundan mısın?"

"O benim büyükannem."

Faroi yavaşça mütevazı Virginia Cummings formuna dönerken yüzü şaşkın bir ifadeyle aydınlandı. "Yüce Cadı'nın torununu beni almak için gönderdiklerine inanamıyorum! Bu resmen tatlı Nick'i konserde izlemekten çok daha iyi! Seninle geleceğim, cadı. Sorunsuzca."

Rose, Damian'a doğru cilveli ve kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Yani beni gece atıştırmalığı olarak yemeyeceksin ve bedenimi ele geçirmeyeceksin?"

"Ah, hayır. Kesinlikle hayır. Bu dikiş grubuma anlatmak için daha iyi bir hikâye. Kıskançlıktan geberecekler, kesinlikle kemiklerini saran leziz etten daha kıymetli bir an yaşamış olacağım."

Damian, Rose'un gözlerindeki şeytani parıldamayı görünce sessizce küfretti.

Rose'u peşine takmasının sebebi ya sıkıntıdan ağlayacağını ya da korku dolu çığlıklar atacağını ummasıydı ama ikisi de olmamıştı. Güzel bir oranda azim dışında hiçbir şey kazanmamıştı.

Bu durumun Damian'ın canını sıkması gerekse de aynı zamanda birlikte yaptıkları bu işle az da olsa gurur duymaktan kendini alamıyordu. İçindeki şeytan da kendini tenine doğru iterken ona hak veriyordu.

Bu kesinlikle bir Avcılık hedefinden çok daha tehlikeliydi.

17

Üçte Keramet Vardır

Kirli, yorgun ve terk edilmiş metronun pisliğinden arınmak için duş almaya fazlasıyla hazır olan Rose, botları ayaklarını sıkmasa hâlâ havalara uçtuğunu düşünebilirdi. Rose ve Damian, Virginia Cummings'i yani namı diğer Cumitox'u Doğaüstü yetkililere teslim ederken şeytan söz verdiği gibi bir gram bile sorun çıkarmamıştı. Bu görevleri düşündükleri kadar uzun sürmediği için Rose, Damian'ı başka bir görev daha almaya ikna etmişti.

Korkunç derecede sahte bir Transilvanya aksanıyla gittiği cosplay partisinde vampir kostümü giymiş bir Normal olduğu ortaya çıkan "kaçak vampir"i, yani Drac'ı yakaladığı için Rose'un keyfi hâlâ yerindeydi. Doğaüstülere hayran olan çocuk, son birkaç ayını terk edilmiş metrolarda yaşayarak geçirmiş ve kendisine ait olacak bir vampir yuvasına rastlamayı ummuştu. Damian ona Central Park West'teki teras dairelerinden birinde vampir bulma ihtimalinin metrodan daha yüksek olduğunu söylediğinde çocuk ona inanmamıştı.

Rose bir yandan mırıldanıyor bir yandan da anahtarlarını kapıya sokarken yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu.

Hemen arkasındaki Damian kıkırdadı. "Ne olduğu şüpheli maddelere bulanmış biri için son derece mutlu görünüyorsun."

Rose ona yavaşça bir göz attıktan sonra alt dudağını ısırdı. Adam, kirli kot pantolonu ve dağınık saçlarıyla bile hâlâ enfes görünüyordu.

Ardından omuz silkti. "Sen de pek temiz... ya da suratsız sayılmazsın."

Ön kapı açıldığında Rose ona döndü. Apartmanın koridorunda karşı karşıyalardı ve Rose adrenalinin hâlâ vücudunda dolaştığının farkındaydı. Bununla birlikte libidosu da artmakta olan sağlıklı bir dozdaydı.

Bakışları Damian'ın dudaklarına kayınca onu da aynı şeyi yaparken yakaladı. Şehvet tüm sağduyusunu hızla ele geçirdi.

Rose ellerini Damian'ın göğsünde gezdirerek ona yaklaştı ve adamı nazikçe kendine çekti. "Sırtımı yıka ben de seninkini yıkayayım, doktor? Gerçi uyarmam gerek... Gerçekten kirliyiz. Kendimizi temiz sayabilmemiz için muhtemelen birkaç kez durulanmamız gerekecek."

Adamın dudakları seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Neyse ki meydan okumaya hazırım."

Rose'un karnına yaslanan sertlik, hazır olan tek şeyin o olmadığını söylüyordu. Aynı anda harekete geçtiler.

Birbirlerine karışmış halde kapıya doğru sendelediler. Rose parmaklarını sihirli bir şekilde şıklatıp kapıyı arkalarından kilitledi. Küçük banyoya doğru yürürken öpüşüyor ve soyunuyorlardı. Rose duşun suyunu açtığında çıplak uzuvları ve doyumsuz dudakları karman çormandı.

Stüdyo daireler genişlikleriyle bilinmezlerdi. Rose akan sıcak sıyın altına adım atar atmaz sabunluk kıçına çarptı. Damian ona hareket alanı açmak için arkasına yaslandığındaysa sol kulağına lifin çubuğu battı.

Damian'ın göğsünden taşan boğuk bir kıkırtı ikisini de titretmeye yetmişti. "Bunun kelle avcılığından daha tehlikeli olduğuna eminim. Belki de duşu atlamalıyız."

Rose sırıtarak elini uzattı ve adamın saçından birkaç ay önce birinin akşam yemeğinin bir parçası olabilecek yapışkan bir şey çıkardı. "Ya da atlamayız..."

Duş almak hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı. Rose kendi saçını köpürtürken Damian da kendi saçını Rose'un şampuanıyla yıkıyordu. Adamın her hareketinde kolları, Rose'un kaygan vücuduna sürtüyordu. Rose lifini köpürttüğü sırada Damian kollarını arkadan Rose'un beline dolamış ve sabunlu avuçlarını yavaşça kızın bedeninde gezdirmeye başlamıştı.

Adam göğüslerini avuçladığında Rose'un nefesleri hızlandı. Ardından Damian'ın başparmakları halihazırda sert olan meme uçlarını hafifçe okşadığında Rose küçük bir iç çekişle başını adamın göğsüne yasladı. Her bir okşayışın tadını çıkarıyordu.

"Sevdin, ha?" Damian dudaklarını Rose'un kulağına sürttükten sonra hafifçe dişledi.

Rose hafifçe inledi. "Şimdiye kadar yaptığın her şey hoşuma gitti."

"Verdiğim sözü unuttuğumu sanma, küçük cadı."

Bacaklarının arasında ısınmaya başlayan o zevkle, konuşmak bir yana düşünmek bile neredeyse imkânsızdı. "Ne sözü..."

"İşler gerçekten kızışmadan önce orgazm kotana ulaşma sözü..."

Damian'ın sol eli Rose'un bacaklarının ve kıvrımlarının arasından uzanıp klitorisinde kayarken dudakları da kızın boynundaki hassas tenle ziyafet çekiyordu. Bu iki hisle birlikte Rose'un dudaklarından zevkli bir inilti firar etti. Vaat edilen orgazm kotasını tutturmak için hayatta kalabileceğinden pek emin değildi.

Çok geçmeden Rose kalçalarını hareket ettirerek kendini onun yetenekli parmaklarına doğru itmek ve sırtının alt kısmına dayanan sert ereksiyona doğru yaslanmak arasında gidip geldi. Vücudunun kendine ait bir zihni var gibiydi ve Damian da onun zihin okuyucusuydu.

Zevk artıyor, Rose'un dizlerinin bağı çözülecek raddeye kadar onu titretiyordu. "Damian..."

Damian bir eliyle hâlâ onun göğsünü kavrarken meme ucunu nazikçe sıktı. "Bırak. Bırak gitsin, küçük cadı..."

Boynundan hafif bir ısırık.

Klitorisinde yavaşça dairesel bir temas.

Küçük bir çimdik.

Rose kendini bıraktığı an zevk onu tamamen yuttu. Dizleri iflas ettiğinde Damian onu yakalayarak vücudunun vereceği son orgazm damlasını dahi talep edercesine bir an olsun parmaklarının hareketinden vazgeçmedi.

Damian onun boynuna doğru gülümsedi. "Bu bir..."

Rose kolunu Damian'a doğru arkaya uzattı ve avucunu Damian'ın kalçasında ve kıçının alt kısmında gezdirdi. "Ben de sana dokunmak istiyorum."

"Önce üçe ulaşmalıyım."

Rose inledi. "O konuda ciddi miydin? Bu neredeyse imkânsız."

Damian onu kendine doğru çevirdikten sonra bedeninin ön kısmını kendi sıcak bedeniyle örtmeden hemen önce onu arkasındaki soğuk fayanslara yasladı.

Ardından Rose'un çenesini kavrayarak kızın bakışlarını kendine doğru çevirdi. "Ben ciddiyim. Tembel, bencil partnerlerine hemen şimdi son veriyorum, küçük cadı. Eğer bana dokunmana izin vermeden üç kez orgazm olacağını söylüyorsam, o zaman üç kez orgazm olacaksın. Bu sana uyar mı?"

Rose boğazı kururken onu süzdü. Konuşma konusunda kendine güvenmediği için başıyla onayladı. Birbirlerini tanıyalı uzun zaman olmamıştı ve SAA'ları da bundan daha kısa süre önce başlamıştı ama bir şekilde Damian'ın kendisini yanlış yönlendirmeyeceğini biliyordu.

Damian'ın bakışları küvetin köşesine kaydı. "Burada ne varmış?" Rose'un titreşimli mor vibratörü Bay Kımıl'ı almak için eğildiğinde Damian'ın dudakları kıvrıldı.

Rose da uzanmıştı ancak Damian vibratörü çekti.

"Ah-ah. Sanırım bu, yetenekli Bay Kımıl?" Damian sırıttı.

Rose isteksizce bir kez daha uzandı. "Ciddiyim, doktor. Buna mecbur değiliz-"

"Bu hoşuna gidiyor mu?" Damian düğmeye bir kez bastığında vibratör canlandı. Vızıltısı küçük banyoda yankılanıyordu. Adam tek kaşını kaldırdı. "Eee? Hoşuna gidiyor mu?"

"Gitmese tutmazdım. Ve su geçirmez olduğu için de her yerde kullanabiliyorum..."

"Bildiğim iyi oldu." Damian belli belirsiz bir sırıtışla dizlerinin üzerine çöktü.

Damian bir elinde Kımıl'la diğer elini kızın ayak bileğinden kalçasına doğru uzattı ve bacağını omzunun üzerine alarak onu kendisine tamamen açık olacak bir pozisyona getirdi. Rose

destek almak için duvara yaslanmıştı. Damian aşağıdan Rose'a bakarken yüzünde şehvetli, vaat dolu bir ifade vardı. Damian daha da eğilip vibratörü dili ve parmaklarıyla birlikte kullanmaya başlamadan önce Rose diğer ayağını yere sabit basmayı zar zor akıl edebildi.

Sihri teninin altında hareket ederek vücudunun halihazırda kavurucu sıcak olmayan bölgelerini ısıtıyordu. Rose, uzun ve kısık sesli bir iniltiyle parmaklarını Damian'ın saçlarında gezdirdikten sonra hafif bir tak sesiyle başını fayanslara dayadı.

Rose hangisinden daha çok zevk aldığını bilmiyordu. Damian'ın dilinin sıcak darbelerinden mi yoksa tüm vücuduna yayılan hızlı titreşimden mi? Damian onu tatmin ederken gözleri Rose'un gözlerine kilitlenmişti ve bu, Rose'un şimdiye kadar yaşadığı en ateşli şeydi.

Rose kalçalarını onun istekli ağzına doğru iterken Damian bakışlarını kaçıramıyordu, dahasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Rose inleyince Damian sanki onun zihnini ve bedenini okuyormuş gibi vibratörü bir kademe daha kaldırdı ve Bay Kımıl'ın da yardımıyla Rose'u hızla iki numaralı orgazma ulaştırdı.

Üçte keramet vardı... ve aynı zamanda Rose'un dizlerinin bağının çözüldüğü andı.

Damian memnun bir sırıtışla tekrar Rose'un vücudunda yukarı doğru uzanırken dudaklarında Rose'un tadı vardı. Şimdiye kadar tattığı en leziz şeydi. Bunu tekrar yapmak için şimdiden sabırsızlanıyordu.

"Ve sanıyorum ki bu da üç numara." Rose'un titreyen bedenini kendi bedenine yaslayan Damian, ıslak ellerini Rose'un beline ve kıçının kıvrımına doğru uzattı.

Rose'un gözleri neredeyse parlayarak Damian'ın aletinin dikkat çekmek için haykırırcasına dimdik durduğu yere indi. "Bu artık sana dokunabileceğim anlamına geliyor, değil mi?"

Sanki lanet şey Rose'un dokunma hevesini duymuş gibi seğirdi. "Kesinlikle öyle, küçük cadı."

Rose duştan çıkıp kenardaki havluya uzandığı sırada Damian suyu kapattı. Ardından Rose havlunun arkasına saklanamadan onu yakaladı. Cadı ciyaklayarak Damian'ın kollarına yapışmıştı.

"Lütfen kurulanma faslını atlarsak sorun olmayacağını söyle," diye yalvardı Damian. Sesi arzudan boğuklaşmıştı. Aletinin sırtına sürtündüğünü hissetmemesinin imkânı yoktu ve hissetmeme ihtimaline karşı Damian kalçalarını nazikçe oynattı.

Rose nefes nefeseydi bedeni titredi. "Ama çarşaflar ıslanır ve-"

"Ve?" Damian dudaklarını Rose'un kulağının hemen altındaki hassas noktaya götürdü. Ona temas ettiği anda Rose resmen erimişti.

"Bir daha düşündüm de açık havada kurulanmak çevre dostu bir şey ve zaten birlikte duş alarak su tasarrufu yaptık. Bu başarıyı şimdi bozarsak yazık olur." Rose yüzündeki muzip gülümseme dışında çıplaktı. Öne doğru eğilmeden hemen önce parmağını Damian'ın dövmesinde gezdirdi. Pembe dili dövmenin tadına bakmak için dışarı uzanmıştı. "Ve seni bilmem ama ben içimde olmanı gerçekten çok isterim."

"Bunu isteyen tek kişi kesinlikle sen değilsin. Hâlâ korunuyor muyuz?"

"Her şey yolunda, doktor."

"Tanrıya şükür." Damian onu yatağa yatırıp şiltenin üzerine tırmanırken bakışları birbirine kilitlendi. Adam sırt üstü yatar yatmaz Rose'u nazikçe üzerine çekti.

Rose onun üzerine oturduğunda bacaklarını adamın kalçalarının iki yanma yerleştirerek zonklayan aletine baktı. Kendisini izlerken Rose'un altdudağını ısırdığını görmek Damian'ı şehvetten çıldırtıyordu.

Damian kontrolü eline alma dürtüsüne direnerek dikkat çekmek için hevesle uzanan ereksiyonuna doğru baktı. "Dokunmak istediğini söylemiştin. Hepsi senin, küçük cadı."

Rose'un tetikte bekleyen bakışları Damian'ın gözlerinden dudaklarına, göğsüne ve sırtının kıvrımına doğru süzüldü ama Damian'ı anında telaşlandıran şey kızın şaşkın bakışları değildi. Rose'un ani sessizliği ve boğazında atan nabzının hızlanmasıyla ani gerginliği Damian'ı telaşlandırmıştı.

"Rose..." Damian doğrulup Rose'un yanağını okşayarak dikkatini nazikçe kendisine çekti. "Hâlâ istiyor musun? İstemiyorsan sorun değil. Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Bunu biliyorsun, değil mi? Biraz kestirebiliriz. Film izleriz. Eğer gitmemi istiyorsan da eşyalarımı alır ve hemen şimdi yakandan düşerim."

"Hayır..." Rose başını iki yana sallayarak avuçlarını Damian'ın omuzlarına dayadı. "Yani, evet. Bunu hâlâ istiyorum. Sadece..."

"Sadece ne?"

Ve Rose tekrar o seksi alt dudağını dişlemeye başlamıştı. Damian, onun dudağını kurtarma dürtüsüne direndi ve bunun yerine tüm dikkatini ona verdi.

"Bana anlatabilirsin," dedi Damian onu rahatlatmaya çalışarak.

"*Bu* yaptığımız gibi istediğimi almak alışık olduğum bir şey değil." Sonunda içini dökerken Rose'un yanakları kızarmaya başlamıştı.

Damian onun sözlerini sindirerek kafasında evirip çevirdi ve Rose'un piç eski sevgililerine lanet okudu. *Hepsine birden.* "O şerefsizler seninle aynı havayı solumayı hak etmiyorlar."

Lanet olsun, kendisi de hak etmiyordu ama en azından denemek için elinden geleni yapacaktı.

Parmaklarını kızın saçlarına daldırarak yumuşak bir öpücük için dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı ve hemen ardından Rose'un alt dudağını hafifçe dişledi. "Bunu bir dönüm noktası olarak kabul et. Ne istiyorsun Rose? Söyle bana. Elimden gelen bir şeyse yaparım."

Rose, adamın hâlâ seğiren ve ucu meniyle ıslanan aletine baktı. "Seni içimde istiyorum," dedi yavaşça.

"O zaman al." Damian ellerini Rose'un beline koyduğunda Rose ellerini adamın göğsüne dayadı. Damian, kalçalarını kaldırırken ona destek oluyordu.

Rose üzerinde hareket ederken kendi ıslaklığını Damian'ın sızlayan aletinin üzerinde kaydırıyordu. Damian arkasına yaslanmış tempoyu onun ayarlamasına izin verirken leziz bir işkence çekiyordu. Rose sanki sonunda Damian'ın sözünde ciddi olduğunu anlamış gibi daha hızlı hareket etmeye başladı. Aşağı yukarı hareket ederken göğüsleri Damian'ın önünde dans ediyordu. Damian uzanıp göğüslerinden birini ağzına aldı.

Rose üzerinde iç geçirirken ziyafet çeken Damian'ın başını tutarak ona destek oldu. Önce sol göğsündeydi ve ardından sağ göğsüne geçti. Damian'ın dilinin her darbesinde aleti zonkluyor, Rose'un içinde olmak için can atıyordu. Ardından Rose kalça-

larını bir kez daha yuvarladığında Damian'ın aletinin tamamını tek bir yavaş hareketle içine almıştı.

Rose dapdar ve sımsıkı bir şekilde onu sararken birlikte inlediler. Damian tekrar yatağa uzanarak ellerini Rose'un teninin her santiminde gezdirerek ritmi ve hızı onun belirlemesine izin verdi.

"Damian." Rose öne doğru eğilirken şehvetli bakışları Damian'ınkilerle buluştu, ondan daha fazla destek almaya çalışırken parmaklarını adamın göğsüne gömmüştü.

Saniyeler içinde ikisi de nefessiz kalmış ve ter içindelerdi, odadaki tek ses yükselip alçalan bedenlerinden çıkıyordu.

Damian ellerini Rose'un kıçına uzattı. Rose kalçalarını indirdikçe o da kalçalarını kaldırarak her bir hamleyi daha da derinleştiriyordu. "İşte bu, küçük cadı. Al. İhtiyacın olanı al."

"Ah Tanrıça aşkına..." Rose nefes nefese kaldı, vücudu onun üzerinde titriyordu.

Damian boşalmanın ilk işaretini bacaklarının arasında hissetti. Daha fazla dayanamayacaktı. Bu hızda ve Rose'un muhteşem gözleri doğrudan ruhuna işliyormuş gibi kendi gözlerine odaklanmışken dayanamazdı.

"Dokun bana," diye yalvardı Rose sanki onun aklını okuyormuş gibi. "Dokun bana. Hemen."

"Böyle mi?" Damian bir elini aşağıya uzatarak yavaş, yumuşak bir daire çizerek Rose'un klitorisini okşadı. Bu okşayışla Rose yumuşak bir nefes verdi ve hemen ardından daha fazlası için yalvarmaya başladı. Damian da ona tam olarak istediğini verdi.

İkisi için de tek gereken buydu. Rose, Damian'ın aletini sıkıca sararak onun da hazır olmasını sağladı ve birlikte boşaldılar. Bunun mümkün olduğunca uzun sürmesi için çabalarken ikisinin vücutları da artık senkronize hareket etmiyordu.

Zevkin son dalgası da çekilene kadar öpüşüp birbirlerine dokundukları sırada dudakları bu yakınlaşmanın sertliğinden şişmişti.

Rose onun yanına, yatağa kendini bıraktığında yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Felaket lanetler aşkına..."

Damian güldü. "Şimdi kim kendini beğenmişçe gülümsüyor?"

"Hiç de üzgün değilim."

Damian da değildi. Rose'un nefesi kesilmiş bir şekilde gülümsediğini görmek bu ifadeyi mümkün olduğu kadar uzun süre ne pahasına olursa olsun korumak istemesine sebep oluyordu.

Bu da bela demekti.

İkisi için de.

18

Külot Şıklığı

Rose'un bedeni tamamen ağrıyordu ve haklı sebepleri de vardı. Sabah kafeinini henüz almamasına rağmen yüzündeki sırıtışın kalıcı olacağına da bir hayli emindi. Seks sonrası neşesi böyle bir şeyse kesinlikle alışabileceği bir şeydi.

Son derece üst düzey ve destansı olsa da buna sebep olan şey sadece zevk değildi.

Onunla birlikte, öncesinde, o sırada ve sonrasında olan her şeydi. Damian her adımda Rose'un yanında olmuş, hatta liderliği alması için onu ikna etmişti. Ondan önce, tek bir cinsel partneri bile onun zevkini ve rahatını önceliği haline getirmemişti. Ve evet, bu durum Rose'un erkek zevki hakkında birçok şey söylüyordu.

Aynı zamanda Damian hakkında da çok şey söylüyordu. Kendisinin kötü örnek olduğunu söylemesine rağmen Damian kendisinin sandığı kadar kötü biri değildi ve bu biraz üzücüydü.

Rose hafifçe iç çekerek ilk kahve fincanını dudaklarına götürmüştü ki iki kalın kol beline dolandı.

"Kahve mi yaptın?" Damian onu çıplak göğsüne doğru çekince Rose'un sırtı ısındı. Adamın dudakları ensesini okşuyordu. "Yapmamalıydın..."

Damian, Rose'un elindeki üzerinde CADI KARIŞIMI yazan fincana uzandı.

Rose gülerek fincanı geri çekti. "Ben yapmadım. Bir cadının sabah kahvesine dokunursan kıvılcımlar çıkmaya başlar... Hem de her anlamda."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Damian. Kıkırdarken Rose'un boynunun kıvrımını öpmek ve ısırmak arasında gidip geliyordu. "Belki başka bir şekilde de kıvılcımlar çıkarabiliriz."

Ön kapının kapanma sesi yükselirken Rose bir anlaşma teklif etmek üzereydi. Hemen ardından kız kardeşlerinin sesleri küçük antrede yankılanınca Rose başını çevirdi ve ardından Vi'yle Olive capcanlı karşılarındaydı.

Rose gözlerini kırpıştırdı. Hem zihnen hem de bedenen donakalmıştı. Kızların hepsinde birbirlerinin evlerinin anahtarları vardı ve istedikleri zaman kullanıyorlardı. Rose'un şimdiye kadar beklenmedik ziyaretçilerden çekinmek için bir nedeni olmamıştı.

Rose'u ilk fark eden Olive oldu ve en küçük üçüzün gözleri gözlüklerinin ardında irileşirken Vi onlara doğru baktı.

"Vay, vay, vay." Vi kıkırdayarak Rose'un tişört ve külottan oluşan kıyafetini yavaş ve dikkatli bir şekilde inceledi. "Cildinde yeni düzüşmüşsün gibi bir parıltı olduğunu söyleyebilirim. Hem de tam anlamıyla. Ve tam zamanında. Şahsen teşekkür etmek isterim, o şanslı piç nerede?"

Rose duvardaki aynaya doğru baktığında hemen iki şeyin farkına vardı. Birincisi, cildini kesinlikle sihirli bir ışıltı sarmıştı. İkincisiyse ön kapının açılmasıyla kız kardeşlerinin onu fark

etmesi sırasında bir anda tek başına kalmıştı. Damian birkaç saniye sonra giyinmiş bir halde banyodan çıkana kadar görünürde değildi.

Vi'nin ağzı kulaklarına varıyordu. "İşte parıltının kaynağı ortaya çıktı. Merhaba Damian. Normalde sabahının nasıl geçtiğini sorardım ama nasıl geçtiğine dair iyi bir fikrim var."

"Violet!" Rose'un yanakları kızardı.

Damian gözünü bile kırpmadan cevap verircesine kıkırdadı. "Vi... Olive. İkiniz de her zamanki gibi çok hoş görünüyorsunuz."

"Beni bisiklet derslerimden sonra hiç görmedin tabii," Vi burnunu kırıştırarak şık mor pantolon ceket takımına baktı. "Büyük açılış biter bitmez bu Barney kostümünün yerini eşofman alacak. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen Olly'yi eve giderken arabayı sürmeye zorlayacağım ki böylece yoldayken arka koltukta üstümü değiştirebileyim."

Olive kıkırdadı. "Hey gidi günler hey."

Vi, Rose'un yarı çıplak kıyafetine bir kez daha baktı. "En şık külotunu giyip etkinliğe katıldığında Christina'nın başının omuzlarından kopacak olmasını izleme fikri hoşuma gitmediğinden değil ama dışarısı biraz soğuk. Üzerine bir iki kat daha giymek isteyebilirsin."

Rose gözlerini kırpıştırdı. "Ne etkinliği? Hatırlamıyorum-Kahrolası uçan süpürgeler aşkına. Şaraphanenin açılışı *bugün* müydü?"

"Sanırım bu benim gitmem için bir işaret," dedi Damian. Göz kırparak Rose'a döndü. "Kapıya kadar bana eşlik eder misin?"

"Özür dilerim," dedi Rose antreye adım atınca. "Ailemin bu açılış olayını tamamen unutmuşum."

"Eh, biraz meşguldün." Damian sırıttı.

Rose'un bakışları hiç utanmadan onları izleyen kız kardeşlerine kaydı, başka yere bakmaya zahmet bile etmiyorlardı. "Onlar adına da özür dilerim. Keşke her zaman bu kadar sırnaşık olmadıklarını söyleyebilseydim ama öyleler. Bizim olayımız bu."

"Ben çıkmadan önce bir kez daha performansımı tekrarlayamadığımız için üzgünüm ama her zaman sonrası vardır, değil mi?" Bir kolunu Rose'un beline dolayarak onu daha da yaklaştırdı.

Rose kollarını onun göğsüne dayayıp gözlerine dalıp gitti. Vi ve Olly, neler yaptıklarını bilmiyor değillerdi sonuçta. Bir cadı UNO oynadı diye teni seksi bir şekilde *parlamıyordu.*

"Bunu ne zaman tekrarlayabiliriz?" Kirpiklerinin altından Damian'a bakarken gözüne bir şey kaçmış gibi değil de baştan çıkarıcı göründüğünü umut ediyordu.

"Çok heveslisin demek? Hoşuma gitti." Adamın bakışları Rose'un dudaklarına indi.

"Dalga mı geçiyorsun? Yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiştim... Hem de Virginia'nın bizim düşündüğümüz gibi bir kötü kadına dönüşmemesine rağmen."

Damian'ın söylenenleri idrak etmesi biraz vakit almıştı. Sonunda idrak ettiğindeyse Rose kıkırdadı. "Ah, sen başka bir şeyden bahsediyorum mu sandın?"

Damian güldü. "Hanene bir puan, küçük cadı ama belki de tekrarımızı bu geceye erteleyebiliriz?"

Çok, çok çekiciydi. Vereceği olumlu cevapsa Rose'un dilinin ucundaydı.

"Aslında bu gece için çok heyecanlı planlarım var." Kafasında bir düşünce belirirken Rose gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Eğer istersen benimle gelebilirsin ama uyarmış olayım, dayanıksız kişiler bu grupla takılamaz."

"Öyle mi?"

Rose başını iki yana salladı. "Sadece güçlü olanlar hayatta kalır."

"Oldukça dayanıklı olmam güzel bir şey o zaman. Beni de say."

"Tik tak, aşk kuşları," diye araya girdi Vi. Saat takmadığı bileğine hafifçe vurdu.

Rose huysuz bir şekilde mırıldanarak başını Damian'ın göğsüne indirdi. "Ama önce bu kahrolası açılışta hayatta kalmam lazım."

Damian güldüğünde Rose'un geçici yastığı titredi. "Sadece kalabalık olacak. Bunu profesyonel olarak yapmıştın, değil mi?"

"O zaman da beni tüketmişti. Ama artık Meşru Yüce Cadı'lıktan *çıkarıldım*. Bilinen kadarıyla bu daha önce hiç olmamıştı. Bir hayvanat bahçesinde iki kafalı yılan gibi olacağım."

"Hayır, sen kesinlikle daha sevimli olursun." Damian oldukça normal bir şekilde avcunu Rose'un beline indirdi. "Bak, hiç pulun da yok. Olsa dün gece görürdüm."

Rose ciddi ciddi kızararak Damian'ın gülmesine sebep oldu. "Bana saati ve mekânı yazarsın ya da ararsın, sonra da o heyecanlı planlar için akşam buluşuruz. Vi? Olive?" Damian göz kırparak diğer iki Maxwell'e döndü. "Sonra görüşürüz."

Kızlar, onları yalnız bırakmadan hemen önce Damian'a el salladılar. Rose anında adamın dokunuşunun uzaklaşmasının verdiği hüznü hissetti. Kardeşlerinin yaklaşan sorgusu için kendini toplamak için bir an bekledi.

Ancak arkasını döndüğünde Violet sinir bozucu bir şekilde oflamıştı. "Seni asla affetmeyeceğim, Rose Marie Maxwell."

"Neden-"

"Böyle şehvetli bir olay anlatmadan önce şarap, dondurma ve muhtemelen *Magic Mike*'ı tekrar izlemek gerekir ama şimdi olanları arabada dinlemek zorunda kalacağız." Vi, Rose'u tuva-

lete doğru yönlendirdi. "Harekete geçsen iyi olur çünkü büyük açılışa geç kalırsak annem söylenmeye başlar ve bu yüzden seni yine affetmem."

Rose kardeşinin böyle bir şey yapamayacağını bildiği için sırıtarak resmen duş kabinine atladı. Christina'nın öfkesi bile onun keyfini kaçıramazdı.

"Eee," diye seslendi Olive, "bu geceki heyecanlı planların neymiş?"

"Bayan Powers," diye yanıtladı Rose. Vi'nin güldüğünü duyunca kendi kıkırtıları dolu dolu bir kahkahaya dönüştü.

Lincoln'a taşınmadan önce yıllarca Bayan Powers'la komşu oldukları için en büyük üçüz, Bayan Powers'la nasıl bir gece olacağını tam anlamıyla biliyordu. Bundan Damian'ın bihaber olmasıysa Rose'u mutlu ediyordu.

Kurtlar, cadılar ve melekler, vay be! Çeşit çeşit Doğaüstü ve Normal, Doğaüstü Ruhlar Şaraphanesi'ni kutlamak için büyük açılışa gelmişlerdi. Şaraphane, Westchester civarında butik bir üzüm bağıydı. Bu fikir babasının arkadaşlarıyla konuşurken yaptığı parlak bir yorumdan ortaya çıkmıştı ve Christina da bu fikre sarılıp kendini iyice kaptırmıştı. Şaraphane, annelerinin en yeni takıntısı haline gelmişti.

Doğaüstülerin çoğu ancak bol miktarda alkol tüketince hafif bir sarhoşluk hissederlerdi ama DRŞ'nde bahsi geçen ruhlar aslında şevki ima ediyordu ve özellikle Doğaüstülere ve onların normale göre daha güçlü dayanıklılıklarına karşı kullanılıyordu.

Şaraphanenin abartısız ve sıcak bir atmosferi olduğunu gören hiç kimse, Rose'un şaşırdığı kadar şaşırmış olamazdı. Christina aşırıya kaçacak şeyler yapmıştı ama mekân tamamen rustik ve doğal güzelliğe sahipti. Ahşap zemini ve krem rengi duvarlarıyla sanki Napa Valley'deki şaraphanelerdeymişsiniz gibi hissettiriyordu. Dönüştürülmüş şarap varilleri dekorasyon için kullanılmış, kapılara ve kapı kollarına asılan sanat eserleri hoş bir nüans katmıştı.

Çok şirin bir mekândı ve birazcık bile gösterişçi değildi. Belki de Rose'un düşündüğünün aksine babası tasarımda daha çok söz sahibi olmuştu.

Ahududulu tatlı roze şarabını yudumlayan Rose, odanın karşısındaki Vi ve Edie'yi süzdü. Edie, Melek Temsilcisi Ramón'un söylediği bir şeyi kendinden geçmiş dinliyordu, kardeşiyse dinliyor gibi yapıyordu. Olly on beş dakika önce tuvalete gitmişti ve henüz dönmemişti ama Rose'u en çok endişelendiren şey annesini kaybetmiş olmasıydı.

Bu gibi sosyal durumlarda annesinin kaybolması hiçbir zaman iyi sonuçlanmazdı çünkü bir sürprizle ortaya çıkardı ve bu düdük çalıp konfeti atmanızı gerektiren türden bir sürpriz olmazdı.

"İşte yakalanması zor olan kızım," diyen Christina'nın neşeli sesi yayıldı.

"Oyun başlasın..." Rose kendisine yaklaşan annesine doğru dönmeden önce sabrını son damlasına kadar topladı.

Annesinin yanında uzun, kıvrak bir sarışın vardı ve ikisinin de gülümsemesi neredeyse aynıydı. Rose da refleks olarak kendini gülümsemeye zorladı.

"Rose, tatlım." Christina kızını gafil avlayarak sımsıkı sarılmak için kendine çekti. "Seni inanılmaz iyi anlaşacağını düşün-

düğüm biriyle tanıştırmak istiyordum. Bu Callie Sanderson, Massachusetts Cadılar Meclisi'nden. Callie, bu benim ortanca gurur kaynağım Rose."

Callie elini uzatırken Rose'a gerçek bir gülümseme bahşetti. "Seninle tanışmak bir zevk. Hakkında bir sürü harika şey duydum."

"Sanderson? Massachusetts'ten?" Rose muzipçe gülümseyerek kendine uzatılan eli sıktı.

Callie kahkaha atarak cevap verdi. "Ah, işler kötüleşiyor. Şu an New York'ta yaşıyor olsam da Salem'da doğup büyüdüm ve iki kız kardeşim var. Ebeveynlerimiz adımızı Sarah, Winifred ve Mary koymadığı için her gün Tanrıça'ya şükrediyoruz."

Kahkaha attıkları sırada Rose'un bu kadına karşı olan tereddüttü siliniyordu. "Kardeşim Vi olsa kesin bayılırdı. Kayda geçmiş en büyük *Hocus Pocus* hayranı."

"Cadılık kartımı kullanmış olacağım ama ben de öyleyim."

Güldüler.

"Bu açılışa davet edildiğim için çok heyecanlandım çünkü bir süredir seninle tanışmak istiyordum," diye itiraf etti Callie neredeyse çekinerek. "Umarım kulağa çok ürkütücü gelmiyordur ama yıllardır yaptığın bağış işlerinin büyük hayranıyım. Birkaç yıl önce kendi kâr amacı gütmeyen kuruluşumu kurmamın sebeplerinden biri bu. İsmi de Umut Pırıltıları."

Rose'un kaşları havalandı. "Seni duymuştum. Kuruluşun dünya çapında çok büyük işler başardı. Özellikle de sağlık hizmetlerine erişmek ve LGBTQ+ gençler konusunda."

"Elimizden gelenleri yapmaya çalışıyoruz ama ihtiyaçlar asla bitmiyor. Bu yüzden senin gibi birinin bizi duymuş olması doğru bir şey yaptığımızı gösteriyor." Callie kızardı. "Merakımdan soracağım, şu an çalışıyor musun?"

Gururla parıldayan Christina elini ilgiyle Rose'un koluna koydu. "Rose yakınlardaki bir hayvan barınağında çalışıyor ve hatta mekânın işletmesine yardımcı olabilmek için gönüllü olarak kendi vaktinden de feragat ediyor."

Rose düzeltmeye çalıştı, "Aslında tam olarak-"

"Ah, müsaadenizle. Rose'un babası beni çağırıyor." Christina aceleyle uzaklaşarak ikisini yalnız bıraktı.

"Demek bir hayvan barınağı?" Callie'nin gözleri etkilenmiş gibi parlıyordu.

Rose kıkırdadı. "Evet, o konuya gelirsek... O gönüllü çalışma saatleri, Doğaüstü Güçler Konseyi tarafından verilen kamu hizmetimin bir parçası."

Şarabını yudumlarken Callie'nin kaşları havalandı. "Ah, güzel hikayelere bayılırım ve burada acayip bir şey varmış gibi hissettim."

"Yanlışlıkla, tarlada gördüğüm iki zayıf atın sahipleri tarafından suiistimal edildiğini varsayarak kardeşlerimle onları kaçırmayı planladım. Meğerse orası bir hayvan barınağıymış ve atlar da başkasından kurtarılıp orada bakılmak üzere getirilmiş."

"İnanmıyorum."

İkisi de güldü.

"Aynen." Rose başını salladı. "Neyse ki Konsey niyetimin kötü olmadığını fark etti de kamu hizmeti saatlerimi tamamlıyorum. Oradayken hayvanlarla ilgilenilebilmesi için bağış toplanmasına yardım etmeye de çalışıyorum."

"Çıkarsız bir iş. Kendine engel olamıyorsun."

"Aynen öyle." *Sonunda birisi anlıyordu...*

"Ben de Umut Pırıltıları için aynı şeyi hissediyorum. Hayvanları kurtarma arzusuyla başladı ve sonra oy verme hakkını desteklemeye başladı. Sonra da tutku dolu projelerim çığ gibi

büyüdü." Callie kısa bir anlığına düşünceli görünmüştü. "Umarım sorun etmezsin ama annene, artık Meşru Yüce Cadı olmadığın için şu an ne yaptığını sordum ve o da hâlâ seçenekleri değerlendirdiğini söyledi."

Kızın söylemeye çalıştığı şey bir anda konuşmanın yönünü değiştirmişti...

"İşimi seviyorum," diye devam etti Callie, "ve harika, özgün, tutkulu insanları işe alıyorum. Sen de ekibe katılsan inanılmaz mutlu olurdum."

Rose bunu duymayı beklemiyordu.

"Bana iş mi teklif ediyorsun?" diye sordu Rose.

"İş mi? Hayır. Benim *ortağım* olarak Umut Pırıltıları'na katılırsan çok sevinirim."

İlk olarak Rose annesinin bu beklenmedik desteği ve ilgisi karşısında hayrete düşmüştü. "Iı... Vay be."

"Üzgünüm, aceleci davrandım. Anlamışsındır, işimi seviyorum. Fark yaratmayı ve aynı şeyi yapmaları için dünyadaki gençleri yüreklendirmeyi seviyorum. Ama nişanlımın hep söylediği gibi hem işimle hem onunla evli olamam." Callie bir kahkaha patlattı. "Dürüst olalım, çok haklı. Şirket, artık sorumluluğumun bir kısmını rahatça bölüşebileceğim bir noktaya geldi. Şu ana kadar seninle hiç tanışmamış olsam da bu role harika şekilde uyacağını biliyorum. Galiba Sihrim bana böyle hissettirdi diyebiliriz."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme. Bir anda böyle bir şey ortaya çıktı, farkındayım. Bir düşün. Eğer henüz hazır değilsen sonuna kadar anlarım. Bu ucu açık bir teklif. Herhangi birinin o pozisyonu doldurmasını istemiyorum, yani..." Rose'a üzerinde Umut Pırıltıları logosu işlenen bir kartvizit uzattı. "Bir sorun

olursa, barınakta yardım gerekirse ya da fikir alışverişinde bulunacağın birine ihtiyaç duyarsan beni ara, sana lazım olan o cadı benimdir."

"Teşekkürler Callie, bu çok cömert bir teklif," dedi Rose içinden gelerek. "Düşüneceğim."

Christina gözünde bir çöpçatanlık parıltısıyla ve yanında Rose'un tanışması *gereken* "yakışıklı bir şekil değiştirenle" gelene kadar bir dakika daha konuşmayı sürdürdüler. Rose'un yüzündeki saf telaşı gören Callie araya girerek adamla tanışmak istediğini söyledi.

Teşekkürler, dedi Rose yeni arkadaşına minnetle dudaklarını oynatarak.

Bir anda o gün harika bir güne dönüşürken Rose belki de karmanın artık kendisine dönmüş olabileceğini düşünmekten kendini alamadı... ve bunun böyle devam etmesini umdu.

19

Bingo!

Sinir, Damian'ın alışık olduğu bir his değildi. Bir Avcı olarak sinirinize teslim olursanız ölürdünüz. Veterinerlikte en hassas hastalarınızın ölmesine sebep olabilirdi. Seksi bir cadıyla heyecanlı bir gecedeyse Damian sinirin neye sebep olabileceğini bilmiyordu ama Rose'un kendisine verdiği adrese geldiğinde bunu keşfetmek üzere olduğuna emindi.

Kızın kendisini sürekli diken üstünde tutmaktan hoşlandığını bilen Damian bir barla ya da tekrar yenileceği bir bilardo salonuyla karşılaşmayı bekliyordu. Belki de Damian kahrolası tempodan yoksun olduğu için Rose'un kendi etrafında dans ederek dönüp durabileceği bir gece kulübüyle karşılaşırdı.

Ancak *bu*, beklediği son şeydi.

Telefonunun navigasyonunu açıp geldiği adresin doğru olup olmadığını ikinci kez kontrol ettiğinde Rose'un kapıdan dışarı adım attığını gördü.

Damian bir anlığına ne yapacağını unutmuştu. Bedenine oturan mavi kot pantolonu Rose'un kıçını leziz gösteriyordu ve saçla-

rını seksi bir dağınık topuz yapmış, boynunun enfes kıvrımını ve kulağının altındaki o ısırılmasından hoşlandığı noktayı açık bırakmıştı. Rose kaldırıma bakıp fermuarlı hırkasını vücuduna sardı. Damian'ı kamyonetinde oturmuş beklerken görünce duraksadı.

Restview Emeklilik Merkezi & Toplum Salonu tabelasının altında durmuş Damian'a el sallıyordu. Damian sürücü koltuğundan inerken kızın gözleri parladı. "Mekânı buldun! Çılgın gece hayatı konuşmamla seni korkutup kaçırdım sanmaya başlamıştım."

Kamyoneti kilitledikten sonra Damian kaldırıma doğru ilerledi. Attığı her adımda Rose'un gülümsemesi büyüyor, ağzı kulaklarına varıyordu. Üstelik bu büyüleyici bir görüntüydü. Vi ve Linc'in Bağ Kurma Seremonisi'nde onu harika bir elbiseyle görmüştü. Çıplak ve kıvrımlı bedeninin üzerinde inip çıkışını izlemekten keyif almıştı. Ama gözüne hiç, kot pantolonu ve hırkasıyla göründüğü kadar güzel gelmemişti. Damian, kızın konuşmasını beklediğini çok geç idrak etti.

Tek kaşını kaldırırken gülmekten kendini alamamıştı. "Emeklilik merkezinde çılgın bir gece demek? Ne yapacağız? Satranç mı oynayacağız? Masa oyunlarına mı bakacağız?"

Rose alayla bir kolunu Damian'ınkine doladı ve onu içeri doğru yönlendirdi. "Masa oyunları amatörler için. Hudson Nehri'nin bu tarafında kalan en ölümcül bingo oyuncularıyla bingo oynamadıysan hiç olağanüstü bir oyuna katılmamışsındır. Bil diye söylüyorum, bingo konusunda bu kapının arkasındakilerden daha iyi olan kimse yok."

Geniş salona adım attıklan sırada Damian tekrar açıklamasını istemek üzereydi. Oda masalarla doluydu. Tıpkı bir bingo ordusu gibi herkes dizilmişti ve ön tarafın ortasında gür beyaz saçlı, cızırtılı mikrofona yüksek sesle konuşan bir komutan duruyordu.

"B-yedi," dedi adam. "B... Yedi."

İhtiyarlar oturdukları masalarda mırıldanırken bazıları hevesle önlerindeki kartlara renkli mühürler basıyorlardı. Diğerleriyse söylenen sayıyı bulamadıkları için homurdanıyorlardı. *Bingo.*

"Heyecanlı gecende numaralı kartlar ve kraker kâseleri mi var?" Rose'a kibirle bakıyordu.

"Bu geceyi oyunla ya da abur cuburlarla yadırgayamazsın. Bu kalabalığın oldukça cani olabildiklerini bilmen gerek." Rose gülümsemesini bastırarak Damian'ı nazikçe durdurdu. "Bunun altından kalkabilirsin, doktor. Hassas kişilere uygun bir şey asla değil ve dikkatini bir saniyeden uzun süre asla dağıtmamalısın yoksa zayıflığını hissedip öldürücü hamleyi yaparlar."

"Hâlâ bingodan mı bahsediyoruz yoksa *Animal Planet*'teki bir programdan falan mı?" Damian güldü.

"Gül bakalım. İkisinin de vakit geçirmek için son derece eğlenceli olduğunu hatırlatayım."

"Başka neyin eğlenceli olduğunu biliyor musun?" Damian eğilerek sesini alçalttı. "*Seks.*"

Rose'un dudakları kıvrıldı. "İyi o zaman, eğlenceli aktivite repertuarını bir kez daha genişlettiğime mutlu oldum."

Tanıdık yaşlı bir Normal kadın yakınlardaki masadan başını kaldırarak el salladı.

Rose, Damian'ın elini tuttuğunda parmakları refleks olarak birbirine sarıldı. O sırada Rose masaya doğru ilerleyip boş sandalyelerden birine oturmuştu. Yanındaki diğer boş sandalyeye hafifçe eliyle vurdu. "Otur, biraz bekle. *Eğlen.* Sonra da bu gece ne kadar şanslı olduğunu görelim."

İki tarafa da çekebileceği bu söz Damian'ın dikkatinden kaçmamıştı. İkisi de hafifçe gülerken Damian gittikçe daha da keyifleniyordu. Rose'un apartmanının dışında karşılaştıkları kadın

gri gözlerini kendisine diktiği sırada Damian daha yeni oturmuştu.

"Demek o sensin, ha?" Kadın dudaklarını büzerek sanki mikroskop altındaki bir böceği izler gibi onu inceledi.

Damian, aceleyle Rose'a baksa da kız kullanılmamış bingo kartlarını alıp önüne açarken hiçbir şey belli etmiyordu. Bu yüzden Damian oturduğu yerde kıpırdandı. "Bahsettiğiniz *o* kimse ona göre değişir, hanımefendi," dedi nazikçe.

Kadının kaşları havalandı. "Beni tersliyor musun, oğlum?"

"Hayır, hanımefendi... Sadece kim olduğumu düşündüğünüzden emin değilim."

"Geçen gece Rose'u koca motoruyla gezmeye çıkaran sensin işte."

Damian neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı. Öksürdüğü sırada yanında sırıtan cadı sırtına hafifçe vurdu. "İyi misin?"

"Evet." Hafifçe hırıldar gibi bir ses çıkarttıktan sonra sonunda boğazını temizleyip yaşlı kadına dönmüştü. "Bir hayli bağlı olduğum bir motorum var, evet. Uzun zamandır bende."

"Geçen gün de tüm gece boyunca bizim apartmanın önüne park edilmişti..."

Damian yüzünün ısınmadığını söylese yalan olurdu. "Evet, sanırım öyle oldu."

Rose'un kolu kendisininkine temas edene kadar oturduğu yerde kıpırdanıp durmuştu. Bu temassa hafifçe titremesine sebep oldu.

"Greta, onu huzursuz ediyorsun." Rose keyifli bir kıkırtıyla yaşlı kadını hafifçe azarladı. "O gelmeden bunu konuşmamış mıydık?"

"Çocuk taşaklı mı onu anlamaya çalışıyorum. Maxwell'lerle takılacaksa yeterince taşaklı olması lazım." Greta, Damian'a bak-

tı. "Bil diye söylüyorum, seninkilerin biraz desteğe ihtiyacı var oğlum. Biraz eksik kalıyorsun."

"Dikkate alacağım."

Rose'un vanilya kokusu burnuna doluyordu ve eğildiğinde bu koku artıyor olmasa Damian, *Alacakaranlık Kuşağı* setine adım attığını sanabilirdi.

"Damian Adams, bu benim her şeye burnunu sokan ama iyi niyetli olan Vi'den kalma komşum Greta Powers. Bu yakışıklı beyler de," Rose masadaki diğer iki yaşlı adamı işaret etti, "Henry Jansen ve eşi, Otis."

Damian başını eğdi. "Hepinizle tanıştığıma sevindim."

Henry ona dört boş kart uzattı. "Evet, Damian, nasıl oynamayı tercih edersin? Eski usul mü? Dörtlü mü? Küfelik mi?"

Damian, Rose'a yaklaştı. "Bunların ne anlama geldiğini bilmeli miyim?"

Rose sırıttı. "Bingonun farklı versiyonları."

"Ah." Damian tekrar Henry'ye döndü. "Sanırım eski usul severim... Her şeyin zamanı var, değil mi?"

Aslında diğerlerinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve kısa süre içinde öğrenecekti çünkü oyun başladığı an masadaki arkadaşları oturup izlerken ondan tek bir kelime bile duymadılar. Rose, yetişmesi için Damian'a söylenen numaraları bulma konusunda yardım etmek ve kendi başına zorlanırken ona bakıp gülmek arasında gidip geliyordu.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi üç yeni emekli arkadaşı ellerine geçen her fırsatta Damian'a sataşıyorlardı. Çok geçmeden geri kaldığını ve kendini Rose'la kahkahalara boğulurken bulduğunu fark etti. Garip arkadaş grubuyla son bir yıldır hiç gülmediği kadar gülmüştü.

Son söylenen numaraya odaklanmış bir hâlde dudağını dişlerinin arasına almış altı kartında birden arayan Rose'u inceliyordu.

Eğilip kızın kulağına yavaşça fısıldadı, "O ısırdığın dudağın olmak için neler vermezdim, küçük cadı."

Rose irileşen karamel gözleriyle başını ona çevirdi. "Ne?"

"Bingo..." Damian sırıttı.

"Ha?"

Kızın mührü tutan elini alıp yavaşça kartındaki O-69'a bastırdı. "Bingo, küçük cadı. Kazandığın sayıya da bak."

"Bingo mu?" Damian'ın ne söylemeye çalıştığını fark ettiğinde yanakları kızardı. Hem imasını hem de oyundaki başarısını anlayabilmişti. "*Ah!* Bingo. Bingo!"

Yerinden fırlayarak elini sallamaya başladı.

Sunucu ve asistanı, Greta parmaklarını dudaklarına götürüp kulakları sağır eden bir ıslık çalana dek sayıları söylemeye devam etmişlerdi. "Hey, Tooley, seni budala! Bizim kız bingo yaptı, vırıldanmayı kes!"

Rose tamamladığı sırayı sesli okuduktan sonra ödülünü almak için ön tarafa geçerken Damian güldü. Kız masaya geri döndüğünde ünlü sunucu Vanna White misali ödülünü sergiliyordu.

"Bunca emek bir dondurma için miydi?" Damian, Rose'un büyük bir hazine misali göğsüne yasladığı hediye kartına bakıyordu. "Bana sorarsan biraz hayal kırıklığı gibi."

Rose yalandan bir öfkeyle nefesini tuttu. "Bir *hayal kırıklığı* demek? Arkadaşlığımız adına bu kelimeler ağzından hiç çıkmamış gibi davranacağım. Bu öylesine bir dondurma değil. Bu Sabirah'ın Yumuşak-Tadım Dükkânı'ndan ve tatlılara saygı göstermiyorsan gecenin ilerleyen saatlerinde tüm dondurmayı kendime saklayacağım."

"İlerleyen saatlerde, ha? Heyecanlı gece bingoyla bitmiyor mu demek istiyorsun?"

"Kartlarını doğru oynarsan evet." Rose göz kırptığında bu cilveli tavrı Damian'ın içinin bir garip olmasına sebep olmuştu. "Ama korkarım bunun için önce bir bingo yapmalısın."

"O zaman bir an evvel işe koyulup şansımı artırsam iyi olur." Dört bingo kartı daha alıp önündeki iki karta eklerken gözlerini Rose'dan ayırmamıştı.

Greta, Henry ve Otis kahkahalara boğulduğu sırada Rose'un komşusu göz kırparak ekledi, "Onu sevdim, canım. O gösterişli spor arabası olan cafcaflı kedicikten çok daha iyi."

"Evet, ben de onunla biraz takılmayı düşünüyorum." Mührü kartına bastığı sırada Rose'un eli dondu. Bakışlarını hızla Damian'a çevirdi. "Ben öyle demek istemedim... Yani, dedim ama... Biliyorsun işte... Değil mi?"

Üzülmüş gibiydi. Telaşlanmıştı.

Damian kendine engel olamadı. Kahkaha atarak elini Rose'unkine götürdü ve parmaklarını nazikçe sıktı. "Endişelenme, küçük cadı. Ben de seninle biraz takılmayı düşünüyordum."

Rose biraz daha rahatça nefes alınca Damian'ın göğsü sıkıştı ve artan basınçla zonklamasına sebep olacak şekilde genişledi. Çünkü bu kelimeler farkına vardığından daha çok gerçekti.

Şu ana kadar.

Rose akşama büyük planlarla başlamıştı ve bunların ilki Bayan Powers ve Restview Ekibi'yle uğraşırken Damian'ın acı çekmesini izlemekti. Ancak her şeye rağmen birazcık bile kıvranma-

dığı için Greta, onu apartmana bırakmalarından birkaç dakika önce resmî onay mührünü Damian için basmıştı.

Rose'un ikinci planı, eğer Damian bir şekilde ilk planını atlatırsa ikisini birden içeriyordu. Bu yüzden Rose sabah erkenden yatağına temiz çarşaflar sermişti. Ancak o gece harika bir anda ikisi ilk kez baş başa kalıp dairesine adım attıkları sırada esnemesini bastırmak zorunda kaldı.

Bir başka esnemeyi daha bastırmak üzereyken çenesinden küçük bir çıtlama çıktı.

"Üzgünüm," diye özür diledi Rose. Damian merakla ona bakıyordu. "Sadece bir kahveye ihtiyacım var. Sonra heyecanlı gecemizin ikinci kısmına hazır olacağım."

Damian'ın dudakları kıvrıldı. "Tabii bu heyecanlı plan yastığını, gözünü kapatıp birkaç tatlı rüya görmeyi içermiyorsa öyledir."

"Yok, yok. İyiyim." Tüm dertlerine deva olacak şey bir kahveydi... Belki bir de Red Bull. Vi bu içeceğe çok güveniyordu.

"Rose." Damian, onun elini tutarak kendine doğru çekerek ellerini nazikçe kızın kalçalarına uzattı.

Rose'un kalbi hafifçe titrerken bunun suçunu kafeine atamıyordu. Suratsız Damian'a alışıktı ve orgazm donörü Damian'ın büyük hayranıydı. Bu yeni versiyonuysa onu gafil avlıyordu. Seksen yaşındaki komşusuna esprili cevaplar veren, havlu atmadan önce bir bingo daha oynamak isteyen bu versiyonu.

"Bence seni yatağa yatırıp üstünü örtmeliyim." Damian'ın üzgün bakışları Rose'un dudaklarına kaydı.

Rose, ellerini onun sert göğsünde gezdirdi. "Kendin de yanıma yatacaksın, değil mi?"

"O senaryoda pek fazla uyku olacağını sanmıyorum ama bu teklif feci baştan çıkarıcı."

Rose yine de kalmasını istemek için ağzını açsa da kendini son anda durdurdu.

Ondan kalıp ne yapmasını isteyecekti? Seks arkadaşlığı anlaşmaları yalnızca tek bir şeyi kapsıyordu ve onu zaten kandırıp huzurevinde bambaşka bir etkinliğe, bingo gecesine götürmüştü. Kendisine eşlik etmesi için imalı konuştuğundan bahsetmiyordu bile.

Doğru olan bulanık sulara adım atıp derinlere açılmadan önce Damian'ın söylediğini yapıp iyi geceler dileyip yatağa geçmesi olurdu. Yine de Damian'ın çıkıp gitmesini istemiyordu.

Damian da biraz ne yapacağını bilemez gibiydi ya da belki Rose böyle yorumluyordu.

"Bana kalırsa gecenin kalanının nasıl geçeceğiyle ilgili iki seçenek var," dedi Damian kızın kalçalarındaki parmaklarını kıvırarak. "Birinci seçenek benim, ihtiyacın olan uykuyu alman için seni yalnız bırakmam."

Rose sanki kötü bir koku almış gibi burnunu kıvırarak Damian'ın gülümsemesine sebep oldu. "İkincisi ne?"

"Bir film izleyebiliriz... mesela."

Rose gözlerini kırpıştırdığı sırada onu yanlış duyduğunu düşündü. "*Film* mi?"

"Greta'yla şu bahsettiğiniz film olabilir. Neydi adı? Şu en sevdiğin?"

"*Bir Şey Söyle*? John Cusack'ın oynadığı?"

"Evet oydu."

Rose tek kaşını kaldırdı. "Birlikte seksenlerdeki bir romantik komediyi izlemeyi teklif ettiğinin farkında mısın? Cusack'ın ve büyük jestlerin olduğu bir geceye her zaman varım ama teslim olmadan önce kendini nasıl bir işe soktuğunu bilmen gerek."

"Büyük jestler mi?" Kötü bir koku almış gibi gözükme sırası Damian'daydı.

Rose gülümsemesini bastırmaya çalışsa da başarısız oldu. "Büyük romantik jestlerden hoşlanmıyor musun, Dr. Adams?"

"Sadece onlara yaklaşımdan, insanların beklentiye girmelerinden ve onları bu kadar büyük yapanın ne olduğundan."

Rose kelimeleri bir araya getirmeye çalışıp başarısız olurken ağzını açıp kapattı. "O zaman gecenin kalanı şöyle geçecek, doktor."

"Dinliyorum."

"Ben en sevdiğim film izleme yoga taytımı giyerken sen de pek rahat olmayan koltuğuma geçip kıçının üzerine oturacak ve büyük jestlere karşı fikrinin değişmesine mental olarak kendini hazırlayacaksın."

Damian yüzünü buruşturdu. "Güzel, kulak patlatan bir aksiyon filmine ya da belki bir korku filmine ne dersin?"

"Ah hayır, bu yılan hikayesini sen açtın şimdi de katlanacaksın." Rose gülerek odaları ayıran bölmenin arkasında kayboldu.

"Patlamış mısır falan yapmamı ister misin?" diye sordu Damian.

"Olur. Dolabın sol tarafında mikrodalgaya atılan paketlerden var."

Rose yoga taytını giyip ikinci kez kendini aynada kontrol ederken dolapların açılıp kapanma sesini duyuyordu. Pembe yanakları muhtemelen apartmana yürürken bu hâli almıştı ya da sebebi gerginliği olabilirdi.

Çünkü yepyeni seks arkadaşıyla en sevdiği romantik komedilerden birini izlemek üzereydi.

Üstünün başının düzgün olduğuna karar verdiğinde Damian boş bir meyve kâsesine el koyup onu patlamış mısırla dol-

durmuştu. Aynı tabağı paylaşacakları için yan yana oturmaları mantıklıydı ama Rose'un tehlikeli libidosu da uyarılmış oluyordu. Bu durum da düşündüğü kadar yorgun olmadığını kendine düşündürtüyordu.

Kolları ve parmakları birbirine her değdiğinde Rose, Damian'a kendini daha da kaptırıyor ve filmden bir o kadar kopuyordu. En azından Damian'ın alaylı dudak bükmesini ve ardından mırıldandığını duyana kadar.

Rose bakışlarını ikonik kaset sahnesinden ayırıp yanındaki adama çevirdiğinde tek kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Yok. Sadece... Filmi izliyorum." Ağzına bir avuç mısır attı.

"Bir de galiba kendi Statler ve Waldorf[17] şovunu çekiyorsun." Rose, John'un karakterinin arabasından indiği ve trençkotunun rüzgârda uçuştuğu televizyonu işaret etti. "Burası filmin çok tatlı bölümlerinden biri."

Damian homurdanarak bir avuç dolusu patlamış mısır daha aldı.

"Erkek homurdanmasından anlamıyorum, bana bu sahneyi neden dokunaklı bulmadığını açıklaman lazım."

"Her şeyi saçma desem?"

Rose nefesini tutarak Damian'ın uzattığı elindeki patlamış mısır kasesini çekip aldı. "Böyle söylemiş olamazsın."

"Baya da söyledim." Rose'un pek de alay edilemeyecek öfkesi sürerken Damian güldü. "Herif, kızın evinin önünde dikilip gecenin bir yarısı bir şarkı çalarsa fikrini değiştirebileceğini düşünüyor. Kızın ondan ayrılmasının bir sebebi vardı."

"İyi bir sebep değildi."

---

17 The Muppet Show'daki huysuz, tartışmaya açık iki kurgusal karakter -çn.

"Bu sebebin hoşuna gitmemesi ya da ona katılmaman geçerli olduğu gerçeğini değiştirmez. Birlikte güzel vakit geçirdiler. Hatta harika. Eğlenme kısmına kesinlikle katılıyorum. Ama bu birbirleri *için* uygun oldukları anlamına gelmiyor. Kızın babası haklıydı. Ona bir kalem hediye edip hayatına devam etmesine izin vermeliydi."

Rose tüm dikkatini yanında oturan yabancıya vermiş, patlamış mısır kasesini kafasından dökmeli mi diye düşünüyordu. "Nasıl böyle bir şey söylersin?"

Damian, Rose'un dehşete kapılmış ifadesinden keyif alıyordu. "Dudaklarımı oynattım ve kelimeler döküldü. Kolay aslında. Denemelisin."

"*Bu* romantik bir jest." Rose, John Cusack'ın elindeki kasetçalarla durduğu televizyon ekranını işaret etti. Sahnede yüksek sesle *In Your Eyes* çalıyordu.

"*Bu* ortamın huzurunu mahvediyor. Kızın uyumaya çalıştığından bahsetmiyorum bile. Bıraksa da uyusa."

"Kız uyumuyordu. İçsel bir çalkantı yaşıyor. Bu sahnedeki dokunaklılığı nasıl görmezsin?" Rose şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Adam başının belaya gireceğini biliyor, bunun işe yaramayabileceğimi de biliyor. Zor bir ihtimal ama yine de deniyor. Duruşunu kıza kanıtlamak için."

"Kızın kapısının önünde bir kasetçalarla dikiliyor. Üzgünüm küçük cadı ama buradaki azmi göremiyorum."

Rose küçük bir hırıltı çıkararak Damian'a patlamış mısır atma arzusuna karşı çıktı. Bunun yerine tüm kâseyi adamın kafasından boşaltti. Ancak şerefsiz buna gülünce Rose da ona katılmıştı. Damian bir avuç patlamış mısırı alıp Rose'a doğru attı.

Çok geçmeden televizyondaki seksenler romantik komedisinin ortasında ateşli bir patlamış mısır savaşına girmişlerdi.

Rose dizlerinin üzerinde, bir avuç patlamış mısırı Damian'ın tişörtünün içine sokmaya çalışıyordu ama kahretsin ki bu adam o kadar hızlı ve güçlüydü ki hiç zorlanmadan Rose'un bileklerini tek eliyle tutup birkaç patlamış mısırı onun tişörtünden içeri soktu.

Damian taktik değiştirip mısırlardan gıdıklamaya geçince Rose kıvranarak kaçmaya çalıştı. Savunma devreye girmişti. Ya edepsizleşecekti ya da altına kaçıracaktı. Üstelik temiz çamaşır stoku, ikinci seçeneği kabul edemeyeceği kadar azdı.

Rose'un yüzeye çağırdığı sihri hevesle karşılık verince Damian'ın kollarındaki tüyler anında ürperdi.

"Demek hile yapıyoruz, küçük cadı?" Damian hızlı bir hamleyle kollarını Rose'un beline doladı ve yere yuvarlandıkları sırada darbeyi kendisi karşıladı. Damian şeytani bir sırıtışla gülüyordu. "Ben kazandım."

Ellerinden taşan ve az miktarda enerjiye sahip sihriyle Rose pozisyonlarını değiştirip avuçlarını Damian'ın göğsüne dayadı. İki bacağını açmış yukarıdan sırıtarak adama bakıyordu.

"Ne diyordun, doktor?" diyerek ona sataştı.

Damian ellerini kızın bacaklarının üst tarafına sarmış onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermiyordu. "Bu raundu kazanmış olabilirsin ama o büyük jestin gerçek ve buna değecek bir şey olduğuna beni asla ikna edemeyeceksin."

"Göreceğiz, doktor." Rose sırıtırken Damian'ın kararlılığı kendi içindeki hissi aleve veriyordu. "Göreceğiz."

20

Buffy Meydan Okuması

Dolunayın kaosuna inananlar ya sağlık sektöründe ya da barda çalışıyorlardı. Çünkü kapı her açıldığında *Potion's Up*'a girenlerin saf bir tuhaflığa sahip olmalarının başka açıklaması yoktu.

Kavga. Düşmanlık. Kan donörleri arasında laf dalaşı.

Gecenin erken saatlerinde şekil değiştiren bir ejderha yüzünden Rose'un saçları hâlâ is kokuyordu. Gerçi yeni bir şey öğrenmişti: Ateş püsküren bir şekil değiştiren ve aldatıldığını düşünen bir Eş arasında asla durmamalıydı. Sonradan ortaya çıkmıştı, şekil değiştirenin Eş'i ve köşedeki masada buluştuğu adam aslında kuzenlerdi. Kesinlikle bir yanlış anlaşılmaydı ama Rose'un saçlarının tutuştuğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kaos, cuma gecesinde vücut bulmuştu.

Gage endişeyle Rose'a bakarken her an istifa etmesini bekliyordu. "Sen iyi misin, Maxwell? O ejderha seni pek rahat bırakmadı."

"Bir iki santim saçımı yaktı ama sorun yok. Bu gece duş alırken bir saç iyileştirme kremi kullanırım, sabaha bir şey kalmaz."

En azından öyle umuyordu. Aksi takdirde saçları ortaokuldan beri yaptırmadığı kadar kısa bir hal alacaktı.

"Etkilendim." Gage alt taraftaki dolaplara temiz bardakları dizme işine devam etti.

Rose bir müşterisinin birasını doldurdu. "Neden? İçki doldurma yeteneğimden mi?"

"Dayanıklılığından. Vi olsa bu gece en az bir düzine kişiyi lanetlemekle ya da en azından bilardo sopalarını müsait yerlerine sokmakla tehdit etmişti."

Rose şimdi *kardeşinin* neler çektiğini anlıyordu. "İnkâr etmeyeceğim. Cadı siğilimi görmek isteyen o bekarlığa veda partisindekiler az kalsın Batı'nın Kötü Cadısı tarafından lanetleneceklerdi."

Gage gülerken gözleri parladı. "O zaman unutulmaz düğün fotoğrafları olmaz mıydı?"

"Bana bir dildo sokup hızını en yükseğe ayarlayın." Harper'ın tepsisi tezgâha çarparken ağzı açık bir şekilde genelde ciddi olan vampire baktı. "*Kahkaha* attın. Daha önce güldüğünü hiç duymadım. Kahretsin, boğazında gereken kasların olduğunu bile sanmıyordum!"

Gage gözlerini devirdi. "Gülüyorum."

Harper başını iki yana salladı. "Huysuz musun? Evet. Homurdanıyor musun? Aynen. Onaylamıyormuş gibi surat asıyor musun? Kesinlikle. Ama gülmek? Hayır." Rose'a döndü. "Ona büyü mü yaptın? Yaptın, değil mi? Hadi ama bana söyleyebilirsin. Seni yetkililere ihbar etmeyeceğim."

Rose yalandan teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Hiç büyü yapılmadı. Kahkahasında sihir yoktu... En azından bu cadı tarafından."

"Ben buna saçmalık derim. Ya büyü ya da ilahi bir müdahale."

Gage öfkeyle iblise baktı. "Beni eleştirmeye son verecek misin?"

"Tabii. Bunu daha iyi yapan biri gelirse evet. *Doğaüstüler Gazete*'sine bir ilan vereyim... İyi şanslar."

Rose'un saati biplerken vardiyasının bittiğini haber veriyordu. "Vay be. Ejderha ateşinden kaçmaya çalışırken zaman hızlı geçiyormuş. Gage, kalmamı ister misin yoksa..."

"Yok. Sen git. Harp'la kalanları hallederiz. Giderek sakinleşiyor."

Tekrar etmesine gerek bile yoktu.

Onlara sürtünen tüylü bir yaratık ya da aralarında bir engel olmadan Damian'ı görmeyeli günler olmuştu. Bella'nın ve yavruların günlük gelişimlerini görmek onu mutlu etse de onlarla ilgilenen hırçın bakıcıyla baş başa zaman geçirmesi gerekiyordu.

Dışarı adım attığı an uzun zamandır beklettiği seks aramasını yapmak için parmakları kaşınıyordu.

Tam montunu giydiği sırada Harper başını depoya uzattı. "Ah, güzel. Daha gitmemişsin."

Rose homurdandı. Kahretsin. Daha hızlı hareket etmeliydi... *Kahrolası topuklu ayakkabı yaraları.* "Gage çıkmam konusunda fikrini mi değiştirdi?"

"Ne? Ah, hayır tatlım. Ön tarafta cehennem kadar ateşli bir şeytan seni bekliyor. Senden ne isterse yap. Sanki feromon dolu bir Olimpik yüzme havuzuna dalmışçasına üstünden başından şehvet akıyor. Hemen gelmezsen vardiya arasında atıştırmalık niyetine onu götüreceğim." Harper göz kırparak gözden kayboldu.

Damian'ı düşününce Rose'u bir heyecan dalgası sardı. Galiba SA aramasını yapacak kişi o olmayacaktı. Damian yüz yüze istemek için gelmişti.

Aceleyle barın ön kısmına geçtiğinde yüzünde bir sırıtış vardı ancak onu bekleyen şeytan Damian değildi.

Julius Kontos tezgâhın kenarına yaslanmış, iki yanındaki kızlar ağır bir flört moduna girmişti. Rose'u gördüğü diğer anların aksine bu sefer onunla pek ilgileniyor gibi değildi. Nazikçe durmuş kızların ne söylediklerini dinlerken ya başını sallıyor ya da gülümsüyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Başkası olsa endişelenirdi.

Ancak konu neredeyse her şeyde keyif alacak bir şey bulan Julius olunca telaşlanmasına sebep oldu.

Julius'ın bakışları Rose'la buluşunca hayranlarına bir şey söyleyip kapıda Rose'u karşıladı.

"Selam, Julius. Her şey yolunda mı?" diye sordu Rose, endişelenmişti.

"Aksi kardeşimin nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Rose böyle bir şeyi beklemiyordu. "Çoğu gece olduğu gibi barınakta olacağını tahmin ediyorum. Her şey yolunda mı?"

"Hiç değil... Damian da açmıyor. Barınağın telefonunu da kendininkini de. Sen sormadan söyleyeyim, benim aramamı açmayacağını bildiğimden üçüncü taraflardan arattım."

Rose cebinden telefonunu çıkarıp onu aradı. Telefon üç kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Rose telefonu kapatıp barınağı aramayı denedi ama aynı sonuçla karşılaştı. Ardından ikisini de ikinci kez denedi.

"Üzgünüm," diyerek özür diledi Rose. "Ondan haber alırsam seninle konuşması gerektiğini söylerim. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Hayır, tek gereken..." Rose'a baktığı sırada gözlerini çaresizlikle kısmıştı. "Kahretsin. Çok çaresizim."

"Bir cadıyı böyle özel hissettiremezsin, Julius."

"Hislerimi kontrol etme lüksüm yok, Rose. Bu durumla ustaca başa çıkabilecek birini bulmaya da vaktim yok."

"Hâlâ neden bahsettiğini dinlemeyi bekliyorum."

"Damian'la teslim ettiğiniz Gryndor kardeşler vardı ya? Eşleri, serbest bırakılmalarını istiyormuş yoksa..."

Tamam, kulağa kötü geliyordu. "Yoksa ne?"

"Öğrenmek ister miyiz bilmiyorum. İstemediğimizi de biliyorum ayrıca yakalanan Gryndorları serbest bırakmamız mümkün bile değil. Hücuma geçmemiz lazım. Hızlıca. İşler ileri gidip kimse zarar görmeden. Damian başımın belası olabilir ama bu işi verebileceğim becerilere sahip tek Avcı o... senin dışında. İlk üçlüyle çok iyi başa çıkmıştın."

Rose seçenekleri tartarken dudağını ısırdı ki seçenekler iyi değildi. "Farklı şartlar altında olsa hemen sana yardım ederdim ama Damian'a, onsuz hiçbir Av işi almayacağıma söz verdim. Şartlarından biri buydu."

"Normalde bunu kabul ederdim ama ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sana katılırım. Sahaya çıkmayalı uzun bir süre oldu ama bisiklete binmek gibiymiş, öyle duydum."

Akıllıca olan hayır demekti. Beş harf. İki hece. H-A-Y-I-R.

Ama Rose parayı ve barınaktaki hayvanlara nasıl katkı sağlayacağını düşününce evet, Damian'ın omuzlarındaki yük azalacaktı.

Rose, Damian'ı bir kez daha aradı ama bu sefer bir mesaj bıraktı.

"Mızmızlanma ama Julius'ın başı fena sıkışmış ve ikimiz de sana ulaşamadığımız için ben yardım ediyorum. Endişelenmene de gerek yok çünkü benimle olacak. Nasıl geçtiğini anlatırım artık... Görüşürüz."

Rose telefonu kapatırken Julius'ın kendini dinlediğini biliyordu. "Gryndor Eşi nerede bulacağız?"

Çok aramaları gerekmemişti. Julius'ın arabasına bindikleri an haberler, Times Meydanı'nda terör estiren devasa kanatlı bir şeytandan bahsediyordu. Ancak bunu duymak ve ilk elden görmek tamamen farklı iki şeydi.

Beton bir barikatın arkasına eğilen Rose ağzı açık bir şekilde büyük televizyonların üzerinde oturan devasa Gryndor'a bakıyordu. Birer minivandan daha geniş ve lanetli görünen kanatlarını iki yanına uzatmıştı.

"Kocaman... ve öfkeli. Neden bu kadar büyük? Kanlı Ay Gryndorlarının iki katı kadar," dedi Rose.

Julius köşeden bakarken başını kaldırmamaya çalışıyordu. "Dişi Gryndorlar erkeklerinden daha büyük ve biraz daha tehlikeli olmalarıyla bilinirler."

Şeytan göğe doğru uluduğunda bu ses yeri titretmişti.

Rose alayla mırıldandı, "Aklıma gelmezdi."

"Zehirleri de çok daha etkili. Başka bir şeytanı devirebilecek birkaç zehirden biri. Üst düzey olanları bile."

Rose, Julius'a tersçe baktı.

"Ne?" diye sordu Julius masumca.

"Buraya gelirken paylaşabileceğin korkunç derecede çok bilgi varmış, Julius."

"Fikrini değiştirir miydi ki?"

Kahretsin ki hayır. Julius da bunu biliyordu.

Üç basamaklı tribünün altından bir grup turist kaçarak sokağın sonundaki otellerine doğru koşmaya başladılar. Güçlü bir kükremeyle devasa Gryndor uçmaya başladı. Pulları olan devasa bir planörle uçarcasına kanat çırparken yarı yolda dikkatini tüylü bir Elmo[18] çekti. Sokak sanatçısı, kenardaki bir pretzel standının yanına çökmüş yüzünde gözyaşı izleri olan bir kıza doğru ilerliyordu.

Gryndor tekrar kükreyerek yeni kurbanlarına odaklandığı sırada devasa çenesini araladı.

"Ah, hiç sanmıyorum." Rose Sihrini hazırlayarak açık alana adım attı ve sihrini ateşlediğinde bu uyarı atışı şeytanın sol omzunun birkaç milimetre üstünden geçip gitti. Gryndor ilgisini çeken bu hedefe karşı durarak bakışlarını Rose'a kilitledi. "Boktan bir gün geçiriyorsun diye yoluna çıkan herkese hırlamak zorunda değilsin."

Arkasında hâlâ saklanan Julius küfretti. "Siktir. Buraya bakıyor."

"Olay da o."

Gryndor kulakları sağır edercesine tekrar kükredi. "Ben. Eşlerimi. İstiyorum."

Rose omuz silkerek vücudunda ona kaçıp gitmesini söyleyen tüm zerreleri hareketsiz kalmaya zorladı. "Sıraya gir. Çoğumuz özel birini bulmak isteriz ama bu bulana kadar tüm şehirde terör estireceğimiz anlamına gelmez."

"Onları Konsey götürdü."

"Demek ki yapmamaları gereken bir şey yapmışlar... Senin şu an yaptığın gibi bir şey."

"Ben. Eşlerimi. İstiyorum."

---

18 *Susam Sokağı*'ndaki bir karakter-çn.

"Onları. Geri. Alamazsın," dedi Rose yavaşça. "Tanrıça aşkına, partnerinin yanında olması eğlenceli olabilir ama tüm varlığını onlara bağlamamalısın. Bir hobi falan bul. Şu an online kitap kulüplerinin revaçta olduğunu duydum.

Gryndor, Rose'a doğru uçarken zehir damlayan pençelerini sanki kızı ikiye bölmek istercesine uzatmıştı. Dişi şeytanın kırmızı gözlerindeki parıltıya bakılırsa planı tam da buydu. Bunu daha önce yaşamıştı ve yine yarasa kanatlarının çıkmasını göze alamazdı.

Bu sefer kurtulması Virginia'daki kadar kolay da olmayacaktı.

Julius sonunda Rose'un yanında yer alsa da her an tekrar güvenli bir yere kaçacak gibi görünüyordu. "Kardeşimi ve seni düşününce senin daha mantıklı bir seçenek olduğunu düşünmüştüm. Geri alıyorum. Hepsini geri alıyorum."

Rose ona dönerek göz kırptı. "Daha önce hiç *Buffy*[19] izledin mi? Hesaplaşma başlamadan önce biraz meydan okuma lazım. Yoksa sıkıcı olur."

"Sıkıcıdan kastın her şeyin hızlıca ve zayiat vermeden sona ermesiyse o zaman *Buffy* meydan okumasını atlayıp sıkıcı olmaya ben varım."

"Dedi üç yıl boyunca yılın Doğaüstü zamparası seçilen kişi."

"*Dört*, tuhaf serseri ve kahrolası Sağ Kol Adrian Collins olmasa beş olacaktı. Şerefsizin Charisma Carpenter[20]'dan daha çok karizması var."

Rose tek kaşını kaldırdı. "Demek *Buffy* izlemedin, ha?"

---

19 Tam adı "*Buffy The Vampire Slayer*" olan bir fantastik drama dizisi -çn.

20 *Buffy The Vampire Slayer*'da rol almış bir oyuncu, ismi Türkçede "karizma" anlamına gelmekte -çn.

Julius burnunu kırıştırdı. "Hiç hayranlarından olmadım... Diğer yandan *Angel*[21]'ı severdim."

Gryndor devasa kanatlarını çırptı. O kadar büyüklerdi ki Rose'un saçlarını yüzünden uçuracak kadar bir rüzgâr oluşturdu. Şeytan neredeyse Sekizinci Cadde'ye doğru kaçan genç bir çifti devirmek üzereyken Rose bir Sihir dalgası daha yaratarak Gryndor'un sapmasına sebep oldu.

Julius küfretti. "Onu kızdırmak iyi bir fikir mi?"

"Onu kızdırırsam buraya daha hızlı varır." Rose, yaklaşan şeytana doğru ilerledi.

Konsey temsilcisi ona şaşkınca bakıyordu. "Bu iyi bir şey mi?"

"Sihirli bir nişancı değilim. Uzun mesafe Sihir patlamalarım yakın hedeflerde olduğu kadar kesin sonuçlar vermiyor. Hiçbir şeyi riske atamam yoksa birisi çapraz ateşte kalabilir." Rose zihninden mesafeyi hesaplarken iki avcunu da havaya kaldırmıştı. "Aynen öyle, biraz daha yaklaş."

Dişi şeytan, korkmuş bir grup ergene döndüğünde Rose bir dalga daha gönderdi. "Gözlerini ödülden ayırma, tatlım! Buradayım!"

Gryndor kükreyerek kocaman dişlerini gösterirken hızını artırdı. *Sonunda.*

"Geliyor!" Julius ateş hattına adım atan yaşlı bir kadını yoldan çekti.

Gryndor kıvırdığı bir pençesini Rose'a uzatırken Rose eğilerek ilk yakın mesafe Sihrini ateşledi. Dişi şeytan kanatlarını devasa bedenine sararak kalın pullarını kendini korumak için kullandı. Atıştan hiç etkilenmemişti bile. Sert toynakları Yedin-

21 *Buffy*'nin yan ürünü olan "*Angel*" dizisinde de aynı oyuncu yer almıştır -çn.

ci Cadde'nin asfaltına sarılarak yerden koparıp parçalarken yeri titreten bir gürültü duyuldu.

Kırmızı gözlü şeytan Rose'a öfkeyle bakarken bir adım attı ve bir adım daha yaklaştı. Ardından bambaşka bir yerde belirdi.

"Ne oluyor be?" Rose arkasını dönüp ona bakarken kendini sersemlemiş hissediyordu. "Işınlanabiliyorlar mı? Julius!"

"Saklan! Arkanda," diye bağırdı Julius uyarmak için ama sert bir şey çoktan Rose'un kürek kemiklerinin arasına inmişti.

Rose öne doğru resmen uçarak kafa üstü beton trafik bariyerine çarptı. İnleyerek yere düştüğünde kör edici bir acı birkaç telaşlı saniye boyunca gözünü kör etmişti.

Sihrini tekrar yüzeye çağıran Rose ayağa kalktı. Kafasındaki hafif donuklukla aklı karışmış bir şekilde sihri göz kırpıyordu. "Kahretsin, hadi."

Rose başını iki yana sallayarak bir kez daha sertçe Sihrinin pembemsi alevlerini canlandırdı. "İşte şimdi konuşalım..."

"Konuşmak demişken..." Rose hâlâ yerinde duran öfkeli şeytana döndü. "İki rasyonel kadın gibi konuşalım, tamam mı?"

"Ben. Eşlerimi. İstiyorum!" Şeytan harekete geçti.

Rose homurdanmaktan kendini alamadı. "Ciddi misin? Kitap kulübü önerimi duymadın mı?"

Bir sersemletme büyüsü ateşlemek üzereyken sokakta aralarına atılan küçük çocuğu görünce durdu. Rose yanlışlıkla ona vurmamak için durmuştu ve bu anlık duruşu gövdesine bir pençe yemesine sebep oldu.

Ateş bedenini sararken Rose'un dizleri titredi. Uzaklarda bir yerlerde Julius bağırdı ve dişi şeytan kükredi. Rose resmen uçarken acaba kendisini taşıyan Bax mi diye düşünüyordu. Ancak bedeni bir yere çarpınca tekrar o acı dolu hissi tattı. Bu sefer çok derinden hissediyordu.

Korku dolu çığlıklara karşı gözlerini açmaya çalışıyordu. "Ju-Julius?"

Bulanık görüşünün ardından Damian'ın kardeşinin bir grup turistle Gryndor'un arasına geçmesini izledi. Adamın insan teni eriyordu. Rose'a telaşla bakarken şeytan formuyla karşısında duruyordu ama cesareti yeterli değildi.

İnsanlar kaos içinde kaçmaya başladılar. Çocuklar ağlıyordu. Gryndor bir kez daha eşleri için bağırdı.

Kısık, buğulu bakışının ve şiddetli acısının yanı sıra Rose kalan son Sihrini çağırıp en güçlü sersemletme sihrini yaptıktan sonra karanlık onu ağır bir örtü misali sardı.

Resmin kurumasını beklemek, büyük bir kilitli torbada pirinçlerin arasındaki cep telefonuna bakıp durmaktan daha iyiydi. Damian, telefonun tamamen kuruması için dua ediyordu.

Jasper ve anlık ürkeklikleri sağ olsun.

Aygır o sabah düzgün davrandığı için serbest zaman hakkı kazanmış ve hatta bölmesine bile hiçbir sorun çıkarmadan dönmüştü. Ancak Damian yem torbasına dönüp gardım düşürdüğü an hayvan şaha kalkmıştı. Damian kafasına bir toynak yemekten son anda kurtulsa da telefonu o kadar şanslı değildi. Telefon saatler sonra Damian bulana kadar düştüğü su kovasında kalmıştı.

Şimdi elinden gelen tek şey bir mucize gerçekleşmesini beklemekti.

Barınağın telefonu çalınca Damian kimin aradığına baktı. Bu berbat günü düzeltebilecek tek kişinin aramasını umuyordu.

Sabah barınaktan ayrıldığından beri Damian onlarca kez onu aramayı düşünmüştü ama hep bir şeyler çıkmıştı.

Ancak bu sefer arayan Rose değildi.

Keyfini tamamen kaçıracak tek kişi arıyordu.

Telefon çalmayı bıraktıktan iki saniye sonra tekrar çalmaya başladı.

"Cevap hayır, Jules," diye homurdandı sonunda telefona cevap verince. "Kesinlikle. Olmaz. Bu gece pisliklerini temizleyecek başka birini bul çünkü ben ilgilenmiyorum."

"Hangi cehennemdeydin sen?" Julius'ın sesi kulaklarını delip geçti.

"Hiç kusuruma bakma ama sen bekçim falan değilsin. Nerede olduğum seni hiç ilgilendirmez-"

"Biliyor musun, haklısın. Hiç kıçıma takmıyorum ama hemen Maxwell'lerin Athens'daki evine gelsen iyi edersin."

Damian'ın sırtından aşağı korku dolu bir his yayıldı. *Maxwell.*

Anında telaşlanmıştı. "Ne oldu?"

"Bir an Rose, şeytanın kıçını tekmeliyordu ve sonra..." Julius küfretti. "Çok hızlı oldu. Göz açıp kapamadan... Siktir, Damian."

"Ne. Oldu?" Duvardaki askıdan anahtarlarını almış motosiklete doğru koşuyordu. "Açıklamaya başla ve kahrolası mantıklı kelimeler kullan!"

"Hiç iyi görünmüyor, adamım." Julius'ın sesi resmen bir fısıltı gibiydi. Damian ağabeyinin sinirleri gerildiği an alışkanlık olarak yaptığı gibi elini saçlarından geçirdiğini görebiliyordu. "Rose'un kardeşleri ve Yüce Cadı şu an çaba sarf ediyor ama buraya gel, Damian. Hızlıca."

"Siktir." Damian kaskını takmadan vazgeçerek kontağı çevirdi ve motoru canlandı. "Oraya gelmem en az bir saat sürer."

"Evimdeki şeytan portalını kullan. Görevlileri arayıp girmene izin vermelerini söylerim."

Damian küfretti. Şeytan portalı... Bunu kullanabilmesi için içindeki canavarın tekrar yüzeye çıkmasına izin vermemesi gerekecekti ve kim bilir o şerefsiz ipleri eline alınca ne yapardı.

Telefonunu bırakırken taşların üzerinde ilerleyerek barınağın otoparkından çıktı. Damian portalı kullanınca olacakları umursamayacağını biliyordu. Rose'a daha erken ulaşmak için elinden ne gelirse yapardı. Julius'ın sinirleri çelik gibi güçlüydü ve karşısında bir kıyamet olsa dahi hep iyi tarafından bakardı. O bile iyi şeyler olmadığını itiraf ediyorsa durum cidden berbat demekti.

Damian resmen uçarak şehre giderken trafikte yön değiştirip duruyor, ışıkları beklemiyor ve bütün trafik kurallarını hiçe sayıyordu. Julius'ın yaşadığı binaya ne kadar hızlı ulaşmış olursa olsun sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Kapı görevlisi onun için kapıyı açtığında motorunun kontağını daha yeni kapatmıştı. Asansörün yanında duran bir başka görevli ona ağabeyinin dairesini açacak bir anahtar kartı uzattı.

Damian çatı katındaki seraya gelip bahçenin ortasında yer alan taş kemerin karşısına dikilene kadar durmadı. Göğsü hızla inip kalkarken antik Cehennem Taşları'nın tam karşısındaydı. Taşların gücü dizlerini titretecek kadar güçlü dalgalar halinde yayılıyordu.

Geçit çıplak gözle pek seçilir değildi. Sadece gri ve kırmızının farklı tonunda dizili taşlar vardı ama biraz şeytan kanı ve mükemmel bir zihinsel görüntüyle *voilà*. Sizi gönlünüzden geçen yere ışınlayacak portal hazırdı.

Damian'ın gönlünden geçense malum geveze cadıyı görebilmekti.

"Tamam, seni aksi piç," diye mırıldandı içindeki şeytana. "Hadi yapalım şunu."

Çok beklemesine gerek kalmadı. İçindeki canavar bile Rose'u görmek için can atıyordu. Kemikleri hareket etti, görüşü dalgalandı. Artık daha canlı görüyordu. Tüm duyuları HD moda geçmişti. Şeytan yüksek çözünürlüğü.

İnsan teni eriyip yerini Beezus şeytan babasının kırmızı tenini alan Julius'ın aksine Damian birkaç küçük yapısal değişimle Normal kabuğunu koruyordu.

Daha keskin elmacık kemikleri. Biraz daha uzun çene. Aynaya baksa gözlerinin çoktan griden boğuk bir kehribar rengine döndüğünü görürdü. Anahtarlarını cebinden çıkararak avcunu kesti.

"Rose Maxwell." Zihnine onun bir görüntüsünü getirdi... Kızın kibirli, seksi sırıtışını ve yanında yatağa uzanmış; seksle doymuş görüntüsünü... Ardından elini portalın kemerine indirdi. "Çok hızlı olsun."

Bir şeytan portalı kullanmayalı yıllar olmuştu ve sera kaybolmaya başlarken bu hızlı harekete karşı midesi tepki göstererek çalkalandı. Ayaklarının altındaki soğuk taşları hissetmeyi bıraktığında bir adım attı sonra bir adım daha. Her bir adımı var olmayan zemine basıyordu.

Damian bu vertigo hissiyle savaşırken iki kez sendelemişti. Botları sert zeminle buluşuncaya kadar birkaç adım daha atması gerekti.

Kendini toplaması için kısa bir an geçmesi gerekmişti. Ardından tepedeki büyük evi fark etti. Evin pencereleri sanki içeride curcuna varmış gibi parlıyordu.

Ama Rose orada değildi...

Şeytanı onu birkaç metre ötede loş bir ışığın yandığı, Hudson Nehri'nin yanındaki daha küçük bir köy evine yönlendirdi. Bu Edie Maxwell'in kulübesiydi. Geniş bir verandayla sarılı olan ev buz gibi soğuğa rağmen açan çiçek tarhlarıyla doluydu. Böyle sıcak bir mekân yalnızca Maxwell Yüce Cadı'sına ait olabilirdi zaten.

Damian basamakları çıkarken sallanan sandalyedeki karanlık figürü görür gibi olunca durdu.

Julius'ın yırtık gömleği göğsündeki derin çizikleri açığa çıkarıyordu ve burnu en az iki yerinden kırılmış gibi görünüyordu. Saat beş yönündeki gölgenin genelde temiz tıraşlanmış yüzü dağılmış ve pahalı takım elbisesine kan sıçramış olduğu için Damian onu neredeyse tanıyamayacaktı.

Ama içindeki yaramaz tanımıştı.

Canavarı hırlayarak ağabeyinin dikkatini çekti. Julius gözlerine baktığı an Damian'ın zar zor bastırdığı öfke neredeyse tekrar yüzeyi bulacaktı.

Julius hemen yerinden kalkıp geri çekildi, ellerini kaldırmıştı.

Şerefsizin yüzüne bir yumruk indirmemek için Damian'ın tüm iradesini kullanması gerekti. Kapıya ulaştığı an Julius ağzını açınca o kontrol hissi kayboldu. "İçerisi şu an biraz gergin. Onları bölmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bir saniye geçmeden Julius'ı evin duvarına dayamıştı. Damian'ın kolu tehlikeli derecede sertçe diğer adamın boğazına baskı uygularken alçak sesle tehditkâr bir şekilde hırladı. "Bunu daha önce *düşünebilseydin*, bunlar olmazdı."

Kaçmaya çalışmadığı için ağabeyine hakkını vermesi gerekirdi.

Julius onun gözlerinin içine bakarken yüzüne çarpan nefesinde bir sürü his gizliydi. Damian'sa bu hislerin hiçbirini umursamıyordu. Özellikle de suçluluk duygusunu. Şerefsizin kendini suçlu hissetmesi gerekiyordu çünkü bu işe burnunu sokan oydu.

"Kendini koruma içgüdün varsa," diye tehdit etti onu Damian, sesi aldatıcı bir şekilde kısıktı, "benimle konuşmazsın. Bana bakmazsın. Ya da bana doğru nefes bile almazsın. Eğer yaparsan, gırtlağını ikiye bölmekten gocunmam. Anladın mı?"

"Konuşmamı istemiyorsun sanmıştım?"

Damian koluyla daha çok baskı uyguladı. "Hep diğer yanımı kucaklamam için peşime düşerdin. İşte al bakalım, *ağabey* sonunda istediğin oluyor."

Julius öksürdü. "Tamam. Üzgünüm. Siktir... Başım dönüyor."

"En azından nefes alıyorsun ama bunun uzun süreceğini garanti edemem."

Suçluluk duygusu Julius'ın gözlerine yayıldı. "Damian, çok üzgünüm. Batırdığımı biliyorum. Ondan böyle bir şeyi asla-"

"Damian?" Olive, artık açılan kapının durduğu eşikte dikiliyordu. Kızın bakışları ikisi arasında gidip gelirken yüzüne bir endişe yayıldı. Avuçlarından parlak yeşil bir Sihir sızıyordu. "Burada her şey yolunda mı?"

"Yolunda." Damian ağabeyini bıraktığında Julius ellerini dizlerine dayayıp ağız dolusu nefes almasını görmezden geldi. "Rose iyi mi?"

"Onunla işimiz neredeyse bitti-"

"Onunla işiniz mi?" Damian'ın boğazını saran telaş nefesini kesti. "Onu hastaneye falan götürmeli miyiz..."

En genç Maxwell cadısı adama alayla baktı.

"Doğru. Bu Normal ilacının çözebileceği sorunlardan değil. Onu görebilir miyim?"

Olive adamın arkasındaki Julius'a bakarken pek emin değil gibiydi. "Dikkat dağınıklığı hoş olmaz."

"Kimsenin dikkatini dağıtmam. Yemin ederim. Sadece... Onu görmem lazım. Lütfen."

Olive onu dikkatlice incelerken Damian'ın, şeytanının hâlâ dışarıda olduğunu anlaması biraz vakit aldı. Şerefsizi tekrar kafesini kapatsa da bunu az da olsa ter dökmeden başaramamıştı. Bütün parçalar yerine oturduğunda Olive'e yalvarırcasına baktı.

"Lütfen, Olly," diye yalvardı.

Siktir, bir nefes daha almaktan ziyade Rose'u görmeye ihtiyacı vardı ve onu görme hissinin arzusu tarafından neden ele geçirildiğini düşünmek için kendine müsaade edemezdi. Olive ona gitmesini söylerse giderdi... En azından sundurmadan. Ama daha fazla uzaklaşmazdı.

Uzaklaşamazdı.

"İki kardeşi bırak da içeri gelsinler, canım." Edie Maxwell'in sesi loş sundurmaya yayıldı. "Ama sundurmadaki saçmalığa devam ederlerse onları keyifle kıtanın diğer ucuna fırlatırım. Kolayca ulaşabilecekleri şeytan portallarının olmadığı bir yere."

Olive kumral kaşlarından birini kaldırırken bakışlarını Julius ve Damian arasında gezdiriyordu. "Evet? Hanımefendiyi duydunuz."

"Artık saçmalık yok," diye söz verdi Damian.

Julius başını onaylarcasına salladı. "Üzgünüm, canım."

Olive birkaç saniye daha ikisini inceledikten sonra başıyla kendisini takip etmelerini işaret etti. "Geri durun, sessiz olun ve Tanrıça aşkına müdahale *etmeyin*. Kıçlarınızı kıtanın diğer tarafına fırlatma gücüne sahip tek kişi büyükannem değil."

"O nasıl?" diye sordu Damian eve adım atarken.

"Buraya geldiği halinden daha iyi." Olive'in cevabı sertti.

Damian kulübeye bakarken bakışları mutfak masasına ve üzerinde solgun, bilinçsiz bir şekilde uzanan Rose'a çevrildi. Ayakları olduğu yerde donakalmıştı.

Kızın yanaklarında görmekten hoşlandığı kızarıklık artık yoktu. Teni koyu renk saçlarına tezat olacak şekilde tamamen solgundu ve genelde gül pembesi olan dudakları neredeyse teniyle aynı renkti. Görünen tek renk masanın altındaki, Violet ve Edie'nin ellerindeki parlak kırmızı kanın rengiydi.

Rose'un kanının.

Damian yaklaştığı an Olive anında ona ters bir bakış attı.

Edie ve Violet gözlerini kapatmış, ellerini Rose'un karnına uzatmışlardı. Mor ve altın rengi Sihrin uzandığı elleri kan kaybının çoğuna sebep olan yaranın üzerindeydi. Tekrar ve tekrar mırıldanırken görevlerine odaklanmışlardı. Olive onların yanından geçip parmaklarını Rose'un başının yanındaki seramik kâseye daldırdı.

Kâsedeki karışımı Rose'un şakaklarına nazikçe sürerken Olive de kendince mırıldanmaya başlamıştı. Ardından kardeşiyle büyükannesinin etrafından dolanarak karışımı Rose'un boğazına, bileklerine ve en son ayaklarının üst kısmına sürdü. İşi bittiğinde ellerini uzatıp diğer iki cadıya katıldı, yumuşak yeşil renk Sihri diğerlerininkine karışmıştı.

Eski sevgilisi onu şeytani bir şerefsize dönüşmesi için lanetledikten sonra Damian bir daha cadıların işlerine karışmayacağına dair yemin etmişti. Bu yeminini bozmayacaktı da. Şu ana kadar. Geri çekilmesi mümkün değildi.

Bakışlarını Rose'un solgun yüzüne odaklayan Damian, Violet onun adını söyleyene kadar müzikal mırıltıların durduğunu fark etmemişti. Üç Maxwell cadısı da çeşitli ifadelerle onu izliyordu.

"Bu kadar mı?" Rose hâlâ masada hareketsiz yatıyordu.

Yüce Cadı ona küçük yorgun bir gülümseme bahşetti. "O iyi olacak. İyileşme faslının zor yanını atlattı."

Kadının kelimeleriyle yüzündeki endişe bir değildi.

"Ne zaman?" Damian'ın sesi çatladı. "Ne zaman iyi olacak?"

"Sihri, iyileşme sürecini tamamlayacak kadar yenilendiğinde. Belki siz ikiniz onu arkadaki yatak odasına taşımaya yardım edersiniz."

"Tabii ki." Julius sanki Rose'a dokunabilirmiş gibi adım attı.

Damian resmen hırlamıştı. "*Ben* hallederim."

Ağabeyi ellerini kaldırarak geri çekildi, bu gece yaptığı ilk akıllıca şey buydu.

Damian masanın yanında durdu. Onu incitmeden neresine ve nasıl dokunması gerektiğini hesap ediyordu. "Dokunmamam gereken bir yer var mı?"

"Gryndor gövdesinin sol tarafını pençelemiş, yani dikkat et," dedi Olive. "Onu yatağa yatırırken de ekstra dikkatli ol. Vi çok zorlanmadan kırılan kaburgaları yerine oturttu ama kaynamaları birkaç saat sürecek. Bir de geçirdiği sarsıntı var. Başına aldığı darbelerin iyileşmesi biraz daha uzun sürer."

"Süreci hızlandırmak için biraz daha iyileştirici çay demleyeceğim." Edie mutfak lavabosunun üzerindeki kirişe asılı kurutulmuş otlara doğru ilerledi.

Olive'in yönlendirmesiyle Damian kollarını nazikçe Rose'un bacaklarının ve omuzlarının altına uzattı. Onu masadan kaldırırken nefesini tuttu. Rose'un dudaklarından küçük bir inilti döküldü. Damian, bu ses sanki karnına bir bıçak saplanmış gibi hissettirmediğini söylese yalan olurdu.

Olive onaylarcasına başını salladı ve onu yatağa yatırması için Damian'ı arka taraftaki odaya yönlendirdi. Damian kızın

kafasını ve bedeninin kalanını yumuşak yatağa dikkatlice bıraktı. Ardından Olive, kardeşinin üzerini nazikçe örttü.

Rose'un rahatlığına emin olunca Olive arkasını dönüp bir parça kumaşı Damian'ın avcuna sıkıştırdı.

"Elindeki yara için," diye cevap verdi Damian'ın sessiz sorusuna. "Yaşam suyu akıtıyorsun ve Edie'nin evini bununla kirletirsen Tanrıça kalkıp gelse bile seni kurtaramaz. İyileştirmemi ister misin?"

Damian portal için açtığı kesiği çoktan unutmuştu. "Kendi kendine çabucak iyileşir ama teşekkür ederim."

Rose uykusunda bir şeyler mırıldanıp yatakta kıpırdanırken kaşları çatıldı.

"Bir Gryndor şeytanıyla karşılaştığını söyledin sanki?" dedi Damian. "Geçtiğimiz yıllarda ben de birkaçıyla karşılaştım ve bu biraz sert bir karşılaşma olmuş, değil mi? Böyle bir yaralanma gördüğümü sanmıyorum."

"Bir dişiymiş. Birkaç hafta önce yakaladığınız üç şeytanın Eşiymiş. Times Meydanı'nda olay çıkarınca Rose da Rose'luk yapıp dişi şeytan, küçük bir çocuğun peşine takılınca araya girmiş."

Bu tam Rose'luktu, evet ama Olive'in bilmediği şey Rose'u bu duruma sokanın ağabeyi olduğuydu.

"Olive, canım." Edie odaya girdi. "Vi'ye mutfağı düzeltirken yardım eder misin? Rose'a birkaç damla çay içirip ben de biraz yardım edeceğim."

"Tabii, büyükanne." Olive, Damian'a gülümsedikten sonra onu Yüce Cadı'yla yalnız bıraktı.

"Burada Rose'la kalmam sorun olur mu?" Damian, pencerenin yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Uyandığında burada olmak istiyorum."

"Kafana göre takıl, oğlum. Tam olarak öyle yapma da. Böyle büyük iyileştirmeler çok büyük enerji tüketir." Yüce Cadı sıcakkanlılıkla gülümserken bardağı nazikçe Rose'un dudaklarına yaklaştırdı ve Rose tekrar hareketsiz kalmadan önce birkaç damlayı yuttu. "Gözlerini kısa süre içinde açmayacağı konusunda seni uyarmam lazım. Birkaç saat ya da belki gün boyu uyur. Bir vücuttan Gryndor zehri çıkarmak hızlı işleyen bir süreç değil."

"Uyarınızı aldım, Yüce Cadı Maxwell."

Cadı göz kırptı. "Bana Edie de... Tabii beni öfkelendirecek bir sebep sunmadığın müddetçe. O zaman En Korkunç Kâbusun olurum."

Damian gülerken Yüce Cadı onu Rose'la yalnız bıraktı. Damian köşedeki sandalyeyi yatağın yanına çekip kızın eline uzandı. Temas ettiği ten soğuktu. Anında kızın her zamanki sıcaklığını özledi ve parmaklarını ısıtmak için elinden geldiğince nazikçe ovaladı.

Julius'ın telefonuna cevap verdiği andan beri boğazında atan kalbi hâlâ tam olarak göğsündeki yerini bulamamıştı.

Kapının dışında davetsiz birinin varlığını hissettiğinde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Damian kaskatı kesilse de karşısındaki kadının elini bırakmayı ya da dikkatini ondan ayırmayı reddetti.

"Kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan *ağabey*, o uyanmadan gitmiş olursun," diye uyardı Damian. Ağabeyinin kokusunu alabiliyordu.

Kapı eşiğinden Julius sessizce mırıldandı, "Ben gerçekten üzgünüm, Damian. Bunu yapmamalı-"

"Evet, yapmamalıydın." Damian sessizce homurdanırken şeytanı yine yüzeye çıkmak için onu zorluyordu. Başını hafifçe

ağabeyine doğru çevirmeden önce derin bir nefes aldı. "Onu da başka zaman konuşacağız, şimdi değil."

"Anladım." Jules hızla başını salladıktan sonra gitmek için arkasını döndü.

"Julius?"

Ağabeyi tedbirli bir şekilde ona döndü. "Evet?"

"Pis işlerini yaptıracak başka birini bul çünkü Rose da ben de resmî olarak artık yokuz. Beni zorlarsan ya da etrafımda dolaşırsan kucaklamamı istediğin o canavarla birinci elden karşı karşıya gelirsin."

Julius tek kelime etmeden gitti.

Damian içten içe Rose'un uyanıp onun adına karar verdiği için kendisine kızmasını bekliyordu ve bu nutuğu dinlemeyi başka hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

Hatta insanlığından geriye ne kaldıysa onu korumaktan bile daha çok.

21

Bir Yerlerde Saat Beş

Rose nefesi kesilerek yerinden doğrulduğunda kalbi her bir nefesiyle göğsüne deli gibi çarparken ciğerlerine temiz hava doldurmaya çalışıyordu. Bu ani hareketi karnının alt kısmına bir acı yayılmasına sebep olunca bağırmamak için kendini tuttu.

Bu saldırının dizginlerini eline alması biraz sürmüştü ve bu sürede yavaş yavaş tanıdık gelen ama aynı zamanda tanıdık da olmayan solgun sarı duvarları ve beyaz dantelli perdeleri fark etti. Kesinlikle kendi evinde değildi çünkü oda sıcacıktı ve kendi apartmanındaki görevli ısıtmayı tamir etmemişti.

Rose altın işlemeli örtüyü çıplak bacaklarının üzerinden atıp sıcak ve zonklayan acıyı örten IT'S FIVE O'CLOCK SOMEWHERE yazan tişörtünün altına baktı. Karşılaştığı şey daha da aklını karıştırmıştı. Üzerinde sutyen yoktu ve gövdesine sarılan beyaz büyük sargılar külotunun bel kısmında başlayıp göğsünün altına kadar uzanıyordu.

"Kesinlikle böyle uyunmaz." Rose sargıya dokundu. Karnının alt kısmına yayılan yakıcı acı nefesini kesti. "Kaynağı bulduk. Bu da ne böyle?"

Mumyalanmış bir karın. Zonklayan bir baş. Büyükannesinin kıyafetleri. Athens'a ve Edie'nin yatağına nasıl girmişti? *Ve neden?*

Ona bir kamyon falan mı çarpmıştı? Ya da belki bisiklet süren bir turist sonunda onu ezip geçmişti. Dürüst olmak gerekirse *bunun* olması zaten an meselesiydi. Kalabalık, dar yollarda yolunu nasıl bulacağını bilmeyen yabancılar varken birçok aracın bir kazaya karışması kaçınılmazdı.

Rose yatakta yavaşça kıpırdanırken bulanık anılarını yoklamaya başladı. En son tamamını hatırlayabildiği anıyla başlayarak geriye doğru gitti. *Gryndor.* Times Meydanı'ndaydı, Julius Kontos'un Audi'sinden inmişti ve...

Yüksek bağırışları uzaktan gelen iki farklı erkek sesi, büyükannesinin oturma odasından yükseldi. Bir şeyler birbirine girdi ve şakaklarında iki delici acı hissetti. Vi'nin üstü pek de kapalı olmayan uyarısı göz ardı edilirken sanki iki yük treni birbirine çarpıyor gibiydi.

Bu kadarı yeterdi.

Rose külotunu çekerek iniltisini bastırdı ve yalın ayak oturma odasına ilerledi. Bir vazo kafasından birkaç santim ötede duvara çarptı.

Vi ona özür dilercesine bakıyordu. "Üzgünüm, kardeşim. Onları yatıştırmak için elimden geleni yaptım ama planladığım gibi gitmedi."

Normalde olsa Rose'un hazırda bir cevabı olurdu. Ancak kardeşinin bahsettiği *onlara* döndü ve Damian'la Julius'a tersçe baktı. Tabii onlar fark etmemişti. Sözlü ve yumruklu bir kavganın

içinde olan iki adam sanki boks ringindeymiş gibi odada dönüp duruyorlardı.

"Sana gitmeni söylediğime eminim." Damian ağabeyine yumruk sallayınca Julius eğildi ve yumruğu çenesine yemekten kurtularak omzuna yedi.

"Önce onun iyi olduğuna emin olmak istediğimi söyledim." Julius tamamen kırmızı tenli şeytan modundaydı ve Damian'ın yumruğuna yumrukla karşılık vererek sertçe böbreklerini hedef aldı.

Damian yüzünü buruştursa da durmadı. "Belki de bunu, Rose'u dişi bir Gryndor'un dahil olduğu bir Av'a götürmeden önce düşünmeliydin, piç herif! O dişi şeytanın zehrinin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin var mı?"

"Evet!" Şeytan temsilcinin kırmızı yüzü soluk bir pembe rengini almıştı. "Onu neden direkt Yüce Cadı'ya getirdim sanıyorsun?"

"O zaman siktiğimin kafanda biraz akıl olduğu için şükürler olsun."

"Durun..." Rose'un sesi boğazına takılarak hafifçe çatlamıştı.

Kardeşler dalaşmaya devam ettiler.

"Kesin şunu..." Rose boğazını temizledi.

İkisi de hâlâ varlığının farkına varmamışlardı.

"Sanırım bunu zor yoldan yapacağız." Rose derin bir nefes alarak Sihrini çağırdı. Normaldeki gibi hızla öne çıkmak yerine sihri bedenini gezerek avuçlarından hafifçe sızmaya başladı.

"Dalga geçiyor olmalısın." Soluksuz kalan ve başı dönen Rose, destek almak için kapıya yaslanarak sağ elini dövüşen şeytanların üzerinde tuttu. Yeterince güç topladığı an sihrini onlara gönderdi.

Sıcak bir akım halindeki Sihir, Julius ve Damian'a çarptı. Soluk pembe dalgalı sihir çarpıp kıçlarına doğru dökülmüştü. Normal yumruk etkisinden farklı olsa da işe yaramıştı.

O an ilk kez Rose'u fark ettiler. Julius rahat bir nefes vererek olduğu yere kendini bıraktı. Ancak Damian'ın yüzündeki hisler o kadar hızlı akıp gidiyordu ki Rose bir türlü ne hissettiğini saptayamıyordu.

Damian'ın bakışları baştan aşağı Rose'un üzerinde gezinirken öyle yoğundu ki odanın sıcaklığıyla hiç alakası olmasa da Rose ürperdi. Libidosundaki hareketlenmeyi hissedebiliyordu.

Rose zihninden kendi kendine güldü. En azından Gryndor zehri, seks arzusunu bastırmamıştı.

"Yataktan çıkmalı mıydın?" diye sordu Damian, koridorda onu geri götürmeye hazır görünüyordu.

"Muhtemelen hayır ama iki budala yandaki odada dövüşürken dinlenmek zor. Biraz daha beklesem ikinizden biri duvarı kırıp yatakta bana katılırsınız diye korktum."

Julius sırıttı. "Ben sorun etmez-"

Olive elini sallayarak sihirli bir şekilde onun ağzını kapattı. "Şu an *hiç* sırası değil."

Rose güldü. Utangaç kardeşi dişli birine dönüşüyordu... En azından öyle olmaya yaklaşıyordu. Olive, şeytan temsilciye uyaran bir bakış attıktan sonra susturma büyüsünü geri çekti.

Julius anında özür dileyerek yerinden kalktı. "Bunun eğlenceli bir gece ya da sabah olmadığını söyleyemem ama iptal edemeyeceğim Konsey toplantılarım var."

"O zaman kelimenin tam anlamıyla, git. *Sonunda,*" diye mırıldandı Damian kısık sesle.

Julius onu duymazdan geldi. "İyi olmana sevindim, Rose. Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaya çekinme."

Odanın diğer tarafındaki Damian hırladı.

Olive iki kardeşe baktıktan sonra sutyen askısının arasındaki telefonunu çıkardı. "Ah, bakın. Büyükannem yazmış. Büyük evde Vi'yle beni görmek istiyormuş. Neden yolda sana eşlik etmiyoruz?"

Vi gözlerini kırparken isteksizce dikkatini önündeki gösteriden çekti. "Büyükannem mesaj atmaz."

Olly ona dirseğini geçirdi. "Onu son gördüğümüzden beri atmaya başlamış demek."

"Yani bir saatte mi diyorsun?"

Olive'in gözleri, gözlüklerinin ardından açıkça irileşti.

"Ah. *Ah!*" Vi cebinden kendi telefonunu çıkararak boş ekrana baktı. "Bak sen şuna. Bana da mesaj atmış. Sabrı taşmadan gitsek iyi olur. Hadi, Julius. Şeytan portallarımız taze bittiğinden sana şehre dönmen için bir Ryde çağıralım."

Vi, Rose'a hızla göz kırptıktan sonra herkesi kapıya yönlendirerek kapıyı arkalarından kapattı.

"Onlar adına özür dilerim. Pek akıllıca davranmıyorlar." Rose karnını tutarak koltuğa doğru yürüdü.

Damian aceleyle yanına gelip koltuğa yavaşça oturmasına yardım etti. "Sana bir şey getireyim mi? Ağrı kesici? Battaniye? Julius'ın kıçını tekmelemem seni daha iyi hissettirecekse hemen peşinden gidebilirim."

Rose yüzünü buruşturmamak için ciddi çaba sarf etti. "Doktor modunu açmana hiç gerek yok. İyiyim."

Damian kaşlarını çattı. "Dedi sekiz saatten kısa süre önce kendi kanından bir havuzun üzerinde uzanan kişi."

"Şey evet. O an pek bilincim yerinde değildi."

Şükürler olsun ki. Çelik gibi bir midesi olan Olive'in aksine Rose, kanla ya da herhangi bir vücut sıvısıyla başa çıkamıyordu. Damian'ın o baygınken görmüş olabileceği şeyi düşünmek bile midesini bulandırmıştı.

"Ağabeyinle birlikte neden Edie'nin oturma odasını WWE[22] ringine çevirdiğini anlatmak ister misin?" diye sordu Rose konuyu değiştirerek.

"Cidden bunu sorman gerekiyor mu?" Öfkeyle elini saçında gezdirdi. "Belki de bu konuşmayı sen kendini daha iyi hissettiğinde yapmalıyız."

"Belki de şimdi yapmalıyız."

Damian ona gönülsüzce baktı. "Ölmesine ramak kalan birine göre fazla çekilmezsin."

Rose zarar görmeyen omzunu silkti. "İstersen kardeşlerime sor ama çoğunlukla çekilmez değilimdir. Bu bir yetenek. Şimdi konuşmaya başla, doktor."

"Julius'ın senden tek başına, özellikle de dişi bir Gryndor'un olduğu bir Av'a gitmeni istemeye hakkı yoktu." Rose ağzını açsa da Damian onun sözünü böldü. "Onun da seninle geldiğini söyleme. Konsey takımını giydiğinden beri hiç sahaya adım atmamıştı. Kıçını kollayacağını düşünmeni sağlamaması gerekirdi."

"Belki öyledir ama eğer gitmemiş olsaydık işler çok daha kötü olabilirdi. O dişi şeytan kimi incittiğini umursamıyordu. Times Meydanı'nın ortasındaydı, doktor. O bir blokluk mesafede ne kadar fazla insan olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Damian dikkatli bir şekilde Rose'un yanma oturdu. "Şu an bana sağduyuyla yaklaşma, küçük cadı. Bu sağduyulu olunacak

22 Amerikalı bir profesyonel güreş şirketi -çn.

bir an değil. Bu öfke dolu bir an ve daha uzun süre öfkeli kalmak isterim."

Damian'ın omuzlarındaki gerginlik yavaşça dağılırken Rose güldü. "Acaba biraz kestirebilir miyiz? Benimki kısa kesildi ve dönmek istiyorum."

Gülme sırası Damian'daydı.

"Gel buraya." Rose'un başını nazikçe kucağına çektiğinde kız bacaklarını kıvırıp rahat bir pozisyon aldı.

Damian'ın parmakları onun saçlarıyla oynayıp kafa derisinde gezinirken bu hassas dokunuş Rose'un inlemesine sebep oldu. "Bu *gerçekten* çok iyi hissettirdi."

"En azından *bir şeyi* doğru yapıyorum," diye mırıldandı Damian.

Rose ona baktı. "Bu da ne demek?"

"Yok bir şey." Damian gözlerini kaçırdı.

"Hayır." Rose onun çenesini tutarak dikkatini tekrar kendine çekti. "Ne demek istedin?"

Rose'un bedeninin üst kısmı hâlâ kucağında olsa da Damian oturduğu yerde doğruldu. Oradaydı ama *değildi* de. İçinden bir ses Rose'a, eğer çok bastırırsa onun komple kaybolacağını söyledi.

Damian hafifçe iç çekti. "Julius aradığında aklımdan geçen düşünceleri açıklayamam bile. Sonra bana evindeki ŞP[23]'yi kullanmamı söylediğinde... *siktir.* Tereddüt bile etmedim."

Rose daha fazlasını anlatması için nazikçe bekledi. Damian'ın yüzündeki acı dolu, öfkeli ifade ona bunun ne anlama geldiğini açıklamıyordu. "Bu bir sorun mu ki, neden?"

23 Şeytan portalı -çn.

"Çünkü portalı kullanmak için şeytanımı çağırdığımda hemen oradaydı. Yani *hemen* dibimdeydi, kesik nefesleriyle onu serbest bırakmamı ve kontrolü ele almayı bekliyordu. Yüzeye en son bu kadar yakın olduğunda eski sevgilimin karşısında duruyordum ve baştan aşağı Quall şeytanı tortusuyla kaplıydım. Bana lanet okumasını dinliyordum. Kelimenin tam anlamıyla."

Damian anlatmayı bırakarak başını iki yana salladı.

"Damian..." Rose nazikçe doğrulurken onun eline uzandığında Damian çoktan kalkmıştı.

"Bu gece Julius'ın kafasını kopartmak istedim Rose. Sen, kardeşlerin kavga etmesi normal demeden önce seni uyarmam lazım, Julius'la benim *normal* hiçbir yanımız yok. Yürümeye başladığımız andan beri kavga ediyoruz. Aynı oyuncağı istediğimiz an neredeyse hep kan dökülüyordu. Ezeil'ın gerçekten yanımızda olduğu zamanlar nasıl birisi olduğu da düşünülünce, buna engel olmuyordu. Cesaretlendiriyordu. Bu kırması zor bir alışkanlık... Özellikle de son zamanlarda şeytanım kıçımdan ayrılmadığı için."

"Üzgünüm." Bunu söylemek yetersiz gibiydi ama Rose başka *ne* söyleyeceğini bilmiyordu. Damian'ın yaşamış olabileceği çocukluğu düşünürken gözleri yaşardı. Kendininki ve kardeşlerininkinden çok daha farklıydı. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Damian bu teklife şaşırarak ona baktı, ardından kıpırdanıp başını iki yana sallarken sanki şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. "İyi olduğuna eminsen hayvanları kontrol etmek için barınağa dönmem gerekiyor. Çok hızlı çıkmıştım."

"Tabii. Olur."

Damian, Rose'un alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Sonra seni kontrol etmeye gelirim ama kestirmen gerekiyor. Vi ve

Olive'e burada yalnız olduğunu söylerim. Uslu dur, küçük cadı. Bırak bir kez olsun insanlar sana yardım etsin, tamam mı?"

Damian kapıda durup ruhsuzca gülümsedikten sonra dışarıda kayboldu.

Ne haltlar oluyordu?

Bir an için ciddilerdi ve sonra şaka yapıyorlardı. Ardından sanki Rose mihraba yürümeyi teklif etmiş gibi Damian resmen göz açıp kapayıncaya kadar kaçıyordu. Vi ve Olive bulutsu bir Sihirle, büyükannelerinin kısa mesafe ışınlanma büyüsünü kullanarak geldiklerinde Rose hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ne oluyor? Damian neden gitti?" diye sordu Vi. Rose kadar aklı karışmış gibiydi. "O tüm... hırrr... olayından sonra gece seni yatağına yatırıp yanma geçer sanmıştım."

"Nedenini bilsem önce kendime açıklardım." Anlık sert bir acı anında endişesini gölgeledi. "Hay cadının evladı... Lanetler olsun, çok acıyor."

"Ağrı kesici zamanı!" Vi mutfağa koşarak anında mikseri çıkardı sonra da çilekleri. Sırada buz vardı.

"Hangi ağrı kesicide dondurulmuş meyve var?"

Violet üç uzun bardak alarak tezgâha bıraktı. "Çilekli margarita olandan. Sihirli iyileşme hakkında büyükannemin bana öğrettiği en iyi şey ne mi? Alkolden uzak durmaya gerek yok. Hatta bunu fazlasıyla destekliyor, ben de kahrolası destekleyici bir ponpon kızdan farksızım, bebeğim."

Bu teklifi geri çevirmek dilinin ucunda olsa da Damian'ın kaygı verici ses tonunu ve anlaşılmaz ifadesini düşününce bedenini yepyeni bir endişe dalgası sardı.

"Ne var biliyor musun? Benimkine fazladan bir shot tekila koy. Neredeyse ölecektim ve üzerinden yirmi dört saat bile geçmedi. Bence biraz fazlasını hak ediyorum."

"İşte bundan bahsediyordum!" Vi sırıttı. "Gece Margaritası Çılgınlığı, işte buradayız! Olive! Müziği aç!"

Damian, Kanlı Ay'da köşedeki masada oturuyordu. Duvardaki deliğe mi yoksa dokunmadığı birasına mı bakmalı karar veremiyordu. Rose'u şerefsiz bir şeytan gibi bırakmasının ardından nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilememişti. Dehşet dolu yanının Rose'a ulaşmasını istemiyordu sadece.

Avlanmaya karşı arzusunun bilenmesine sebep olan bir Doğaüstü barına gelmiş olmasıysa ironikti.

Gelmesinden birkaç dakika sonra barın birkaç müdavimi ona bulaşmaya çalışmıştı ama hızla buna bir son vermişti. Sızlayan parmakları da bunu kanıtlıyordu. Bu olaydan hemen sonraysa kendini daha hafif hissetmişti. *Daha iyi* değildi ama şeytanının baskısıyla oluşan o yoğun his çok hafif de olsa azalmıştı.

Çıkıp oynasın diye ona izin verip sonra da onu tekrar kapatınca şerefsiz biraz delirmişti ve Damian da insani iletişime giremeyecek durumdaydı. Dolayısıyla Kanlı Ay'daydı.

Birisi karşısındaki koltuğa geçti.

"Kaç kişiyi devirdi?" diye sordu tanıdık bir ses.

"Görüyorsun işte," dedi Kanlı Ay'ın sahibi Charlie. "Tüm müşterilerimi korkutup kaçırdıktan sonra en azından kahrolası içkileri söylemeye devam etti."

Damian dikkatini Julius'a vererek ona ters ters baktı. "Burada ne halt yiyorsun sen?"

"Parlak zekânı ve çekici tavrını çok özledim," dedi Julius tatsız bir şekilde ardından şekil değiştirene genişçe gülümsedi. "Gidip bize ne içkin varsa iki tane getir."

"Bu kadar mı?" diye sordu Charlie. "Müşterilerimden birini, çıplak elleriyle kafasını koparmakla tehdit ettiğinden bahsetmiştim, değil mi?"

"En pahalı shotlarından da iki tane getir." Charlie imalı bir şekilde bekleyince Julius iç çekti. "Başka ne istiyorsun, Char?"

"Önümüzdeki beş yıl boyunca Avlarda ilk seçim hakkı."

Julius tek kaşını kaldırarak karşısındaki Avcıyı baştan aşağı süzdü. Bu incelemesi ve Charlie'nin hiç siklememesi *neredeyse* Damian'ı güldürecekti. Bu ağabeyinin kazanamayacağı bir savaştı.

"Bir ay," diye önerdi Julius.

"Bir yıl," diye teklif etti Charlie.

"Altı ay ve sana uyacağını düşündüğüm özel görevleri kabul edersin."

Charlie düşünüp taşınarak dudağındaki piercingi dişledi ve sonra hafifçe başını salladı. "Tamam. Ama o birinci sınıf shotların ve iki biranın parasını alacağım."

Ardından kız kalçalarını sallayarak arkasını döndü ve onları yalnız bıraktı.

Julius homurdandı. "Onu Av bordrosuna eklememin neden iyi bir fikir olacağını düşündüğümü bana hatırlatır mısın?"

Damian alayla güldü. "Seni tanıyorsam, kızın deri pantolonunu nasıl doldurduğunu inceleyip yapmışsındır."

"Ah. Doğru."

"Burada ne halt yiyorsun, Jules?" diye sordu Damian. "Yüzüne indirdiğim yumruğum yeterince açık gelmediyse kesinlikle ilişkimizin içki içip konuşma aşamasında değiliz."

"İnan bana, küçük güzel cadın istememiş olsa burada olmazdım."

Damian sıcak birasından bir yudum alırken şaşkınlıkla yutkundu. "Benim bir cadım *yok*. Ayrıca Rose'la, senden bir şey isteyebileceği kadar sıkı fıkı olduğunuzu da bilmiyordum."

Kahretsin, bu kıskançlık mıydı?

Buna ne kadar engel olmaya çalışırsa bir o kadar da içini yiyip bitiriyordu. Şerefsiz Julius da bilmiş bilmiş sırıtıyordu. Damian içkisinin kalanını kafasına dikerken öfkesini de bastırdı.

Julius güldü. "Bir cadın olmamasına rağmen tam olarak kimden bahsettiğimi anladın, değil mi? Rahatla, kardeşim. *Senin* için endişelendiğinden beni aradı. Bu kararda alkolün de küçük bir rolü olabilir tabii. Arka planda çalışan mikserde hazırladıkları buzlu margaritalar bunun en büyük belirtisiydi."

Damian hangisinin daha kötü olduğuna bir türlü emin olamadı. Rose'un, Julius'ı arayacak kadar endişelenmiş olması mı yoksa Damian gittiği için kendini soğuk meyveli içkilere gömecek kadar üzülmüş olması mı?

Damian yerinden kalkarken ağabeyinin oturduğu masadan ve ne yapacağını bilmediği nahoş hislerden uzaklaşmaya başladı. "Beni buldun. Nefes alıyorum. Sen de aynı şeyi yapmaya devam etmek istiyorsan Rose bir dahaki sefere beni kontrol etmeni istediğinde hayatta kalma içgüdülerini kullan ve onu reddet."

"Ne yapıyorsun sen, adamım?" diye sordu Julius. Damian gitmek için arkasını dönmüştü. "Bunca yıldır Avlanmaktan kaçtın çünkü bu gerçek seni kabullenmen anlamına geliyordu ama konu bir cadı olunca senin için sorun olmuyor mu?"

"Onun riske girmesine izin vermezdim. O an yoktum ve bak ne oldu. Ayrıca tam olarak istediğin pozisyondayım, neden şikâyet ediyorsun ki?"

"Şikâyet etmiyorum. Sadece bir şeyin altını çiziyorum. Beni yanlış anlama, bir kadının cazibesinin ne demek olduğunu biliyorum. Maxwell cadılarından birinin dikkatini çekmiş olsam ben de aptalca riskler alırdım. Senin yaptığın da bu. En azından Avcılık olayına devam ederken o can sıkıcı lanetin gün yüzüne çıkmıyor."

"Ne yaptığım, özellikle de Rose'la ne yaptığım seni hiç ilgilendirmiyor. Benden uzak dur. Ondan uzak dur. Sadece... uzak dur."

Damian kapıdan çıkıp Julius'ın söylediklerine kendini kaptırmadan önce birkaç ters bakış daha attı. O sözlerin bir temeli olmadığını düşünmek istese de vardı... ve Rose'la seks arkadaşlığı anlaşması yapmadan önce de bunu biliyordu.

Ve umursamamıştı.

22

Dr. Güleryüz

Rose köpek yavrularından birini fermuarlı ceketinin içine soktu ve köpek küçük pembe dilini çıkarıp çenesini art arda öperek onu ödüllendirdiğinde güldü. Callie'nin göğsündeki yavru da aynı şeyi yaptı.

Sabah diğer medeni insanların uyanması gereken daha erken bir saatte barınakta buluşmuşlardı çünkü diğer cadının JFK[24]'deki ilk uçuşu yakalaması gerekiyordu. Rose büyükannesinde günlerce kaldıktan ve kendi dairesinde de birkaç gün dinlendikten sonra diğer cadı onu kontrol etmek ve barınağın sahiplendirme panayırı için birkaç fikir paylaşmayı teklif ettiğinde neredeyse şehrin diğer yakasına koşarak gidecekti.

Callie köpek yavrusunun alnını okşadı. "Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Böyle bir yerde çalışmak için ben de 'kurtarma' görevi düzenleyip kamu hizmeti alabilirdim."

"Kesinlikle kötü değil. Yani başta bu fikir beni heyecanlandırmıştı ama tam da ihtiyacım olan şeymiş. Hatta buranın huy-

24 John F. Kennedy Havaalanı -çn.

suz sahibi bile bana alıştı." Rose sırıtarak Damian'ın soluk renk kot pantolonunu, çalışma tişörtünü ve arka cebine sıkıştırdığı stetoskobunu düşündü.

Evet, kesinlikle ona alışmıştı.

Son birkaç gündür telefondan yakalamaç oynuyorlardı ve Damian onu kontrol etmek için birkaç kez kapısma gelmiş, bahane olarak da Edie'nin bitkisel ilaçlarını alıp almadığından emin olmak istediğini söylemişti. Ama sadece birkaç dakika durup sonra bir bahane uydurarak Gryndor saldırısının olduğu gece yaptığı gibi ortadan kayboluyordu.

Belki de Rose endişeli davrandığı için olanı farklı şekilde görüyordu. Kardeşlerine göre bunu ilk yapışı da değildi.

Callie merakla onu izlerken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İçimden bir ses o huysuz adamın sana alışmaktan çok daha fazlasını yaptığını söylüyor."

Rose'un yanakları kızardı. "Olabilir. Zaten geçici olarak buradayım yani alışmaya gerek yok."

"Geçici olması devamlı olamayacağı anlamına gelmiyor. Tüm o başarısız olan sahiplendirme denemelerini düşün. Koca yürekli bir hayvansever kediler için kum alıyor ve sonunda o kedilere âşık olunca hayvanlar bir daha evden dışarı adım atmıyorlar. Sadece söylüyorum, bu bir ilk de son da olmaz."

Rose durduğu yerde tuhaf bir şekilde kıpırdanarak dikkatini tekrar panayıra verdi. Köpek yavrularını severken iki ahırın arasından geniş açık alana yürüdüler.

Callie eleştirel bir gözle etrafa bakarak onaylarcasına başını salladı. "İstediğin şeyi yapmak için gereken alana fazlasıyla sahipsin. Küçük tepedeki ahırın boş olduğunu mu söylemiştin?"

Rose başıyla onayladı. "Genelde kullanılmıyor, biraz tamire ihtiyaç var ama birkaç çivi çakılıp temizlik yapılsa hayvanlar ve

müstakbel aileleri için harika bir tanışma alanı olur. Doktor ana ahırı ve kliniğini insanlardan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyor. Bu yüzden etkinliklerin çoğunu ne kadar uzakta tutarsak o kadar iyi."

"Hayvanları sahiplendirecek olmak senin için sorun yaratmıyor mu?"

"Jasper henüz insan arasına çıkmaya hazır değil ama Bella'yla yavrular için çok kolay olur, Akceviz ve Balkabağı için de öyle. Şuradaki eğitim alanından ekstra faydalanabiliriz, böylece aileler atlarla birebir iletişim kurarak ne kadar uyumlu olduklarını görürler."

"Satış tezgâhları sol tarafta mı olacak?"

"Yemek kamyonları arasında kimi ararsan var ve hepsi de elde edilen gelirin büyük kısmını barınağa bağışlamaya gönüllü oldu. Birkaç yerel dükkân da kaynak sunabileceklerini söylediler. İlerideki kasabadaki parti dükkânı çocuklar için balon vermeyi teklif etti. Bazen insanların ne kadar cömert olduklarını unutuyorum."

Callie'nin arabasına döndükleri sırada iki cadı da durdu. "Bu harika bir etkinlik olacak, Rose. Tüm bu hayvanlara yuva bulamama ihtimalin yok."

"Bir de civardaki diğer barınağın hayvanları var. Onları da davet ettim, böylece gelirken sahiplendirilebilecek birkaç hayvan getirecekler. Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Ama konu onlara yuva bulmak değil. *Doğru* yuvayı bulmak."

Cusack adını verdikleri ceketinin altındaki yavru kıpırdanıp sanki söylediğini onaylarmış gibi Rose'un yanağını yaladı.

"İnanılmaz bir başlangıç yapacaksın." Callie gönülsüzce siyah beyaz yavruyu Rose'a geri uzattı. "Ama hemen gitmezsem sadece uçağımı kaçırmakla kalmayıp bu ufaklığı da kaçırıp götüreceğim. Bu durum hem havaalanının hem de nişanlımın somurt-

masına sebep olabilir. Nişanlımla dört tane canı kurtardık ve şimdi beşincisi de yolda. Artık durmamız gerektiğini söylüyor."

"Ah, demek başarısız koruyucu aileler hakkında bu kadar çok şey bilmenin sebebi bu."

"Resmen bu konuda uzman oldum." Callie güldü. "Evet, bol şans. Büyük günde Nisha'yla gelebilmemiz için bana etkinliğin bütün detaylarını göndermeyi unutma. Belki bir can daha alabileceğimize onu ikna ederim. Yüz yüzeyken hayır demek hep daha zordur."

"Her şey için teşekkürler, Callie. İyi yolculuklar, Çocuk Toplum Merkezi galasında görüşür müyüz?"

"Kaçırmam mümkün değil." Cadı arabasına doğru ilerlerken el salladı ve arabaya binip ana yola doğru döndü. Rose, arabanın arka sinyalleri gözden kaybolana kadar bekledi. "Siz ikinizi annenize götüreyim de kahvaltı edin, olur mu?"

Yavruları doğum bölmesine bıraktığında anında koca ayaklarıyla kendilerini bekleyen Bella'ya doğru ilerlemeye başladılar. Yürekten bir şekilde kendilerini ona bırakırken küçük bacaklarıyla kardeşlerini iterek en sevdikleri o alana yerleşmeye çalışıyorlardı.

Rose yüzünde bir gülümsemeyle arkasını döndüğünde gülümsemeyen bir Damian'ın göğsüne çarptı.

Rose'u düşmeden yakalayabilmişti. "Burada ne işin var senin?"

"Sana da günaydın Dr. Güleryüz."

Damian'ın kaşları daha da çatıldı.

"Doldurmam gereken birkaç saatim daha olduğunu unuttun mu?" Damian'ın ellerinden geri çekildi, çünkü çekilmezse kızgınlık dönemindeki bir kedi misali kendini ona sürtmeye başlayacaktı. "Bu ifadeyle asıl senin burada ne işin var? Bu sabah saman balyasının ters tarafından mı kalktın?"

"Evde dinleniyor olman lazımdı. Bugün gelmemen gerekiyordu." Damian ofisine yönelmeden önce Rose, çenesinde seğiren kası görebilmişti.

Adamın peşine takıldı. "Aslında Edie ve doktorum, sağlık raporumun temiz olduğunu söylediler. Tamamen iyileştim. Gryndor zehrinden geriye bir şey kalmadı. Biraz yara izi kalabilir ama yara izlerinin seksi olduğunu söylüyorlar, değil mi?"

Damian, masanın arkasından ona ters bir bakış attı. "Olanlarla dalga mı geçiyorsun?"

"Evet ve belli ki sen geçmiyorsun." Rose köşeyi dönerek kıçını masanın kenarına yasladı. Damian'sa onun fark edebileceği kadar geriye çekildi. "Neler oluyor?"

"Çalışıyorum. Ya da çalışmaya çalışıyorum."

"Bahsettiğim şey bu değil biliyorsun ki. Öyle tuhaf ve şüpheli davrandıktan sonra Edie'nin evini terk ettin ve günlerdir senden haber alamıyorum. Ben yokken onları arıyorsun. Ben kapıyı açana kadar uğruyorsun ve sonra arkanı dönüp homurdanarak ve yapman gereken bir şeyle ilgili bayat bir bahane uydurarak gidiyorsun."

"Ben öyle-"

Rose ona tersçe baktı.

"Tamam, belki bunların birkaçını yapmış olabilirim ama tek sebebi senin, benim sorunlarıma değil de iyileşmene odaklanmanın gerekiyor olmasıydı."

"Yani bir *sorun* mu var?"

Damian geri çekilerek masanın diğer tarafına geçti.

Rose bileğini döndürerek kamçı misali Sihrini uzattı ve Damian'ın kemerine dolayarak onu oltadaki balık misali kendine çekti. Damian iç çekerek Rose'un adını söylese ve karşı çıksa da ancak kızın tam karşısına gelince durdu.

"Bugün yoğun bir gün olacak, küçük cadı," diye uyardı Damian. "Hayvanlar-"

"Bir saat sonraki planlı beslenme saatlerine kadar seni beklemiyorlar. Tedarik ettiğimiz malların teslimine iki saat daha var ve ilk klinik randevun da," Rose oturduğu masadaki takvime baktı, "öğleden sonra. Benimle yalnız kalmaktan kaçmak için başka hangi bahaneleri üreteceksin?"

"Senden kaçmıyorum." Damian'ın gözü seğirdi.

"Buna rağmen neredeyse bir haftadır ilk kez şu an beş saniyeden fazla vakit geçirdik." Rose kirpiklerinin altından ona bakıp ellerini yavaşça adamın gri tişörtüne uzattığı sırada kabızmış gibi değil de seksi göründüğünü umut ediyordu. "Sen, Dr. Adams, SAA sözleşmesine uymuyorsun ve davranışlarını çabucak düzeltmezsen bir sürü yasal sorunla uğraşmak zorunda kalabilirsin."

Damian'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Alçak sesle iç çekerek Rose'a biraz yaklaştı ve ellerini kızın kot pantolonunun sardı. Rose'u kendine çektiği an hafifçe çığlık atmasına sebep olmuştu.

"Sözleşmeye uymuyorum, ha?" Arzusu gözlerinin güzel parlak bir kehribar rengi almasını sağladı. "Bu kulağa oldukça tatsız bir durummuş gibi geliyor."

"En tatsızından." Parmaklarını Damian'ın yumuşak pamuk tişörtüne sararak dudakları birbirinden birkaç santim ötede olacak şekilde onu kendine çekti. "Kötü biri olsam çoktan resmî bir şikâyet hazırlatmıştım."

"Öyle biri değil misin?"

"Yok. Elimi kolumu çekmeden işi kendi başıma halletmeyi tercih ederim." Dudaklarını çok hafifçe Damian'ınkilerde gezdirdi. "Bu da halletme şeklim... senden beni halletmeni istiyorum."

Rose, az da olsa Damian'ın geri çekilmesini bekliyordu. Son bir haftadır yaptığı gibi aralarına mesafe koymasını. Bu düşünce bile göğsünün sol yanında neredeyse aptal Gryndor'un pençesinin canını yaktığı kadar onu incitiyordu.

Damian'ı seks arkadaşlığı anlaşmalarının ötesinde önemsiyordu.

Callie haklıydı. Bazen geçici şeyler de kök salardı ve Rose da bir anda SAA konusunda bağlanmak yok maddesini çiğnediği için ihlal mi yapıyor emin olamadı. Tam bir klişeydi. Bağlanmak yok demesine rağmen Doğaüstü bir kukla misali kendi bağlarına takılmıştı.

Damian'ın Rose'a anlaşmalarının geçersiz ve anlamsız olduğunu söylemesi gerekiyordu. Yapılması gereken akıllıca şey buydu. Geçen gece bu konuşmayı aynada yansımasına yapmış olsa da şimdi o karşısında otururken ve elleri tenine değip tatlı vanilya kokusunu solurken nasıl yapacaktı?

Yapamazdı.

Neden yapması gerektiğine dair tek bir sebep bile düşünemiyordu. Aklından geçen tüm şüpheler uzak bir hatıra gibiydi ve hepsinin yerini, Rose'u kendine çekme arzusu almıştı.

"Seni halletmemi mi istiyorsun, küçük cadı?" Damian sesini alçaltti. Rose'u kendine yaslanmış şekilde hissetme arzusuyla neredeyse onu büyüyen ereksiyonuna doğru çekecekti.

Rose'un bakışları onun dudaklarına inip tekrar gözlerini bulunca dudakları kıvrıldı. "Hem de en feci şekilde. Sahiden en feci şekilde. Uzun, berbat bir haftaydı."

"Miguel ve Terrance sabah yemlerini dağıtmadan önce bir saatten az vaktimiz var."

"Çok vakit, ayrıca bil diye söylüyorum, sağlık raporum temiz derken ciddiydim. Tamamen iyileştim. Hiç sınır *yok*." Rose parmaklarını Damian'ın tişörtüne soktuğunda bu yumuşak dokunuşu adamın nefesinin kesilmesine sebep oldu. "Ön sevişmeye ihtiyacım yok, Damian. Sadece sana ihtiyacım var. Şey, sana ve orgazmlara. En az iki ama tercihen üç."

"Şimdi de emir mi veriyorsun? Hoşuma gitti." Damian kıkırdayarak bir elini Rose'un göğsüne uzattı ve onu iterek masaya doğru yatırdıktan sonra kot pantolonunun düğmesini açtı.

Rose şaşırdığı için dudaklarından bir *ah* nidası döküldü. Ardından gülümsedi. "Gidişatı sevdim."

Birlikte hareket ederek Rose'un pantolonunu ve külotunu çıkardılar. Ardından Rose tişörtünü ve sutyenini de çıkardı.

Onun karşısında büyüleyici, çırılçıplak bir büfe misali apaçık olduğunu görünce Damian inledi. "İşte her sabahın böyle başlaması gerekiyor."

"Başlamak demişken... Hâlâ beni halletmeni bekliyorum, doktor."

Damian botunu ofis sandalyesine yaslayıp kendini ona iyice yaklaştırdıktan sonra oturduğu yerde öne doğru, Rose'un çoktan ıslanan kadınlığına yaklaştı. "Halledilme işine hazır olun, Bayan Maxwell."

O hoş tadı ilk kez almak üzere eğildiği an gözleri buluştu. Damian acele etmeden diliyle her biri yavaş darbeler bıraktığı sırada Rose'un nefesi kesildi. Bir elini Damian'ın başına koymuş, parmaklarını saçlarına doğru açmış onu kendine yaslıyordu.

"Damian." Adamın saçlarını daha sıkı tutmaya başladığında Damian acımasızca temposunu artırdı. Rose'a en az üç orgazm tattırmaya hevesliydi.

Klitorisini nazikçe emdiği an Rose kollarında boşaldı. Kızın bedeni boşalmanın verdiği hisle titrerken kapattığı dizleri Damian'ın kulaklarına çarptı. Rose'un nefes alışları yavaşlarken Damian dokunuşunu hafifleterek kızın dar kadınlığına önce bir sonra iki parmağını soktu ve dudaklarını tekrar klitorisinde gezdirdi.

Rose'un bacakları titredi. "Ah, Tanrıça aşkına."

"İki numaraya geçelim." Damian onu becerdiği parmaklarını kıvırarak tekrar boşalmasını sağlayacak o hassas noktaya ulaştı.

"Daha çok." Rose kendini onun eline itmek için kalçalarını kaldırdı. "Dahasını istiyorum, doktor."

Aynen öyle. Damian da istediğini verdi.

Parmaklarını bir kez daha kıvırdığında Rose'un bedeni ikinci orgazmla kasıldı. "İçime gir! Hemen!"

Damian beceriksizce kot pantolonunu açmaya çalışırken Rose'un içinde olma arzusu onu zorluyordu. Daha fazla bekleyemeyen Rose sihirle pantolonun düğmesini açtı ve yumuşak eli Damian'ın sızlayan aletini kavrayarak içine girmesi için onu yönlendirdi.

Damian kendini ona doğru ittiği an dudakları buluştu.

Birbirlerini yiyip tükettiler. Birbirlerine dokundular. Her darbede masayı öne arkaya hareket ettirecek kadar birbirlerine sürtündüler. Bu sefer Rose boşaldığında Damian'ı da kendiyle birlikte aşağı çekti. İkisi de çok yüksek bir zevkin doruğuna ulaşırken Damian bu zirveden asla inemeyeceğini biliyordu.

İnmek istediğinden de pek emin değildi.

23

İlahî Seks Kaçamakları

Rose karşısında olup biten gösteriyi izlerken kahkahasını bastıramıyordu. Filmlerden çok daha komikti. Bir Broadway oyunundan çok daha heyecan vericiydi. Violet ve Christina arasındaki anlaşmazlık saf, filtresiz bir eğlenceden ibaretti ve hiç kimse Christina'nın, Edie'yle birlikte, Çocuk Toplum Merkezi galasından önce yaptıkları Süslenme Seansı'nı basmasını beklememişti.

SS dedikleri şey üçüzlerin ve Harper'ın, kendilerini ruhsal ve fiziksel olarak büyük etkinliklere hazırlamasıydı. Her zaman şakalaşır ve genelde bir iki kadeh şarap içerlerdi. Ancak son birkaç aydır herkes kendi işiyle meşgul olduğu için bu geleneği sürdürmek zor olmuştu. Yine de gecenin etkinliğinde bu geleneği sürdürmek için çaba sarf etmişlerdi ve bu sefer de anneleri araya girmişti.

Ve berbat geçmemişti de.

Rose son otuz dakikada, son bir haftadır güldüğünden daha çok gülmüştü.

İki ergeni bile utandıracak bir göz kırpmama yarışında Vi de Christina da geri adım atacak gibi değillerdi. Anneleri, zorlu bir cadıydı ama Vi'nin aklına koyduğunu nasıl yaptığı düşünülünce annelerinin kararlılığı solda sıfır kalırdı. Vi'nin de Christina'nın *giyeceğini* düşündüğü on santimlik topukluları giymesi mümkün değildi.

"Bahsim anneme." Olive ilk bahsi ortaya koydu. "Bu galibiyet geç bile kaldı. Doğaüstü Ruhlar Şaraphanesi'ndeki başarısına ve biriken yenilgilerine rağmen hem de."

Edie başını iki yana sallayarak alayla güldü. "Olabilir ama kardeşinin gözlerindeki parıltıya bak. Kolay kolay geri adım atmayacak."

"Neden? Meşru Yüce Cadı olduğu için mi?" diye sordu Harper. Gözlerini iki cadıdan ayırmıyordu.

"Çünkü benim torunum." Edie sırıtarak Rose'a baktı. "Sence hangisi, canım? Kardeşin mi, annen mi?"

Rose, Harper'a baktıktan sonra ikisi de aynı anda cevap verdi, "Vi."

"İyi! İstediğin gibi olsun." Christina geri çekilerek Rose'a ve diğerlerine alaylı bir bakış attı. "Siz de sihirli bir baloncuğun içinde değilsiniz. Sizi duyabiliyoruz."

"Biliyoruz." Rose sırıttı.

Christina gözlerini devirdi. "Bütün kabahat sende, anne."

"Bende mi?" Edie kıkırtısını bastırmaya başaramadı. "Onlar *senin* kızların.."

"Ama onları benden çok sen büyüttün." Christina gözlerini kırparak bakışlarını kaçırdı ancak gözlerindeki yaşları saklayamamıştı.

Karşılarındaki bu kadın annelerine benziyordu, galaya en şık hâliyle hazırlanmış ve kıvırdığı saçlarını başının üzerinde top-

lamıştı. Ama ses tonu suçlayıcı değildi ve normalde kullandığı pasif agresif Güneyli kibrinden eser yoktu. Christina biraz suçlu, azıcık da üzgün görünüyordu.

Rose ve kardeşleri sessizce birbirlerine baktılar.

"Anne, iyi misin sen?" Rose annesinin kolunu hafifçe sıkmak için uzandı. "Son zamanlarda kendinde değil gibisin."

"Ben iyiyim. Sadece..." Burnunu çekti. "Sağlığımla ilgili bir durum var ve-"

"Hasta mısın?" diye sordu Olive.

Vi zorlukla nefes saldı. "Sorun ne?"

Christina elini uzatarak herkesin tedirgin sorularını susturdu. "Küçük bir *durumdu*. Ben iyiyim. Ama beni kendime getirmeye yetti ve sizin yanınızda olmam gerektiği kadar olmadığımı fark etmemi sağladı."

Bakışları Edie'ye çevrildi. "Yüce Cadı'nın gölgesinde büyümek kolay değildi. Bu yüzden insanların bana karşı olan beklentileri de... en kötüsü stresliydi diyebilirim."

Edie'nin yüzü asıldı. "Ah, tatlım..."

"Hayır, hayır. Sempatini kazanmaya çalışmıyorum. Yıllardır yaptıklarımın bahanesi bu değil farkındayım ama..." Christina kızlarına tek tek baktı. "Maxwell soyadıyla birlikte hepinizin nasıl bir yükü de taşıdığını biliyorum ve sizi buna hazırlamak yerine ben de farkında olmadan omuzlarınıza daha çok yük yükledim... ve bunun için üzgünüm."

Christina, Vi'ye döndü. "Topukluları giymek istemiyorsan giyme. Gecenin sonunda aramızda su toplayan ayaklarına merhem sürmeyen tek kişi sen olursun."

Olive'e döndü. "Kariyerindeki değişimi hep desteklemediğimin farkındayım ama seninle son derece gurur duyduğumu

bilmelisin. Yaptığın her işte iyisin ve öğrencilerin derslerini en iyisinden alacakları için çok şanslılar."

Sonunda, ağzı çoktan kuruyan Rose'a döndü.

Christina ruhsuzca gülümsedi. "Sen de sana uygun olan o şeyi *bulacaksın,* Rose Marie. Kalbin sana onun doğru olduğunu söylediği an tüm gücünle onu sıkı sıkı tut."

Rose annelerinin bu yeni, duygusal olarak açık hâline şaşırmış olmasa odadaki garip sessizliğe kahkahalarla gülerdi.

"*Topukluları giymek istemiyorsan giyme,* deyince beni kazandın." Vi topuklularını çıkarıp yere bıraktığında herkes gülmekten ağlamaya başladı.

Beş dakika sonra Rose'un babası, Linc, Bax ve Adrian'la buluşmalarına geç kaldıkları için Guastavino's'a doğru yola çıkmışlardı ve buna rağmen yine de yetişememişlerdi.

Rose, çiftlerin etkinlik alanına ilk olarak girmesi için geride durdu. Ebeveynlerine uzaktan bakarken sevgilerini herkesin içinde gösterecek tipler olmamalarına rağmen salona girerken el ele tutuştuklarını gördü. Linc ve Vi de tipik Linc ve Vi'ydi. Deliler gibi âşık ve resmen gözlerinden çizgi filmlerdeki gibi kalpler çıkararak el elelerdi. Harper, Adrian'ın haddini aşarak flörtleşmesinden kaçmak için elinden geleni yapıyordu.

Ve Olive...

Bax'in yanında yürüyen üçüzü, Koruyucu Melek'in her bir hareketini izlediğinden habersizmiş gibi görünüyordu. Olive sola döndüğünde o da dönüyordu. Olive yavaşladığında o da yavaşlıyordu. Melek, sanki incelendiğini biliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

Rose "seni yakaladım" dercesine güldüğündeyse hızla bakışlarını kaçırıp anında Adrian'la konuşmaya başladı.

Rose güldü.

Bir zamanlar kardeşlerine ve Damian'a, geleceğinde gönül işlerini görmediğini içtenlikle söylerdi. Ancak bir şeylerin eksikliğini hissettiğini de reddedemezdi...

Arkadaşları vardı. Elbisesini giymişti. Beş dakika içinde enfes atıştırmalıklar yiyecekti.

Eksik olan Damian'dı.

Bedeninin ve kanının kaynamasını asla dindirmeyen o huysuz yarı şeytan veterineri arıyordu.

Neredeyse birkaç kez onu davet etmek üzereydi ama seks arkadaşları böyle etkinliklere katılır mıydı? Hiç zannetmiyordu bu yüzden sessizliğini koruyup zaten gerilen ilişkilerini daha da germek istememişti. Hızlı ve eğlenceli olacağını umduğu gecenin yedek tekeri olmaya karar vermişti.

Hep birlikte müthiş dekore edilmiş Guastavino's'a adım attıklarında Edia hızla Vi ve Linc'i alıp gözden kayboldu. Harper da Adrian'dan kurtulma umuduyla tuvalete doğru ilerlemeye başladı. Çok geçmeden sadece Olive ve Rose kalmıştı.

En genç üçüz gözlüğünü burnunun üzerinden itti. "Eve gitmek için sosyal olarak uygun bir saati doldurana kadar içki bulup bir köşede saklanmaya ne dersin?"

Rose tıka basa dolu odaya baktı. "İçip saklanma konusunda beni yakaladın. Sence bulunamayacağımız bir yer var mıdır? Şehirdeki herkesin bu gece burada olduğuna eminim. Yanında kitap getirmemen kötü olmuş. Bir sandalyeye el koyup okuma vaktini harcamaya cüret edebilecek herkese ters ters bakardın."

"Kitap okuyanları bölen insanlar kesinlikle saf kötüdür. Demedi deme. Ama," diye ekledi Olive, "o kadar çok oluyor ki telefonuma kitap okumak için uygulama indirdim. Kelimeler akıp gidiyor, onlara katılalım..."

"Bax'e bize katılır mı diye sormak ister misin?" Rose onu sıkıştırıyordu.

Kardeşi yüzünü asarak kollarını kavuşturdu. "Cadı vebasına yakalanmayı isteyebileceğim kadar. Neyse, saklanma işini bana bırak. Resmen profesyonelim."

İkisi de birer içki aldılar ve Olive sözünü tutarak bir odada boş alan bulabildi. Taştan bir bank vardı. Üç tarafı yeşillikle doluydu ve ortadan kaybolmak için harika bir alan sunuyordu. Oturdukları an Olive telefonunu çıkardı... ve kitap uygulamasını açtı.

"Bu sessizliğinin olayı nedir," diye sordu Rose. Bir okuru böldüğü için ters bakışlarla karşılaşma riskine girmişti.

"Saf kötüsün. Ayrıca neden bahsettiğini bilmiyorum," diyerek yalan söyledi Olive.

"Bax normalden daha suratsız gibi. Ev arkadaşlığı olayında fikrini mi değiştirdi?"

"Keşke," diye mırıldandı Olive.

Rose'un merakı artmıştı. Kardeşine biraz daha yaklaşarak dirseğiyle onu hafifçe dürttü. "Şu dediğini açıkla bakalım. Hemen."

Olive'in omuzları düştü ve telefonunu indirdi. "Peşimi bırakmıyor. Neden 'hayır'ı cevap olarak kabul etmiyor ki? Neden?"

"Muhtemelen bizi bildiği için ve Koruyucu Melek olmanın etkisiyle bir şeyler yapmak istiyor."

"Ne güzel. Kahraman kompleksine girdi ve ben de yardıma muhtaç genç kızım," diye mırıldandı Olive huysuzca. "Daha da kötü."

"Bu kadar az uyuyarak daha fazla yaşamına devam edemezsin, Olly. Eninde sonunda bir kırılma noktan olacak. Seni seven insanlar da bunu görmek istemiyor."

"Bax bana sürekli parayla ilgili olduğunu söyleyip duruyor."

"Olabilir de. New York'ta kiralar ucuz değil."

Olive ikna olmuş gibi değildi. "Bunca zaman kendi başına iyi idare etti."

"Durumlar değişir. Bax kişisel hayatında olanlardan, özellikle de meleklikle ilgili konulardan pek bahsetmez. Bildiğimiz kadarıyla berbat ödeme alıyor olabilir. Hatta hiç almıyor bile olabilir. Belki de inandığımızın aksine işler yolunda gitmiyordur."

Olive gözlüklerini düzeltti. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama ister teklifi kahraman kompleksiyle etmiş olsun ister finansal sebeplerle, ikimizin bildiği tek şey kabul etmeni istemese böyle bir teklifte bulunmazdı."

En küçük Maxwell iç çekti. "Yağmurdan kaçarken cadı kazanına düşmek istemiyorum."

"Belki önümüzdeki günlerde baksır giyip maç izleyen birini görürsün ama Bax'in kanepede oturup kazan kaynatacağını sanmıyorum."

"Öyle demek istemedim."

Rose açıklaması için bekledi.

"O *Bax*. Kutsal seks kaçamaklarını yatak odasının duvarından dinlemek yapılacaklar listemin üst sıralarında değil. Leş gibi kokan kazan karışımlarını tercih ederim."

"Kutsal seks kaçamakları mı?" Rose kahkahalara boğuldu. Gözlerinden yaşlar geliyordu.

"Ne demek istediğimi anladın!"

"Dürüst olalım, anlamadım ama keşke anlasaydım."

"Görünüşe göre ben gelemeden birileri benim saklanma yerimi bulmuş." Tanıdık bir ses iki kardeşin başlarını kaldırmasına sebep oldu.

Kıvrımlarını saran büyüleyici yeşil ipek bir elbise giyen Callie karşılarında duruyor, gözleri gülüyordu. "Bir kişilik daha yer var mı?"

"Otur da kaçış partimize katıl." Rose yanındaki boş yere hafifçe vurdu. "Kutsal seks kaçamaklarından bahsediyorduk."

Diğer cadının gözleri parladı. "Bu sohbet içeride dönenlerden bin kat daha ilginç geliyor. Ama önden uyarmış olayım, bu fırsatı kullanıp birlikte çalışmamızın ne kadar harika olacağına seni ikna etmeye çalışabilirim. Umut Pırıltıları için bana bir cevap borçlu olduğunu unutmadım."

"Uyarı için teşekkürler." Bir süredir ilk kez Rose, ânın ve yanında birilerinin olmasının tadını çıkardı. Ve toplumun ne düşüneceğini umursamadı.

Jasper bölmesinin kapısını tekmelediğinde bu hareketi tüm ahırın sallanmasına sebep oldu. Böyle birkaç tekme daha atarsa kahrolası ahır yapılan tüm güçlendirmelere rağmen çökecekti.

Suratını asan Miguel, karşılarındaki korku dolu yaratığa baktı. "Ne oldu ona böyle? Bu sabah inanılmaz iyiydi. Terrance'ın onu tımar etmesine izin bile verdi."

"Bir saattir böyle ve bir şey var mı diye bakabilmem için iki metre yakınına yaklaştırmıyor." Damian söylediği şeyi kanıtlamak için kapının kilidine uzandı. Aygır şaha kalkarken burun delikleri genişledi ve tekrar tekmeledi. "Böyle devam ederse kendine zarar verecek."

"Rose onunla iyi anlaşıyor. Belki de senin muayene edebilmen için onu sakinleştirebilir."

Damian başını iki yana salladı. "Çocuk Toplum Merkezi'nin bir etkinliğine gitti. Böyle bir şey için onu rahatsız etmek istemiyorum. Burada veteriner benim. Bir atla başa çıkabilmem lazım."

Miguel merakla kendisine baksa da Damian onu görmezden gelerek karşısındaki ürkek hayvanı inceledi. En azından incelemeye çalışıyordu. Aklı, Jasper'ın kafasına ilk tekmeyi geçirmek üzereyken son anda kaçtığı anki gibi sürekli Rose'a kayıyordu.

Kendi kendine, eğer Rose ona sorsaydı bile etkinliğe gidemeyeceğini söyleyip duruyordu. Sabahın ilk saatlerinde bir at gelecekken gidemezdi. Bir de şimdi Jasper aklını kaçırdığı için Damian aslında gitmediğine memnundu.

Seks arkadaşları kimin ne giydiğini, kiminle olduğunu konuştuğu lüks, yüksek sosyete etkinliklerine eşlik etmezlerdi. Özellikle de o seks arkadaşı kendisiyse. Kendisiyle gösteriş yapabileceği ve yanındaki kişiyi sergileyebileceği bu tip ortamlar Julius'a göreydi.

Yine de kolunda Rose'la bir yere katılmak nasıl olurdu merak etmeden edemiyordu. Ona sıkıca sarılıp bir iki kez dansa kaldırmak... Kıyafetler olmadan da varken de. Dört kat kışlık kıyafetler giymişken de. Hiç fark etmezdi. Rose'un yakınında olmasını seviyordu.

Ve siktir... Son birkaç gündür aralarına mesafe koymaya çalışmasının sebebi de buydu. Rose'un yanında olmasını, bu durumun ikisi için iyi olamayacağı kadar çok seviyordu.

Jasper delirmiş gibi kuyruğunu sallarken bir tekme daha savurdu. Bu sefer kapının köşesinin parçalanmasına sebep olmuştu.

Miguel beklentiyle Damian'a bakıyordu. "Ian..."

Damian iç çekti. "Tamam. Onu arayacağım. Çünkü aramazsam... bu atın her neyi varsa bir de kırık bacağını iyileştirmemiz gerekecek."

İsteksizce telefonunu cebinden çıkardı ve Rose'un numarasını tuşladı. Cevap alamadığındaysa kendisini geri aramasını söyleyen bir sesli mesaj bıraktı. Ancak birkaç dakikanın ardından Miguel'le Jasper'a bir yatıştırıcı vermeyi düşündükleri noktada Damian, Rose'un mesajını görmesini bekleyemeyeceğinin farkına vardı.

Motoruna atladı ve arka yolu kullanarak Guastavino's'a rekor sürede ulaştı. Girişi süsleyen ağaçlar ve kusursuzca parlayan beyaz ışıklar, tarihi binanın sihirli bir parıltıyla ışıldamasına sebep olup kışı özleten bir harikalar diyarı gibi görünmesini hedefliyordu. Uzun kıvrımlı pencereler içeride dans edip konuşan, dışarıdaki kaotik dünyadan habersiz misafirleri gösteriyordu.

Damian motoru kenara çekerek kaskını çıkardı.

Kırmızı ceketli bir vale onu uzunca süzmüştü. "Sanırım yanlış yerdesin, dostum."

Damian ona bir ellilik uzattı. "Sanırım sen de ben dönene kadar bu motora dokunmayacaksın, *dostum*. İşim on dakika sürmez."

Genç adam omuz silkip parayı cebine atmadan önce kısa bir an düşündü. "Nasıl diyorsan, dostum."

Damian hızla kapıya doğru koşsa da davetiyeleri kontrol eden smokinli bir koruma onu durdurdu. "Üzgünüm, efendim ama davetiyenizi görmem gerekiyor ki eğer olsaydı bir kıyafet kuralı olduğunu fark ederdiniz."

Damian şeytanını kontrol etmeye çalışırken kirli kot pantolonuna ve eski çalışma gömleğine baktı. Kahretsin, o da böyle bir etkinliğe bu kılıkla girmek istemezdi. "İnan ki burada gereken-

den fazla kalmak istemiyorum. Misafirlerinizden birini bulmam gerekiyor, sonra göz zevkinizi bozan benliğimi alıp gideceğim."

"Aradığınız kişiyi dışarı çağırmanızı önereceğim."

"Hadi ya, neden düşünemedim? Ah, evet doğru... çünkü denedim zaten."

Koruma bir Normaldi. Damian şeytan gözlerini hızla parlatarak kolayca kenara çekilmesini sağlayabilirdi. Yine de içindeki o piç son zamanlarda kendisiyle saklambaç oynarken bunu yapmayı istemiyordu.

"Damian?" Julius bekçinin arkasında belirdiğinde hem vale hem de korumanın yaptığı gibi darmadağınık kıyafetlerini süzdü. "Mekâna uygun giyindiğini görmek güzel, kardeşim."

"Esprilerini de seni de kaldıracak havada değilim, Jules. Rose lazım."

Ağabeyinin gülümsemesi yavaşça soldu. "Her şey yolunda mı?"

Damian ona tersçe baktı.

"Evet. Bana cevap borcun yok." Kapıdaki korumaya döndü. "Sorun yok. Benimle."

Koruma durumu garipseyerek kenara çekildi. "Ama davetiyesi olmayanları içeri almamam gerektiği konusunda net emirler aldım."

"Ben de sana yeni emirler veriyorum."

"Ama-"

"Bak." Julius elini adamın omzuna attı. "Girmesine izin vermeyebilirsin, işini yaptığını söyleyebilirsin ama o zaman ben de Meşru Yüce Cadı Bayan Violet Maxwell'i bulup misafirlerinden birini içeri almadığını söylemek zorunda kalırım."

Normalin rengi attı. "Meşru Yüce Cadı mı?"

Julius başını salladı.

Adam gergince yutkunduktan sonra fısıldayarak cevap verdi. "Beni ürkütüyor. Eski Avrupa Alfası'na yaptıklarını videodan izledim ve bir hafta uyuyamadım."

"Korkmakta haklısın çünkü zor bir kadındır ve Kuzey Amerika Alfası'yla Eş olduklarını da hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

Koruma yutkundu. "Hayır..."

"Bu adam," Julius başıyla Damian'ı işaret etti, "Lincoln Thorne'un en yakın arkadaşı. Bunu bilmene rağmen onu içeri almazsan benden de cesursun demektir."

Güvenlik görevlisi bakışlarını Julius'la Damian arasında gezdirdi. "Tüm sorumluluğu alıyor musunuz?"

"Kesinlikle."

"Onu gözünüzün önünden ayırmayacaksınız da?"

"Bir an olsun bile."

"Onu içeri aldığım için azarlanırsam..."

"Azarlanmayacaksın, eğer biri böyle bir şeyi denerse senin üzerinde Dürtülerimi kullandığımı söylerim, tamam mı?"

Normal kenara çekilerek Damian'ın binaya girmesine izin verdi.

"Teşekkürler," dedi Damian kardeşine istemeyerek.

Julius başını hafifçe sallarken yüzünde normalde olan o rahatsız edici gülümsemesi yoktu. "Teşekküre gerek yok. Acil bir durum olmasa böyle bir etkinliğe gelmezdin. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Damian ona ters bir bakış attı. "Yeterince şey yaptın, değil mi? Olanlar için özür dileme şeklin buysa, işe yaramıyor ve kabul etmiyorum."

"Değil." Julius iç çekti. "Tamam, belki iyi niyetimin biraz takdir edilmesini beklemiş olabilirim. Bunun için beni suçlaya-

mazsın. Bir iyi niyet daha göstereyim. Rose, kardeşiyle birlikte üst katta. Seni oraya götüreyim."

Damian kalabalığın arasında ağabeyini takip ederken ikisine bakan birçok göz vardı. Kahretsin ki Damian olsa o da bakardı. Uzun boyu ve geniş omuzlarına özenle dikilen tasarım smokiniyle Julius bir magazin dergisinin sayfalarından fırlamış gibiyken Damian bir at ahırından fırlayıp gelmişti.

Hem de kelimenin tam anlamıyla. Buraya *o kadar* ait değildi ki. Üstelik ahıra dönmeye can atıyordu.

Üst kattaki yeşil harika odaya adım attıkları an Julius'ın tur rehberliği yapmasına gerek kalmamıştı. Rose'un varlığı bir deniz feneri misali odayı aydınlatıyordu. Damian'ın şeytan içgüdüleri onu direkt Rose'a götürdü.

Rose'u görmeden önce müzikal kahkahası Damian'ın kulaklarına dolduğu an köşeyi yeni dönmüştü...

Bir bankta Olive ve sarışın bir kadınla oturduğu sırada kahkahasıyla başını geriye atmıştı. Rose'un güzelliği sendelemesine sebep oldu.

Siktir, büyüleyiciydi.

Parlıyordu.

Güçlü bir arzu dalgası bedenini sararken hem insan hem şeytan yanı Rose'u kolundan tutup onu tamamen kendilerine ayırmak istiyorlardı. Hem de hiç hissetmediği kadar güçlü bir *haklılık* hissiyle doluydu.

Rose yanında olduğu müddetçe her şeyi yapabileceği gibi güçlü bir his...

Ona karşı hissettiği doludizgin sadakatle her şeyi *yapabilirdi*...

Sevgiye dair hisleri kıpırdanıp kabarmaya başladı... ve sonra...

"D-Damian?" Rose'un solunda oturan kadın gözlerini açmış ona bakıyordu. "Bu gerçekten sen misin?"

Damian isteksizce bakışlarını irkilen Rose'dan çekip hiç de yabancı olmayan kadına çevirdi. Hatta bu kadın, Rose'a karşı kabaran hislerinin gerçekleşememesinin sebebiydi...

Onu lanetleyen eski sevgilisiydi.

24

Lanetler Olsun

Rose'un bakışları Damian ve Callie arasında gidip geliyordu. İkisi birbirine bakarken aklının ne kadar karıştığını gizlemek konusunda pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Birbirinizi tanıyor musunuz? Bu ne kadar küçük bir ihtimal."

Callie'nin gülümseyen dudakları bir çekinceyle titredi, yanakları biraz solgun görünmeye başlamıştı. "Bana kalırsa inanılmaz düşük. Tanrıçanın işine akıl erdirmek zor. Birbirimizi uzun zamandır görmüyorduk. Ne kadar oldu? On beş yıl mı?"

"On sekiz." Damian'ın gergin ses tonu Rose'u huzursuz etti. Adamın göz rengi gri renginden elaya ve sonra altın kehribara dönmüştü. Bu da cadıyla birbirlerine baktıkları sırada içindeki şeytanın yüzeye tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu gösteriyordu. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak kadar mı birilerini lanetlemekle meşguldün, Cal? Bir de zamanın hesabını yapamadığım için Avcılık işlerim yüzünden beni suçlardın."

Rose kaşlarını çatmış takip etmeye çalışıyordu. "Birisi muhabbeti azıcık açıklayabilir mi çünkü ben biraz geri kaldım da."

On sekiz yıl.

Lanetler.

Olive temkinli bir şekilde koluna uzanarak tedirginlikle Damian ve Callie'ye baktı. Rose karşısında olanları sindirerek yavaşça ikiyle ikiyi topladı.

Ardından nefesini tutarak yeni arkadaşı, potansiyel iş ortağı ve patronu olan kadına döndü. "Sen, Damian'ı lanetleyen cadı mısın?"

Callie'nin bakışları hızla odada gezinirken herkes öfke ve gerginlik dolu ifadesini inceliyordu. "Açıklayabilirim. Kulağa kötü geliyor biliyorum ama-"

"Kötü mü geliyor? Hayır, *direkt* kötü. Bir *Ruh* Laneti. Ne için? Sana çiçek almadı diye mi?" Rose artık patlamıştı. Arkadaş olabileceğini düşündüğü kadınla yüzleşirken gerildiği için Sihri tüylerinin ürpermesine sebep oldu.

"Göründüğü gibi değil..."

"Ah, yani onu *lanetlemedin?*"

Callie topuklularının üzerinde huzursuzca kıpırdandı. "Hayır, lanetledim... ama böyle olması-"

Rose bir elini kaldırdı. "Söyleyeceklerini yetersiz açıklamalarını dinlemek isteyenlere sakla."

"Rose..." Damian uzanıp onun eline dokunarak dikkatini çekmeye çalıştı. Adamın çenesindeki kas seğiriyordu. "Yardımına ihtiyacım olduğu için geldim. Konu Jasper."

"Sorun ne?" Rose parmaklarını onunkilere sarsa da adam elini nazikçe geri çekti. Rose bundan anlam çıkarmaya çalıştı ancak odaklanamayacak kadar endişelenmişti. "O iyi mi?"

"Kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor ve sürekli tekme atıp duruyor, ahırı kendi başına yıkacak. Barınağa gelmen gerekiyor."

Callie o an yeni bir şeyin farkına varmıştı. "Mari'nin Barınağı'nın sahibi sensin?"

Damian ona bir kez daha tersçe baktı. "Kendi başıma bir şey yapamayacağımı sanmıştın, değil mi? Yapamamam için o kadar çabalamana rağmen hem de."

"Damian, ben-"

"Gidelim." Rose hem kendilerinin hem Callie'nin iyiliği için araya girdi. "Jasper kendine zarar vermeden ve ben de büyükannemin nutuk çekmesine sebep olacak bir şey yapmadan gidelim."

Damian başıyla onayladı ve göz açıp kapayıncaya kadar gitmişlerdi. Olive ve Julius hemen arkalarındaydı. Rose kahrolası elbisesiyle Damian'ın motoruna atlamıştı ve Julius da valeden arabasını istemişti. Birkaç dakika içinde hepsi Mari'ye doğru ilerliyor ve bu sırada birkaç trafik kuralını çiğniyorlardı.

Rose, Jasper için endişelense de barınağa geldikleri sırada Guastavino's'ta olanları düşünmeden edemiyordu.

Eski sevgilisi.

Damian'ı lanetleyen eski sevgilisi.

Damian'ın son on sekiz yılı, geleceğinin bir mutlu sonu olmadığına inanmasına sebep olan kişi.

Jasper'ın durumu olmasa Rose etkinlikte kalıp o cadıya sihrinin sorumluluğunu almak ve kalp kırıklıklarında birini lanetlemenin asla yararına olmayacağı konusunda ona kişisel bir ders vermek isterdi. Bir de neredeyse Umut Pırıltıları'nın ortağı olmayı kabul etmek üzere olduğunu düşününce...

Masada başka teklifler olduğundan değildi tabii. Dişi bir şeytanın pençesi gövdesini öyle bir yaralamıştı ki bu, ne kadar eğlenirse eğlensin ve ne kadar kıç tekmelerse tekmelesin Avcılık'ın ona göre olmadığını gösteriyordu.

Rose, Damian'ın motosikletinin arkasında ilerlediği sırada hem Damian'ın hem kendi geleceği çalındığı için öfke doluydu. Neyse ki barınağa varmışlardı. Ahıra adım attığı an tüm dikkati bütün gücüyle kendi bölmesini tekmeleyen ürkek ata çevrildi.

Onlar ahıra koştuğu sırada Miguel'in ifadesi rahatlamıştı. "Tanrı'ya şükür. Sakinleştiriciyi az önce çıkarmıştım... ne olur ne olmaz diye."

"O nasıl?" Damian endişeli bir şekilde uzaktan atı süzdü.

"Ne daha iyi, ne daha kötü."

Rose yavaşça atın bölmesine yaklaştı. "Selam, oğlum... Nasıl gidiyor, ha?"

Damian, Rose kapının mandalına uzanmadan onun kolunu tuttu. "Çok yaklaşmadan önce sana cevap verdiğine emin olalım."

Jasper oflarcasına bir ses çıkardığı an nefesi, Rose'un saçlarının yüzünden savrulmasına sebep oldu. At neredeyse gözlerini devirmiş gibiydi ve bu Rose'u güldürdü.

"O iyi." Jasper'ın favorisi olan küp şekerlerden uzattı. At gergin bir şekilde yaklaşıp şekerleri aldıktan sonra Rose'un elini kokladı ve parmaklarını yaladı. Ardından kendini okşaması için burnunu Rose'un avcuna sürtmeye başladı. "Bize bir şey söylemeye çalışıyorsun. Değil mi, oğlum?"

"Evet. Bizi kafamızdan tepmek istediğini," diye mırıldandı Damian.

Jasper tekrar burnundan soludu.

"Geri çekilin. Hepiniz." Rose herkese uyaran bir bakış attıktan sonra kapının mandalına uzandı. "Bir kalabalık onu sıkıştırıyormuş gibi hissetmezse sakin kalır."

Dikkatli bir şekilde bölmeye girerken herkesin gözleri Rose'un üzerindeydi. Damian her an içeri atlayabilecek şekilde

sağ tarafa ilerledi. Rose, Miguel'in elindeki sakinleştiriciyi alan Damian'a uyarırcasına baktı.

"Ona ihtiyacın olmayacak," dedi.

"Ne olur ne olmaz diye tutuyorum." Damian meydan okurcasına Rose'a bakmayı sürdürüyordu.

Göz devirme sırası Rose'daydı.

Rose atın boynuna nazikçe uzandığında Jasper irkilerek kıpırdandı. "Sorun yok, oğlum... Sana yardım edeceğiz."

Rose avuçlarını atın pas rengindeki tüylerinde gezdirdiği sırada at kıpırdanmayı sürdürdü. Ardından Rose onu ürkütmeyeceği bir anda yavaşça az bir miktar Sihrini çağırdı. Jasper'ın gerginliği ve acısı bir kaya gibi Rose'un göğsüne oturdu.

"Yaralanmış..." Rose sessizce mırıldanmıştı.

Damian kapıya biraz daha yaklaştı. "Onu olduğu yerde tutabilir misin?"

Rose atın gövdesinde ve yan tarafında sihirli bir MR uyguladıktan sonra parmaklarını atın sol arka bacağına uzattı...

At gürültüyle kişneyerek toynaklarını yerdeki samanlara indirdi.

"Arka toynağında," dedi Rose.

Damian küfretti. "Enfeksiyon. Mantıklı. Kasları ya da tendonlarıyla alakalı bir şey olsa vücudu şişerdi ya da rahatsız olduğunu belli ederdi. Sorun toynak olunca anlamak zor. Gelip bakmama ve tedavi etmeme yetecek kadar onu sakin tutabilir misin sence?"

"Tabii." Rose, atın burnunu okşadıktan sonra beyaz elmas şeklindeki burnuna bir öpücük kondurdu. "Uslu bir çocuk olacaksın, değil mi? Birinin sana yardım etmesini istiyorsun. Sadece nasıl dile getireceğini bilmiyorsun."

Rose, Damian'a imalı bir bakış attı.

Bu sözleri tam da Jasper dışında birine söyleyebilirdi ve Damian da bunun farkındaydı çünkü somurtarak cevap verdi. "Gidip malzemeleri alayım." Ardından muayene odasına giderek gözden kayboldu.

Jasper'ın çekingen tavrı yüzünden ne Damian ne de Miguel ayağındaki kahrolası apseyi bacağına ve hatta belki eklemlerine yayılana kadar fark edemezdi. Ancak şimdi apse akıtılıp temizlenmiş ve mümkün olduğunca iyi şekilde sarılmıştı. Bu sırada Jasper tamamen yeni bir atmış gibi davranıyordu. Hatta Damian sargı bezinin son parçasını sabitlerken oyunbaz bir şekilde kafasını uzatıp onun tişörtünü çekiştiriyordu.

Keşke Damian da bu mutlu ruh hâli değişimine ayak uydurabilseydi ama ne kadar denerse denesin o kadar başarısız oluyordu. Yıllar sonra Callie'yi ilk kez gördüğü için ofisinde gözden kaybolup kafasını toplamaya çalıştı ama zihnini meşgul eden ikinci cadı masasının köşesine oturmuştu bile.

En son bu pozisyonda oldukları ânı düşündüğünde Damian'ın aleti pantolonunun içinde kıpırdandı. Ancak bu sefer ne aleti ne de Rose'a karşı artan hisleri dikkatini dağıtabilecekti.

Hisleri artmaya devam *etmişti de.* Katlanarak. Buna şüphe yoktu. Özellikle de kızın Jasper'la nasıl sakin bir yaklaşımla başa çıktığını gördükten sonra.

Damian ona âşık oluyordu ama karmanın kötü bir huyu vardı ve birinin Damian'a bunun kötü bir fikir olduğunu, Callie'nin de yoluna çıkacağını hatırlatması gerekiyordu.

Bunu zaten bildiği için içindeki şeytan yüzeye rahatsızlık verecek kadar yaklaştı. İçindeki piçin dirilmesine saniyeler kala hisleri değişerek artmaya başladı. Damian alçak sesli göğüsten bir hırıltıyla onu bastırdı... ve durdu.

Yapması gereken son bir şey vardı ve bu fikirden nefret etse de o piç, insani olmayan işlerde bir numaraydı.

Rose'la arasındakilere son vermeliydi.

Seks arkadaşlığı anlaşmasını bitirmeliydi. *Hemen.* İlişkilerini bir santim daha öteye taşımadan ya da hislerini bir gıdım daha artırıp Callie'nin lanetinin tamamen etki göstermesine sebep olmadan.

İşleri içindeki canavara bıraktığında ilişkilerinin nasıl ilerlediğini biliyordu. Rose, ona verebileceklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Kelimenin tam anlamıyla hem de. Çünkü Ruh Laneti yüzünden ona kalbini tamamen vermesi mümkün değildi, verse bile piç şeytanı *her şeyi* mahvederdi.

Tamamen.

İnsaniyetini. Kalbini. *Rose'u.* Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar giderdi ve Damian, Rose'un olacakları kolay kabullenmeyeceğini biliyordu. Kendisi gibi onun inatçılığının da sınırı yoktu. Rose'un mutlu olmak için bir şansı olacağından emin olmak adına şeytanının bağları koparması gerekiyordu.

Bu yapmak istediği en son şey olsa da *yapabileceği* tek şeydi de.

Uzanıp ona dokunma arzusunu bastırmak için ellerini ceplerine sokup arkasını döndü. Rose sanki bedenindeki gerginliği fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Damian, kızın dağınık masanın yanında durduğunu, altın parıltıları olan elbisesine samanlar yapıştığını ve saçlarının dağılıp çıplak omuzlarından sarktığını görünce gerginlik arttı.

Kıyafeti muhtemelen Damian'ın altı aylık kazancına eşti ama buna rağmen Rose, Jasper'ın kirli bölmesine girmek için bir an düşünmemişti.

Damian'ı dikkatlice izliyordu. "Enfeksiyonu erken fark ettiğimiz için Jasper iyi olabilecek değil mi?"

Damian boğazını temizledi. "Bir dizi antibiyotikten sonra ilk günkü gibi iyi olacak. Erken fark etmek mühimdi. Bir süre daha fark etmeseydik iyileşmesi kolay olmazdı."

"O zaman yüzün neden asık? Oraya gelip bu ifadeni düzeltmemi ister misin?" Rose seksi bir edayla sırıttı.

"Hayır." *Siktir, bunu çok garip bir tavırla söylemişti.*

Rose'un gülümsemesi gergin bir hâl alırken Damian sessizce küfretti. Kızın tedbirli ifadesinden nefret ediyordu.

Sesini yumuşatarak bunu bitirmek için kendini zorladı. "Konuşmamız lazım, Rose."

"*Rose* mu? Ro ya da küçük cadı, değil mi?" Tek kaşını kaldırdı. "O zaman öylesine değil ciddi bir *konuşmadan* bahsediyorsun."

"Anlaşmamızın sona ermesi gerekiyor." Kızın gözlerindeki kırgınlığı görmeyi kaldıramayacağı için dikkatini masasındaki dosya yığınlarına verdi. "Benim için artık bir işe yaramıyor ve hizmet saatlerin neredeyse dolduğu için bunu yapmak en iyisi olur. Sen ne düşünüyorsun?"

Rose sessizce onu süzerken ifadesi anlaşılmazdı. Damian kahrolası tek bir şey bile anlamıyordu. Kız kaşlarını çatmıyordu, gözü seğirmiyordu. Dosya dolabından Rose'un çalışma çizelgesini aldı ve imzasını attıktan sonra ona uzattı.

Rose'un dosyayı alması birkaç saniye sürmüştü. Aldığındaysa ifadesizlik maskesi kırıldı. Parmakları forma sarıldığı an altın

rengi benekler olan gözleri öfkeyle parladı. "Toplum hizmet saatlerimden feragat mı ediyorsun?"

"Seni kovmuyorum. Hepsini tamamladığının altını çiziyorum."

"Hâlâ bir haftam var."

Damian devam etmek için kendini zorlasa da kahretsin ki çok zordu... "Barınak kamerası ve sahiplenme panayırını organize etmek gibi yaptığın onca şeyden sonra gerek yok. Bahsi geçmişken, bana planladığın her şeyi mail atabilirsen senin projenin üzerinden devam edebiliriz."

Rose'un avuçlarında sihir yükselirken bu noktada Damian, kız kıçını ateşe verse bile onu suçlayamazdı. Kahretsin, elinde olsa kendi kendine bunu yapardı.

"Sahiplenme panayırı için de çalışmamı istemiyor musun?" Kırgınlığı kızın sesini yumuşatmıştı. Damian onu kollarına çekmek için deli gibi bir arzu duyuyordu.

"Vaktini başka yerde daha iyi harcarsın. Eminim yardımcı olabileceğin birçok alan vardır. Burası büyük bir şehir."

"Bu kadar..."

"Bu kadar." Damian kendini zorlayarak devam etti. "Burada yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim diyemeyeceğim." Rose bir an durdu ve arkasını dönüp aceleyle çıkmadan önce onu süzdü. Kapının eşiğine ulaştığındaysa arkasını dönmüştü. "Ah, Damian? Siktir git. Kameradan yardım olayını da panayırı da... hiçbir şeyi *senin* için yapmadım. Hayvanlar için yaptım. Bu yüzden minnettarlığını da, sahte ilgisizliğini de sert adam tavrını da alıp güneş görmeyen yerlerine sokabilirsin."

Rose hızla odadan çıktı. Damian onu takip edip kapıya ulaştığında Olive ve Julius'ın mırıltılarını duyup duraksadı.

Olive, Julius'ın da onayladığı bir şey söylemişti ve üçü oradan ayrılmıştı. Kimse dönüp bakmamıştı. Arkalarını dönmemişlerdi. Rose bir an için oradaydı ve sonra gitmişti.

Damian duvara yaslandığında derin nefes alamadığı için göğsü sızlıyordu. Ağabeyinden, seks arkadaşından ve onun kardeşinden çok daha fazlası çekip gitmiş gibi hissettiriyordu.

Kahrolası kalbi de çekip gitmiş gibi hissettiriyordu.

25

Doğaüstü Scooby Ekibi

Damian'ın aralarına mesafe koyma girişimi Rose'u tahmin ettiğinden daha çok kırmıştı. İlk duyduğunda şok olmuştu. Sonra Olive, Julius'ın Audi'sinin ön koltuğuna oturunca grubun kalanına SOS çağrısı yapmış ve o sırada Rose'un şaşkınlığı yavaşça öfkeye dönmeye başlamıştı.

Vi ve Linc'in evlerinin giriş kattaki spor salonunda durmuş, öfkesini mankenlere küçük darbeler vurup dizili figürleri Sihriyle devirerek çıkarmaya çalışıyordu. Art arda attığı sihir darbeleri figürler eriyene kadar devam etmişti.

Keşke yarı şeytan veterinerle de aynı şekilde ilgilenebilseydi.

Ön kapı açıldığında Harper'ın küçük küfrü odada yankılandı. "Siktir. Alkollü dondurmadan vazgeçip direkt alkol getirmeliydik." Suçlarcasına herkese sırayla baktı. "Neden kimse bana bu çağrının sertlerden biri olduğunu söylemedi?"

Rose bir saattir ilk kez ellerini iki yanına indirdi. Maraton koşarcasına Sihir kullandığı için iyice terlemişti. Kimin zumbaya ihtiyacı vardı acaba?

"Hangi alkol aromalarını getirdin?" Rose büyük yudumlar alarak bir şişe suyu kafasına dikti.

Harper poşete baktı. "Kirazlı şampanya. Viskili brovni. Votka kremalı pasta."

"Votkalıyı ver... umarım birden fazla almışsındır."

"Sence ben amatör müyüm?" Harper suratını asarak dondurmayı bir kaşıkla ona uzattı. "Koca Berbat Lincoln sayesinde ekstra votka getirmem gerektiğini öğrenmiştim."

"Hey," diye şikâyet etti Linc. "Durumu düzeltmiştim ama değil mi?"

Vi, ilgiyle onun koluna hafifçe vurdu. "Evet, düzelttin bebeğim."

Rose votka aromasına daldırdığı kaşığı ağzına götürdükten sonra yarısı erimiş mankene sihirli bir yıldırım daha gönderdi. Yıldırım gürültüyle mankeni bulup adamın ikiye bölünmesine sebep oldu. "Keşke karşımdaki malum adi veteriner olsaydı..."

Olive, Harper'a kaçamak bir bakış attı. "Votkalıdan ne kadar getirdin?"

"Dört. Sence daha fazla lazım mı?"

Julius merakla etrafına baktı. "Bu aptalca bir soru olabilir ama neden daha fazla lazım olsun ki?"

"Çünkü Rose Maxwell gerçekten sinirlendiğinde küfür etmekle yetinmez."

"Ve gerçekten sinirliyim." Rose, Julius'a dönüp soluk pembe plastik kaşığını ona doğru salladı. "Kardeşin ne haltlar düşünüyordu? Ya da düşünme yetisi var mı acaba? Ha?"

Julius teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok, canım. Fark etmediysen söyleyeyim biz pek de birbiriyle dertleşen kardeşlerden değiliz. Ama tahminimce bunun Callie'yle bir alakası var."

"Hop. Durup geri saralım." Vi gözlerini kırpıştırırken aklı karışmıştı. "Callie mi? Şaraphanenin açılışında tanıştığın kadın mı? Sana Umut Pırıltıları'nda iş teklif eden hani?"

Rose keyifsizce gülüp ağzına bir kaşık dolusu dondurma daha tıktı. "O harika, fantastik karma olayından bahsetmeyi unuttum mu? Evet. O tatlı, sevimli ve birlikte çalışmayı düşündüğüm cadı eski sevgiliymiş."

"Hangi eski sevgili?"

"*O.* Eski sevgili. Ergenken Damian'ı lanetleyen ve onu birini sevmeyi bilmediği hayata mecbur bırakan eski sevgili."

Vi ağzını açıp kapattı ve tekrar açtı.

"Aynen." Rose başını salladı. "Belli ki artık işi alamam."

"İşi almayı mı düşünüyordun?" diye sordu Olive.

"Aklımdan geçiyordu. Hayat, kalan her şeyde inanılmaz başarısız olduğumu bana gösterdi ama şimdi o plan da buhar olup uçtu. Barınak için yaptığım onca şeyle birlikte çünkü..." Ellerini Julius'a doğru kaldırdı.

Kahretsin ki aynı gen havuzundanlardı. Bu da onu yeterince yakın yapıyordu.

Julius neredeyse suçlu hissediyordu. "Avlanmada berbat değilsin."

Tüm başlar ona doğru döndü.

"*Değilsin.* Muhtemelen tatlı dille seni ikna etmeye çalıştığımı düşünüyorsun, evet biraz ona da çabalıyorum ama *sen* inanılmazdın, Rose," diye itiraf etti Julius. "Dürüst olmak gerekirse programıma neden daha fazla cadı eklememişim bilmiyorum ama eğer istersen o pozisyon senindir."

Julius'ın sözlerinin ardında bir şeyler arasa da Rose başarısız oldu. "Times Meydanı'ndaki şu terk edilmiş dişi şeytanı unuttun mu?"

Julius geçiştirircesine elini salladı. "O benim hatamdı. Avlanmak bir anda kendini içinde bulabileceğin bir durum değildir ve eğer denemek konusunda ciddiysen bunu sağlayabilirim. Aklımda mükemmel bir eğitmen var... Sen sormadan söyleyeyim o-"

Rose uyarırcasına ters bir bakış attı.

"Değil," diye cümlesini bitirdi Julius. Damian'ın adını söylememeye özen göstermişti.

Rose'un yanına oturan Olive açılmamış dondurmalardan birine uzandı. "*Neden* Umut Pırıltıları'ndaki işi kabul edemiyorsun? Yani tabii istiyorsan."

Herkesin bakışları en küçük Maxwell üçüzüne döndü.

"Damian'ı lanetlemiş. Tamam. Kötü bir cadı. Ama *seni* lanetlemedi ya. Şirketi dünya çapında harika işler yapıyor. İkiniz de sihirli beyinlerinizi bir araya getirseniz neler başarabileceğinizi bir düşün."

"Ben... Bunu yapamam."

"Ama neden?" diye ısrar etti Olive.

Diğer herkes, Rose'un o malum kişinin duygusal anlamda yoksun, zalim ya da ilgisiz olduğunu düşündüğünü zannediyor olabilirdi. Olive bunların hiçbirinin kardeşi için anlam ifade etmediğini bildiği için onu sorgulayarak altındaki anlamı öne çıkarmaya çalışıyordu. Sabırla oturup Rose'un bunu kendi başına çözmesini bekledi.

Ve Rose çözdü de.

Damian'ın mutlu sonunu lanetleyen kadınla çalışamazdı çünkü Rose onun mutlu sonu *olmak* istiyordu.

Bir aşk aramıyor olsa da aşk onu en beklenmedik yerde bulmuştu... Huysuz, suratsız, çabuk sinirlenen yarı şeytan ve veterinere dönüşen eski Avcıda.

Bazen sinsi sürtük karmanın hastalıklı bir mizahı olabiliyordu. Atlara Özgürlük Operasyonu'nun karakolda bitmesine ve Temcilci Ramón'un Rose'a barınakta toplum hizmeti görevi verip Damian'ın sert dış görünüşünün altında umursadığı hayvanlara yaklaşımındaki sıcaklığı görmesine sebep olmuştu.

Ona âşık olmaması mümkün değildi.

"Onu seviyorum." Bunu fark ettiği an ayakta duramadı ve bir yığın hisle birlikte yere çöktü. "*Ona* âşığım. Dudaklarını cımbızla yüzmek, kıyafetlerini dişlerimle parçalamak istediğim kadar gıcık olduğum adama."

Harper onun hâlini anlıyormuş gibi başını salladı. "Ben olsam çıplaklığı tercih ederdim tabii ama o benim."

"İşin en kötü yanı ne biliyor musun? Bunların hiçbirinin önemi yok. Ruh eşi olsak bile hiçbir şey fark etmez çünkü o kahrolası lanet var."

Bax duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu çok kötü ama iyi tarafından bak. Ruhunu kaybetmedi, yani âşık olma kısmı falan senin için berbat olsa da o iyi durumda. Bir şey hissetmiyor mu? Ruhu güvende. Herkes kazanır."

Damian'ın ruhunun güvende olması harika olsa da bu, Bax'in söylediklerinin daha az canını yakmasına sebep olmuyordu. Hatta tırtıklı bir hançer kalbine saplansa daha az canı yanardı. Damian böyle bir yöntem denemese de kalbi yine de *onundu*. Bu da Rose'un hislerinin karşılıksız olduğu anlamına geliyordu.

Bax dondurmasından ilk lokmayı almak üzereyken Olive kabı alınca elleri boş kaldı. "Hey! Senin dondurman zaten var!"

"Bunu hak etmiyorsun." Ona ters bir bakış attı.

Bax anında geri çekilerek ellerini kaldırdı. "Senin olsun. Tanrım. Sadece duruma pozitif açıdan bakıyordum."

"Bir dahaki sefere bakma. Pozitiflik arama. Karışma. Sadece... yapmayıver."

Rose kendini sırt üstü bırakarak tavana baktı. Onun moralini düzeltmek için herkesin çaba sarf etmesine minnettardı ama bu işten süpürgenin ucu birine saplanmadan kurtulmaları mümkün değildi. O birisi de kendisiydi.

Bu o kadar netti ki votkalı dondurma midesine bir kaya gibi oturmuştu.

Damian Adams'a kör kütük âşık olurken yalnız başınaydı. Aşk sahiden de tek kişilik bir yolculuktu.

Gecenin biri gelip geçmişti ve Damian'ın devasa yapılacaklar listesinde dur butonuna basmak gibi bir planı yoktu. Boş zaman, düşünmek için zaman demekti.

Ve dalıp gitmek için.

Ve sorgulamak için.

Ve... lanet olsun. Göğsünün ortasındaki sızı tekrar harekete geçmişti. Birkaç gün önce kaybolmuş olmasına rağmen hiçbir mantığı, sebebi, açıklaması olmadan geri gelmişti ve her geri dönüşünde derin bir nefes alma yetisini o kadar kısıtlıyordu.

Damian bununla savaşırken son yem çuvalını dışarıdaki ahırın deposuna attı. Zihninde çoktan bir sonraki görevine geçmişti.

Kapıyı kilitleyip ana binaya döndü. Uzaktan bir arabanın motorunun sesi duyuluyordu. Farları kırk beş metre kadar öteden parlarken hızla yaklaştığı için çakıl taşlarını yoldan kaldırıyordu. İçgüdüsel olarak Damian acil bir durum olduğunu dü-

şündü ama araba durunca bu arabanın Julius'ın parlak Audi'si olduğunu fark ettiği an kliniğe yöneldi.

"Beni gördüğünü biliyorum, Damian," diye bağırdı Julius. Arabasının kapısı sertçe kapandıktan sonra adım sesleri Damian'ı takip etti.

"Seni buraya her ne getirdiyse geri götürebilir de. Meşgulüm." Ecza dolabını açıp antibiyotiklerin envanterini çıkarmaya başladı.

"Gecenin bir yarısı meşgul müsün?"

"Gece gündüz meşgulüm. Oturup tırnaklarımla oynarken bile meşgulüm. Özellikle konu senin söylediğin ya da yaptığın bir şeyse. Çıkarken ahırın kapısı kıçına çarpmasın dikkat et."

Julius iç çekerek söylenenin tersini yaptı ve küçük muayene odasında dolanmaya başladı. Her köşeye dokunup duruyordu. "Ah, demek kıçına bir şey çarpacak ama bu ben seni çıkarırken olacak. Aptal tavrın yüzünden sana beyin sarsıntısı geçirtmek istemezdim."

Damian dolabı kapatıp ağabeyine döndü. "Rahatsız edecek başka kimsen yok mu?"

Piç sırıttı. "Şu anda mı? Yok. Şanslı hissetmiyor musun?"

"Gidip birini bul çünkü yapacak işlerim var ve-"

"Yapılacak hatalar mı var? Çünkü dürüst olalım, bu akşam yaptığından daha büyük bir hata yapabilir misin bilmiyorum."

Damian ağabeyini itip geçerken ruhunu saran acıyı görmezden geldi. "Rose hakkında konuşmayacağım. Hele seninle hiç konuşmayacağım."

"Güzel cadının ve onun Doğaüstü Scooby Ekibi'nin senin şeytan kuyruğundaki pulları sökmek istediği düşünülünce tek seçeneğin benim."

"Sen seçenek falan değilsin. Baş belasısın. Yapman gereken Konsey görevleri yok mu? Yoksa eski Julius Kontos tarzında çalışmaya devam mı ediyorsun? Hani şu meşgul görünüp her şeyi çevrendekilere yaptırma işine."

"O uzun zaman önceydi, Damian." Julius, gerekli olmasa da hayvanları kontrol eden Damian'ı takip etti. "Hatırlamıyorsan söyleyeyim, o zamanlar ikimiz de ahmak gibi davranıyorduk."

"Sen ekstra ahmak ve boktandın," diye mırıldandı Damian.

"Haklısın. Öyleydim... ve bunun için özür dilerim."

Damian durup arkasını döndü. "Paralel evrene falan mı geçtim? Julius Kontos özür dilemez. Hep böyle söylemez misin?"

Jules ona alayla bakıyordu. "Baştan başlamak kolay değil ama deniyorum. Yeni alışkanlıklar edinmektense eskilerine dönmenin daha kolay olduğuna da emin olabilirsin."

"Artan Avcılık görevlerini almam için beni oltaya getirmen gibi mi? Ya da beni kandırıp Rose'u işin içine çekmen gibi mi?"

"Dedim işte... eski alışkanlıklar. Ama seninkiler hayatını yönetmeye devam ederken benimkilere laf atamazsın."

Damian evine çıkan merdivenlere ulaştığında durup ağabeyinin üst kata davetli olmadığını net bir şekilde gösterdi. "Tek amacı çevresindeki insanlara olmadığı biri gibi davranıp onları kandırmak olan birinden hayat dersi almayacağım. Pahalı takımlar giyip güzel arabalar sürüyor olabilirsin ama nostaljik metalci tişörtlerini ve eskiden tüm paranı yatırdığın o paslı pikabı tercih edeceğini biliyorum."

"Ruby'yi mi?" Nostaljik bir parıltı gözlerine yansıdı. "O hâlâ bende. Koleksiyonumun kalanıyla birlikte garajımda."

"En son ne zaman Ruby'yi alıp akşam dışarı çıktın?"

"Ruby basit bir muayeneden bile geçemeyeceği için çalıştırdığım an ozon tabakasını yırtacağından beni hapse attırır. Ve

evet, yanılmıyorsun. Doğaüstü Güçler Topluluğu'nda hep tiyatral bir yan var. Ama burada benden bahsetmiyoruz, Dam. Senden ve Rose Maxwell'i gönderirken kahrolası aklından neler geçtiğinden bahsediyoruz. Yılın En Acınası Adamı ödülüne falan mı göz koydun?"

Onun adının ağabeyinin dudaklarından döküldüğünü duymak göğsüne yine derin bir acı saplanmasına sebep oldu. Eli parmaklığa sarıldığı an ahşap çatırdadı.

Julius konuşmayı sürdürüyordu. "İkimiz de bunun feci bir hata olduğunu biliyoruz."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," diye yalan söyledi Damian. "Konu o ödüle gelince de ben bir adam değilim, unuttun mu? En azından tamamen adam sayılmam... Rose da öyle birini bekliyor. Kahretsin ki öyle birini hak ediyor."

"Güzel minik sihirli elleriyle plastikleri eritecek kadar sinirlendirilmeyi mi hak ediyor? Çünkü onları kardeşinin evine götürdüğümde şahit olduğum şey bu."

Göğsünde bir baskı daha hissetti. Bu sefer anlık olarak nefesi kesilmişti.

"Sinirlendi mi? Güzel. Eninde sonunda bunun en iyisi olduğunu fark edecek." Damian merdivenlere yöneldi.

"Kimin için daha iyi?" diye bağırdı Julius.

"İkimiz için de!"

"Yalancı," diye seslendi Julius. Damian dairesinin kapısına ulaşmıştı. "Avlanmıyorsun çünkü sorunun şeytanda olmadığını kabullenmektense tüm suçu ona atmanın daha kolay olduğunu düşünüyorsun."

"Sorun zaten *o*. İçimdeki şerefsiz işi o kadar çok seviyor olmasa Callie asla-"

"Ne? Seni lanetlemez miydi? Son dakika haberi, kardeşim, şeytan yanınla yüzleşsen de yüzleşmesen de on altı yaşında bir şerefsizdin. Buradaki anahtar nokta *on altı yaşında* olman. Kahrolası bir çocuktun, Damian. Çocuklar işleri berbat eder. Öğrenirler. Belli ki sen hariç, çünkü burada durmuş otuz dört yaşında bir adam olarak aynı hatayı tekrarlıyorsun."

"Aynı hatayı tekrarlamıyorum. Hatta Rose'la aramdakileri bitirmem-"

"Buna birçok insan kendi kendini gerçekleştiren kehanet der," diye tamamladı Julius. "Onunla bir geleceğin olmadığı için içindeki afacanı suçluyorsun ama aslında bunu sabote eden insan yanın. Laneti siktir et."

Damian homurdanırken ağabeyinin söyledikleri içine işlediği için bu durumdan nefret ediyordu.

"Kahrolası bir mutluluğu hak ediyorsun, D. Sen de Rose da. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyorsan o zaman bunu, kafanı kuma gömmek için bir bahane olarak kullanmazdın. O paslanmış kalbini ve ruhunu korumak için bu kadar savaşmazdın."

"Bir şey için savaşmasam kendimle ne yapacağımı bilemezdim," diye itiraf etti Damian.

Julius, Damian onu tanıdığından beri ilk kez bu kadar sessiz kaldı. Ağabeyinin böyle bir yetisi olduğundan habersiz olduğu için bunu avantaja çevirdi.

"Hayatında kahrolası hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmadın, Jules," diye itiraf etti sesinde biraz öfkeyle. "Sahaya çıktığımızda sürekli kendini Ezeil'a kanıtlamak zorunda değildin. Yaptığın her şey hep yeterliydi. Diğer taraftan bense onun bir saniyesine değer olmaya çalışıyordum, daha sıkı çalışmalıydım. Daha hızlı olmalıydım. Yeraltının Musibeti *olmam* ve rütbe kazanmak için kelimenin tam anlamıyla savaşmam gerekiyordu.

Buna rağmen ihtiyar için yeterince iyi değildim. Hayatımın her bir saniyesinde savaşmak zorunda kaldım."

"Bunun için üzgünüm, Damian. Gerçekten," dedi Julius dürüstçe. "Ama artık savaşmıyorsun. Hatta tam tersini yapıyorsun. Birinin başına gelebilecek en güzel şeyden geri çekiliyorsun."

Julius tek kelime daha etmeden arkasını dönüp geldiği yere doğru ilerledi ve Damian'a dairesinin kapısında dikilirken yalnız bıraktı. Söylenen sözlerin ne anlama geldiğinin farkına varmıştı.

Rose'u kırmak, Damian'ın yapmak isteyeceği son şeydi ama başka bir yol göremiyordu. Eğer Rose sinirlendiyse aralarındaki mesafeyi korurdu ve bu şu an kulağa berbat gelse de zamanla günlük hayatlarına döneceklerdi.

Damian asosyal bir suratsız olacaktı...

Rose mutlu bir sosyal kelebek olacaktı...

İkisi de birlikte olmayacaktı...

26

Red Bull Her Şeyi İyileştirir

Rose büyükannesinin kulübesinde ileri geri yürürken ellerinde bir dizi sihirli soru kartı vardı. Soru ağzından çıktığı an görünmez sayacı başlatıp sayaç bittiğindeyse bileğini oynatarak odayı iğrenç bir sese boğuyordu.

"Hey!" Vi koltuktan ona ters ters baktı. "Cevap vermek üzereydim!"

"Cevap neydi o zaman?" Kardeşine meydan okurcasına bakarak bekledi. "Enerji Yenileme İksiri'nin son malzemesi nedir? Kekik mi? Cadı fındığı[25] mı? Yoksa-"

"Red Bull!" Vi genişçe gülümsedi.

"Lavanta, Violet. *Lavanta.*"

"Benim cevabım daha iyiydi. Tanrıça biliyor ya şu an Red Bull çok iyi olurdu. Bu daha ne kadar sürecek?"

"İki saat kadar daha."

Vi dramatik bir homurtuyla kendini koltuğa bıraktı. "Ölüm gibi bir şey. Ara vermem lazım. Bir şeyler atıştırmam

25 Bir çeşit üvez ağacı -çn.

lazım. Gerçekten bir tane de Red Bull lazım... ya da Enerji Yenileme İksiri."

"Vampir yuvasının başındaki kişi gelip de yuvada yaşayanları hizada tutmak için yardımını istediğinde böyle mi diyeceksin? '*Yaramaz vampirlerle sorun yaşadığınız için üzgünüm ama önce bir Red Bull içmem lazım.*'"

Vi kaşlarını çattı. "Şey, öyle söyleyince de kulağa güzel gelmedi..."

"Selamlar! Selamlar!" eve adım atarken Edie'nin sesi duyuldu, kollarında iki karton poşet vardı. "Şimdiye kadar işiniz biter sanmıştım."

"Sihirli dersleri Rose yönetiyorsa bitmek diye bir şey yok. Laubali kütüphanecinin hafıza kartlarını özleyeceğim aklıma gelmezdi." Vi doğruldu. "Bana Red Bull almış olma ihtimalin yok, değil mi?"

Vi ve Rose, büyükannelerinin torbalarını aldılar.

"Maalesef, tatlım. Üzgünüm."

"Kimde vardır biliyor musun?" Vi, Rose'a sırıttı. "Babamda. Zulasını nerede tuttuğunu da biliyorum. Hemen dönerim. Teneffüs zamanı!"

Rose karşı çıkmaya başladı. "Biz daha-"

Vi *puf* diye ortadan kaybolarak onu Edie'yle yalnız bıraktı.

"Sanırım bunu yapamadığı zamanları tercih ederdim. Gittikçe daha iyi oluyor," diye isyan etti Rose. Hafıza kartlarını mutfak masasına bırakırken iç çekti.

"Birçok şeyde çok iyi olmaya devam ediyor ama kardeşinin bu gelişmeyi görebildiğinden şüpheliyim." Edie bilmiş bir şekilde hafıza kartlarına baktıktan sonra marketten aldıklarını yerleştirmeye başladı. "İksirlerde durum nasıl? Gelişme var mı?"

"Yenileme İksiri'nin son malzemesinin Red Bull olduğunu düşünüyordu, sence nasıl?"

Edie güldü. "Teknik olarak ginseng yerine kullanılabilir ama bunu herkes bilmez. Saatlerdir burada olmanın tek sebebinin bu olduğuna emin misin?"

Rose tezgahtaki kâseden bir üzüm aldı. "Yoksa neden cumartesi gecesi burada olayım ki? Yapacağım başka bir şey, gideceğim başka bir yer... ya da göreceğim biri yok."

"Kimse mi? Bundan emin misin?" Büyükanne bir şahin misali onu izlerken yüzünde bilmiş bir ifade vardı.

Rose homurdandı. "Vi söyledi, değil mi? O boşboğaz, Damian hakkında konuşmadan edemedi. Tekrar kapısına adım atmayayım diye toplum hizmeti saatlerimi sonlandırdığını da söyledi mi? Çok tatlı ve inanılmaz düşünceli biri, değil mi?"

"Vi mi? Hayır. Şüpheli derecede ağzını bıçak açmadı."

Rose'un ağzı açık kaldı. "*Olive mi?* Ciddi misin?"

"İnan bana, senin için endişelendiğinden söyledi. Belki bana Violet'ın *söylediği* şu ev değiştirme muhabbetini açtığımda konudan sapmasını sağlamış olabilirim." Edie tezgâhın karşısından Rose'a odaklandı. "Ancak bu sefer dikkatimin dağılmayacağına emin olabilirsin. Anlat bana, tatlım."

"Anlatacak pek bir şey yok. Damian'la geçici bir süreliğine anlaşmıştık." Yetişkin bir cadı olmasına rağmen Edie, Edie'ydi ve Rose kalkıp büyükannesine *seks arkadaşlığından* bahsetmeyecekti. "İnişli çıkışlı ilerledi. Bitiş çizgisini geçtik. Oyun da bitti."

Söylediği her bir kelimeyle nefes alması daha da zorlaşıyordu. Cümlesini bitirdiğinde göğsü sızladı.

Edie düşünceli bir şekilde Rose'u izlerken düşünür gibi dudakları büzüldü. "Bittiğine emin misin?"

"Toplum hizmet saatlerimi bitirdi dedim, değil mi? Bu bana iyi bir hayat yaşamamı dileme şekliydi. Bana bitmiş gibi geliyor."

"Belki... Belki de hayır."

Rose ruhsuzca gülümseyerek tezgâhın üzerinden büyükannesinin eline uzandı. "Niyetinin iyi olduğunu biliyorum büyükanne ama herkes sen ya da Violet kadar şanslı değil. Herkes ruh eşini bulup peri masalı misali bir mutlu sona kavuşmuyor."

"Yani yakışıklı veterinere karşı güçlü hislerin yok mu?"

"Damian'a âşık olup olmamamın bir önemi yok. O birine fazla kapılma riskine giremez ve onu ne kadar seversem seveyim, kendimi daha çok seviyorum. Birinin tüm kalbi benim olmayacaksa azıyla yetinemem ve o da tüm kalbini bana veremez."

Edie'nin dudakları gururlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nasıl üç tane zeki, azimli, bağımsız torunum olacak kadar şanslı oldum ki?"

"Çünkü zekâmızı, azmimizi ve bağımsızlığımızı büyükannemizden öğrendik." Fark etmediği bir şeyi idrak ederken Edie'nin elini sıktı. "Ama haklısın. Ben azimliyim. Ve bağısmızım. Ve kararlıyım. İstediğim adama sahip olamıyorum diye istediğim hayata sahip olamayacak değilim."

Yaşlı kadının gözleri parladı. "Kulağıma kazanda bir plan kaynıyormuş gibi geldi..."

"Plandan da fazlası." Barınaktan ve Damian'dan uzaklaştığı birkaç günden beri Rose ilk kez tam olarak ne istediğini biliyordu. "Başladığım şeyi bitiriyorum. Bu sahiplenme panayırını bitireceğim ve eğer Damian Adams bundan hoşlanmazsa uçan süpürgemi bir tarafına sokabilir. Onun için gitmiyorum. Hayvanlar... ve kendim için gidiyorum."

"Sihrin sana rehberlik etsin, seni asla yanlış yönlendirmez." Edie başıyla onu onaylarken favori sözünü söylemişti.

"İş bittiğinde de stajyerlik için gidip bir şeytanla görüşeceğim..."

Büyükannesi şimdi biraz aklı karışmış gibi görünüyordu ama bu sorun değildi. Rose hata yapmazdı... Aylardır ilk kez her şeyi net bir şekilde görebiliyor gibiydi.

Büyükannesine neredeyse bir ellilik cadının ayaklarını yerden kesecek şekilde sarıldı. "Teşekkür ederim, büyükanne."

"Ne için? Yaptığım tek şey dinlemekti, tatlım. Kalanını sen yaptın."

Rose yepyeni bir kararlılıkla daha fazlasını yapmaya söz verdi. Vasıfsız işlerde çalışmasına gerek yoktu. Kendine özel bir hobi bulmak için arayışa girmesine gerek yoktu. Callie Sanderson için çalışmasına da hiç mi hiç gerek yoktu.

Kendisi harika işler yapabilirdi ve yapacaktı da üstelik kendisi için *yaşayacaktı.*

Damian hiç durmadan yatakta dönüp duruyordu. Bitap düşmüştü, uykusuzdu ve göğsünde sanki kalp krizi geçiriyormuş gibi hissettiren korkunç bir ağrı vardı. Yanlışlıkla devreye giren yangın alarmı susmamıştı ve barınak, bunun yanlış alarm olduğunu anlamayan ürkek hayvanlarla doluydu. Acil durum kontrolleri, günlük barınak faaliyetleri ve sahiplenme panayırıyla ilgili cevaplayamadığı soruları sormak için sürekli arayan satıcılarla dolu korkunç bir sabah geçirmişti.

Bir şey daha yaşanırsa kafası patlayacaktı ki göğsündeki sızı kafasını mengene gibi saracak kadar ilerlediği için bu şaşırtıcı olmazdı.

"Damian!" Terrance ofisin kapılarını açtığında irkilerek onu uyarmak adına hırladı. Çocuk sesini alçaltı. "Üzgünüm patron ama bir sorun var."

"Birisi mi öldü?" Damian şakaklarına uzandı.

"Ah... hayır."

"Birisi ölmek üzere mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır..."

"O zaman bekleyebilir."

Terrance gergin bir şekilde kıpırdanarak bakışlarını ofiste gezdirdi. Çocuk belli ki onunla konuşmadan gitmeyecekti.

Damian iç çekerek sandalyesine yaslandı. Telefonu çalsa da yine duymazdan geldi. Panayırla ilgili bilgi vermek üzere arayacağına söz verdiği taco satıcısının numarasını tanımıştı. O bilgi Damian'da yoktu. İzinler ve ayarlamalar hakkında konuşmak istiyordu.

Hayır, bunun için uygun bir zaman değildi. Krizleri tek tek çözecekti.

"Sorun ne, Ter?" diye sordu Damian sonunda. Çocuğu bu acınası halden kurtaracaktı.

"Açık alanda vakit geçirsinler diye atları çıkardım ve sonra Jasper için döndüğümde onun dar alanda biraz koşabileceğini düşündüm... Yavaş yavaş ayaklanıyor, biliyorsun ya?"

Damian bekledi. "Bu kulağa sorun gibi gelmiyor."

Terrance yutkundu. "Çiti atladı ve şimdi Akceviz ve Balkabağı'yla aynı alanda."

Bu Damian'ın dikkatini çekmişti. Yerinden kalkarak önden ilerledi ve dışarıya doğru koştu. Ön taraftaki boş alana geldiklerinde genç çocuk arkasından koşuyordu. Üç atın da otlakta olduğuna şüphe yoktu. Ancak Jasper agresif değildi ki bu da endişe vericiydi çünkü diğer atlarla tanışmamıştı.

Aygır, Akceviz'in yanından geçerken fazla uysal görünüyordu. İkisi de başlarını çimenlere doğru eğip yerden fışkıran yeşillikleri çiğnemeye başladılar. Birkaç metre ötede Balkabağı keyifle sırtını yere sürterek yuvarlanıyordu.

"Bak sen şuna..." Miguel gülerek çitte yanlarına geldi. "Onları sosyalleştirmeyi düşündüğünü bilmiyordum."

"Düşünmüyordum. Belli ki Jasper sosyalleşmeye kendi karar vermiş," dedi Damian tatsız bir ses tonuyla.

Terrance sırıttı. "Bu aşırı güzel. Kapının kilini açtım ve sonra Jasper buradan bir kişneme duydu. Kulaklarını oynatıp deli gibi koşmaya başladı. Sanki bir kibrit çöpünün üzerinden atlarmış gibi çitten atladı."

"Demek kendini daha iyi hissediyor, ha?" Miguel sırıttı.

"Küçük zıplamasında kendini incitmediğine emin olmamız lazım," dedi Damian. Çoktan atın arka bacağını gözleriyle süzmeye başlamıştı. "İsteyeceğimiz son şey iyileşmesinin gerilemesi."

"Neden?" diye sordu Terrance. "Yani bunları yapabilecek kadar iyi hissetmesi güzel bir şey değil mi?"

"Aslında bu iyileşme sürecinde daha dikkatli olmak lazım çünkü kendilerini daha iyi hissettikleri için kolaylıkla farkında olmadan kendilerini zorlayabilirler ve iyileşme süresini daha da uzatabilirler. Bırak şimdilik kendi halinde takılsın ama bir saat içinde onu hızlıca muayene edebilmem için bölmesine götürmemiz lazım."

"Tamamdır. Onu hazırladığımda sana haber veririm."

Damian başıyla onaylayarak ana binaya doğru yürümeye başladı. Miguel de yanında ilerliyordu. Yaşlı adam onun için bile fazla sessizdi.

Damian iç çekti. "Aklında ne varsa söyle. Bir şey söylemeye çalıştığının farkındayım. Söylersen rahatlarsın. Rose'u kovduğum için götün teki olduğumu düşünüyorsun."

Miguel kalın beyaz kaşını kaldırdı. "Konuyu sen açtın..."

Konuyu o açmıştı ve son birkaç gündür her dakika bunu düşünüyordu. Sadece sahiplenme panayırı için milyonlarca arama aldığından değil de ne halt yiyeceğini bilmediği için karmakarışık bir durumun içinde olduğundan hem de.

Barınak, Rose yokken aynı değildi.

Bir anda kaybolana kadar onun kendisini bu günlük işlere bile nasıl bağladığını fark edememişti. Çalışırken sürekli ıslık çalan Terrance bile işlerini sessizce yapıyordu ve şakaları küçük birer mırıltıdan ibaret kalıyordu.

Rose, Damian'ın sabahın ilk saatlerinde, öğlen vakti, mola saatlerinde aradığı ilk kişi; kesinlikle uyumadan önce de düşündüğü son kişiydi.

Küfretti. "Onunla yakınlaştığım için bana ateşle oynadığımı söyleyen sen değil miydin? O konuşmayı uydurmuyorum, değil mi?"

Miguel kaşlarını çattı. "Olabilir. Ama-"

"Ama ne? Sonunda senin önerini dinledim ve bunu çok fazla yapmam. Şimdi de bana götün teki olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sen kendi kendine göt diyorsun. Ben katılıyorum." Yaşlı adamın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve evet, Rose'la dikkatli olmanı söyledim ama sanırım seni uyarırken yanıldım."

"Yanılmadın. Akıllıcaydı. Kesinlikle benden daha akıllıcaydı. İlk günden beri mesafemi korumalıydım. Korumadığım için şimdi sonuçlarına katlanıyorum."

Bir de göğsündeki bu yeni kronik ağrıya katlanıyordu belli ki. Daha ofise girmeden ofis telefonunun çaldığını duydu.

Her köşede Rose'u arayıp sihirli bir şekilde belirmesini beklemek yerine kendi kendine onu göndermenin doğru şey olduğunu söyledi. Aralıksız bu göğüs ağrısı, Rose'un kendi hayatının ayrılmaz bir parçası haline geldiğini gösteriyordu ve bu yolda daha fazla ilerlemiş olsalar ikisi için de felaketle sonuçlanabilirdi.

27

Bayan Maxwell

Gösteri günü gelmişti ve Rose da hiçbir masraftan kaçmayıp Marisol Hayvan Barınağı ve Kliniği Sahiplenme Panayırı'nın başarıyla sonlanması için tüm senetleri bozdurmuştu. İnsanların gelmesine üç saat daha vardı ve bütün gönüllüler işleri organize edip güzel bir şekilde ilerlettiği hâlde Rose'un yine de yapacak bir sürü şeyi ve uzak durması gereken bir veteriner vardı.

En iyi seçenek olmasa da Miguel'le koordine bir şekilde son düzenlemeleri yapmıştı ki bu düzenlemelerin içinde Damian ortalıkta yokken tüm ayarlamaları tamamlamak da vardı. Damian, panayırın hiçbir şeyine dahil olmak istemediğini söylemiş olsa da Rose o kadar vakit harcamış ve işe kendini adamıştı ki fiyaskoyla sonuçlanmasına izin vermeyecekti.

İki saniyede bir omzunun üzerinden dönüp bakmasının sebebi buydu. Suratsız birinin kendine doğru gelmesini bekliyor sayılırdı. Ancak şimdilik ortalık temizdi.

"Al bakalım." Önünde bir termos ve onu tutan yorgun Olive belirdi. "Kendiminkini bitirip seninkine başlamadan alsan iyi edersin. Sonra yorgunsun diye gelip bana ağlama."

"Tanrıça aşkına. Bu sabah biraz agresifiz sanki..." Rose minnettar bir şekilde termosu alıp tatlı nane şekeri aromasını içine çekti. "Bir cadı olduğunu bilmesem melek kanı taşıdığını düşünürüm. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu sabah yataktan kalkmak fiziksel olarak canımı yakmıştı. Teşekkür ederim."

"Ben hâlâ yatmadım," diye mırıldandı Olive. Rose ona ters bir bakış atınca küfredip hatasının hemen farkına vardı. "*Biliyorum!*"

"Neyi biliyorsun? Haftalar önce Bax'in teklifini kabul etmen gerektiğini mi?"

Olive kahvesinin kenarından ona baktı.

"Bana istediğin kadar ters ters bak, haklı olduğumu biliyorsun. Bax de biliyor, bu yüzden peşinden ayrılmıyor."

"Kabul edeceğim," diye mırıldandı Olive isteksizce.

"Ne dedin?" Rose kulağına uzandı. "Sanırım seni doğru duyamadım."

"Beni gayet iyi duydun. Ona 'evet' diyeceğimi söyledim. *Ama*," diye ekledi Rose'un heyecanını görünce hızla. "Ona hazır olduğumda söyleyeceğim. Tanrıça'ya yemin ederim ki Rose, eğer ben hazır olmadan o öğrenmiş olursa eğlence olsun diye seni lanetlemeye başlarım."

Rose yalandan teslim oluyormuşçasına ellerini kaldırıp dudaklarını kilitler gibi yaptı. "Benden duymayacak ama doğru karar verdin."

Olive alayla güldü. "Yatağa uzanmış, duvardan kutsal seks kaçamaklarını dinlerken bunu bana hatırlat."

Koruyucu Melek sanki onun hakkında konuştuklarını hissetmiş gibi Bax, Linc ve Adrian eski, kullanıma kapalı depo yapılan ahırın önünde durdular. Sabahın büyük bir kısmını bu

ahırı ailelerin kaydolup sahiplenilebilecek hayvanlarla birebir zaman geçirsinler diye daha güzel bir hâle sokmakla harcamışlardı.

"Hepsi tamam, patron. Sırada ne var?" Bax'in bakışları Olive'e çevrildi.

En genç üçüz tüm dikkatini elindeki termosa vermiş sanki deşifre edilmesi gereken antik sihirli bir metni inceler gibi inceliyordu.

"Terrance ve Miguel, Akceviz ve Balkabağı'nı diğer ahıra götürmek üzere hazırlıyorlar. Belki biz de Bella ve yavruları getirebiliriz?"

"Aah! Yaşasın yavrular!" Olive başını kahvesinden kaldırıp ön taraftaki ahıra doğru ilerledi. "Köpekleri korumaya gönüllü oluyorum."

"Ben yardım ederim," dedi Bax. Bunun üzerine en küçük Maxwell oflasa da bu durum meleği rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Aksine, Bax kıza yetişmeye çalışırken sırıtıyordu.

"Yapılacaklar neredeyse tamam. Kalan tek şey geç gelen satıcıları karşılarken Vi'ye yardım edip ihtiyaçları varsa rahatça kurulmaları için onlara destek olmak. Bir de insanlar gelmeye başladığında onlara boş park alanlarını gösterebilecek iki kişi gerekiyor. Miguel, bunun için ön tarafı kullanabileceğimizi söyledi."

"Karşılama ve otopark. Hallediyoruz." Linc başıyla onayladıktan sonra Adrian'la birlikte yanından ayrıldılar.

Rose panayırın merkezinde durmuş etrafına bakarken göğsünden derin bir nefes döküldü.

Her şey planlandığı gibiydi. Tüm detaylar tamamdı. Son dakika sorunları çözülmüştü. Sonunda her şey yolundaydı ama gerginliği onu alt ediyordu. Bütün etkinliklerde böyle olurdu zaten ve bu da bir istisna değildi. Belki de öyleydi. Belki de ger-

ginliğini daha şiddetli hissediyordu çünkü bu barınak öylesine bir hayvan barınağı değildi.

Onun barınağı olmuştu.

Her sabah uyanıp şafak sökerken Belt Parkway yoluna sürmek zorunda olmadığında farkına varmıştı. Ancak burası, bu hayvanlar ve kesinlikle buradaki insanlar kalbinde bir yer edinmişti.

Damian da buna dahildi.

Son birkaç gündür panayırla ya da barınakla ilgili olmayan her düşünce onunla ilgiliydi. Etkinlik sona erdiğinde Damian'ın sahip olacağı fazladan zamanı ve kafasındaki rahatlığı düşündükçe ürperiyordu ve bu nedenle bitmesini istemiyordu.

"Rose!" Terrance hevesle el sallayıp Balkabağı'nı yürütürken yüzünde bir gülümseme vardı. Hemen yanındaysa Miguel, Akceviz'i yönlendiriyordu. "Her yer harika görünüyor!"

"Kesinlikle harika."

Rose, Miguel'in sağında bir hareketlilik fark etti. Bakışları Damian'ı bulduğu an kalbi tekledi. Aslında bir sürü kelebek hayat bulmuş da kanat çırpıyormuş gibi bir hisset.

İmza parçası haline gelmiş yıpranmış mavi kot pantolonunu ve üstüne de soluk mavi iş gömleğini giymişti. Barınakta vakit geçirdiği diğer günlerde olduğundan farksızdı ve buna rağmen daha iyi görünüyordu. Rose yerinden kalktı. Üç adam ve iki at ona doğru yaklaşırken ayakları yere çakılmış gibiydi.

Sessizliği ilk bölen Miguel oldu. Bakışları sıralar boyunca uzanan yemek kamyonlarında gezindi, hepsi satış için hazırdı. "Bu hepimizin hayal edebileceğinden de güzel. Ne diyeceğimi bilemiyorum, Rose. Harika bir iş çıkardın."

Rose kızardı. "Buradaki hayvanların hak ettiğinin dışında bir şey yapmadım. Olive ve Bax, Bella'yla yavruları getiriyor ve

diğer iki kurtarma organizasyoncusu da kendi getirdikleri hayvanları biz burada konuşurken ahıra yerleştiriyorlar. Bir kristal kürem olsa bize bugün bir sürü tüylü yaratığın kendilerine yuva bulacağını söylerdi."

"Buna bir soda patlatırım ben." Miguel güldü.

Terrance ve Miguel'in bakışları Rose ve Damian arasında bir pinpon maçı misali gidip gelirken ortamda ağır bir sessizlik vardı. Kimse konuşmuyordu. Ya da göz kırpmıyorlardı. Damian, Rose'a bakarken adamın yüzünde hiçbir his yoktu.

Miguel boğazını temizleyerek Akceviz'in boynunu okşadı. "Terrance, hadi bu ikisini ahıra götürelim de kimin yardıma ihtiyacı var bir bakalım."

Rose ve Damian'ı yalnız bıraktıkları an Rose paniğe kapıldı. Oradan gitmek için iyi ya da kötü bir bahane üretmemek adına kendine engel oldu. Ancak sonra Edie'yle konuşmasını düşündü...

Hayır.

Kaçmakla işi bitmişti. Bahanelerle de. Saklanmakla da.

"Düşünüyordum da," dedi Rose. O sırada Damian da dudaklarını aralamıştı, "İnanamıyorum..."

"Sen devam et." Rose başlaması için onu işaret etti.

"Önden buyur."

Rose durup onun başlamasını bekledi.

Damian'ın dudakları bilmiş bir edayla kıvrıldı. "Tüm bunları planladığına inanamıyorum... ve geldiğine de. Miguel sana bocaladığımı söyledi, değil mi?"

"Bahsetmiş olabilir ama sen bana bırakmamı söylesen de panayırı organize etmeye devam edecektim. Şeye izin verecek değildim ya-"

"Başarısız olmasına mı?" Damian güldü. "Bana kalmış olsa kesinlikle öyle olurdu. İşleri nasıl böyle düzgün yürüttüğüne,

tüm cevapları bildiğine ve insanlarla... uğraşabildiğine akıl erdiremiyorum. Birkaç kez kafam patlama raddesine geldi."

"Duydum." Küçük bir gülümsemeyi bastırmaya çalışsa da başarısız oldu. Ayrıca bir sürü katılımcı Rose'a, *kaba* asistanı hakkında şikâyet edip durmuştu. Ancak sonunda her şey çözülmüştü. "Hallettim. Ayrıca vazgeçmek benim tarzım değil. Bir şeye başladım mı sonunu görürüm."

Damian'ın gülümsemesi gergindi. "Bu bana karşı çok kurnazca olmayan bir iğneleme değil miydi, küçük cadı?"

Evet.

"Neden? Senin durumuna da uyduğunu mu düşünüyorsun?"

Damian iç çekerek ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Rose, bilmen gereken bir şey var-"

"Herkese Jasper'ı da göstermek istiyorum," dedi Rose bir anda. "Diğerleri kadar o da kendi yuvasını bulmayı hak ediyor. En az onlar kadar."

Damian çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Mümkün değil. Böyle bir şey olmayacak."

Anında reddetmiş olması Rose'un kollarını göğsünde kavuşturup savaşa hazırlanmasına sebep oldu. "Olur olur."

"Sahiplenilmeye pek hazır sayılmaz. İki gün önce kafamı koparmak üzereydi."

"Son zamanlarda bunu yapmak istemeyen birini söyle."

"Tavırları düzelene kadar onu bir başkasına vermem sorumsuzluk olur."

"Belki de senden hoşlanmıyor olabileceğini hiç düşündün mü?"

Rose'un bu söylediğinden etkilenmemiş gibi görünse de gözlerini kıstı. "Bu bir şaka değil, küçük cadı."

"Şaka yapmıyorum, *Damian.* Artık bir SAA'mız olmadığına göre bana adımla seslenmen de daha doğru olur. Eğer daha resmî devam etmek istersen de Bayan Maxwell diyebilirsin."

Damian'ın gözleri hafifçe seğirdi. "Sana 'Bayan Maxwell' dememi istiyorsun..."

"Kulağa doğru olan buymuş gibi geliyor, sence? Artık yakın bir ilişkimiz yok ve yakının olmayan kişilere böyle seslenmelisin. Sana her zaman Dr. Adams diyebilirim."

Damian çenesini sıkarken ne Rose'un söylediklerinden ne de alaycılığından hoşlanmış gibiydi.

Rose bu raundu kazandığını düşünürken Damian ona yaklaştı. Botları, Rose'un Converse'lerine çarpıyordu. Bir derin nefeste göğüsleri birbirine değebilirdi, Rose bunun onu cezbetmediğini söyleyemezdi üstelik.

"Sana bebeğim ya da tatlım demeyeceğim." Damian nazikçe Rose'un bir tutam saçını kulağının arkasına itti. Bu dokunuş Rose'un titremesine sebep oldu. "Muhtemelen sana Ro demekten de kaçınmam lazım. Ama çıplak kıçında masama ya da herhangi düz bir zemine eğilmediğin müddetçe sana demeyeceğim tek şey 'Bayan Maxwell.'"

Şehvet, bir okşayış misali Rose'un bedenini yaladı.

Duyduklarına karşı külotu aniden ıslanmamış gibi davranarak onun gözlerine bakmayı sürdürdü. "O zaman sanırım bana hiçbir şey demeyeceksin. Şimdi müsaade edersen sürdürmem gereken bir panayır ve sahiplendirmem gereken hayvanlar var. Ah, bil diye söylüyorum, Jasper *bugün* sahiplendirilmeyecek. Onunla yavaş bir yakınlaşmayı kabul edecek kadar ona âşık olan birisi çıkarsa iyileşme sürecinin bir parçası olacak. Ama sen daha iyi bilirsin... Dr. Adams."

Rose oradan uzaklaşırken öfkesine yenilmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Üstelik kendini Damian'ın kollarına atıp orada kalmak için ısrar etmediğinden ötürü de keyfi yerindeydi.

Damian, bir haftadan kısa süre içinde Rose'un ikinci kez arkasını dönüp gitmesini izledi. Bu ilk seferinde olduğundan daha kolay değildi. Özellikle de gözlerini her kapattığında gördüğü rüyaların başrolünü Rose oynadığı için.

Yakın olmalarına gerek bile yoktu.

Rose, her bir düşüncesindeydi. Her bir hareketini etkiliyordu. Her bir saniyenin tadını çıkarmaya çalıştığı ve bundan az da olsa zevk aldığı için kendine küfrediyordu. Ne kadar isterse istesin hiçbir şey durumlarını değiştiremezdi... Ve değişmesini *gerçekten* de istiyordu.

Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar hem de.

Ancak Julius'a söylediklerinde içtendi. Rose birinin onu tüm kalbiyle sevmesini hak ediyordu. Tüm ruhuyla sevmesini. Damian bunları ona veremezdi.

Bax ve Olive, Damian'a yaklaşırken ikisinin kollarında üç yavru vardı ve Bella yanlarından yürüyordu. Eğer birini bakarak lanetlemek mümkün olsa Olive Maxwell yanından geçip giderken ona ikinci lanetini bahşetmiş olurdu. Ancak Bax yavaşlayarak durdu.

"Sen iyi misin, adamım?" Koruyucu Melek, Damian'ın bakışlarını takip ederek ahırda Harper'la konuşan Rose'a ve yanlarındaki Miguel'e doğru baktığını gördü. "Ah. Boş ver. Anladım."

"Öyle mi?" Damian az da olsa dikkatini toplamıştı.

"Maxwell kardeşler inatçılıkta bambaşka bir boyuttur. Akıllarına bir şey koydular mı onu değiştirmek resmen imkansızlaşır. Kutsal bir müdahale ya da Sihir söz konusu olsa bile. İlki işe yarasa bunu, Olive ev arkadaşlığı mevzusuna farklı baksın diye kullanırdım. İkincisi işe yarasa en güçlü cadıyı ya da büyücüyü bulup hokus pokus yapması için ikna ederdim. Kahretsin, gücümün yettiği her şeyi yapardım."

"Etraftaki en güçlü cadı Edie Maxwell değil mi?" diye sordu Damian tek kaşını kaldırarak.

"Varsayımsal konuşuyoruz, dostum. Gerçek senaryoları değil."

Gücünün yettiği her şeyi yapardı. Kutsal müdahaleler. Güçlü sihirler.

Her şeyi.

Koruyucu Melek aceleyle Olive'e yetişse de Rose'un bakışları onlara doğru çevrildiğinde Damian hâlâ ona bakmayı sürdürüyordu. Rose'un ifadesinden bir sürü farklı his geçti. Damian kendi ifadesinin de aynı olduğunun farkındaydı.

Hiçbir hissi bastıramıyordu...

Çünkü bir anda *her şeyi* hissetmeye başlamıştı ve her şey, kalbi patlamak üzereymiş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

28

"In Your Eyes"

Damian motosikletine oturmuş, arkada banliyöde koşan çocukların sesiyle birlikte ne yapacağını düşünüyordu. Bir saat önce şehri ardına almıştı ve şimdi karşısındaki siyah panjurlu sıcak iki katlı eve bakıyordu. Garaj yolunda kırmızı bir SUV vardı, bu da evde birinin olduğunun işaretiydi.

Sadece kapıyı tıklatıp tam olarak Bax'in ona panayırda önerdiği şeyi yapacak kadar yetişkin olması gerekiyordu.

Ne olursa.

Söyleyeceğini söyleyecek gerekirse yalvaracaktı ve sonra sanki konuştuğu kişi hayatındaki en iyi şeylerden birini, tadını çıkarma fırsatı bulamadan elinden alma yeteneğine sahip değilmiş gibi çekip gidecekti.

En iyi şeylerden birini. Yani Rose'u.

Onunla bir *geleceği* ve bunun getirdiği tüm ihtimalleri. Kahkahaları. Gözyaşlarını. Neşeyi. Kutlamaları ve hüznü. Hatta kavgalarından bile keyif alırdı çünkü bu, Rose'un gözlerinin canlı bir altın rengine bürünmesine ve tehlikeli bir cadı tanrıça

misali gücünü kullanması anlamına geliyordu. Tabii sonrasındaki telafi seksini düşünmemek de imkânsızdı.

Damian *tüm* bunları istiyordu.

Rose'u istiyordu ve buna erişmenin ilk adımı geçmişinden kalan o lanet kapıyı tıklamaktı.

Motosikletinden inip neredeyse yüz üstü düşmek üzereyken göğsüne acı dolu bir his saplandı. Gelmeye karar verdiği andan itibaren, kahrolası midesindeki yanma on kat artmış, hatta bazen etrafındaki her şeyden uzaklaşmasına sebep olmuştu.

Sevimli verandaya doğru bir adım attığında bu his yavaş yavaş azaldı. Ardından tekrar alevlendi ve tökezlemesine neden oldu. Kırmızı ön kapıya ulaştığında saçları terden alnına yapışmış, kolları ve bacakları ağırlaşmıştı.

Doğru adrese gelmiş olduğunu umut ediyordu. Eskimiş deri pantolonlar ve nostaljik garaj gruplarının tişörtlerini giyen kızın böyle *Country Home* dergisinden fırlamış gibi bir evde oturduğunu hayal edemiyordu.

"Battı balık yan gider." Homurdanarak titreyen elini kaldırdı ve pirinç tokmağa uzandı.

Kolunu daha indirmeden kapı açıldığında eşikte Callie duruyordu. Sanki bir serap görüyormuş gibi gözlerini kırparak Damian'a baktı. Onun burada olmasından daha şaşırtıcı olan şey Callie'nin kapıyı yüzüne çarpmamasıydı.

"Cal." Damian başını hafifçe eğse de başka hiçbir şey söyleyemedi.

"Kapıma gelmen ne kadar sürecek diye kendi kendime iddiaya girmiştim." Kız belli belirsiz gülümsedi. "Kazandığımı duymak hoşuna gidecektir."

Tabii ki gideceğini biliyordu.

Çıktıkları zaman bile ona yetişmeyi başaramazdı zaten. Kahinlerden ve medyumlardan gelen güçlü cadı soyu, önsezilerinin çoğu Doğaüstü'den daha güçlü olmasını sağlıyordu.

"Arkamı dönmeyip seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu bekleyemez." Kahretsin, sırtında sanki göğsüne binlerce bıçak batırılıyormuş gibi bir ağrı vardı.

"Ben öyle söylemek..." Kız iç çekti. "Her şey yolunda mı?"

Damian onun endişeli ifadesini görünce neredeyse kahkahayı basacaktı. "Hayır, her şey kesinlikle yolunda değil ama sen daha iyi olması için bana yardım edeceksin. Çünkü bir zamanlar berbat bir sevgili olsam da bana borçlusun."

Callie gözlerini kısarak dikkatlice onu inceledi. "Damian..."

Damian'ın görüşü biraz bulanıktı. "Sen..."

Callie ona biraz yaklaştı. "Bence oturman gerekiyor."

"Hayır, benim..." Damian sendeleyip dizleri üstüne çökmeden önce sanki Edward Makaseller uzanıp stres topuyla oynarmış gibi kalbini sıkmaya başlamıştı.

Damian, irkilen Callie'ye doğru düştüğünde kızın bacakları, adamın ağırlığı altında kaldı. "Nisha! Gelmen lazım! Hemen!"

Zayıf, koyu renk saçları olan bir kadın Damian'ın görüş alanına girdiğinde ağzı büyük bir şaşkınlıkla açık kaldı. "Bu-"

"Evet! Onu eve sokup koltuğa yatırmama yardım et!"

Damian inledi. "Geri alman lazım, Cal. Laneti boz. *Lütfen.*"

Callie'nin yüzü bulanıklaşmaya başlarken Damian'a bakan yeşil gözleri yumuşadı. "Ah, Damian, keşke yapabilsem..."

İki kadın birlikte onu en yakındaki koltuğa taşıdılar. Damian'ın vücudu bir acı dalgasıyla daha sarsıldığında neredeyse yere düşecekti. Bu ıstıraba son verme arzusuyla cenin pozisyonunu aldı ama şu an geri adım atacak değildi.

Buraya gelme sebebini gerçekleştirmeden olmazdı. "Callie, lütfen. Ne gerekirse yaparım... Benim... Benim ona ihtiyacım var, Cal."

"Damian, bana bak," diye emretti Callie nazikçe parmakları adamın çenesine uzanarak yüzünü kendine çevirdi.

Damian gözlerini açık tutmaya çalışırken acısını derin nefesler alarak bastırıyordu. "Bakıyorum..."

"Ruh Lanetini *bozamam.*"

"Cal, ben-"

"Bunu çözebilecek tek bir şey var ve yapılmasının da tek bir yolu var... Şu an ne durumda olduğuna bakılırsa da yarısına gelmişsin. Bitirmen lazım."

"N-nasıl?" diye sordu iniltisini bastırarak. "S-söyle bana."

"Kolay olmayacak... ve doğan gereği hep şiddetle inandığın şeye karşı çıkmalısın."

"Umurumda değil. Her şeyi yaparım... o-onunla bir ş-şans için her şeyi yaparım."

Küçük, titrek bir gülümseme eski sevgilisinin dudaklarında yer etti. "Başka bir kadın için bunları söylediğini duymak on sekiz yıl aldı, böyle olacağını düşünmemiştim ama sanırım hiç yoktan iyidir. O iniltilerini kısıp dinleme yetini güçlendirmen lazım çünkü bu çok hassas bir süreç."

Bunun için on iki milyon adımı aşması ve hayati bir organından vazgeçmesi gerekse bile Damian'ın umurunda değildi. Bu kahrolası laneti bozmak için ne gerekirse yapacaktı ve yaptıktan sonra artık bahane aramaktan bıktığı o arsız cadının karşısına geçecekti.

Birbirlerine aitlerdi ve Ruh Laneti gibi küçük bir sıkıntının buna engel olmasına izin vermeyecekti.

Rose, çilekli cadı kokteylini karıştırırken etrafındaki muhabbetleri dinliyor, sadece birisi ondan bahsedince konuşmaya dahil oluyordu. Hepsi *Potion's Up*'ta toplanmayalı uzun zaman olmuştu ve yıllık olarak tekrarlanması planlanan Marisol Hayvan Barınağı ve Kliniği Sahiplendirme Panayırı'nın başarısı kutlanmaya değerdi.

Sahiplendirilebilecek bütün hayvanlar, hatta Jasper bile yuvasını bulmuştu. Adada iki bacaklı ve dört bacaklı tüm hastaları için bir terapi programı sunan yeni bir ailesi olmuştu.

Yine de Rose tadını çıkaramıyordu. Geceyi sonlandırmasına beş dakika falan kalmıştı. Çizgili pijamalarını giyip dolabında kalan alkollü dondurmaya gömülmek istiyordu. Olive sihirle kıçını sandalyesine mühürlemiş olmasa bunu bir saat önce battaniyesinin altına girmiş yapıyor olurdu.

Masanın altından birisi ayağıyla ona vurunca irkildi ve kıçının artık oturduğu yere yapışık olmadığını fark etti.

Olive sessizce dudaklarını oynattı, "İyi misin sen?"

Rose omuz silkti. Bu tarafsız ifadesi kardeşinin kaşlarının endişeyle çatılmasına sebep oldu. Grubun kalanına huysuzluğunu bulaştırmadan önce gitmesi gerekiyordu. "Ben gecemi sonlandırayım, gençler."

"Ne? Hayır!" Harper dehşet içinde ona bakarken çenesiyle Bax'i ve diğer erkekleri işaret etti. "SE, K Gecesi lazımsa bu eziklerden kurtulup sana geçebiliriz."

"SEK Gecesi mi?" Olive burnunu kırıştırırken diğer herkes gibi Harper'ın dilini anlamaya çalışıyordu. "Bana bir Harper

el kitabı lazım çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"SE, K," dedi Harper, ses tonu *hadi canım* der gibiydi. "Siktir Et, Kekoları."

"Normalde Kızlar Gecesi demiyor muyduk?"

İblis omuz silkti. "Yeni şeyler ekleyip uyuyor mu diye bakıyorum."

Rose gülümsedi. "Çok hoş bir teklif ama kalan votka kremalı pasta aromalı dondurmayı yiyip Yalnızlar Gecesi geçirmek istiyorum."

Herkes dikkatini Rose'a verdi.

Bir de yanında duran sihirli birinin varlığına.

Olive, babalarının koku alma duyularını alan üçüz olmasına rağmen Rose arkasına dönmeden kimin geldiğini biliyordu. Sihir, sihri hissederdi ve bir başka cadıyı hissedince Rose'un sihri damarlarında şiddetle yol bulup resmen serbest kalıp kötü cadıyı pataklamak için çırpınmaya başladı.

Callie bir metre kadar ötedeydi, saçlarını yarım topuz yapmıştı. Onu gördüğünden beri ilk kez üzerinde kot pantolon ve dizlerine kadar uzanan bir kazak vardı. Artık ayağa kalkmış olan masadakilere tedirgin bir şekilde baktı.

"Selam." Callie tuhaf bir tavırla kıpırdanırken karşısına geçen Olive, Vi ve Harper'a kaçamak bir bakış attı. "Gecenizi böldüğüm için çok üzgünüm-"

"Bölme o zaman," diye tersledi Harper.

Rose başını iki yana sallayarak arkadaşını sakinleştirdi. "Ne istiyorsun, Callie? Teklifinle ilgilenmediğimi zaten sana söyledim."

"Biliyorum ve hak veriyorum da. Sadece seninle... diğer şeyi konuşabilmeyi umut ediyordum." Callie sanki bir şey varmış

gibi boğazını temizledi. "Bana gidip kaynayan bir kazana atlamamı söylesen seni suçlayamam ama en azından beni dinlemeni umut ediyorum. Bana açıklama şansı ver."

Rose alayla güldü. Sevdiği adamla sahip olabileceği tek ihtimali de mahveden kadını mı dinleyecekti? Pek mümkün değildi.

Kardeşlerine ve Harper'a sarıldıktan sonra erkeklere el salladı ve kapıya doğru ilerledi. Bu sırada peşine takılan cadıyı görmezden gelmişti.

"Anlıyorum, Rose," dedi Callie.

Rose arkasını döndü. "*Anlıyor* musun? Tam olarak neyi anlıyorsun? Birinin kalbiyle uğraşmanın etik olmadığını mı? Ruhuyla uğraşmanın da? Bu bütün cadıların kreşten çıkmadan öğrendiği bir şey ama belki de sen o gün yoktun?"

Rose ona bir adım daha yaklaştı. Sihrinin parmak uçlarına ulaşmasına izin vermişti. "Bana kalırsa sen bu dünya için Gryndorlardan ya da Valentin Bisset'ten daha iyi değilsin. Doğaüstü Güçler Konseyi, Ruh Lanetlerini henüz bir suç olarak görmüyor olabilir. Ama ben görüyorum. Etik de değil ahlaki değerlere de uymuyor, acımasızlıktan da öte. Herkes sevilmeyi ve âşık *olmayı* hak ediyor. Sen bu hakkı Damian'ın elinden aldın. *Benim* elimden aldın."

"Damian'ı lanetlemeye niyetim yoktu. Aslında, bunu yaptım ama... Düzgün şekilde açıklayamıyorum."

Rose tek kaşını kaldırdı. "Hadi ya?"

"Ailem kahinlerden geliyor ve bu yetim... Damian'la tanışana kadar güçlü değildi. Onu gördüğüm an *bir şekilde* birbirimize bağlı olduğumuzu hissettim. Aynı yaştaydık ve kötü çocuk fantezimin hayata gelmiş hâli gibiydi. Doğal olarak ilk düşüncem ruhlarımızın bağlı olabileceğiydi..."

Rose'un midesi kıskançlıktan kavruluyordu.

"Değildi," diye ekledi Callie hızlıca. Sanki Rose'un kıskançlığını hissetmişti. "Damian'la tanıştıktan sonra ilk kez bir şey *gördüm,* Damian için iki muhtemel yol. Birinci karanlıktı, acı ve mücadele doluydu; diğeriyse umut ve ihtimallerle doluydu. Tanıştığımızda onun hangi yolda olduğunu tahmin etmen için sana bir hak veriyorum."

Rose kollarını kavuşturarak göğsünde yükselen sancıyı bastırmaya çalıştı. Damian o zamanlar karanlık bir yolda olduğunu zaten ona söylemişti. "Ve?"

"Bu görüm bana eğer onu kendisini mahvedeceği yoldan dönerse karşısına umutla, ihtimallerle ve önüne geçilmez bir aşkla karşılaşacağını da gösterdi."

"Bir lanet mi?"

"Bir lanet. Eğer yapmasaydım, eğer dönemeyeceği o noktaya ulaşana kadar müdahale etmeseydim o zaman o aşkla dolu geleceğin hiçbir şansı olmayacaktı. *Senin* geleceğin tehlikede olacaktı. Yani, ona âşıksın, değil mi?"

"Damian'a âşık olup olmamamın bir önemi yok. Çünkü lanet, onun asla karşılık vermemesini sağlıyor. Yani o gördüğün aşkla dolu mutlu gelecek gerçekleşemez."

"Eh." Callie burnunu kırıştırdı. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Eh? *Eh* de ne demek acaba?"

"Hazırlanması için ona biraz vakit vermem gerek demek ve verdim de," Callie ona doğru eğilip fısıldadı, "dışarı çıkmalısın."

Olive pencereye doğru ilerleyerek perdenin arkasına baktı. Vi ve Harper da onun arkasındaydı. Üçlü resmen dışarıya bakabilmek için perdeleri sökeceklerdi.

Vi kıkırdadı. "Cidden dışarı çıkman lazım, Ro."

"Yani hemen," diyerek başını salladı Harper gülerek.

Rose, Callie'ye baktı. Yüzünde halinden memnun bir gülümseme vardı. "Neler oluyor?"

"Bir adama lanetini bozsun diye yardım etmeye çalışıyorum," diye cevap verdi Callie. "Sen de aynı şeyi yapmak istiyorsan gerçekten dışarı çıkman lazım yoksa bir teşhircilik kazası olacak..."

Bir cevap alamayacağını fark eden Rose, *Potion's*'ın ön kapısını itip dışarı çıktığında aniden duraksadı.

Sokağın ortasında John Cusack tarzı dikilen Damian elindeki antika kasetçaları başının üzerinde tutuyordu ve hoparlörden Sara Bareilles'in söylediği "*In Your Eyes*" yükseliyordu. Ancak üzerinde uzun bir trençkot yerine baksır vardı.

Sadece baksır. Üzerinde sihir yapan küçük cadı karakterleri olan ve *DÜNYAYI DÖNDÜREN SİHİRDİR* yazan kırmızı bir baksır.

Trafiğin ortasında durduğu için insanlar kornalara basıyordu ama sürücülerin birkaç tanesi de keyifle onu izliyordu. *Potion's Up*'ın açık kapısından arkadaşları gülüyordu ve her şeyi kaydetmeye bayılan Olive telefonunu çıkarıp gösteriyi kayıt altına almaya başlamıştı.

"Ne halt yiyorsun sen?" Rose kaldırıma adım attı. "Damian, ciddiyim... Neler oluyor?"

"Büyük bir jest yapıyorum... Beni dinlemeni sağlayacak kadar cazip." Gülümsediğinde dudakları gergince kıvrıldı. "Lütfen işe yaradığını söyle."

"Burası New York. *Böyle* şeyler yaparsan seni ezip geçerler."

Tam üstüne korna sesleri yükseldi. Damian irkilmedi bile. Etrafına bakmıyordu. Gözlerini *Rose'dan* alamıyordu.

Rose iç çekerek onu kaldırıma doğru sürükledi. "Pankek gibi yere yapışırsan seni dinleyemem."

"Yani beni dinleyecek misin?"

Rose dayanamayarak güldü. "Başka seçeneğim var mı?"

"Benimle her zaman seçeneğin var, küçük cadı."

Sevmeye başladığı hitabı duyunca Rose'un boğazı düğümlendi.

Damian hâlâ çalan kasetçaları ayağının dibine bıraktığında hafifçe elleri titriyordu. "Kahretsin, bir süre sonra cidden ağırlaşıyormuş. Hiç dışarı çıkmayacaksın sandım."

"Bunu nereden buldun? Smithsonian müzesinde falan mı?"

"Julius'tan."

Cevabı Rose'u şaşırmtıştı. "Yani sen-"

"Aptallık ettim," diye araya girdi Damian. "Berbat bir şerefsizim."

Rose tek kaşın kaldırdı. "Onunla iyi geçiniyorsun diyecektim ama oyununa ayak uydurmamı istiyorsan çok beklersin, doktor."

Damian seksi bir şekilde gülümsedi. "Bana *doktor* dedin."

"Sana bir ambulans da çağırmak üzereyim çünkü sonuca varmazsan birkaç dakika içinde hipotermi geçireceksin."

"Seni göndermem hataydı," diye itiraf etti Damian. Duyguları sesine yansıdığı için boğuk konuşuyordu ve evet, elleri yine titriyordu. "Çok feci bir hataydı."

Rose ona dikkatle bakınca tenindeki hafif yeşil, ıslak parıltıyı fark etti. "Sen iyi misin?"

"Beni dinlersen olacağım." Damian'ın dudakları titredi. Rose onu tanıdığından beri ilk kez kararsız olduğunu görüyordu. Aynı zamanda çenesi de düşmüş gibiydi. "*Çok* daha fazlası varken aramızda usturuplu bir anlaşmadan fazlası yokmuş gibi davranmam hataydı. Umduğum ve umabileceğim tek şey sana âşık olmaktı."

"Her şey, ha? O zaman neden..." Rose nefes almayı unuttu. "Sen ne dedin?"

Damian ona yaklaşırken sanki yeterince temiz hava alabilmiş gibi rengi yerine gelmeye başladı. Hatta biraz daha dik duruyor gibiydi. Büyüleyici, gergin gülümsemesiyle dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Seni seviyorum, Rose Maxwell." İtirafı, Rose'un dizlerinin boşalmasına sebep oldu. "Diğer türlüsü mümkün değildi çünkü sen benim için *o*sun. Bana eş olan. Bilincim. Atan kalbim ve alacağım nefes. Sen gidene kadar farkına varamadım. O ahırdan çıkıp gittiğin an kalbimi de götürdün. Çünkü kalbim *sendin.*"

Rose gözleri yaşlarla dolarken bakışlarını Callie'ye çevirdi. "Anlamıyorum. Lanet..."

Callie pişmanlıkla gülümsedi. "Bir Ruh Laneti'ni yapan cadı bile onu bozamaz."

Rose delirmiş gibi bakışlarını tekrar Damian'a çevirdi. "O zaman söylediklerini geri alman gerekiyor. Hemen. Hayatına böyle bir mutsuzluk katmaktan sorumlu olamam."

Damian başını iki yana sallayarak duyulabilir bir şekilde yutkundu. "Asla geri almayacağım ve Callie de laneti bozamaz çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Anlamıyorum."

"Bir Ruh Laneti'ni bozabilecek tek şey bilinçli olarak, isteyerek ona yenilmektir. *Tamamıyla.* Mutlu bir sonun garantisi olmasa bile *her şeyini* koyarak. Kalbimi kazanmak için onu riske atmalıyım."

Callie'nin fısıltısı kaldırımdan duyuldu, "Büyük bir jest yapmalıydı."

Gözyaşlan Rose'un görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Büyük jestlerden nefret edersin. Bir mantığı olmadığını düşünür, bu kadar harika olmalarının sebebini anlamazsın."

Damian'ın kendine söylediklerini ona karşı kullanıyordu. Adamın yüzündeki sinsi gülümsemeye bakılırsa o da bunun farkındaydı. "O zamanlar nefret ediyordum, artık etmiyorum. Artık önceye kıyasla daha çok şeyin farkındayım ve sadece ne kadar yanıldığımın değil seninle tanışmadan önce kalbimin de ne kadar boş olduğunu fark ettim. Kalbimi ve ruhumu ergence bir lanete kaybedecek değilim... Çünkü onlar benim değil ki vereyim, küçük cadı. Onlar senin."

Rose gözyaşlarına karşı savaşını kaybetti. Önce biri ardından diğeri dökülmeye başladı. Hızla akan yaşlar yüzünden dökülürken sırılsıklam, sümüklü bir hâl almıştı. Ağlayınca güzel olanlardan değildi.

Damian ellerini onun yüzüne uzattı, başparmakları akan tüm yaşları silerken alınlarını birleştirdi. "*Buz gibi soğuk her bir santimim* senin, Rose Maxwell. Birlikte bir gelecek ihtimalimiz olduğunu söyleyerek beni bu ve diğer bütün dünyalardaki en mutlu Dr. Huysuz Ukala yaparsın."

"Bir ihtimal yok," diye fısıldadı Rose gözyaşlarının arasından. Damian'ın endişeli gözleri onunkilerde gezinirken Rose ona ıslak bir gülümseme bahşetti. "Sadece yüzde yüz kesinlik var çünkü *seni* seviyorum, Damian Adams. Suratsızlığını ve mizah tarzını seviyorum. Kendileriyle ilgilenemeyenlerle ilgilenişini seviyorum. Karşılığında benimkini kabul edersen seve seve senin kalbinin sahibi olurum."

"İşte bu seve seve yapacağım bir anlaşma."

Dudakları bir öpücükle çarpışırken Rose bunu ruhunun derinliklerinde hissetti. Sihri parlayarak onları pembe bir girdaba sardı ve sıcak bir battaniye misali örttü.

Ama onları bağlayan tek şey bu değildi.

Damian'ın bakışları, bedenlerini ve kalplerini sarı altın rengi bağa indiğinde Rose güldü. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Rose gerginlikle alt dudağını ısırdı. "Bunun bir ruh eşi bağı olduğunu düşünüyorsan evet. Bence tahmin edebileceğinden daha da haklısın, doktor. Gerçekten birbirimizin kalplerini avuçlarımızda taşıyoruz."

Ve bu eski bir sevgilinin lanetinin bile silemeyeceği türden bir hediyeydi.

Epilog

Bella ve ismini Rose'un favori sinematik büyük jestlerinden birinde rol alan aktörden alan Cusack, Harlem'deki iki yatak odalı dairenin içinde heyecanla bağırarak koşarken anne ve oğul birbirlerinin peşinden ayrılmıyorlardı.

Rose onların bu maskara haline gülerek Olive'e ait kolilerden birini daha Bax'in boştaki yatak odasına taşıdı.

Olive'in *yeni* odasına.

Küçük kardeşi bu ânı ne kadar ertelemiş olursa olsun Bax'ten uzun süre kaçamamıştı. Sonunda taşınma günü geldiği için herkes iş yüküne ortak olmak için değil de küçük cadı köprünün karşısına geçip Jersey'den bir daire kiralamasın diye gelmişlerdi.

"Bir koli kitap daha." Damian kolisini köşedeki diğer kolilerin yanına koydu. "Böylece on iki koli kitap oldu ve başka bir şey de göremedim... kıyafet gibi."

Olive omzunda orta boy bir çantayla girip çantayı boş yatağa bıraktı. "İşte. *Kıyafet.* Mutlu musun?"

Rose ve Damian onun odadan çıkışını izlerken kıkırdadılar.

Rose'u hazırlıksız yakalayan Damian, neredeyse kızın erimesine sebep olacak ateşli bir öpücükle dudaklarını gasp etti.

Rose mutlu bir şekilde ona doğru yaslandı. "Şikâyet ettiğimden değil ama bunu hak etmek için ne yaptım? Soruyorum çünkü ne yaptıysam tekrar ve tekrar yapayım."

"O zaman kendin olmaya devam et, küçük cadı." Damian haylazca sırıttı. "Sence kapıyı kapatıp evde kimse yokmuş gibi davranarak sevişebilir miyiz? Burada yatak da var."

"Daha neler, Damian Adams!" Olive hemen yanlarında *puf* diyerek belirdiğinde yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Sanki çoktan başlamışlar gibi yatağına baktı. "Zaten seks kaçamakları dinlemeyi kabul ederek geldim ama kahrolası kaçamaklar benim odamda olmayacak."

"Seks kaçamakları mı?" Bax elinde son kolilerden biriyle odaya girdi. "Kim seks kaçamağı yapıyor?"

"Sen." Olive ona ters ters baktı. "Ve Damian'la Rose."

Bax aklı karışmış gibi onlara bakıyordu. "Seks kaçamağı mı yapıyoruz? Birlikte mi yoksa sırayla mı?"

Olive homurdanarak elini kaldırdı ve hızla oradan çıktı.

Bax onu takip ederken hepsi gülüyordu. "Ah, hadi ama meleğim! Komikti!"

Damian kıkırdadı. "Birbirlerini öldürene kadar onlara ne kadar vakit tanıyorsun?"

Rose saatine baktı. "O son koliydi, bize bir pizza sözü verdiler... Belki iki saat falan? Bu süre içinde biz çoktan barınağa giden yolu yarılamış oluruz. Sence olayın aslını fark etmeleri ne kadar sürer?"

Olive ve Bax'in mutfakta atıştıklarını duyan Damian cevap verdi, "Bir ay veriyorum. En fazla."

Rose burnunu kırıştırdı. "Ben pek emin değilim. Ollie, Maxwell'lerin en sessizi olabilir ama şimdiye kadarki en inatçımız da. Sadece güzel saklıyor."

"O zaman sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

Rose'un titreyen arka cebinden Ozzy Osbourne'un "*Bark at the Moon*" şarkısı yükseliyordu. Kendi belirlediği ses tonundan hattın öbür ucundaki kişiyi biliyordu.

Damian bunu duyunca güldü, Rose telefonu çaldırmaya devam ediyordu. "Cevap versen iyi olur. Sabırlı olduğu söylenemez."

"Ona öğretmeye çalıştığım da bu. Bu adil bir anlaşma. O bana tehlikeli Avcılık becerileri öğretiyor ben de ona medeni bir toplumda yaşamayı öğretiyorum." Nakaratın tekrar çalmasını beklemek yerine eğitmeninin aramasına cevap verdi. "Güzel akşamlar, Charlotte Elise. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Charlie'nin boğuk homurtusu hattın diğer ucundan yükseldi. "Bana asla Charlotte dememeni kaç kez söyleyeceğim?"

"Muhtemelen sana, istihbarat almak için trollerle takılıyoruz diye onların hijyen yaklaşımlarını benimsememize gerek olmadığını söylediğim kadar."

"Hemen karargâha gelmezsen kıçın botumla tanışmak zorunda kalacak. Yeni bir görev aldık. On beş dakika sonra ve boşa harcayacak bir saniye yok." Rose'un Avcılık eğitmeni telefonu kapattı.

Damian gülümsemesini bastırmaya çalışsa da başarısız oldu. "Sana karşı yumuşuyor, anlıyorum."

"Julius, yerde yuvarlanıp bana karnını göstermesinin an meselesi olduğunu söylüyor."

Damian kahkaha atarak Rose'un ensesine uzandı ve onu ateşli, sert ama çok hızlı bir öpücük için kendine çekti. "Dikkatli ol, küçük cadı."

"Her zaman." Diğer odadan yükselen, Olive'in Bax'i kışkırtarak bağıran sesini duyup yüzünü buruşturdu. "Aslında

Charlie'nin arkasında daha güvende olurum bence, sen yeni ev arkadaşlarıyla güvende olacağına söz ver."

Mutfakta bir şeyler kırıldı ve Damian küfretti. "Siktir. Sanırım haklısın."

Doğaüstü Bekarlar Sözlüğü

Alfa: Sürüye önderlik eden şekil değiştiren liderdir (*Sürüye* bakın). Uyarı: Homurdanabilir, ısırabilir, hırlayabilir. Isırıkları havlamalarından daha beterdir, bu yüzden tetanos aşınızı zamanında yaptırdığınıza emin olun.

Örnek: *Lincoln, Kuzey Amerika Sürüsü'nün Alfası olabilir ama tüm arkadaşları ve ailesi gerçek patronun Violet olduğunu bilir.*

Melekler: Kutsal, Savaşçı ve Koruyucu. Haleleri olmaz (kanatlarını çırparlar), genellikle ağızları bozuktur... ve dövmeleri vardır. Çok fazla dövme.

Örnek: *Bax bir Koruyucu Melek olabilir ama malum Maxwell* üçüzüne karşı düşüncelerinde meleksi olan hiçbir yan yok...

Cadaloz: Arkadaşlar arasında sevgi belirtisi olan bir söz ya da söylerken ki ses tonunuza bağlı olarak sevmediğiniz birisi için kullanabileceğiniz söz.

Örnek: *Violet, Rose ve Olive; Harper'ın cadalozları... bir yandan cadı olan en yakın arkadaşları yani.*

Şeytan: Cehennem'e dayanan tahiri bağları olan Doğaüstü varlık. Her zaman kuyrukları ya da boynuzları olmaz. Popüler uğraşları: CrossFit Eğitmenliği & Motorlu Taşıtları Bakanlığı çalışanı olmak.

Örnek: *Damian'ın* içindeki şeytan biraz huysuz, bolca haylaz ve feci azgın (*Rose* için.)

Şeytan Portalı: Şeytanlar için Doğaüstü seyahat geçidi. Kan akıtmak gerekir.

Örnek: *Birazcık şeytan kanı + gidilecek yeri akılda canlandırma ve BAM. Damian* gönlünden geçen yere gidebilir... tabii bir bedeli var.

Lanet: Sihirli bir bela. Aynı zamanda küfür olarak da kullanılabilir.

Örnek: *"Lanetler olsun, Damian Adams feci ateşli," dedi Rose.*

Avcı: Doğaüstü kelle avcısı. Winchester kardeşlere benzer, genelde Doğaüstü Güçler Konsey'i (*Doğaüstü Güçler Konseyi*'ne bakın) tarafından düzgün davranmayan edepsizleri yakalamak için çağırılırlar.

Örnek: *Damian ergen bir Avcıyken Dean'den daha asık suratlı, Sam'den daha huysuzdu ve profesyonel bir futbolcunun topa vurduğundan daha çok kıç tekmelemişti.*

Avlanmak: Bir Avcı (*Avcı*'ya bakın) tarafından gerçekleştirilen eylem, Doğaüstü kıç tekmeleme.

Örnek: *"Avlanmayı erkeklere mi bırakacaktı? Rose hiç de sanmıyordu... Hem de hiç."*

Sihir Üçlüsü: Üçüz doğan cadılar, sihirli bir aileye doğan üç kardeş.

Örnek: *Violet ve Olive, Rose'un kardeşleri olsa da aynı zamanda sekiz ay boyunca rahimdaşlardı.*

Eş: Bir şekil değiştirenin Eş Bağı kurduğu (*Eş Bağı*'na bakın) eşi, partneri. Gerçek Eş'le ya da dost anlamıyla karşılaştırılmamalı.

Örnek: *Rose kardeşi Vi'nin Gerçek Eş'ini bulmasına çok seviniyordu ama kendi hayatında tek teker olarak gayet mutluydu.*

Eş Bağı: Bir eş alma (*Eş*'e bakın) eylemi. Bir ya da daha fazla şekil değiştirenin dahil olduğu, bozulamaz bir evlilik. Dostluk anlamı *yoktur.*

Örnek: *"Elmas sonsuzluğun sembolüdür," diyen kimse, verilmeye devam eden bir hediye olan Eş Bağı'nı hiç duymamış olmalı.*

Sürü: Şekil değiştirenler topluluğu. Tüylü, pullu ya da uzun saçlı hem insan hem de hayvana dönüşebilen bir grup Doğaüstüden oluşur (*Şekil Değiştirenler*e bakın). Sürü, bir Alfa tarafından yönetilir (*Alfa*ya bakın).

Örnek: Şekil Değiştirenlerden oluşan bir sürü *Damian'ın karnındaki bir sürü baklavayla karıştırılmamalı. Şeytan Avcılığı vücuduna iyi gelmiş...*

Yüce Cadı: Doğaüstü Güçler Konseyi'nin liderdi, cadıların en güçlüsü. Şu an Edie Maxwell, sıradaysa Violet Maxwell var.

Örnek: *Rose, büyükannesinin Meşru Yüce Cadı'lığından geri çekildiğine hiç pişman olmadı. Sadece bunu yaparken sırtüstü düştüğüne biraz pişman.*

Şekil Değiştirenler: Kürklü, tüylü ya da pullu varlıklara dönüşebilecek doğaüstü varlıklar, sürünün üyeleri (*sürü*ye bakın).

Örnek: *Bazı şekil değiştirenler havlayıp ısırmıyor olsa da önce ısırıp sonra soru soranlar da kesinlikle var.*

Ruh Laneti: Birinin ruhunu işe katan sihirli lanet, üst düzey Sihir, görünüşe göre bozulamaz.

Örnek: *Damian'ın Ruh Laneti onun âşık olmasını engelliyor çünkü âşık olursa içindeki şeytan tamamen insanlığını ele geçirecek ve bunca çabası boşa gidecek. Böyle bir şeye niyeti yok.*

Büyü: Sihirli bir küfür, Normallerin "s" harfiyle başlayan küfrünün yerini tutar.

Örnek: *Violet "Büyüyü yedim," diye bağırırken aslında birisinin ona büyü yaptığından bahsetmiyor. Hayal kırıklığını gösteriyor.*

Doğaüstü Güçler Konseyi: Çok güçlü doğaüstülerin heyeti, Doğaüstü Yenilmezler. Doğaüstü Güçler Yasaları'nın ve düzenin koruyucuları. Yüce Cadı tarafından yönetilir (*Yüce Cadı*'ya bakın), içinde şekil değiştiren, melek, şeytan ve vampir temsilciler olur.

Örnek: *Rose, neredeyse yönetmek üzere olduğu Doğaüstü Güçler Konseyi'nin ona ahır temizletip kaka kürekleteyeceğini hiç düşünmemişti. Yine de bunlar gerçekleşti...*

Gerçek Eş: Ruh eşi, kaderindeki tek eş. Hem insan hem de Doğaüstülerin ruhlarının mükemmel şekilde tamamlandığı kişi.

Örnek: *Birisi Gerçek Eş'ini bulduğunda, bu Yeni Bir Başlangıç filminden bir alıntının hayat bulması gibidir, "Beni tamamlıyorsun."*

Vampirler: Ölümsüzler, yaşamlarını sürdürmek için temel besin kaynakları kandır, günışığına çıkamazlar, parlamazlar, vampir olarak doğadabilirler dönüştürüledebilirler, dişleri çürümeye yatkındır.

Örnek: *Vampirler parlamaz ya da direkt günışığına maruz kalınca alev almazlar, beslenmek için kana ihtiyaç duyarlar, İtalyan mutfağına düşkünlerdir. Sarımsağın fazlası iyidir.*

Cadı/Büyücü: Büyü yapan kişi, sihir gücü olan doğaüstü varlık.

Örnek: *Rose, Görevdeki Başcadaloz olmasa da bu onun kötü tarafına denk gelirseniz sıkıntı çıkmayacağı anlamına gelmiyor.*

Teşekkür

Benim için, bir serideki ikinci kitabı yazmak her zaman ilkini yazmaktan daha zor. Sanırım bunun, birinci kitapta karakterlerle çok vakit geçirip ileri gitmeyi kendinize ikna etmenin zor olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Beni serinin ikinci kitabı "Bir Cadının Laneti"ni yazma sürecine ikna eden ve belki de beni tekmelercesine buna iten bir sürü insan var.

Öncelikle, eşime ve çocuklarıma, kitabı zamanında teslim etmem gerekirken dışarıda yemek yeme geceleri ve eve yemek siparişleri seçeneğini benimsedikleri için büyük bir teşekkür ederim. Bunu daha çok bir destek gösterisi olarak düşünüyorum, tekrar tekrar duman dedektörünü çalıştırmaman için bir sebep olmadığını düşünmek istiyorum.

Belirli bir sıra olmaksızın St. Martin's Press'teki herkese büyük bir teşekkür ve selam göndermek istiyorum. Pazarlamadan tanıtıma, sanat departmanına (muhteşem kapak için selam verebilir miyiz). Kerry Resnick (tasarımcı) ve illüstratör Carina Lindmeier'ın hiç hata yapmadığını söyleyebilirim. "Bir Cadının Laneti" için iki inanılmaz editörle çalışma şansına sahip oldum; Jennie Conway ve son derece destekleyici Tiffany Shelton. Sadece beni aşırı kullandığım tirelerim ve üç noktalarım konusunda

uyarmadılar, aynı zamanda her adımda ve her tuş vuruşunda destek aldığımı bilmemi sağladılar.

Kristin Dwyer, basın danışmanım... Hanımefendi, sen bir yıldızsın. Yaptığının yarısının altından bile nasıl kalkıyorsun ve işleri nasıl düzenli tutuyorsun bilmiyorum. Cidden, BENİ nasıl düzenli tutabiliyorsun? (Eğer bunun için adım-adım bir süreç varsa eşim kesinlikle senin sihrini öğrenmek istiyor.)

Temsilcim, Sarah E. Younger. Bu birlikte yazdığımız dokuzuncu kitap ve söyleyebileceğim tek şey, senin bu yolculukta benimle olmanın ne kadar harika olduğudur. Bir dokuz daha, sonra on dokuz tane daha olsun... Sen anladın beni.

Tif Marcelo, Annie Rains, Rachel Lacey ve Jeanette Escudero, benim Kızlarla Yazma Gecesi ekibim. Sanal cadılar çetem. Siz dört inanılmaz yetenekli kadını yanımda bulduğuma göre önceki hayatımda doğru bir şeyler yapmış olmalıyım. Sadece "Hayır, tatlım," diyen sesler değil, aynı zamanda en büyük tezahüratçılarsınız. Üstelik kıçımı da harika tekmeliyorsunuz. Her zaman beni harekete geçirmenin yolunu biliyorsunuz.

Tüm okuyucularıma ve eleştirmenlere teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!!!

Yazar Hakkında

April Asher, April Hunt olarak da bilinir, annesinin başucundaki ilk romantik kitabını okuduğu günden beri romantik hikayelere bağlıdır. Şu an üniversitedeki sevgilisi olan eşiyle sonsuza-kadar-mutlu hayatlarını yaşarken iki çocukları, kendini bir kediden ziyade köpek ya da insan sanan kedileriyle birlikteler. Gün içinde April, lacivert hemşire önlüğünü giyerek fazlasıyla kafein alır. Geceleri de fazlasıyla kafein almaya devam etse de bir elinde bilgisayarıyla koltuğun en sevdiği köşesine yerleşir.

Koltuğun sol köşesindeki April Asher'ın kaleminden kahkaha attıracak paranormal olaylar içeren romantik komediler çıkar ama ne zamanki doğaüstü karakterlerini utanç verici durumlara sokmamaya karar verse de aynı zamanda April Hunt adındaki heyecan arayan ikinci kişiliğiyle de aynı zamanda dinamik romantik gerilimler yazar.

Bir Cadıyla Kim Evlenir? için Övgüler

"*Bir Cadıyla Kim Evlenir?* hareketli, sıcak ve okuması keyifli bir kitap. Lincoln gibi âşık ve destekleyici karakterlere bayılıyorum ve Violet'ın hem kişisel hem sihirli güçleriyle gelişmesini izlemek enfesti."

-Olive Dade, *Spoiler Alert*'in çoksatan yazarı

"Vay canına! *Bir Cadıyla Kim Evlenir?*'in bu kadar eğlenceli ve seksi olacağını beklemiyordum! Tatlı ve aynı zamanda heyecanlı olan bu kitap kalbime neşe kattı. Vi ve Lincoln, birlikte harikalar ve aralarındaki çekim büyülü, bu kitabı okumak günümü güzelleştirdi. Eğer sesli gülmeyi, ateşli kimyaları ve âşık olmayı seviyorsanız bu kitabı hemen alın!"

-Darynda Jones, *A Bad Day for Sunshine*'ın New York Times çoksatan yazarı

"*Bir Cadıyla Kim Evlenir?* içindeki inanılmaz lezzetli şehvetli bölümler, arzulu kimyalar ve kısa ifadelerin birleşmesiyle beni çok güldürdü. Ayrıca, kahramanımız gerçekten bir Alfa (kurt adam, evet) ve onun hem tatlı hem seksi yanlarına doyamadım. Demek paranormal bir romantik komedi diyorsunuz? Peki o zaman, Bayan Asher, ben VARIM."

-Mia Sosa, *The Worst Best Man*'in USA Today çoksatan yazarı

Ninova
Library

Kitap Kurdu